Sidney Sheldon

Sub semnul dolarului

SIDNEY SHELDON

SUB SEMNUL DOLARULUI

Traducere de
DAN DUMITRESCU

EDITURA Z
1996

Editor: ZAMFIR M. RUSU
Coperta: USSOFT şi EDITURA Z

PROLOG

La ieşirea din curbă, Roland începu să frâneze. Mâinile fixate pe levierul de comandă simţiră vibraţia surdă a celor şaptesute cincizeci de tone, care se transmise instantaneu coloanei sale vertebrale.

– Rămâi cu noi în seara asta? îl întrebă Luciano.

Roland apăsă progresiv maneta de comandă care scădea puterea locomotivei, şi răspunse:

– Mi-ar plăcea, dar...

– Hai, spune, măcar e mişto gagica?

– Mai vorbeşti? Doar e maică-mea!

– Din câte spuneai, parcă nu pleacă niciodată din Lausanne.

– Da, dar atunci când se întâmplă să dorm la Zürich, mai trece din când în când să mă vadă.

– Mai frânează niţel...

Trenul îşi încetini mersul, şuierând uşor. Pentru prima oară de la plecare, şinele de cale ferată deveniseră paralele, ceea ce însemna că se apropiau de destinaţie. Cu mâna pe levierul de comandă, Roland înregistra absent imaginile ce i se derulau prin faţa ochilor. Peroanele de beton deveneau din ce în ce mai înţesate de cărucioare, bagaje şi grupuri de călători, care pe măsură ce trenul intra în gară, deveneau tot mai dese.

– Ce naiba au?

– Cine?

– Aştia, de pe peron. Au nişte figuri...

Locomotiva se afla la o sută de metri de tampoanele de la capătul peronului. Privirile tuturor celor prin faţa cărora trecea locomotiva se îndreptau asupra lui Roland şi Luciano, cu o expresie bizară. Toţi clipeau uimiţi, parcă nevenindu-le să-şi creadă ochilor, având întipărită pe figuri o

expresie de scârbă, după care se întorceau pe călcâie, petrecând cu privirea locomotiva.

– Ce mama naibii se întâmplă? se neliniști Luciano. Sunt mânjit pe mutră, sau ce dracu'?

– Dar eu? făcu Roland.

Rulând cu o viteză de zece kilometri pe oră, trenul pătrunse sub acoperișul de sticlă.

– „Expresul 127 Geneva-Zürich a sosit. Îndepărtați-vă de peroane!" anunță prin difuzoare o voce de femeie.

Roland văzu o femeie corpolentă scăpând poșeta din mână, și fără să se aplece pentru a și-o ridica, arătă spre el cu mâna întinsă, după care își acoperi fața, cu un gest de groază.

– Ce dracu' înseamnă toate chestiile astea? mormăi el îngrijorat.

Peste tot nu se vedeau decât aceleași semne de surpriză. Trenul avansa din ce în ce mai încet, lăsând în urma sa figuri surprinse, și o liniște de mormânt. Zgomotele obișnuite ale peronului erau înlocuite de mișcări tăcute de retragere și de ochi măriți de spaimă.

– Blochează, spuse Luciano.

Roland trase de maneta frânei. Locomotiva ajunsese la doi pași de tampoane. Luciano opri curentul, și-și aruncă din nou ochii pe peron, unde nimeni nu mai făcea nici o mișcare. Doi angajați ai căilor ferate discutau în șoaptă, după care unul dintre ei o rupse la fugă spre biroul șefului de gară. Celălalt, pe care Roland îl cunoștea destul de bine, se căță pe scările locomotivei, și intră în cabină. Își plimbă privirile de la Luciano la Roland cu o expresie jenată, iar după câteva clipe, își drese glasul și spuse:

– De unde naiba ați mai luat și chestia asta?

– Despre ce vorbești? îi răspunse Roland, pe un ton agresiv.

– Cum adică, despre ce vorbesc? se miră acesta.

– Spune omule clar, despre ce e vorba! se răsti Luciano la el. N-am chef de ghicitori!

– Haideți după mine!

Pe peron, nimeni nu se mișcase de la locul său. Nu se auzea decât zgomotul făcut în apropiere de o locomotivă

veche cu aburi. Luciano şi Roland săriră pe peron, făcură câţiva paşi şi se uitară la botul Margaretei, cum îşi botezaseră ei locomotiva. Abia atunci realizară ce se întâmplase.

Pe scutul locomotivei, se afla un picior de bărbat, tăiat de la şold. O urmă maronie păta ţesătura pantalonului în zona în care oasele fuseseră secţionate. Roland privi la pielea neagră şi fină a pantofului şi la şoseta de mătase, gândindu-se fără să vrea că piciorul era cât se poate de elegant. Se apropie cu un pas, şi observă cum un firicel de sânge încă se mai prelingea pe şosetă şi se lăbărţa într-o pată maronie pe scutul de oţel al Margaretei.

În acel moment, nici Roland şi nici ceilalţi martori ai scenei nu-şi puteau închipui că vestea piciorului amputat avea să se răspândească cu o viteză stupefiantă pe mai multe continente.

Pentru a se transforma într-o baie de sânge.

PARTEA ÎNTÂI

EXPRESUL DE ZÜRICH

I

În prezența soției sale, Morty O'Broin nu reușea niciodată să-și ducă la bun sfârșit ceea ce avea de gând. Efectiv, Judith îl teroriza. Avea în colțul buzelor o cută ce exprima veșnic disprețul și sarcasmul, pe care nici-un fard nu i-o putea șterge. Iar lui Morty îi venea s-o strângă de gât de fiecare dată când striga la el, însă mai presus de toate strigătele și țipetele ei, erau acele tăceri grele, puse pe seama unei migrene, tăceri încărcate de dispreț și însoțite de privirile semnificative ale unei femei ce suferă.

De câțiva ani buni Morty renunțase să reînnoade dialogul dintre ei doi. Absența oricăror relații intime făcuse ca discuțiile lor să se transforme într-un schimb de onomatopee sau de cuvinte monosilabice. Cu toate astea, la începutul căsătoriei lor, Morty sperase ca Judith să fie interesată de afacerile lui, însă pe măsura trecerii timpului, își dăduse seama că ea nu-i comenta decât eșecurile, fără să pomenească nici un cuvânt despre succesele înregistrate. Destul de rapid, între ei doi se instaurase un fel de ostilitate surdă și mută, Judith încetând chiar să se mai plângă, exceptând doar migrenele ei. Așa că Morty își savura cu prudență de unul singur reușitele, pe care altminteri Judith i le-ar fi putut reduce la zero cu un singur cuvânt crud. Cu vreo patru ani în urmă, când deja era considerat unul dintre cei mai reputați avocați ai finanțelor New Yorkului, fusese pe punctul de a-i comunica satisfacția încercată în urma faptului că fusese angajat pentru a descurca niște treburi încâlcite ale Mafiei. Dar în ultima clipă se răzgândise și tăcuse, gândindu-se că oricum nu mai putea schimba nimic în viața lui Judith, cel puțin pe moment. Șifonierele ei erau pline de blănuri scum-

pe, iar sertarele comodelor debordau de bijuterii, ca şi cum acest lux ar fi putut suplini absenţa cuvintelor şi ar fi putut arunca o punte fragilă între tăcerile lor.

Judith îşi aprinse a douăzecea ţigară din dimineaţa aceea, stinse chibritul în farfurioara de cafea, şi împinse platoul cu micul dejun de care abia se atinsese. Privindu-l pe Morty care verifica dacă valiza era bine închisă, îl întrebă:

– Pleci?

– Da.

– Dar abia te-ai întors din Europa. Doamne Sfinte, am o migrenă îngrozitoare!

– Ia-ţi pastilele.

– Şi unde pleci?

Morty se îndreptă de spate, surprins. De mult timp Judith nu-i mai punea întrebări de acest fel, cu toate că se prefăcea indiferentă. Îi veni să-i răspundă că nu are nici un motiv să fie interesată unde pleacă el, dar se răzgândi şi-i spuse laconic:

– La Nassau.

Judith răsturnă farfurioara plină de chibrituri arse în paharul cu suc de portocale, după care îşi stinse tot acolo ţigarea abia aprinsă.

– Ai noroc... făcu ea.

Nedumerit, Morty o privi scurt în ochi, şi se linişti imediat. Nu văzuse nimic altceva decât aceeaşi expresie a unei plictiseli terne, cu care era obişnuit de mult.

– Dacă eşti gata în cinci minute, te conduc, îi propuse el ironic.

– Nici vorbă. Am o migrenă cumplită.

– Bine, atunci...

Se aplecă spre ea ca pentru a o săruta, dar se opri la jumătatea drumului.

– Trebuie să plec...

Realiză brusc că lăsa în urma sa doar o amintire prăfuită a trecutului, a cărei evocare nu-l deranja câtuşi de puţin, întrucât aşteptase prea mult ca să i se atenueze dorinţa de a fugi. Iar peste patruzeci şi opt de ore, avea să fie într-un colţ de vis unde nimeni pe lume nu-l putea bănui. Iar el, Mortimer O'Broin, avea să devină cel mai bogat om al planetei, bogat cum nici o fiinţă umană nu mai fusese, şi bogat cum nimeni nu şi-ar fi putut închipui nici în cele mai delirante vise.

În timp ce se îndrepta spre uşă, cu valiza în mână, Judith îi spuse:

— Morty! Spune-i lui Margaret să-mi aducă nişte apă minerală şi pilulele.

Mortimer dădu din cap, gândindu-se că ultimul cuvânt pe care îl auzise din gura soţiei sale fusese „pilulele". Ieşi, închise uşa în urma sa, şi zâmbi.

Judith nu avea cum să ştie că din acel moment, nu avea să-l mai revadă niciodată.

Micul avion survolă artera principală din Chiavenna, trecu razant peste acoperişurile caselor, şi se înălţă deasupra clopotniţei bisericii. În acel moment, locuitorii micului orăşel văzură o mulţime de bucăţele de hârtie căzând din avion, zburând în adierea vântului, făcând piruete şi coborând graţios cu mişcări ezitante ca de frunze moarte, pentru a se aşeza în cele din urmă pe acoperişuri, pe asfaltul străzilor, pe maşini, şi pe galantarele negustorilor ambulanţi. În acea joi din luna aprilie, era zi de târg, iar strada principală era ticsită de lume. Boarea uşoară ce adia dinspre lacul Como unduia rochiile acelora ce se hazardaseră să iasă doar în talie, şi mlădia crengile înmugurite ale copacilor.

Câţiva copii adunară de jos hârtiile căzute din văzduh, şi se uitară la ele nedumeriţi, nevenindu-le să-şi creadă ochilor. Unul dintre copii, băiatul brutarului, fu cel dintâi care luă iniţiativa. Cu hârtiile strânse la piept, se năpusti spre prăvălia părinţilor care ieşiseră în prag, atraşi de zgomotul avionului, strigând cât îl ţinea gura:

— Tată! Mamă! Sunt bani! Veniţi repede! Cad bani din cer!

Strigătele copilului avură darul de a electriza mulţimea. Toţi se repeziră claie peste grămadă, îmbrâncindu-se, împingându-se, vociferând, urlând şi încercând să culeagă cât mai mult din bancnotele căzute. Într-adevăr, era vorba de bancnote elveţiene, frumoase şi noi-nouţe, cu acea tentă delicată maronie, în valoare de zece şi cincizeci de franci, emise de Schweizerische Nationalbank. Strada deveni tot mai violentă, şi câţiva indivizi începură să se încaiere.

Renata trase de mânşă, făcând ca botul avionului să se ridice, şi izbucni în râs. Văzută de sus, din înălţimi, strada principală a orăşelului părea a fi un furnicar uriaş.

– Eşti dezgustătoare! strigă Kurt spre ea, încercând să acopere uruitul motorului.

Spre groaza lui, Renata lăsă manşa din mâini şi închise cu un gest scurt uşa de plastic a cabinei. Avionul îşi pierdu direcţia, ceea ce o făcu pe Renata să râdă din nou.

– Nu-i bine să mă provoci! strigă ea, uitându-se pieziş spre el.

Sub ei, defilau mici văi înverzite, acoperite ici şi colo de petele de verde închis al brazilor.

– Ţine-te bine, coborâm în picaj! spuse Renata.

– Ai înnebunit? strigă la ea Kurt.

Dar avionul se şi îndrepta ca un fulger spre o cireadă de vaci. Într-o fracţiune de secundă, Kurt apucă să vadă un cioban care gesticula, agitându-şi pumnul în direcţia lor.

– Renata, la urma urmelor, ce vrei să-mi dovedeşti?

Avionul se redresă brusc, pătrunzând printre nouraşii alburii rătăciţi pe seninul cerului. Renata îşi luă o figură serioasă şi spuse:

– Vreau să-ţi dovedesc că ai greşit în întregime, şi că nu ai curajul să spui pe nume dorinţelor tale. I-ai văzut pe ăia de jos cum s-au mai îmbulzit şi cum au început să se bată când le-am aruncat banii? Pretindeai că nimeni n-are să se mişte, că totul este degradant şi că nu fac altceva decât să insult lumea. Poftim, cine a avut dreptate?

Kurt privi prin plexiglasul cabinei, prefăcându-se că nu a auzit nimic, dar se gândi în sinea sa că era mai bine să nu o înfrunte pe Renata. Îşi aminti de ziua în care aflându-se amândoi la aniversarea colegiului lor, Renata pariase cu el că are curajul să-i verse vecinului de masă farfuria cu spaghete pe costum. Şi imediat, se produsese dezastrul...

– Nu spui nimic?

Şi ca un protest împotriva tăcerii lui Kurt, avionul urcă la verticală, lipindu-l cu spatele de scaun, într-o poziţie paralelă cu pământul. După care urmă un nou picaj şi câteva tonouri.

– Dacă ar fi aşa cum ai pretins tu, că banii sunt un rahat, atunci oamenii ăia nu ar fi stat în patru labe, ca nişte animale, îmbrâncindu-se şi bătându-se să-i adune!

Kurt strânse din dinţi, încercând să se controleze, gândindu-se că dacă în următoarele clipe avionul nu avea să se prăbuşească, atunci mai exista o şansă infimă să ajungă la

Zürich. La Zürich, unde peste trei zile, mai exact pe 26 aprilie, avea să se celebreze nunta lor.

Zaza Finney efectiv nu înţelegea motivul pentru care încă nici un producător nu o oprise pe stradă pentru a-i propune semnarea unui contract pe viaţă în filmele lui. Nici un rid nu-i altera pielea catifelată a feţei, luminată de misterul unor ochi de cobalt, iar talia îngustă, şoldurile bine cambrate şi curba delicată a coapselor completau tabloul unei armonii a proporţiilor. Iar lucrul acesta o îndemna ca ori de câte ori se uita în oglindă, să se întrebe dacă făcuse bine să-şi lege viaţa, chiar şi temporar, cu acel individ cu aspect neînsemnat, care părea însă capabil să-i aştearnă sub picioare tot aurul din lume. Îl cunoscuse cu doar şase luni în urmă, pe vremea când locuia într-o cămăruţă mizerabilă, singura ei avere fiind o valiză ieftină, o rochie de seară răpitoare, un costum sport, şi o trusă de machiaj. Şi zi de zi trăia cu groaza că avea să i se spună să plece.

Luxul cu care o înconjurase Mortimer o uluise la început, dar după ce acesta o instalase într-un apartament somptuos în hotelul Waldorf, Zaza îşi mărise pretenţiile, cerându-i lui Mortimer toalete dintre cele mai elegante, iar pentru a-şi testa amantul, sfârşise prin a-i cere şi bijuterii. Dar Mortimer îi îndeplinise cu promptitudine fiecare cerere, la început cu o oarecare timiditate, dar pe măsura trecerii timpului, părea să-i facă plăcere s-o copleşească cu atenţii, ba chiar încerca să intuiască acele dorinţe neexprimate de ea.

Mortimer nu-i pomenea nimic despre afacerile lui, până într-o bună zi în care o întrebă enigmatic:

— Mi-ar plăcea să trăim împreună, doar noi doi. Ce spui, eşti pregătită pentru asta?

Zaza, care trăia cu gândul numai la filmele sau piesele în care ar fi putut să joace, fiind absolut convinsă de talentul său, se îngrozi la ideea că ar fi putut sta în permanenţă cu Mortimer, mai ales că îl ştia însurat. Se sfătuise imediat cu Jimmy, un fotograf pentru care pozase goală, şi acesta o lămurise imediat:

— Auzi, individul ăsta pe care îl tapezi zi de zi, este cel care descurcă toate afacerile Mafiei!

Zaza izbucnise în râs, neputând asocia figura lui Mortimer cu cea a unui ganagster. Dar Jimmy reuşise să o convingă că lucrurile într-adevăr aşa stăteau.

În ajun, evenimentele se precipitară. Mortimer o întrebase din nou, însă pe un ton categoric, dacă este pregătită să trăiască împreună cu el.

Cu lecţia bine învăţată de la Jimmy, Zaza acceptase.

Dădu la o parte perdeaua din faţa terasei, şi aruncă o privire distrată în stradă. Dintotdeauna visase să se plimbe prin Nassau, dar acum, când se afla acolo, simţea că se plictiseşte de moarte. Morty avea să se întoarcă peste o oră, cu biletele de avion cumpărate pentru o destinaţie despre care încă nu-i spusese nimic.

— Acolo unde vom merge, vei fi ca o regină, îi spusese el. Şi poţi să-mi ceri tot ceea ce-ţi trece prin cap, o provocase el în continuare.

Zaza îi răspunse morocănoasă:

— Bine, atunci o să-ţi cer un elefant.

— Bănuiesc că te-ai gândit la un elefant de aur masiv, nu? replicase Mortimer, cu vocea sa de copil.

Uşor neliniştită, Zaza se întoarse de la fereastră, şi pentru a-şi remonta moralul, încercă să estimeze numărul de zile pe care era obligată să-l petreacă împreună cu Mortimer, până să găsească mijlocul de a pune mâna pe o parte din averea lui şi de a fugi, pentru a-l reîntâlni pe Jimmy.

Camioanele militare plecaseră din Geneva, Lausanne, Lucerna, Zug şi Zürich, urmând a cerceta metru cu metru întreaga zonă. Poliţia şi armata elveţiană căzuseră de acord că un cadavru, fie el şi amputat de piciorul drept, ar fi putut provoca oarecare nelinişte în rândul populaţiei. Organele de poliţie conduceau cercetările, iar armata asigurase materialul uman. Se dăduseră ordine stricte ca cercetările să nu se încheie decât în momentul descoperirii cadavrului.

Cât despre piciorul găsit pe scutul locomotivei expresului Geneva-Zürich, anchetatorii făcuseră oarecare progrese. Pantoful purta marca magazinului „Biasca" din New York. Poliţiştii elveţieni luaseră legătura cu confraţii lor americani, care începură imediat investigaţiile, şi se spera că, cu puţin noroc, identitatea proprietarului pantofului avea să fie aflată. În buzunarul pantalonului, se găsise o legătură de bancnote, conţinând cinci mii de dolari, şi un bilet de tren cu destinaţa Zürich.

Aşezat între Vittorio Pizzu şi Moshe Yudelman, Italo Volpone, zis şi „Bébé", privea la cei unsprezece bărbaţi ce stăteau în jurul mesei de conferinţă. Faptul că ocupa locul fratelui său îi dădea senzaţia unei autorităţi calme, însă mişcarea necontenită a celor două pupile ca de cărbune din spatele pleoapelor pe jumătate închise, dezmintea categoric acest lucru.

Volpone făcu un efort pentru a se pune în pielea personajului al cărui rol trebuia să-l joace, încercând să-şi impună mâinilor să nu mai tremure. Iar pentru aceasta, îşi strecură două degete ale mâinii drepte în buzunarul de la piept al vestei, simţind contactul plin de siguranţă pe care i-l dădeau cele cincizeci şi două de cărţi de joc de care nu se despărţea niciodată. Jocurile de noroc fuseseră pentru el dintotdeauna un fel de o a doua natură. Ori de câte ori pleca în vreo călătorie, lua cu el şi o ruletă în miniatură, prin intermediul căreia se deconecta, intrând într-un univers misterios şi atrăgător în care guvernau doar numerele. Fără să vrea, îşi aminti de cele două zile şi trei nopţi pe care şi le petrecuse într-un salon de joc din Las Vegas, jucând în permanenţă, întrerupându-se doar pentru a mânca şi a bea, ceea ce fusese considerat de toată lumea un adevărat record în materie.

– Prietenul nostru O'Broin, a sosit în aceste clipe la Zürich, anunţă el asistenţa, mângâind cu vârfurile degetelor cărţile de joc din buzunar. Totul este în ordine. Iată şi telegrama pe care am primit-o de la *Don* Genco.

Scoase din buzunarul hainei o bucată de hârtie mototolită, pe care o citise şi o recitise de nenumărate ori, învăţând pe dinafară instrucţiunile date de fratele său.

Ettore Gabelotti aruncă o privire asupra ei, după care i-o trecu mai departe lui Simeone Ferro, fără să spună nici un cuvânt. Acesta i-o întinse la rândul său lui Joseph Dotto, apoi rând pe rând, Carmine Crimello, Vittorio Pizzu, Angelo Barba, Vicente Bruttore, Thomas Merta, Aldo Amalfi, Carlo Badaletto şi Frankie Sabatini luară cunoştinţă de conţinutul telegramei.

Italo Volpone se gândi că asista la un moment istoric, în care după aproape douăzeci de ani de război rece, asista la o întâlnire paşnică a reprezentanţilor celor mai puternice două familii mafiote, Gabelotti şi Volpone. În timp ce telegrama făcea înconjurul mesei, privirea sa trecea de la o

figură la alta, înregistrând expresiile de satisfacție pe care cei prezenți nu și le puteau ascunde.

— Bun, și altceva? întrebă Carlo Badaletto cu insolență.

Toată lumea știa că Badaletto îl ura pe Italo, și că nu scăpa nici o ocazie pentru a-și manifesta disprețul față de acesta.

— Nimic, răspunse Italo, străfulgerându-l cu privirea.

Ar fi vrut să se poată impune mai mult decât atât, fără să facă neapărat ceva special. Numai că Genco, fratele său, reușea acest lucru deoarece era respectat. Blândețea sa aparentă, zâmbetul său franc și firea sa împăciuitoare îi disimulau perfect natura necruțătoare și avidă. Spre deosebire de el, Italo nu era capabil să-și stăpânească accesele de furie care îl bântuiau de cele mai multe ori fără nici un motiv aparent, iar incapacitatea sa de a-și păstra sângele rece și predispoziția pe care o avea pentru metode primare și violente, provocase neîncrederea capilor Mafiei.

— Prima fază a operației s-a terminat, luă cuvântul Moshe Yudelman. În trei luni, banii noștri vor fi spălați.

Yudelman se născuse cu un dar special al cifrelor. Nici cele mai încurcate bilanțuri contabile nu erau în stare să-i reziste mai mult de cinci minute, fiind capabil să descopere dintr-o singură privire acel detaliu în aparență nesemnificativ, sau acea virgulă inofensivă care păcălea pe oricine altcineva. Genco Volpone se luptase mult cu ai săi pentru a-i convinge să fie de acord cu intrarea lui Yudelman în familia lor, întrucât sicilienii nu prea aveau de gând să admită prezența unui evreu printre ei. Acceptat în cele din urmă, Moshe Yudelman a încercat să nu iasă în evidență, intervenind doar în momentele în care i se cerea părerea, și vorbind întotdeauna exact cât trebuia. Însă în scurt timp, capacitățile sale aproape supranaturale de contabil l-au ajutat să ocupe acel loc pe care nici nu-l visa printre membrii familiei, iar datorită lui, *Don* Volpone își putuse consolida prestigiul și autoritatea. Din acel moment, Yudelman devenise consilierul particular al capului Mafiei, iar activitatea sa se răsfrângea asupra tuturor activităților familiei. Responsabilitățile multiple pe care le avea nu-l împiedicau să-și clădească o avere pe care și-o multiplica zi de zi, prin tot felul de plasamente bine gândite, de decizii fulgerătoare și prin flerul său infailibil de a decela orice posibilitate de câștig în universul bursei. Și doar datorită sfaturilor sale,

Genco Volpone consimţise să se alieze cu Ettore Gabelotti, cel pe care îl considera rivalul său principal

Moshe aruncă o privire scurtă spre Gabelotti. Figura sa ca o mască, cu pungi sub ochi, ascundea autoritatea şi vivacitatea de care acesta dădea dovadă. Având o greutate de aproape o sută de kilograme, Gabelotti era temut pentru modul în care dispunea de viaţa celor ce îndrăzneau să-i comenteze deciziile sau să i se împotrivească. Moshe Yudelman depusese o uriaşă muncă diplomatică pentru a-l convinge în cele din urmă pe Gabelotti că interesele sale coincideau cu cele ale lui Volpone. Şi deşi cele două familii erau despărţite, până în acea zi, de nenumărate cadavre căzute din fiecare tabără, se ajunsese la momentul acordului care avea să dea naştere celei mai uluitoare operaţii financiare realizate vreodată de Mafie.

Gabelotti, care până în acele clipe nu scosese nici un cuvânt, simţi privirea lui Yudelman. Se uită scurt la el şi-i zâmbi. Moshe îi zâmbi şi el şi-şi întoarse privirea.

— Ia mai daţi-mi telegrama aia! ceru Ettore.

Telegrama circulă din nou din mână în mână, şi după ce ajunse la Gabelotti, acesta o mai privi câteva clipe, şi apoi, uitându-se la Italo, izbucni în râs:

— Auzi, Bébé, cred că fratele tău nu s-a prea ruinat cu cât a trebuit să plătească pentru telegrama asta!

Toată lumea începu să râdă zgomotos. Italo îşi dădu seama că spusele lui Ettore nu ascundeau nici un fel de ironie, şi se alătură hazului general.

Telegrama care fusese trimisă din Zürich, nu conţinea decât două litere „O.K." Însă aceste litere reprezentau eforturile comune ale participanţilor la reuniune privind rezultatul exerciţiului financiar al anului trecut.

Cu alte cuvinte, era vorba de înspăimântătoarea sumă de două miliarde de dolari.

Ines pretindea că de la naştere, fusese hrănită cu lapte şi cu sânge, fiind ică de rege. După spusele ei, bărbaţii din tribul ei măsurau peste doi metri, iar femeile un metru şi nouăzeci.

Lando asculta cu gura căscată relatările lui Ines referitoare la ceremoniile de iniţiere ale adolescenţilor, nefiind în stare să discearnă adevărul de realitate.

— Vrei să spui că fraţii tăi îşi crestează penisul cu lama?

Ines întinse mâna şi luă o mandarină din fructiera aşezată pe covor.

– Exact.

– Doamne Sfinte, suspină Lando, trebuie să fii ţicnit de-a binelea să faci una ca asta. Nişte sălbatici!

Şi cu coada ochiului se uită la corpul gol al negresei de lângă el. Fără pantofi, Ines era la fel de înaltă ca el, şi cu toate acestea, în cele două sezoane cât fusese jucător profesionist de fotbal, Lando întâlnise puţini adversari sau coechipieri care să fie mai înalţi decât el.

– Ascultă, îi spuse el, chiar ai un metru şi optzeci, nu?

– Da.

– Hm, şi cu toate astea, nu pari a fi o girafă.

Ines îi aruncă o privire pe jumătate amuzată, pe jumătate dispreţuitoare:

– Totul este relativ, dragul meu. În ţara mea, până şi tu ai putea fi considerat pitic.

– Hm..., făcu din nou Lando, privind-o lung.

Adevăratul nume al lui Ineş era Kibondo, prinţesa Kibondo, originară din Burundi. Înainte de a veni în Elveţia, un creator de modă italian o botezase Ines. La Roma fusese top-model renumit, însă adevărata celebritate şi-o câştigase la Londra, Paris şi New York, unde fusese plătită cu bani grei pentru a poza în revistele de modă. De o frumuseţe sublimă, de parcă ar fi venit de pe altă planetă, Ines era deplin conştientă de prestanţa pe care o avea, încât îşi permitea să umble încălţată în pantofi cu tocuri de zece centimetri.

Lando îşi puse mâna pe coapsa goală şi bronzată a lui Ines, simţind sub atingerea sa carnea musculoasă şi fierbinte a negresei. În sinea sa era mândru că o asemenea făptură contribuia la modul său de viaţă, nu neapărat că ar fi avut nevoie de aşa ceva, dar pur şi simplu din principiu. Însă din momentul în care devenise amantul lui Ines, îi simţea banii şi cadourile cu care aceasta îl copleşea, ca pe nişte pomeni aruncate unui sclav.

Ines îi luă mâna şi i-o îndepărtă cu blândeţe.

– Nu mai avem timp, spuse ea. Am o întâlnire la ora şapte.

– Cu babalâcul tău?

– Da, cu el. Şi să ştii că atunci când suntem faţă în faţă, ochelarii lui îmi ajung la înălţimea sânilor.

– Dar atunci când sunteţi în pat?
– În pat, toţi suntem la fel. Sau, mă rog, aproape la fel...
– Mai lasă-l să aştepte niţel, propuse Lando.
– Nici vorbă! Individul este un maniac al punctualităţii, şi de altfel, atunci când lucrez, nu-mi place niciodată să fiu în întârziere.

Şi Ines făcu o mişcare ca de felină, căscând uşor. Excitat de vederea corpului ei fabulos, Lando insistă:
– Doar câteva clipe... Vrei?

Ines se uită la el gânditor, şi peste câteva clipe îi răspunse:
– Să ştii că pentru un alb, nu faci dragoste prea rău...
– Ai fi preferat să fiu negru?
– Lando, să ştii că nu culoarea pielii contează.
– Atunci, ce naiba contează?
– Ceea ce ai în pantaloni.

Orlando Baretto se uită lung la ea, după care pufni în râs. Ines se ridică de pe covor, se aşeză pe marginea patului, şi începu să-şi pună în picioare ghetele de piele de culoare roşie-sângerie. Unul dintre papagali începu să scoată nişte triluri prelungite în cuşca sa.
– Tu ai cumpărat păsărelele astea? întrebă Lando.
– Nu, le-am primit cadou. Îţi plac păsările?

Lando se ridică şi el de pe covor, etalându-şi corpul perfect de atlet. De când încetase să facă sport, aproape singura sa hrană zilnică era o sticlă sau două de băutură, fără ca aceasta să-l aducă în pragul beţiei.
– Da, mor după ele, răspunse el.

Şi se apropie de colivia papagalilor, deschise uşiţa, şi-şi băgă înăuntru mâna musculoasă. Papagalii se retraseră cât mai departe posibil. Lando prinse unul dintre ei, îl luă cu tandreţe în căuşul palmei, şi-i suflă peste cap, răvăşindu-i uşor puful. Apoi îi zâmbi lui Ines, declarându-i candid:
– Să ştii că sunt mort după toate animalele.

Şi brusc, reteză cu dinţii gâtul papagalului.

II

Secretara se dădu la o parte, făcând loc noului venit. Homer Kloppe, care se ridică plin de politeţe pentru a-l întâmpina, se făcu că nu observă mâna întinsă a acestuia, şi dădu din cap, în semn de bun venit. Apoi făcu un gest, indicând fotoliul de piele rezervat musafirilor, după care se aşeză la biroul său, pe care era cartea de vizită ce indica identitatea vizitatorului: „André Levain, administrator".

Levain îşi dresc glasul, şi schiţă un zâmbet de complezenţă. La cei şaizeci de ani pe care îi avea, figura bronzată, încadrată de plete albe, la care se adăuga costumul extrem de elegant pe care îl purta, îl făceau să pară un individ deosebit de interesant. Homer aruncă o privire rapidă asupra ceasului de pe perete, după care îşi încrucişă mâinile deasupra mesei, într-un gest care dădea a înţelege că era gata să asculte.

— Vă mulţumesc că m-aţi primit, începu Levain. Aş fi putut fixa o întâlnire prin intermediul secretarei dumneavoastră, dar problema pe care vreau s-o discut este atât de importantă, încât mi-am permis să vă deranjez fără nici o altă formalitate.

Îşi aranjă cuta pantalonilor, apoi nodul cravatei, şi cu gest devenit probabil reflex, îşi trecu mâna prin păr.

— Ăă... problema este următoarea, reluă el după o oarecare ezitare. m aici nişte valori pe care aş dori să le depozitez la banca dumneavoastră...

Mângâie cu un gest automat servieta de piele neagră ce se afla la picioarele sale, după care, parcă jenat de privirea fixă a lui Homer Kloppe, ai cărui ochi albaştri de miop nici nu clipiseră în spatele lentilelor groase ale ochelarilor, îşi

scoase din buzunar batista de mătase, şi-şi şterse fruntea brobonită de sudoare.

Levain se simţea stânjenit de tăcerea lui Kloppe, aşteptându-se ca în biroul directorului uneia dintre cele mai puternice şi discrete bănci din Zürich, să domnească o cu totul altă atmosferă. Privirea îi fugi pentru o clipă spre fereastră, prin care se vedea clădirea gării şi piaţa de la marginea lacului Limmat, dincolo de care se zăreau întinderile nesfârşite ale parcului. Inspiră adânc, şi spuse:

– Este vorba de opt milioane de franci francezi.

Kloppe nu reacţionă în nici un fel, fapt care îl determină pe Levain să adauge grăbit:

– Adică, de un milion şase sute de mii de dolari.

Bancherul dădu încet din cap, în semn că în sfârşit, înţelesese.

– Asta este rodul muncii mele de douăzeci şi cinci de ani. Înţelegeţi... dacă mi s-ar întâmpla ceva... n-aş vrea ca toţi banii ăştia să se ducă pe apa sâmbetei, ca simple drepturi de moştenire.

Kloppe dădu din nou din cap, ceea ce avu darul să-l mai destindă pe Levain.

– Domnule Levain, sunteţi administrator de societăţi, nu-i aşa?

– Exact! Dacă-mi permiteţi...

Şi-şi scoase din buzunarul interior al hainei un portvizit din piele neagră de crocodil, din care extrase mai multe cărţi de vizită, pe care le întinse lui Kloppe, spunând pe un ton de scuză:

– Cred că ar fi trebuit ca mai întâi să încep cu acestea...

Kloppe le luă, le examină cu atenţie, după care spuse:

– Domnule Levain, vizita dumneavoastră mă onorează, dar aş putea să ştiu şi eu care au fost motivele care v-au îndemnat să alegeţi banca mea?

– Banca dumneavoastră?... se bâlbâi Levain, nedumerit că un bancher putea primi cu atâta reticenţă un depunător de opt milioane de franci.

Cu o oră în urmă, după ce avionul său aterizase, se crezuse stăpânul lumii. Aşa cum se înţelesese cu individul care îi trecuse servieta peste graniţă, se întâlnise cu el la un bar din Wasserwerkstrasse, şi-i dăduse o sută şaizeci de mii de franci pentru serviciul făcut. Şi acum, era întrebat de ce alesese Trade Zürich Bank! Timp de o clipă, se simţi tentat

să-şi ia servieta şi să plece, dar se răzgândi şi răspunse politicos:

– Nişte prieteni mi-au vorbit la Paris despre dumneavoastră.

Kloppe îşi încruntă sprâncenele roşcate:

– Şi cum se numesc aceşti prieteni, domnule Levain?

– Unul dintre ei este Lombard. Edouard Lombard.

– A, da, într-adevăr, îl cunosc pe domnul Lombard. Ei bine, domnule Levain, cum doriţi să plasaţi banii dumneavoastră?

– Pentru moment, aş dori doar să fac un depozit pe trei luni. Ce dobândă îmi oferiţi?

Kloppe apăsă un buton al interfonului şi întrebă cu o voce autoritară:

– Garnheim, care este dobânda pentru franci francezi depuşi în depozit pe trei luni? Da, mulţumesc... Domnule Levain, nouă şi douăzeci şi cinci la sută.

Levain făcu o figură dezamăgită:

– Este foarte puţin. Mă aşteptam la mult mai mult

– Poate doriţi să vă schimbaţi banii în altă monedă?

– Ce fel de monedă?

– De exemplu, dolari, mărci, sau franci elveţieni.

– Şi dobânda este mai mare în acest caz?

– Dimpotrivă. Dar vă sfătuiesc să aveţi în vedere că este mai bine să ai o dobândă minimă la o valută care este în creştere, decât o dobândă ridicată la o valută care este în scădere.

– Domnule Kloppe, ce aţi face dacă aţi fi în locul meu?

– Domnule Levain, eu nu sunt în locul dumneavoastră.

– Bine... atunci, am să-mi depun banii într-un cont cu parolă.

– Cum doriţi. Şi în afară de dumneavoastră, mai doriţi să mai cunoască şi altcineva cifrul sau parola contului?

Văzându-l pe Levain surprins de întrebare, Kloppe adăugă:

– Domnule Levain, suntem cu toţii muritori. În cazul dispariţiei dumneavoastră, cui ar trebui să înapoiez banii?

– Tocmai despre asta aveam de gând să vă spun... Ştiţi, sunt însurat, şi...

Kloppe deschise sertarul biroului, scoase o foaie de hârtie şi se pregăti să scrie.

— Presupun că este vorba despre doamna Levain, spuse el.

— Nu! Nu! În nici un caz! exclamă brusc Levain

Figura lui Kloppe rămase neschimbată.

— Atunci cine? insistă el.

— Ăă... Lily. Adică, vreau să spun Eliane... Eliane Gournay.

— Cu alte cuvinte, doriți ca doamna Gournay să fie legatara dumneavoastră?

— Domnișoara Gournay, precizâ Levain. Da, exact.

— Adresa?

— Paris, strada Grenelle, numărul 118.

— Profesia?

— Secretară.

— Data nașterii?

— 27 decembrie.

— Anul?

Levain avea o figură de parcă în câteva clipe ar fi fost obligat să se arunce de pe acoperișul unui zgârie nori.

— 1963.

Kloppe îi aruncă o privire scurtă, dezaprobatoare.

— Și la ce firmă lucrează domnișoara Gournay?

— Domnișoara Gournay este secretara mea particulară, reuși Levain să articuleze.

— Aha, am înțeles... În cazul acesta, domnule Levain, trebuie să vă înștiințez că domnișoara Gournay va avea acces la contul dumneavoastră.

— Dar dacă... dacă... se bâlbâi Levain.

— Dacă ce, domnule Levain? îl întrebă răbdător Kloppe.

— Dacă de exemplu, relațiile dinte noi doi se strică... Cum s-ar putea evita ca ea să... Doar știți și dumneavoastră cum sunt femeile!

— Să înțeleg prin aceasta că nu aveți încredere totală în domnișora Gournay?

— Ba da, dar nu într-atât ca să-i las pe mână opt milioane de franci! se revoltă Levain.

Homer Kloppe se ridică brusc de la birou.

— În aceste condiții, nu văd de ce eu sau asociații mei i-am putea acorda cea mai mică încredere!

— Dar, domnule... încercă Levain să riposteze.

— În orice caz, vă mulțumesc că v-ați gândit să apelați la banca noastră. Regret din suflet, domnule Levain.

– Doar n-o să daţi cu piciorul la un depozit de aproape două milioane de dolari! îşi mai încercă Levain o ultimă şansă.

– La revedere, domnule. Cu siguranţă că veţi găsi în oraş alte bănci care vor fi fericite să vă servească.

Şi pentru a-i arăta interlocutorului său că hotărârea pe care o luase era irevocabilă, Kloppe mototoli hârtia pe care scrisese şi o aruncă la coş.

Levain se ridică, îşi luă servieta, aruncă o ultimă privire spre Kloppe, şi nezărind nici un semn care l-ar fi putut invita să mai rămână, se îndreptă spre uşă.

Homer Kloppe aşteptă să iasă, după care se îndreptă spre fereastră şi privi afară, gândindu-se că în decursul carierei sale avusese de a face cu o mulţime de indivizi de genul lui Levain. Ca marea majoritate a confraţilor săi, Kloppe considera că profesiunea sa nu era nici pe departe o vocaţie, ci un fel de religie sau chemare, ai cărei preoţi erau el şi cei din branşa sa. Iar banii meritau cel mai mare respect, iar despre ei nu se vorbea decât în termeni plini de respect, şi în şoaptă, de parcă s-ar fi vorbit într-un sanctuar despre Dumnezeu. Şi la cei cincizeci şi doi de ani ai săi, Homer încetase să-şi mai pună orice fel de întrebări despre lumea în care trăia, mărginindu-se să se bucure într-un mod cât se poate de simplu de plăcerile pe care i le oferea viaţa. Iar timpul, care începea să se scurgă implacabil, mai abitir ca niciodată, devenea din ce în ce mai mult înlocuit de noţiunea banului.

În ajun, fusese nevoit să facă apel la tot sângele rece pe care îl avea pentru a nu tresări în faţa cererii de necrezut pe care i-o adresase un italian naturalizat în America, pe nume Genco Volpone. După o scurtă convorbire cu corespondenţii filialei din New York ai lui Trade Zürich Ban , Homer aflase că respectivul Volpone era unul dintre capii Mafiei, iar afacerile sale erau în aparenţă cât se poate de onorabile.

– Şi ce pot face pentru dumneavoastră, domnule Volpone? îl întrebase Kloppe.

– Să-mi deschideţi un cont la banca dumneavoastră.

– Dar nu doriţi să folosiţi acelaşi cont pe care îl mai aveţi la noi?

– Nu.

– Perfect.

– În mai puţin de o oră, adăugă Volpone, veţi primi o înştiinţare de la sucursala dumneavoastră din Nassau, prin

care vi se va comunica faptul că banii au fost viraţi chiar în această dimineaţă.

– Şi despre ce sumă este vorba? întrebă Kloppe.

– Două miliarde de dolari.

Kloppe îşi scoase ochelarii de pe nas, şi pentru a-şi ascunde emoţia care îl cuprinsese, începu să şi-i şteargă. Profesiunea sa îl obişnuise cu tot felul de sume, dar ceea ce i se spusese depăşea orice închipuire.

Genco Volpone adăugă netulburat:

– Aş dori ca aceste fonduri să producă dobândă pe durata depunerii lor.

– Bineînţeles, domnule Volpone, nici nu încape discuţie!

– Ce dobândă îmi oferiţi?

– Hm, dobânda variază în funcţie de durata depunerii.

– Vreau să-mi fixaţi o dobândă zilnică. Veţi avea la dispoziţie aceste fonduri pe care le depun cel puţin douăzeci şi patru de ore, dar nu mai mult de patruzeci şi opt de ore.

– Şase la sută este dobânda pe care v-o pot oferi.

– Nu, răspunse categoric Volpone. Vreau şapte la sută.

– Domnule Volpone, dobânda zilnică stabilită este de şase la sută.

– Şi ce-i cu asta? V-am spus că eu vreau şapte la sută.

– De acord. Veţi primi o dobândă de şapte la sută. Ce instrucţiuni îmi daţi pentru fondurile depuse?

– Le veţi transfera în Panama, la Chemical Inter Trust.

Abia în acel moment privirea lui Homer Kloppe se îndreptă asupra însoţitorului lui Genco Volpone, un individ de vreo cincizeci de ani, pe care acesta îl prezentase a fi Mortimer O'Broin, consilierul său financiar. Kloppe auzise vorbindu-se despre O'Broin, care era considerat unul dintre cei mai abili experţi în domeniul afacerilor internaţionale, dar fu surprins de aspectul şters al acestuia.

– Şi sub ce parolă doriţi să vă transmiteţi ordinele, domnule Volpone? întrebă Kloppe.

– *Mamma.*

– Am notat. Domnilor, v-aş ruga să-mi daţi acum un specimen din semnăturile dumneavoastră. Mă refer la *Mamma.*

– La ce bun? exclamă Volpone. Veţi primi dispoziţii prin telefon, aşa că nu văd la ce v-ar folosi semnăturile noastre!

– Este vorba despre o simplă formalitate administrativă internă, preciză Kloppe, întinzând spre ei un stilou şi o foaie de hârtie

O'Broin şi Volpone se conformară, semnând fiecare dintre ei cuvântul de cod ales. Kloppe luă apoi hârtia, privi cele două semnături, după care întrebă:

– Şi cine dintre dumneavoastră îmi va da ordinul de virare a fondurilor? Dumneavoastră, domnule Volpone, sau domnul O'Broin?

Volpone zâmbi:

– Eu vă voi da acest ordin. Dar ce importanţă mai are, din moment ce din această clipă, nu veţi asculta decât de *Mamma*?

– Da, probabil că aveţi dreptate. Nu-mi mai rămâne decât să vă dau un număr de cod...

– Nu vă mai obosiţi. Am ales deja numărul de cod de la Nassau.

– Mi-l puteţi spune şi mie?

– Bineînţeles. 828384.

– Perfect, spuse Kloppe, după ce-şi notă numărul.

– Domnule Kloppe, mi se pare de la sine înţeles că ne veţi vira dobânzile în cu totul alt cont.

– Fără îndoială, răspunse acesta.

– Bine, atunci vă voi da un telefon mâine dimineaţă, spuse Volpone.

– În cazul acesta, vă urez o şedere cât mai plăcută în Elveţia, îi răspunsese Kloppe.

– Vă mulţumesc, numai că domnul O'Broin va pleca imediat în Statele Unite.

Imediat după ce doi plecară, Kloppe îi telefonă lui Eugéne Schneelbling, care era unul dintre conducătorii oculţi cei mai eficienţi ai finanţelor mondiale. Schneelbling îşi avea sediul în Lichtenstein, la Schaan, şi dirija o aşa numită „bancă a bancherilor" în care toate băncile din lume îşi investeau capitalurile, pentru ca acestea să fie transferate în fel de fel de societăţi acţionare. Iar circuitul fabulos şi fără de sfârşit al investiţiilor şi reinvestiţiilor făcea în aşa fel încât originea capitalurilor să nu mai poată fi detectată, iar provenienţa banilor să poată fi *spălată*. Cele mai mari ţări din lume recurseseră la serviciile lui Schneelbling, pentru a împrumuta sau disimula sume incredibile, pe durate de la o zi sau două până la ani de zile, finanţând războaie civile, re-

voluții, sau restructurări ale economiilor naționale. Așa că Kloppe îi încredință lui Schneelbling capitalul de două miliarde de dolari, pe care acesta avea să-l plaseze în investiții imediate, cu dobânzi superioare celei pe care o acordase el lui Genco Volpone.

În timp ce refăcea mintal calculele prin care operațiunea financiară pe care o perfectase îi aducea un profit zilnic de cel puțin o sută de mii de dolari, ușa din spatele său se deschise brusc.

— Pariez că te gândești la o femeie!

Kloppe tresări, de parcă ar fi fost prins în flagrant delict.

— Măcar puteai să bați la ușă înainte de a intra, spuse el pe un ton de reproș.

Tânăra fată se repezi spre el în pași de dans.

— Am inventat un joc nemaipomenit! exclamă ea.

— Hai, povestește-mi, făcu Kloppe neîncrezător.

Nebuniile pe care le făcea fiica sa îi făceau o plăcere ascunsă, cu toate că de multe ori Renata se cam juca cu focul. În sinea sa recunoștea că aceasta avea puteri depline asupra sa, și că-i îndeplinea toate capriciile. Era posibil ca acest lucru să se fi datorat faptului că Renata era de fapt antiteza mamei sale. Cu o siluetă pe care multe femei i-o invidiau, cu picioare frumoase și lungi și cu ochii violeți, Renata era în stare să facă mulți bărbați să se fâstâcească. Și cu atât mai mult, Kloppe se întreba cum fusese posibil ca fiica sa să-l fi ales ca logodnic pe Kurt Heinz, fiul unui casier de bancă. Un băiat într-adevăr ireproșabil, dar oricum, tot fiul unui casier de bancă rămânea. Însă Kloppe nu avusese de ales, și se înclinase în fața hotărârii fiicei sale.

— Tată, este un joc nemaipomenit! De-a dreptul minunat! Se numește ploaia din ceruri!

Între sprâncenele bancherului apăru o cută.

— Ploaia din ceruri? repetă el mașinal.

— Da. L-am inventat special pentru Kurt, să-i arăt că nu are dreptate cu teoriile lui că banul este un rău și un putregai...

— Nu prea înțeleg ce vrei să spui.

— Nici viitorul meu soț nu înțelegea la început. Am luat avionul și am survolat Chiavenna. Știi, era tocmai zi de târg, și am aruncat din avion o grămadă de bancnote! Trebuia să fi fost alături de mine să fi văzut spectacolul ăla! Zău că merita!

În faţa expresiei tragice a tatălui ei, Renata izbucni în râs:

– Hai, tată, nu mai face figura asta! Doar trebuie ca Kurt să se obişnuiască cu bogăţia, nu? Şi la ce ne-ar mai servi banii pe care îi avem dacă nu ne-am distra şi noi niţel?

Pietro Biasca regreta un singur lucru, şi anume că tatăl său nu apucase să trăiască pentru a asista la triumful fiului său. Pietro îşi datora reuşita bătrânului Giuseppe, sfaturilor şi perseverenţei cu care acesta reuşise să-şi convingă unicul fiu că un pantof trebuie studiat cu atenţia şi dragostea pe care o acorzi femeii iubite.

– Într-o zi vei vedea că tot ceea ce te plictiseşte acum, te va ajuta să faci avere, îi spusese tatăl său.

Şi Giuseppe avusese dreptate. La cei patruzeci şi opt de ani pe care îi avea, Pietro era un om bogat, dar mai mult decât asta, era celebru, respectat, şi îşi vindea operele sale de artă doar celor pe care îi considera demni să fie clienţii săi. Invitat la toate cocteilurile, vernisajele şi premierele la care participau vedetele şi celebrităţile zilei, Pietro devenise una dintre figurile celebre din New York. Secretul reuşitei sale se baza pe o idee de geniu, aceea de a conferi pantofului aceeaşi noblete pe care o avea şi mâna, iar reclama firmei sale, că fabrica „mănuşi pentru picioare", nu făcuse decât să-i consolideze renumele. Cu timpul, îşi perfecţionase metoda, iar tatonările sale de la început cedară locul unei stăpâniri totale a meseriei, încât magazinul său, din Bulevardul 6, devenise un fel de club particular în care nici unul dintre membri nu ar fi îndrăznit să facă vreun comentariu asupra preţurilor exorbitante practicate de el.

Intrând în atelierul rezervat ucenicilor, simţi imediat mirosul de piele care îi producea întotdeauna o uşoară ameţeală de plăcere. Un italian tânăr, cu părul ondulat, lua măsura piciorului unui coleg de-al său. Kloppe îl privi atent cum lucra, după care i se adresă părinteşte:

– Să ţii minte întotdeauna că linia nu înseamnă practic nimic! Cel mai important este întregul. Să-ţi imaginezi întotdeauna piciorul ca un tot, ca un întreg. Crezi că Michelangelo a procedat altminteri?

Trecu mai departe şi ajunse în dreptul rafturilor unde se aflau mulajele picioarelor la care aveau dreptul clienţii ce făcuseră mai mult de două cumpărături la magazinul său. Se

uită cu dragoste la ele, şi întorcându-şi capul, îi spuse ucenicului:

— Uite, vezi, picioarele astea îmi sunt mai familiare decât figurile proprietarilor lor. Chiar dacă aş fi legat la ochi, doar atingându-le ţi-aş putea spune cui aparţin.

Ucenicul zâmbi, dând din cap în semn că înţelesese. Uşa se deschise şi în prag apăru secretara lui Biasca.

— Signore Biasca...

Pietro ridică bărbia întrebător.

— Vă caută doi domni.

Pietro trecu pe lângă ea şi intră în magazin. De cum îi văzu pe cei doi care îl aşteptau, îşi dădu seama că erau poliţişti, cu toate că unul avea un aer destul de distins.

— Domnilor... spuse Pietro.

— Domnule Biasca, vorbi cel cu un aer distins, ne cerem scuze de deranj, dar am dori să ne ajutaţi într-o problemă destul de încurcată.

— Dacă vă pot fi de ajutor, cu cea mai mare plăcere, răspunse Pietro, luând cărţile de vizită pe care al doilea inspector i le întindea cu un gest discret.

— Aţi putea identifica pe unul dintre clienţii dumneavoastră doar după pantofii săi?

— Dacă pantofii au fost făcuţi de mine, nu este nici un fel de problemă.

— În cazul de faţă, pantoful a fost făcut la firma dumneavoastră.

Şi poliţistul dădu la o parte hârtia cu care era acoperit pantoful din mâna sa. Pietro Biasca îl privi scurt, fără ca măcar să se obosească să întindă mâna spre el.

— Da, pantoful ăsta este al prietenului meu, Genco Volpone, spuse el, apăsând asupra numelui.

Cei doi poliţişti se uitară unul la altul, cu ochii mari. Poliţistul care vorbise primul înghiţi în sec, după care întrebă:

— Domnule Biasca, s-ar putea să nu fi înţeles eu bine. Aţi spus Volpone?

— Da, Genco Volpone, repetă Pietro condescendent, dându-şi perfect de bine seama că între cei doi poliţişti şi el, numele de Volpone crea o prăpastie uriaşă.

— Sunteţi sigur, domule Biasca?

— Domnii mei, eu sunt cel care îi fac pantofii prietenului meu Volpone de aproape zece ani. Iar perechea asta de pan-

tofi i-a fost livrată acum vreo trei luni. V-aş putea menţiona faptul că...

Se întrerupse, pe figură citindu-i-se ezitarea deconspirării unui secret profesional.

– Continuaţi, domnule Biasca, îl îndemnă poliţistul.

– Am brevetat un procedeu care permite clientului de a avea tocuri de nouă centimetri, deşi în aparenţă, acestea nu sunt decât de patru centimetri. De altfel, dacă doriţi să vedeţi picioarele...

– Cum adică, să vedem picioarele?

– Vreau să spun, mulajele picioarelor. În atelier am mulajele a două mii şase sute de picioare. O mie trei sute de picioare stângi, şi o mie trei sute de picioare drepte.

– Nu s-a nimerit să fie nici unul şchiop? nu se putu abţinu să nu întrebe celălalt poliţist.

Colegul său îl întrerupse scurt:

– Domnule Biasca, sunteţi absolut sigur?

– Pun capul jos! Dar de ce...

– Vă mulţumim, domnule Biasca. Cred că vă vom mai deranja peste o oră.

Şi cei doi se repeziră să iasă afară din magazin. Întrebându-se cum de un pantof al lui Genco Volpone se găsea în mâinile poliţiei, Pietro deschise uşa biroului său şi se grăbi spre telefon.

Exact în clipa în care minutarul ceasului său ajunse în dreptul cifrei şapte, Homer Kloppe apăsă butonul contactorului electronic din buzunarul său. Uşa de serviciu prin care intrau în fiecare dimineaţă la ora opt şi jumătate angajaţii de la Trade Zürich Bank, se deschise automat.

După ce blocul de oţel îşi încheie rotaţia silenţioasă, loppe se dădu la o parte şi-i făcu loc lui Ines să intre. Apoi o urmă, apăsă din nou butonul contactorului electronic, care bloca în acest fel toate ieşirile băncii, şi se luă după Ines de-a lungul coridorului, admirându-i mersul de gazelă suplă. După ce trecură prin alte două coridoare, ajunseră în sala mare a băncii, coborâră apoi scara ce ducea la subsol şi ajunseră în cele din urmă în faţa uşii blindate de la camera seifurilor. Stăpânindu-şi cu greu tremurul mâinilor, Kloppe scoase din buzunar contactorul şi formă cuvântul de cod din cinci litere care deschidea uşa şi deconecta automat sistemele de alarmă.

Camera seifurilor avea o lungime de douăzeci de metri şi o lăţime de opt, iar tavanul, planşeul şi pereţii erau construiţi din oţel masiv. Parfumul lui Ines invadă imediat locul, aducând o undă de căldură şi de viaţă peste frigul ca de moarte al metalului.

– Fă-mi patul! ordonă ea.

Kloppe scoase din buzunar două chei, cu care deschise seiful său personal ce purta numărul 829. Nemişcată ca o statuie, Ines îl privea amuzată de tulburarea pe care o producea bancherului.

– Dolari? bâigui Kloppe.

– Dolari, mărci, franci elveţieni şi câteva lingouri, răspunse ea pe un ton sec, ca de comandă.

– Nu vrei să-ţi scoţi haina?

– Mai scoate!

Cu gesturi neîndemânatice şi grăbite, Kloppe continuă să scoată din seif pachete de bancnote pe care le arunca apoi jos. După ce aruncă şi câteva lingouri de aur, se aşeză în genunchi şi începu să desfacă pachetele pe care Ines le răvăşea cu vârful pantofului, până formă un fel de masă compactă.

– Uite, acum am să-ţi arăt ceva, spuse Ines.

Se culcă pe spate peste grămada de bancnote, îşi trase rochia, şi îşi ridică spre tavan picioarele lungi şi perfecte. Cu ochii holbaţi, Kloppe articulă cu o voce răguşită:

– Ines...

– Hai, dezbracă-te, îi comandă ea.

Homer se ridică şi începu să-şi scoată pantalonii. Întotdeauna umbla îmbrăcat în costume gri, cu cămaşă albă, şi cravata şi pantofii negri. Singura fantezie vestimentară pe care şi-o permitea erau chiloţii roşii, cu buline albe, lungi până la genunchi.

– Scoate-i, îi ordonă din nou Ines.

Kloppe se conformă, cu privirea aţintită asupra negresei.

– Şi acum, micuţule alb, nu care cumva să te mişti!

Şi Ines începu să se târască spre el în patru labe, mergând cu mâinile înfundate prin grămada de bancnote, dintre care câteva îi atingeau în treacăt faţa.

Mortimer O'Broin îşi făcu loc prin mulţimea de oameni din holul hotelului, ajunse la biroul de recepţie şi spuse:

– Mă numesc Erwin Kelly, de la apartamentul 879.

Recepționerul se întoarse spre panoul cu chei, întinse mâna, luă un plic și i-l întinse lui Mortimer:

— Domnule Kelly, cheia dumneavoastră nu este la panou. Înseamnă că doamna Kelly este sus. Aveți corespondență.

Mortimer luă plicul și-l băgă în buzunar fără să-l citească. Apoi luă liftul până la etajul opt, ieși din cabină, se întoarse pentru a se convinge că în culoar nu se mai afla nimeni, și abia atunci scoase plicul din buzunar. Ștampila poștei arăta că plicul fusese expediat din Londra, iar destinatar era „Erwin Kelly, hotel Excelsior, Nassau, Bahamas". Mortimer rupse plicul și scoase o bucată de hârtie pe care erau scrise doar câteva cuvinte: „Nu uita să-i telefonezi lui Judith".

Mortimer scoase un oftat de ușurare. Aruncă plicul și hârtia în scrumiera de lângă lift, le dădu foc, așteptă să le vadă arse, după care împrăștie cenușa, și abia atunci își șterse fruntea cu dosul palmei. Mesajul primit semnifica faptul că ultimele legături cu trecutul fuseseră rupte și că în funcție de șansa sa, putea să moară sau să devină posesorul unei averi fabuloase. Din acea clipă, totul devenea o chestiune de minute. Întrucât nici nu putea fi vorba să telefoneze din apartamentul său, se hotărî să telefoneze de la aeroport, chiar înainte de decolare.

Ajuns în fața ușii cu numărul 879, ciocăni ușor, sperând din tot sufletul ca Zaza să fie gata îmbrăcată, și cu bagajele făcute.

Italo Bébé Volpone făcu un gest agasat cu mâna. Fata goală care îi săpunea spatele sub duș se întoarse și ieși numaidecât. Volpone își șterse mâinile cu halatul de baie, luă havana de pe marginea căzii, trase un fum, și spuse în receptorul telefonului pe un ton uimit:

— Mai repetă!

La celălalt capăt al firului se găsea Angela, tânăra sa soție, pe care fusese nevoit s-o lase la New York. Volpone o iubea nebunește și era cumplit de gelos, încât de fiecare dată când era obligat să stea departe de ea mai mult de două zile, o suna doar pentru a-i auzi glasul. Se cunoscuseră la New York, unde Angela lucra ca bibliotecară și-și pregătea teza de doctorat în filozofia engleză. Peste cincizeci și opt de zile, devenea soția lui Volpone. La insistențele ei, aceasta îi dăduse niște noțiuni vagi despre afacerile pe care le

făcea, spunându-i doar că era asociat cu fratele său Genco, și că se ocupau cu vânzarea fructelor și legumelor.

– Angela, *cara mia*, repetă te rog! spuse el din nou.

Cu toate acestea, legătura telefonică dintre Nassau și Statele Unite era foarte bună, dar Volpone voia să fie sigur că înțelesese bine. După ce se convinse, izbucni în râs.

– Asta-i culmea, zău așa! Mă vezi tu pe mine telefonând la poliție?

– Italo, mi-au spus că este vorba de ceva grav și foarte urgent!

– Și altceva nu ți-au mai spus?

– Nu, n-au vrut să-mi mai dea nici o lămurire. Trebuie să iei neapărat legătura cu comisariatul din Bulevardul 6.

Italo Volpone pufni din nou în râs, ideea de a lua legătura cu niște țărănoi în uniformă părându-i-se de-a dreptul caraghioasă.

– Le-ai spus unde sunt?

– Nu, nici vorbă! Le-am spus că nu știu unde ai plecat.

Italo Volpone luă ruleta din buzunarul halatului, lansă bila, și se gândi că trebuie să se oprească pe numărul 9.

– Italo, te rog! continuă Angela. Trebuie să-i suni! I-am văzut doar, și aveau un aer cât se poate de serios.

– I-ai văzut? o întrebă ușor neliniștit Volpone.

– Da, au venit acasă. Ce te costă să dai un telefon?

– Și i-ai lăsat să intre! În casa mea!

– Bébé, ce ai fi vrut să fac? Erau doar de la poliție!

Bila ezită îndelung și se opri în cele din urmă în căsuța numărului 31.

– Fir-ar să fie! exclamă înciudat Volpone, mai mult pentru el. Bine, de acord, am să le dau un telefon. Și pe urmă am să te sun să-ți spun despre ce a fost vorba.

Volpone închise, mai trase un fum din trabuc, bău o înghițitură de scotch, luă din nou telefonul și formă cifra 8 pentru a obține centrala hotelului.

– Sunt apartamentul 1003. Vreau o convorbire cu New Yorkul, comisariatul de poliție din Bulevardul 6.

Apoi ieși din baie. Fata pe care o dăduse afară din baie cu câteva clipe în urmă, stătea lungită în pat pe burtă. Italo trecu pe lângă ea și-i trase o palmă peste fund.

– M-a durut! îi reproșă fata.

– Cum te cheamă?

– Eşti rău cu mine, aşa că n-am să-ţi spun cum mă cheamă.

Italo luă o sticlă de whisky, şi în timp ce îşi turna în pahar, telefonul se porni să sune.

– Da? Comisariatul din Bulevardul 6?... De unde naiba vreţi să ştiu? Doar voi i-aţi cerut soţiei mele să iau legătura cu voi... Italo Volpone... Da, aştept.

Luă mâna fetei şi i-o puse pe sexul său, apoi o luă de ceafă şi îi trase capul până spre abdomen.

– Da... Volpone... Cum? De ce ?

Brusc, figura i se încruntă, şi toţi muşchii corpului i se contractară.

– Ce dracu' tot spui acolo? reuşi el să spună, cu un aer buimăcit.

Ascultă vreo jumătate de minut fără să scoată vreo vorbă, timp în care buzele îi deveniră ca o linie albă. Dându-şi seama de schimbarea petrecută, fata ridică mirată capul spre el, dar Volpone o împinse cu piciorul.

– Cară-te! şuieră el în direcţia fetei, fără s-o privească.

– Să ştii că n-ai nici un drept să-mi vorbeşti pe tonul ăsta! se revoltă ea.

Volpone o pălmui cu sălbăticie. Îngrozită, fata îl privi cu ochii plini de lacrimi, neştiind ce să facă. Volpone trase un sertar al comodei, scoase din el un teanc de dolari şi-l aruncă fetei:

– Cară-te! Ai o jumătate de minut la dispoziţie.

După ce rămase singur, Italo îşi chemă gărzile de corp, trimiţând pe unul dintre ei la aeroport pentru a cumpăra bilete la următoarea cursă spre New York. După care îşi chemă avocatul la telefon, anunţându-l că urma să plece la New York, la comisariatul de poliţie din Bulevardul 6, şi că voia să fie aşteptat de el acolo. Şi în sfârşit, îi dădu dispoziţie secretarului său particular să dea de urma lui Mortimer O'Broin şi să-l aducă şi pe el la aeroport.

III

Mortimer O'Broin o însoţi pe Zaza până la bar şi o rugă să-l aştepte, precizându-i că avionul lor avea să decoleze peste patruzeci de minute. La întrebările ei privind destinaţia pe care urmau s-o aibă, Mortimer nu răspunse decât cu un zâmbet misterios, după care se îndepărtă în grabă.

În timp ce se uita prin aeroport după ghişeul telefonic, se gândea că avea de trecut o penultimă încercare în tentativa sa fantastică ce semăna a un joc de pocher. După ce dădu centralistei numărul din Zürich cu care dorea să vorbească, intră în cabina ce-i fusese repartizată, închise uşa, ca şi cum s-ar fi temut ca cineva să nu audă discuţia sa, şi-şi şterse fruntea de transpiraţie. Cămaşa i se lipise de corp, ceea ce-l făcu să se întrebe dacă acest lucru se datora căldurii cumplite din aeroport, sau fricii ce pusese stăpânire pe el.

La început, planul său fusese un simplu joc care-l amuza, un divertisment în care cauzele şi efectele se îmbinau armonios. Apoi brusc, descoperi spre marea sa uimire, că începuse să pună în practică teoria pe care o eşafodase, fără ca măcar să-şi fi dat seama. Întâlnirea sa cu Zaza dăduse o nouă dimensiune senzuală vieţii sale, pe care nu o bănuise până atunci, făcându-l să-şi dea seama că de fapt nutrea un sentiment de repulsie pentru soţia sa. Iar la cei cincizeci şi şapte de ani ai săi, venise vremea să facă acele nebunii pe care nu le făcuse la timpul lor. Şi-o imagină pe Judith cum stătea întinsă în pat, şi cum se îndopa cu pilulele ei împotriva migrenei, ceea ce-i provocă un uşor zâmbet.

Soneria telefonului îl făcu să tresară. Apucă receptorul dar îi alunecă din mâna umedă de transpirație. O voce de femeie rosti niște cuvinte în germană din care nu pricepu nimic.

– Trade Zürich Bank? întrebă el în engleză.

– Da, domnule, i se răspunse în aceeași limbă. Cu cine doriți?

Conștient de faptul că în acele clipe își punea viața în joc, Mortimer răspunse:

– Cu Homer Kloppe. Este o problemă urgentă și personală.

– Bineînțeles, domnule. Am să vă rog să așteptați să văd dacă domnul Kloppe este prezent. Pe cine să anunț?

Mortimer făcu un efort pentru a-și înghiți saliva, după care reuși să pronunțe cele două silabe ale numelui magic:

– *Mamma.*

Căpitanul Kirpatrick detesta în ordine femeile, bărbații, specia umană, animalele de casă și pe americanii de origine siciliană. Considera de-a dreptul scandalos ca aceștia din urmă să aibă dreptul de a fi catolici, și dacă ar fi fost după el, ar fi dat o lege prin care să li se interzică intrarea în biserici, sau dreptul de a avea pașaport. Era la curent cu toate afacerile Mafiei, și avea dosare complete până și cu cel mai neînsemnat mafiot, însă din păcate, când se punea problema condamnării lor, armatele de avocați se puneau în mișcare, reușind ca de fiecare dată, să-i facă scăpați.

Așa că în momentul în care i se aduse la cunoștință că piciorul găsit pe locomotiva expresului de Zürich era posibil să fie al lui Genco Volpone, simți o satisfacție uriașă, dar în același timp și o îngrijorare. Dacă într-adevăr era vorba despre Genco Volpone, atunci s-ar fi produs niște adevărate cutremure, care ar fi declanșat reacții imprevizibile, făcând să explodeze diferitele familii mafiote, iar poliția nu ar fi avut decât de câștigat.

Kirpatrick își frecă mâinile de satisfacție, le trecu apoi prin părul roșcat, și privindu-și adjunctul cu un aer visător, îi spuse:

– Îți dai seama, Finnegan... În mai puțin de o oră, unul dintre cei doi Volpone va sta pe scaunul ăsta!

Finnegan făcu o figură neîncrezătoare:
– Chiar crezi una ca asta, căpitane?
– Nu, recunoscu Kirpatrick. Dar oricum, putem spera.
– Dar ce ţi-a spus exact la telefon?
– Mi-a spus atât: „Voi veni".
– Şi dacă într-adevăr o să vină?
– Există o şansă din zece ca s-o facă. La urma urmelor, este vorba despre fratele lui, şi noi avem pantoful acestuia.
– Precis că s-a sfătuit cu avocaţii lui. După mine, o să meargă direct în Elveţia, să identifice piciorul.
– Tu ai putea identifica piciorul cuiva?
– Dacă ar fi piciorul unei femei...
– Bine, să aşteptăm. Oamenii tăi sunt pregătiţi?
– Da, căpitane, bineînţeles.
– Oriunde s-ar duce şi orice ar face, vreau ca din clipa în care iese din biroul ăsta, să fie urmărit pas cu pas.
– Dacă o să intre aici...
– Dacă o să intre... repetă şi Kirpatrick cu nostalgie.
Scuturâ apoi capul, iar figura i se lumină de o blândeţe nespusă.
– Ia gândeşte-te, Finnegan, gândeşte-te că face o tâmpenie şi noi punem mâna pe el... şi apoi este condamnat la scaunul electric. Ei bine, ascultă-mă pe mine, aş munci zece ani fără să primesc un ban, numai să mi se acorde mie favoarea de a trage de maneta aia.

Ca de fiecare dată după ce avea un raport sexual, Homer Kloppe se spăla mai des pe dinţi timp de două zile, pentru a le veni de hac miliardelor de microbi ce-i sălăşluiau prin gură ca urmare a contactului buzelor sale cu pielea partenerelor.
În acea zi îşi spăla dinţii pentru a opta oară, îndârjindu-se de zece minute să ucidă inamicul cu materialul antiseptic sofisticat pe care îl folosea, când auzi ţârâitul discret al telefonului. Scuipă în lavabou soluţia cu care făcea gargară, se şterse la gură, aruncă o privire satisfăcută în oglindă, ieşi din mica sală de baie de lângă biroul său, şi ridică telefonul.
– Domnule Kloppe, vă caută un domn care spune că este vorba de ceva urgent şi personal, îi comunică secretara. Mi-a lăsat numele de *Mamma*.

– Bine, dă-mi-l imediat.

Se auzi un păcănit uşor, şi timp de câteva secunde, bancherul auzi foarte clar gâfâitul unei respiraţii. Instinctiv, Kloppe deveni prudent. Practica mânuirii banilor îi dăduse un al şaselea simţ, făcându-l să discearnă imediat afacerile incorecte din simpla analiză a cifrelor, sau din tonul vocii interlocutorului, dintr-o expresie fugară de pe figura acestuia, sau pur şi simplu dintr-o clipire a pleoapelor, imperceptibilă pentru oricine altcineva, dar nu şi pentru el.

– Alo?

– Alo... Domnul Kloppe?

– Chiar eu.

– *Mamma.*

Nu era vocea lui Genco Volpone, aşa că nu putea fi decât Mortimer O'Broin. Lucru curios, Volpone precizase clar că el însuşi avea să dea dispoziţiile necesare. Prudent, Homer spuse:

– Vă ascult.

– Ştiţi cine sunt, nu?

– Evident.

– Veţi face virarea fondurilor aşa cum ne-am înţeles.

– Perfect.

– Numai că a intervenit o mică schimbare.

Mâna cu care Kloppe ţinea telefonul se crispă uşor. Aşadar, nu se înşelase, şi în aer plutea ceva necurat.

– Ce fel de schimbare?

– Referitoare la destinaţia fondurilor.

– Şi cui trebuie să le virez?

– Băncii Centrale din Geneva. Chiar acum.

– Este destul de neplăcut.

– Poftim? Cum aţi spus?

Kloppe simţi cum respiraţia lui Mortimer se accelerase.

– Este neplăcut, întrucât nu pot transfera fondurile la această nouă adresă, decât cu confirmarea unuia dintre cei doi care au acest drept.

– Cum? Dar, domnule Kloppe, suntem foarte grăbiţi! Doar am convenit să...

Kloppe îl întrerupse cu răceală:

– Ceea ce am convenit rămâne valabil doar dacă termenii contractului inițial sunt respectați. Pe când, dumneavoastră doriți schimbarea destinației inițiale a fondurilor.

– Foarte bine. In cazul acesta, ce trebuie să facem?

– O formalitate care nu vă va răpi decât un minut. Am nevoie doar de semnătura dumneavoastră.

– Dar nu mai mă aflu în Elveția!

– Îmi pare rău. Sunteți împreună cu persoana cu care ați fost la biroul meu?

La celălalt capăt al firului se simți o ușoară ezitare, după care se auzi răspunsul lui Mortimer:

– Nu... nu. Probabil că se află pe drum, pentru a se întâlni cu mine.

Homer era convins că Mortimer mințea, așa că-i spuse:

– Vă înțeleg perfect situația, dar înțelegeți-mă și dumneavoastră. Trimiteți-mi doar instrucțiunile semnate de mâna dumneavoastră, și vă voi executa ordinele imediat.

– Vă repet că este urgent! strigă Mortimer.

– Nu credeți că în cel mult patruzeci și opt de ore pot primi instrucțiunile dumneavoastră?

– E prea mult!

Se lăsă o tăcere de câteva secunde, după care O'Broin reluă cu o voce pe care încerca vizibil să și-o stăpânească:

– Ascultați, domnule Kloppe... Fiind dată urgența acțiunii... Văd că nu prea îmi ușurați sarcina. Clientul meu va fi foarte nemulțumit...

– Domnule, credeți-mă că și mie îmi pare extrem de rău. Dar nu pot face nimic altceva.

– Bine, atunci mă voi deplasa până la dumneavoastră! O să iau primul avion și voi ajunge în cursul serii.

– În seara asta? Dar de unde vorbiți acum?

– Din Nassau.

– Și cât e ceasul acum în Nassau?

– E miezul zilei.

– Domnule Mortimer, știți că acum la Zürich este ora șapte seara, și că mă aflu în mod cu totul întâmplător la birou?

– Domnule Kloppe, urlă Mortimer, pentru o afacere de anvergura asta, nu mai contează dacă este zi sau noapte!

– Îmi pare rău, dar pentru seara asta am un alt program, fixat dinainte.

– În cazul acesta, poate fixăm o întâlnire pentru mai târziu!

– Banca este închisă până dimineaţa, la ora opt şi jumătate. Chiar dacă aveţi un avion care decolează acum, mi-ar fi imposibil să ne întâlnim în afara orelor în care este deschisă banca mea.

– Dar noaptea! Noaptea... Este vorba doar de un minut, şi de o simplă semnătură! Permiteţi-mi să insist!

– Dragă domnule Mortimer, noaptea nu tratez afaceri. Am o re ulă de la care nu mă abat şi anume să nu mă culc niciodată după ora unsprezece. Aşa că încă o dată, îmi pare nespus de rău.

– Bine, atunci, voi veni mâine dimineaţă la biroul dumneavoastră, se dădu bătut Mortimer.

– În regulă, vă voi aştepta. Încă o dată, mii de scuze.

Homer Kloppe puse receptorul în furcă şi simţi brusc o nevoie imperioasă de a se spăla pe dinţi.

Intrând în comisariatul de poliţie, cei trei avocaţi strâmbară din nas la mirosurile de sandvişuri, de bere şi de transpiraţie. Cei doi poliţişti negri nu le acordară nici un fel de atenţie. Unul dintre ei bătea la o maşină veche de scris cu un singur deget, iar celălalt, stătea cu mâinile la spate în faţa unei celule zăbrelite, ascultând cu un rânjet satisfăcut insultele pe care i le arunca o prostituată.

Johnny Kieffe avansă cu un pas în faţa confraţilor săi, Hubert Murdle şi Chester Henley, care îl înconjurau pe Italo Volpone, şi se opri în faţa poliţistului care bătea la maşina de scris. Kieffe, Murdle şi Chester erau cei mai bine plătiţi avocaţi din New York, percepând tarife de până la o mie de dolari ora, dar când era vorba despre vreo problemă a Mafiei, lăsau deoparte orice alt caz.

– Fii te rog amabil... îi spuse Kieffe poliţistului.

– Da? răspunse acesta fără să-şi ridice ochii spre el.

– Avem o întâlnire cu căpitanul Kirpatrick, spuse Kieffe, cu un aer plin de morgă.

Poliţistul nu păru să se emoţioneze câtuşi de puţin.

– Noi? Care noi? întrebă el.

Kieffe îi băgă sub nas cartea sa de vizită.

— Hai, prietene, vrei să te grăbeşti niţel?

Negrul luă cartea de vizită, o întoarse pe toate părţile şi în cele din urmă se ridică de pe scaun.

— Bine, mă duc să-i spun.

Şi dispăru printr-o uşă din fundul încăperii, dar reveni aproape imediat.

— Căpitanul este foarte ocupat. Vă roagă să reveniţi sau să telefonaţi.

— Ce naiba! exclamă Kieffe. Îmi deranjează clientul şi acum nici nu catadicseşte să-l primească! Aşa ceva nu s-a mai pomenit! Este inadmisibil!

— Clientul dumneavoastră ? Dar cine este clientul dumneavoastră?

— Domnul Volpone! interveni şi Henley. Italo Volpone!

— Care dintre dumneavoastră este Volpone? Se interesă poliţistul.

— Ajunge! Gata! Asta-i prea de tot! urlă Kieffe. Du-te imediat şi spune-i şefului tău că domnul Volpone este aici!

Negrul ieşi încă o dată şi se întoarse, lăsând uşa deschisă în urma sa.

— Domnul căpitan vă aşteaptă, spuse el.

Kirpatrick se ridică de la birou, întâmpinându-i pe cei patru.

— Îmi pare rău, maestre, i se adresă el lui Kieffe. Nu aveam de unde să ştiu că eraţi aici împreună cu domnul Volpone. Poliţistul meu nu a înţeles bine.

— Maeştrii Henley, Murdle şi domnul Italo Volpone, făcu Kieffe prezentările.

— Domnilor, vă rog să luaţi loc, îi invită Kirpatrick.

— Vă mulţumim, preferăm să rămânem în picioare, răspunse Hubert Murdle.

— Cum doriţi, făcu Kirpatrick, trecându-şi mâna prin părul roşcat. Domnule Volpone, mă tem că fratele dumneavoastră a suferit un accident. Pantoful pe care colegii noştri elveţieni l-au găsit, a fost identificat de Pietro Biasca, ca aparţinând lui Genco Volpone. Asta nu înseamnă neapărat că şi piciorul găsit aparţine fratelui dumneavoastră. Puteţi să-mi spuneţi dacă în ultimele zile, Genco Volpone a fost la Zürich?

– Putem să vedem şi noi pantoful? interveni Kieffe.

– Bineînţeles, maestre, bineînţeles. Domnule Volpone, îmi puteţi răspunde la întrebarea pe care v-am pus-o?

– Domnule căpitan, răspunse Henley în locul lui Volpone, Genco Volpone a fost în Elveţia în aceste ultime zile.

– Dumneavoastră, domnule Volpone, spuse Kirpatrick, privindu-l pe acesta drept în ochi, sunteţi de aceeaşi părere?

Italo îşi drese glasul:

– Fratele meu s-a aflat la Zürich pentru o întâlnire de afaceri.

– Nu sunteţi obligat să daţi detalii, îi reproşă Murdle.

– Vreau să văd pantoful, spuse Volpone.

Kirpatrick trase sertarul biroului, scoase un obiect împachetat în hârtie, dădu hârtia la o parte şi întinse apoi pantoful lui Italo, care îl examină îndelung.

– Mda, s-ar putea ca pantoful ăsta să fie al fratelui meu.

– Sunteţi sigur de lucrul acesta?

– Cum ar putea fi sigur de aşa ceva? făcu Kieffe, dând din umeri. Ce, dumneavoastră aţi putea identifica un obiect care aparţine celor apropiaţi?

– Comisare, zău că nu prea înţeleg ce se întâmplă, interveni Henley pe un ton ironic. Clientul nostru se afla în vacanţă în Bahamas, dumneavoastră l-aţi chemat până aici în mod special...

– L-am rugat să vină, rectifică Kirpatrick, fără a-l slăbi pe Volpone din priviri. Pentru a ne da o mână de ajutor la ancheta noastră. Domnul Volpone n-a fost deloc obligat să dea curs rugăminţii noastre. Şi de altfel, trebuie să vă mărturisesc, domnule Volpone, că nu mă aşteptam să veniţi aici înconjurat de avocaţi pentru o cerere atât de inofensivă.

– Când aţi găsit piciorul? îl întrebă Italo.

– Acum o zi şi jumătate. Era pus pe scutul locomotivei expresului de Zürich, când trenul tocmai intra în gară.

– Hai să mergem, spuse Italo nervos, privindu-şi avocaţii.

– În ceea ce-l priveşte pe fratele dumneavoastră, adăugă Kirpatrick, sunt nevoit să-l dau în căutare şi prin Interpol. Iar într-un moment oarecare al anchetei, s-ar putea să am nevoie de mărturia dumneavoastră.

– Ştiţi unde poate fi găsit domnul Volpone, spuse Kieffe.

– Domnule Volpone, aveţi cumva intenţia să plecaţi din New York în zilele următoare? întrebă Kirpatrick.

– Poftim? exclamă Murdle. Ce naiba mai înseamnă şi asta?

– Nimic special, maestre. Pur şi simplu vreau să ştiu unde pot da de clientul dumneavoastră, în caz că am nevoie de el.

– Mă întorc în Elveţia cu primul avion, mormăi Italo, cu capul lăsat. Am de gând să aflu dacă într-adevăr s-a întâmplat ceva fratelui meu.

– Să sperăm că nu este vorba despre el, domnule Volpone. Cu toate astea, există un amănunt care i-a pus pe gânduri pe colegii noştri elveţieni. În buzunarul pantalonului... vreau să spun în pantalonul piciorului, a fost găsit un bilet Zürich- Geneva, ştampilat în gara Zürich doar cu douăzeci de minute înainte de descoperirea piciorului.

– Şi ce-i cu asta? întrebă Murdle.

– Maestre... făcu Kirpatrick, cu un ton de reproş. O persoană încă neidentificată are de gând să plece din Zürich cu trenul spre Geneva, şi după douăzeci de minute de la plecarea acestui tren, i se găseşte piciorul pe locomotiva altui tren care sosea de la Geneva.

– Bine, şi atunci?

– În orice caz, piciorul ar fi trebuit să ajungă la Geneva, nu?

– Asta nu schimbă lucrurile cu nimic, făcu Murdle. Atâta timp cât n-a fost identificat cel căruia îi aparţinea piciorul...

– Hai să mergem! spuse din nou Volpone.

– Domnule Volpone, concluzionă Kirpatrick, dacă aveţi cea mai mică veste despre fratele dumneavoastră, v-aş ruga să mă ţineţi la curent. Şi eu voi face acelaşi lucru, dacă voi afla noutăţi.

Volpone şi avocaţii săi încuviinţară dând scurt din cap, după care ieşiră. Finnegan îşi făcu apariţia imediat.

– Finnegan, ăştia au şi început să se enerveze! îi spuse Kirpatrick vesel. Băieţii tăi să verifice dacă pleacă aşa cum au declarat cu avionul la Zürich. Şi vreau ca în avion să fie şi doi oameni de-ai noştri. Spune-le lui Cavanaugh şi Mahonney să se pregătească imediat!

Kurt se rostogoli pe pat, încercând să scape de Renata, strigând:

– Ne aşteaptă lumea!

– Şi ce-i cu asta?

– Nu-mi place să fiu în întârziere, replică el.

– Ştii Kurt, atunci când te prefaci că îţi este frică să nu te violez, mă exciţi teribil. Sau poate că îţi este frică într-adevăr?

Kurt bătu în retragere. Renata Kloppe încarna tot ceea ce-i repugna în viaţă, nepăsarea, averea, insolenţa şi dezinteresul absolut pentru marile probleme ale planetei, cum ar fi fost foamea, ecologia, sau idealurile muncitorilor. Şi cu toate că la cursurile de lingvistică pe care le ţinea la Universitatea din Zürich, Kurt propovăduia libertatea sexuală absolută, înfierând ipocrizia, religia şi monopolurile economice, în viaţa particulară era un timid, nepermiţându-şi niciodată vreun gest libertin, aşa cum îşi sfătuia studenţii să facă. Dar în mod cu totul paradoxal, deşi simţea că Renata avea un oarecare ascendent asupra lui, fusese incitat de acest lucru, şi în loc să rupă relaţiile cu ea, încerca să le facă şi mai durabile. Şi în ciuda faptului că îşi ura viitorul socru, Homer Kloppe simbolizând pentru el tot ceea ce putea fi mai rău, un hoţ legal şi un parazit al societăţii de consum, se logodise până la urmă cu Renata, spre marea suprindere a celor două familii.

Renata se uită la el cu un aer lacom, şi-i şopti:

– Hai Kurt, hai să facem dragoste!

Şi ca de obicei, ea fu prima care luă iniţiativa. Iar Kurt se supuse. Mormăi ceva, dar până la urmă cedă. Ca de obicei.

– Kurt, mi s-a blocat fermoarul. Ajută-mă! îl rugă ea peste vreun sfert de oră, în timp ce-şi punea rochia.

Kurt încercă să desfacă fermoarul, dar nu reuşi.

– Nu pot.

– ●f, dacă m-aş fi bizuit pe tine să mă dezbraci, până acum aş fi rămas virgină, sărăcuţul meu Kurt. Manuella!... Manuella!.. Ce naiba o fi făcând? Probabil că se gândeşte la Jules al ei, dacă nu cumva o înşală prin Botswana.

– Dar ce caută acolo?

– A plecat acum vreo trei luni, să facă avere prin minele de diamante. E portughez, ca şi ea, şi cum a dat de un anunţ

prin ziare, a şi plecat. O să se întoarcă bogat de acolo, o să-i facă o puzderie de copii, şi o s-o ţină închisă în casă. Ce vrei, îl iubeşte pe Julio. Când erau împreună se sărutau zece minute în şir. Şi acum, stă tot timpul şi-i citeşte ore-n şir scrisorile. Manuella!

– Da, doamnă!

Manuella era mică de statură, aproape slabă, cu părul tăiat scurt, cu ochii negri, şi cu o figură drăguţă, având în ea ceva naiv şi copilăresc.

– Unde erai dragă, în Botswana?

Manuella zâmbi. De când era camerista Renatei, îi încredinţa acesteia toate secretele pe care le avea, iar Renata o trata ca pe o prietenă, şi nu ca pe o servitoare.

– Cu ce vă pot ajuta?

– Kurt a încercat să mă violeze, şi mi-a blocat fermoarul rochiei.

Pufnind în râs, Manuella desfăcu imediat fermoarul, în timp ce Kurt, pentru a masca faptul că roşise, se dusese lângă fereastră, şi se prefăcea că se uita afară.

– Rahatul ăla de poliţist roşcat! Ce mai jubila, jigodia! Auzi, un Volpone în cocina lui de birou! Genco n-o să mi-o ierte niciodată!

Yudelman coborî privirea, vădit jenat. Italo îi vorbea de parcă povestea cu piciorul nici n-ar fi existat, şi de fiecare dată când încerca să aducă vorba despre fratele său, Volpone se abătea de la subiect.

– Bébé, să ştii că sunt foarte îngrijorat... Am făcut tot felul de cercetări în Elveţia, şi nici o urmă de fratele tău. N-aş vrea să crezi că mă gândesc neapărat la ceva rău, dar dacă piciorul ăla...

– Tacă-ţi gura! Nu-i vorba despre el, ţi-am mai spus-o! Ce crezi, Genco este atât de tâmpit să cadă sub roţile unui tren?

Moshe Yudelman îşi muşcă buzele şi mormăi:

– Şi dacă a fost ajutat?

Italo îl apucă brusc de reverele hainei şi se uită la el fix preţ de câteva secunde:

– Ţi-am spus că nu este el! Probabil că a dat o fugă în Italia, la una dintre putorile lui!

Dar Yudelman consideră că afacerea era mult prea gravă pentru a lăsa totul pe seama puterii sălbatice şi distrugătoare a reacţiilor oarbe ale lui Italo.

– Bébé, nu te supăra şi ascultă-mă cu atenţie... Sunt doar consilierul familiei tale de aproape zece ani. Genco s-a plâns vreodată de mine?

– Oh, mai taci!

– Răspunde-mi doar la o singură întrebare, una!

– Ţi-am spus să-ţi ţii gura aia închisă!

– Dacă ar fi într-adevăr vorba despre piciorul lui Zu, l-ai recunoaşte?

Italo explodă:

– De ce naiba crezi că m-am întors în Elveţia? Să fac pe prostul?

– Adică, ai un mijloc de a-l identifica?

– Bineînţeles! Când eram copii, bătrânul ne-a luat o bicicletă la amândoi. Genco a vrut s-o încercăm imediat. S-a urcat pe ea, iar eu m-am aşezat la spate. Şi am căzut. Genco a fost lovit de pedală la încheietura piciorului, şi de atunci, i-a rămas o cicatrice acolo.

Moshe, din ce în ce mai jenat, îşi drese glasul şi întrebă:

– E vorba de încheietura piciorului drept sau stâng?

Italo îl fulgeră din priviri:

– Drept! La ce oră pleacă avionul meu?

– Peste două ore. Şi mai este ceva ce mă nelinişteşte... Trebuia să mă văd cu O'Broin în dimineaţa asta, dar nu s-a prezentat la biroul lui.

– Şi ce-i cu asta?

– Nimic, doar ţi-am spus. Am telefonat şi acasă la el, dar nu era nici acolo. Nevastă-sa nu l-a mai văzut din clipa în care a plecat la Nassau.

– Şi ce ne pasă nouă de toate chestiile astea?

– Aşteaptă să-ţi spun... O'Broin are o puicuţă, una, Zaza Finney.

– Ştiu, ştiu...

– Şi Zaza a dispărut.

Volpone îi aruncă lui Yudelman o privire întrebătoare.

– Moshe!... Ce încerci să-mi spui de fapt?

– Găsesc ciudat că depunătorul unui cont de două miliarde de dolari s-a evaporat pur şi simplu. Asta-i tot.

Italo se uită la el stupefiat:

– Dacă O'Broin a dispărut, asta nu-i treaba mea! E treaba şefului lui, a lui Ettore Gabelotti!

Yudelman clătină din cap răbdător:

– Stai o clipă... Tu ştii de ce Gabelotti nu a plecat la Zürich împreună cu fratele tău?

– Toată lumea ştie că tâmpitului ăstuia i-a fost frică dintotdeauna să-şi pună fundul ăla mare într-un avion!

– Exact! Şi ăsta a fost motivul pentru care l-a delegat pe Mortimer O'Broin. În clipa asta, doar doi oameni din lume se pot atinge de banii noştri. *Don* Genco şi Mortimer O'Broin.

Italo izbucni într-un râs strident şi fals.

– Să nu-mi spui acum că amărâtul ăla are de gând s-o întindă cu banii Mafiei!

– Nu spun nimic, Bébé. Îţi amintesc doar că este vorba despre două miliarde de dolari.

– Un om mort nu poate profita nici de un singur cent din banii ăştia!

– Aşa este, numai că O'Broin nu a murit. Este doar de negăsit, spuse Yudelman pe un ton blând.

Italo dădu nervos din umeri:

– Auzi, O'Broin! Amărâtul ăla, căruia îi este frică şi de umbra lui!

– Cu două miliarde de dolari, nimeni nu mai este amărât, şi nimănui nu-i mai este frică!

Italo aruncă o privire bănuitoare spre Moshe pentru a vedea dacă acesta glumea sau nu, dar Yudelman era cât se poate de serios.

– Aşa de deştept cum eşti tu, spuse Italo, crezi că Gabelotti este atât de tâmpit că nu ştie contul lui O'Broin?

– Este posibil... acceptă Yudelman. Ba chiar sigur.

– Şi atunci? De ce îţi faci atâtea griji?

– Bine... hai s-o lăsăm baltă. Poate că aşa îmi este firea, şi văd peste tot doar necazuri.

– Atunci, dacă te-ai fixat pe chestia asta, ia legătura cu Gabelotti. Spune-i totul!

– Bébé, trebuie să-ţi mărturisesc că am luat deja nişte măsuri... Dacă O'Broin ar avea chef să facă vreo măgărie, atunci ar fi interceptat chiar înainte de a ridica un deget. L-am prevenit pe Orlando Barctto la Zürich. Iar aici, am

pus pe doi dintre oamenii noştri să-i supravegheze domiciliul. Iar alţii stau în faţa apartamentului amantei lui. Aşa că, nu-ţi fă griji... Du-te în Elveţia, şi caută-l repede pe Genco.

— Bine, dar în timpul absenţei mele, vreau să-l lichidezi pe Biasca.

— Pe Biasca? De ce? se nelinişti Yudelman.

— Fiindcă din cauza lui am fost chemat de poliţie!

— Poate că n-o fi avut altă scăpare...

— Puţin îmi pasă! Lichidează-l! Trebuia să-şi închidă pliscul şi să mă prevină!

— Bine, o să vedem, o să vedem...

Italo îi aruncă o privire glacială:

— Ai de gând să-l lichidezi, sau mă ocup eu şi de lucrul ăsta?

— Calmează-te! O să-i dau o mică lecţie. Acum, avem lucruri mai urgente de rezolvat.

— Ba nu! Ţin să-mi rezolv treburile atunci când trebuie!

— Şi la banii noştri nu te gândeşti?

— Banii noştri stau bine acolo unde se află! Tu lichidează-l pe Biasca, şi lasă-mă pe mine să mă ocup de restul!

— Bine, încuviinţă Moshe, gândindu-se că era de preferat să nu-l contrazică pe Italo când acesta era furios.

În momentul în care cei trei bărbaţi intrară în magazinul său, Pietro Biasca îşi dădu imediat seama că era vorba despre nişte indivizi dubioşi. Toţi erau tineri, cu aspectul unor studenţi, dar privirile le erau dure şi crude. Cel mai înalt dintre ei avea în mână o cutie de vioară. Biasca se ştia curat, iar relaţiile sale cu Zu Genco Volpone erau cunoscute de toată lumea, aşa că nimeni nu ar fi îndrăznit să se atingă de el.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnilor?

— Eşti Pietro Biasca?

— Exact.

— Dorim să ne facem nişte pantofi, spuse individul cu cutia de vioară.

— În cazul acesta, trebuie să luaţi legătura cu secretara mea. Lucrătorii mei au nevoie de o amprentă a picioarelor dumneavoastră.

— Poftim o mostră, îi răspunse cel înalt.

Şi întorcându-se brusc, îi trase un şut în fund lui Pietro. Clienţii din magazin rămaseră muţi de uimire, nevenindu-le să-şi creadă ochilor.

– Cred că nu ştiţi cu cine staţi de vorbă, strigă Biasca, cu figura împurpurată de ruşine şi furie.

Un al doilea dintre ei îşi scoase din buzunar un Colt Magnum şi se postă în dreptul uşii de la intrare, în timp ce al treilea smulse firul telefonului.

– Ei, ne iei amprentele alea, sau nu? mai întrebă încă o dată individul, trăgându-i încă un şut lui Pietro.

– Numele de Zu Genco Volpone vă spune ceva? încercă Pietro să-şi arunce atuul în joc.

Cel care smulsese firul telefonului se apropie de el.

– Auzi, bătrâne, astăzi am mers cam mult şi mi s-au prăfuit pantofii. Nu vrei să mi-i ştergi niţel?

Şi întrucât Pietro rămase locului, îi trase un pumn în faţă, după care îşi înfipse mâna în rochia casieriţei, trase puternic şi smulse o bucată pe care i-o întinse lui Pietro:

– Hai, şterge!

Cu figura umilită şi speriată, acesta începu să-i şteargă pantofii.

– Freacă mai tare! Şi aşează-te în genunchi!

Peste câteva clipe, individul cu cutia de vioară interveni:

– Gata, ajunge! Hai să ne iei măsurile!

Cel care îl obligase pe Biasca să-i şteargă pantofii se răsti la casieriţă:

– Şi tu, trage imediat storurile!

Ceilalţi doi îl îmbrânciră pe Pietro în atelierul plin de lucrători, care la vederea lor, rămaseră nemişcaţi, cu ochii holbaţi de spaimă.

– Staţi locului şi să nu încercaţi nimic! îi avertiză Pietro. Sunt înarmaţi!

– Ce dracu' sunt astea? întrebă individul cel înalt, arătând spre rafturile cu mulajele picioarelor.

– Sunt amprentele clienţilor mei, răspunse Pietro. Acum, puteţi să-mi explicaţi şi mie ce...

– Du-te şi adu-mi una! îi porunci acesta.

Pietro luă la întâmplare un mulaj şi i-l întinse.

– Câte chestii de-astea ai aici?

– Două mii şase sute, şopti Pietro.

– Şi din ce sunt făcute?
– Din ipsos.
– Şi de ce e scris pe asta „Paul Newman"?
– Fiindcă este amprenta piciorului lui.
– Auzi ce chestie, fluieră celălalt admirativ. Dar văd că îi încalţi doar pe ăia cu parale!

Biasca nu mai rezistă şi aflat la capătul răbdărilor, strigă la ei:

– Ascultaţi, puteţi să-mi spuneţi şi mie ce naiba vreţi de la mine?
– Tu şi tu! făcu individul cel înalt, arătând cu mâna spre doi lucrători. Aruncaţi de pe rafturi toate prostiile astea!
– Nu! urlă Pietro. Nu aveţi dreptul!

Cel care îl pusese să-i şteargă pantofii făcu doi paşi spre el şi-i trase o lovitură peste faţă cu patul pistolului. Pietro se prăvăli la pământ, gemând:

– Nu faceţi una ca asta... Asta-i toată averea mea...
– Hai, îi daţi drumul, sau aveţi nevoie de vreun impuls? se adresă cel înalt lucrătorilor.

Cei doi se priviră neputincioşi, după care începură să arunce jos de pe rafturi mulajele. Acestea se sparseră, provocând un nor de praf.

– Hai, şi voi ăilalţi, daţi-le o mână de ajutor!

Restul lucrătorilor se apucară să facă acelaşi lucru, ferindu-şi privirile de ochii înlăcrimaţi ai lui Pietro.

– Acum, călcaţi totul în picioare! Să nu mai rămână una întreagă! Şi aia de sus!

Unul dintre lucrători, mai în vârstă, încercă să protesteze:

– Nu şi aia... este a lui Marilyn!
– A lui Marilyn? Nu zău!
– Vă rog!
– Bine, păstreaz-o, dacă este a lui Marilyn! La urma urmelor, acolo unde este ea acum, nu prea îşi toceşte pantofii. Hai, călcaţi-le mai repede!

Pietro Biasca îndrăzni să-şi dea la o parte mâinile ce-i acopereau faţa, şi ridicând capul,văzu spectacolul terifiant al mulajelor distruse.

Individul cel înalt deschise cutia viorii, şi spre surprinderea lui Pietro, scoase din ea nu o armă automată, ci un arzător prevăzut cu o butelie cu gaz.

– Doar nu aveţi de gând să daţi foc magazinului? întrebă el.

– Nu, stai liniştit. Vreau doar să te perpelesc niţel.

Şi acţionând o rotiţă, dădu drumul gazului, care ieşi din butelie cu un fâsâit. Scoase apoi o brichetă, o aprinse şi o apropie de capătul ţevii arzătorului. Gazul se aprinse, şi imediat ţâşni o flacără lungă de o palmă. Individul se apropie de raftul pe care se aflau cutiile de carton cu pantofii gata de livrare, îndreptă flacăra spre ele şi în câteva secunde, flăcările lacome le cuprinseră, începând să le devoreze.

– Vreţi bani? întrebă Pietro, neputincios la coşmarul la care asista.

– Nu, nu vrem bani...

– Atunci, ce vreţi de la mine?

– Nimic. Scoate-ţi pantofii.

Pietro execută ordinul primit ca un automat. Nu-i mai era frică, gândindu-se că nu i se putea întâmpla nimic mai rău, din moment ce-i fuseseră distruse mulajele, şi că fusese umilit de faţă cu martori.

– Ai vreun mulaj al picioarelor tale? îl întrebă cel cu arzătorul.

– Nu.

– Cu atât mai bine. Fiindcă nu l-ai mai fi putut folosi.

– De ce?

Brusc, individul îi aruncă peste picioarele goale arzătorul. La urechile lui Pietro ajunse cu o claritate înfiorătoare zgomotul de oase frânte.

– Fiindcă n-or să mai aibă niciodată aceiaşi formă, adăugă individul, plin de curtoazie.

În momentul în care corpul său fu străbătut de unda durerii, şi când instinctiv se pregătea să urle, Pietro realiză faptul că în atelier nu se mai afla nimeni.

IV

– Intră, dragă prietene, intră...

Şi Homer Kloppe strânse cu putere mâna vizitatorului său. Acesta era un individ în jur de patruzeci de ani, cu o înfăţişare tinerească, în ciuda părului alb,tuns foarte scurt.

– Ai călătorit bine?

– Excelent, mulţumesc.

– Bei ceva?

– Da, aş bea un whisky, mulţumesc.

Homer luă două pahare de argint de pe o etajeră, după care îşi invită musafirul să ia loc.

– Şi cât timp rămâi la Zürich?

– Foarte puţin. Peste trei ore plec la Detroit.

– Ce păcat! Speram să luăm cina împreună!

Homer trase un sertar al biroului, scoase o sticlă de whisky, şi umplu cele două pahare.

– E un whisky scoţian, vechi de treizeci de ani. Gustă-l, şi dacă nu-ţi place, îţi ofer altul.

Melwin Bost, directorul administrativ al firmei Continental Motor Cars, o uzină constructoare de automobile, asociată cu Trade Zürich Bank, mirosi cu neîncredere paharul şi sorbi o înghiţitură mică.

– Telefonul tău m-a cam surprins, măr urisi Kloppe. Ce naiba s-a întâmplat de nu mi-ai putut spune prin telefon şi a fost nevoie să te deplasezi până aici?

Melwin Bost făcu o grimasă stânjenită:

– A mai avut loc încă un accident...

Dădu paharul peste cap şi i-l întinse lui Kloppe, care i-l umplu din nou.

– Încă unul? întrebă acesta.

– Da. Al şaptelea în şase luni. Şi din aceiaşi cauză. O ruptură la bara de direcţie.

Gura mică şi trandafirie a lui Homer se strâmbă uşor.

– Şi ce anume a rezultat în urma anchetei?

– O defecţiune în oţelul din care este construită bara de direcţie cu care sunt echipate toate maşinile Beauty Ghost P9.

– Şi de ce neapărat toate?

– Pentru că bara de direcţie se fabrică la noi. Am achiziţionat un stoc de oţel care ne asigură producţia pe trei ani.

– Atunci, schimbaţi oţelul!

– Am şi făcut-o deja!

– Şi aţi dat în judecată furnizorul?

– Încă de la primul accident, când văduva celui care a murit conducând o maşină P9, ne-a pus în cârcă o armată de avocaţi.

– Şi a câştigat procesul?

– Încă nu, dar îl va câştiga. A fost floare la ureche să se demonstreze că nu soţul ei a fost de vină, ci totul s-a datorat unei defecţiuni mecanice a maşinii. Dar asta nu-i totul. Vom fi atacaţi şi de moştenitorii celorlalte şase victime.

– Şi după părerea ta, Bost, ce-i de făcut?

– Nu prea ştiu. Din cauza asta am venit aici.

– Câte maşini Beauty Ghost se află în circulaţie acum?

– În toată lumea? Patru sute optzeci şi două mii, trei sute douăzeci şi şase.

– Şi eşti sigur că toate accidentele nu se datorează întâmplării?

– Şapte accidente, având cauze identice, nu mai constituie o întâmplare...

Homer Kloppe oftă adânc:

– Şi ce ne poate garanta că nu vor mai avea loc şi altele?

– Am pus aceeaşi întrebare şi calculatoarelor, şi ni s-a răspuns că din punct de vedere statistic, ar trebui să ne aşteptăm la o ruptură a barei de direcţie în medie la zece mii de automobile. Ceea ce înseamnă la aproximativ patruzeci şi opt de maşini din cele aflate în circulaţie în prezent.

– E cumplit!

– Dragă Homer, este vorba doar de o statistică! Nimic nu dovedeşte că aceste accidente vor avea într-adevăr loc. Ţi-am semnalat doar faptul că se pot întâmpla, şi nimic mai mult.

– Nu voi permite să se întâmple! Suntem obligaţi să prevenim pe toţi proprietarii acestor maşini!

– Şi ce propui?

– Să schimbi gratuit piesa defectă.

– Ne-am şi gândit la o asemenea măsură, dar preţul ei o face inutilizabilă.

– Zău? Dar te-ai gândit cumva la impactul publicitar pe care îl poate avea? În felul ăsta ne putem câştiga o mulţime de clienţi noi!

– După părerea mea, o publicitate minimă în această direcţie ne-ar costa o sută cincizeci de milioane de dolari.

Surpins, Homer vărsă o parte din conţinutul paharului de whisky pe masă.

– Poftim? Cât ai spus?

– O sută cincizeci de milioane de dolari, repetă Melwin Bost, cu o voce calmă.

Homer Kloppe ridică ochii spre tavan, încleştându-şi maxilarele.

– Mă aşteptam din partea ta la o asemenea reacţie de onestitate, continuă Melwin. Cu toate astea, sunt obligat să te previn că un asemenea gest de probitate trebuie să fie ultimul la care să te gândeşti.

– Doar n-o să acceptăm riscul mortal la care se expun patruzeci şi opt de persoane!

– Uzina are şase mii de muncitori, ca să nu mai vorbim despre ingineri şi personalul administrativ. Gândeşte-te că toţi aceşti oameni vor fi aruncaţi în stradă... Aşa că n-am vrut să iau nici o decizie mai înainte de a te consulta.

– Doamne Sfinte, sunt îngrozit...

– Ai şi de ce. Nu putem umbla cu jumătăţi de măsură. Dacă vom informa publicul, vom fi obligaţi să mergem până la capăt. Dar din păcate, în această situaţie, compania va da faliment.

– Şi atunci, ce-i de făcut?... Ce-i de făcut?

– După părerea mea, nimic. Se poate întâmpla la fel de bine ca să nu se producă nici un accident. Şi fără p ocesul

ăsta cu văduva celui decedat, probabil că am fi ignorat complet viciul ăsta de fabricaţie. Eu zic să riscăm...

Kloppe îl privi sever:

– Melwin, cuvântul ăsta nu-şi are rostul. Nu avem dreptul de a risca.

– Ţi-am semnalat doar faptul că din şapte accidente, patru au fost mortale.

Homer dădu din cap abătut:

– Hm, doar patru...

– Eu îţi fac următoarea propunere. Hai să vedem ce se va întâmpla în următoarele trei luni. Dacă nu se va mai produce nici un accident, atunci totul va fi în regulă, iar în răstimpul ăsta, o să mă gândesc şi eu la toate posibilităţile de a salva firma... în cazul în care ar exista vreuna, prin schimbările făcute la sistemul de direcţie. Ce părere ai?

Homer Kloppe căzu pe gânduri. După aproape un minut, Melwin rupse tăcerea:

– În conjunctura actuală, asta cred că ar fi cea mai bună soluţie. Cu atât mai mult cu cât noile maşini P9 care vor ieşi de acum înainte pe poarta fabricii vor avea remediate această deficienţă.

Kloppe îşi muşcă buzele, după care spuse:

– Melwin, fă ce crezi că este mai bine. Tot ce crezi că este mai bine...

Căpitanului Kirpatrick îi păsa de Interpol cât de o ceapă degerată, iar în oamenii pe care îi formase avea o încredere relativă. Era la curent cu toate tentativele de corupere pe care Mafia le încerca cu poliţiştii tineri, şi din acest motiv îi alesese pentru misiunea de urmărire a lui Italo Volpone pe Patrick Mahonney şi Dave Cavanaugh, doi irlandezi ca şi el, duri şi incoruptibili. Îi însoţise pe cei doi până la aeroport, dându-le ultimele indicaţii:

– Pe cât posibil, lucraţi separat. Să nu care cumva să se prindă că este filat. Şi dacă se va întâmpla lucrul ăsta, o să încerce să-şi piardă urma. Şi să fiţi atenţi şi la poliţiştii elveţieni. Aştia nu suportă ca altcineva să-şi bage nasul în treburile lor. Iar dacă o să aveţi probleme, să ştiţi de pe acum că n-am să pot face mare lucru pentru voi. Şi nu uitaţi!... Vreau să mi-l prindeţi cu o potlogărie, ca să-l puteţi aresta!

Mahonney şi Cavanaugh priviră îndelung fotografia lui Italo Volpone, întipărindu-şi în memorie figura acestuia, cu ochii vii şi pătrunzători, exprimând duritate, şi cu părul negru şi strălucitor, după care urcară în Boeing-ul 747, prefăcându-se că nu se cunosc.

Mahonney avea treizeci şi doi de ani, iar Cavanaugh douăzeci şi nouă. Erau poliţiştii cei mai îndrăzneţi din Brigadă, şi considerau că misiunea primită de a-l urmări pe Volpone în Elveţia, nu era altceva decât o mică vacanţă pe banii statului.

Însă evenimentele aveau să-i contrazică.

Chimène Kloppe avea gușă, ochii de un albastru ca de porţelan, părul şaten, şi pielea delicată, pe alocuri cu transparenţe roz. Viaţa îi fusese un şir de fericiri liniştite şi minuscule, fragmentate doar de orele la care îşi lua ceaiul, în care se odihnea, în care îşi vedea prietenele şi în care dormea. Iar faptul că momentele intime dispăruseră cu desăvârşire pentru ea, nu o mai surprindea de fel, de parcă vechile pulsaţii erotice se diluaseră în pacea ce se instaurase în căsnicia ei.

Existenţa ei se baza pe nişte certitudini calme, cum erau banii, religia, necesitatea de a ajuta aproapele, supunerea faţă de soţul ei, devoţiunea faţă de fiica ei, dreptatea faţă de servitori şi absenţa oricăror convingeri rasiste. Închistată în universul călduţ pe care Homer îl ţesuse în jurul ei, nu invidia pe nimeni, avea bijuterii într-o măsură rezonabilă şi încerca să-şi scuze fericirea, acordând cu generozitate şi din timpul şi din banii pe care îi avea unor opere caritabile.

— Homer, nu mai mănânci?

— Trebuie să mai lucrez ceva înainte să mă culc. Scuză-mă te rog.

— Să-ţi trimit ceva în camera ta?

— O cafea.

— Nu cred că e bine să bei cafea la ora asta. E trecut de nouă şi jumătate.

— Am o mulţime de dosare de citit până mâine dimineaţă. Unde este Renata?

— Cred că este împreună cu Kurt.

Kloppe se strâmbă, în timp ce Chimène se prefăcu că nu-l vede. Avuseseră sute de discuţii cu privire la viitorul

lor ginere, pe care ea îl găsea fermecător, în timp ce el infantil, cu capul în nori şi negativist.

– Atunci, noapte bună, îi spuse el.

Chimène îi zâmbi aşa cum îi stătea bine unei bune soţii, după care adăugă cu o nuanţă de îngrijorare în glas:

– Homer, munceşti prea mult... Ne vedem mâine dimineaţă, la micul dejun? Aş vrea să-ţi spun despre ultimele dispoziţii pe care le-am luat în legătură cu ceremonia...

Kloppe îi aruncă o privire scurtă. Fără a se consulta cu nici unul dintre ei, Renata hotărâse singură data nunţii, iar acest lucru devenise un subiect tabu.

– Să nu cumva să uiţi că nunta are loc joi, îi reaminti Chimène, plecându-şi privirea.

– N-avea grijă, n-am să uit, mormăi Homer. Noapte bună.

Petrecându-l cu privirea, Chimène se gândi că avea un soţ bun, care era şi bun cetăţean şi un tată perfect. Niciodată Homer nu uitase de aniversarea zilei ei de naştere, şi nu întârziase niciodată la cină. Şi chiar pe vremea când era un bărbat seducător, nu ridicase vreodată ochii la altă femeie.

O dată în plus, se gândi dacă era bine să-l întrebe despre fotografiile pe care i le găsise în buzunarul unui pardesiu pe care intenţiona să-l pună într-un şifonier.

Fotografiile reprezentau o negresă goală, dar Chimène era aproape sigură că aceasta lucra în vreun circ, într-atât de înaltă era.

În ciuda protestelor lui Italo Volpone, Moshe Yudelman insistase ca acesta să fie însoţit de două gărzi de corp, dar nu oarecare. Din diferite motive, Yudelman avea toată încrederea în Folco Mori şi Pietro Bellinzona. Mori rămăsese un simplu executant, şi în ciuda calităţilor sale remarcabile, preferase să se complacă într-o stare de subordonare din care vivacitatea spiritului său, dispreţul faţă de pericol şi natura sa sălbatică l-ar fi putut ajuta să iasă fără nici un fel de probleme. Din nefericire, aceste calităţi la care se mai adăuga şi un talent fantastic în mânuirea cuţitului, îl făceau să fie ţinut pe nedrept în rezervă de către şefii lui, care încă nu-i acordaseră nici un post de responsabilitate. Însă adevărul era că Mori inspira teamă, şi de fiecare dată când primea câte o misiune de represalii împotriva celor ce nu

dădeau ascultare legilor impuse de familia Volpone, nimic din lume nu-l mai putea opri.

În schimb, cu Pietro Bellinzona lucurile stăteau altfel. Se achita de misiunile cele mai delicate, fără să încerce vreodată să înțeleagă de ce anume era necesar să le îndeplinească. La cei cincizeci de ani, avea niște umeri de luptător, și o poftă încă din vremea copilăriei pentru dulciuri. Iar faptul că era în stare să bea o sticlă de whisky pe zi, nu-l împiedica câtuși de puțin să-și ducă la bun sfârșit îndatoririle primite. Se afla în serviciul lui Genco Volpone de douăzeci de ani, și era fericit de viața pe care o ducea, considerând că existau alții care aveau grijă de soarta lui, așa că singura sa grijă era să execute ordinele primite, indiferent care ar fi fost acestea.

Bellinzona primise de la Yudelman sarcina de a sta în permanență în apropierea lui Volpone, în timp ce Mori îi urmărea pe cei doi mai de departe, urmând să intervină doar în caz de pericol.

Bellinzona trecu împreună cu Italo Volpone prin vamă, văzându-l cu coada ochiului pe Folco Mori care părea cufundat în citirea unui ziar. Se gândi cu nostalgie la pistolul său Walther PP pe care primise ordin de a-l lăsa acasă, în apartamentul său din Manhattan, acolo unde și-l ținea ascuns de obicei, în spatele țevilor din baie. Yudelman îi argumentase acest lucru prin faptul că la vamă toată lumea era obligată să treacă printr-un detector de metale.

Bellinzona se gândi că vremurile se schimbaseră. Tot felul de țicniți deturnau avioanele după bunul lor plac, fără măcar să poată profita de banii pe care îi pretindeau. Lui Bellinzona îi plăcea ordinea, așa că se consolă cu gândul că la coborârea din avion, cineva din Mafie avea să-i dea o armă.

Privi cu coada ochiului în urmă și îl văzu pe Folco care după ce-și luase pașaportul din mâna vameșului, se ținea la zece metri de ei, părând în continuare absorbit de ziarul său. Cât despre marele șef, acesta rămânea o enigmă pentru Bellinzona. De când lucra pentru el, Italo Volpone nu-i adresase niciodată vreun cuvânt. Văzându-l cum urca scara avionului, parcă înțepenit de mijloc, Bellinzona se gândi că seamănă cu un boxer dopat, înainte de urcarea în ring.

Primul fum din trabucul marca Punch Culebra i se păru amar. La fel și al doilea. Dezgustat, Homer strivi trabucul în

scrumieră, şi apucă faxul pe care îl primise în acea dimineaţă, privindu-l pentru a suta oară.

Mesajul fusese trimis din Africa de Sud şi purta menţiunea „Strict Secret":

„Securitate insuficientă în actualele condiţii de exploatare. Personalul ameninţă cu greva. Durata lucrărilor pentru a se asigura securitatea şantierului este estimată la opt luni. Fondurile necesare sunt aproximativ de patru milioane de dolari. Aşteptăm instrucţiuni urgente".

Semnătura aparţinea lui Eric Mortaeld, director la Wassenaar's Consolidated, din Chukudu, Botswana.

Cu toate acestea, până în acea zi, lui Kloppe i se păruse că afacerea cu Wassenaar's Consolidated avea să meargă bine. Era vorba despre o societate minieră olandeză ai cărei geologi reperaseră într-o zonă din Botswana un sol care părea să conţină diamante, iar Trade Zürich Bank acceptase să participe cu un capital de zece milioane de dolari la extragerea lor. Iar primele foraje fuseseră deosebit de încurajatoare.

Kloppe se duse în colţul camerei, ridică o parte din covorul persan, deschise seiful secret zidit în planşeu şi scoase din el o punguţă de piele neagră. Se apropie apoi de fereastră, deschise punguţa şi scoase la iveală un diamant cu scânteieri albăstrii, pe care se bazau toate speranţele sale. Piatra era perfectă, fără să aibă nici o impuritate, şi avea vreo treizeci de carate. Kloppe o luă între degetul mare şi cel arătător, o ridică în zare, şi începu s-o răsucească uşor. Razele soarelui se încrucişau pe faţetele ei, ca într-un duel de o frumuseţe inefabilă, eliberând luminile încătuşate într-o feerie policromă de strălfulgerări.

După ce puse diamantul la loc în seif, se aşeză la birou şi redactă răspunsul către Mortaeld:

„Pentru moment, nu consider oportune lucrările privind securitatea minei. Vă sugerez continuarea extracţiei până în momentul în care rezultatele vor autoriza eliberarea fondurilor cerute".

Trecu apoi în sala de baie şi se spălă pe dinţi timp de zece minute. Fascinaţia pe care i-o provocase primul diamant extras din mina de la Chukudu aproape că-l făcuse să uite că peste puţin timp avea întâlnire cu acel individ dubios, Mortimer O'Broin.

Începu să se gândească la mijloacele legale pe care le avea la dispoziție de a refuza transferul celor două miliarde de dolari, și de a invoca doar ordinul personal al lui Genco Volpone.

Cu trei ani în urmă, Carlo Badaletto își luase adio de la Genco Volpone și intrase în familia lui Ettore Gabelotti, care îl promovase în scurt timp la rangul de consilier. Gustul lui Badaletto pentru violență era un fapt deja arhicunoscut, așa încât nimeni din noua sa familie nu îndrăznise să-l provoace în vreun fel. Încă de la început, Badaletto își avertizase șeful:

— În principiu, Zu Genco este corect, dar fratele lui este putred până-n măduva oaselor!

Iar după ultimele evenimente, neîncrederea lui Badaletto crescuse, încât într-o zi îi spusese din nou lui Gabelotti:

— Poți să-mi spui și mie ce naiba caută în Elveția ticălosul ăsta de Bébé? Și de ce s-o fi dus la comisarul Kirpatrick, cu o hoardă de avocați după el?

Ettore Gabelotti luă un aer patern și-i răspunse blând:

— Nu te enerva, *mio figlio*. La urma urmei, nu ne interesează drumurile lui Italo Volpone. Cât despre vizita aia la poliție, poate că o fi primit vreo amendă, cine știe!

Gabelotti nu prea obișnuia să glumească, așa că fraza rostită fusese atât de neașteptată pentru Badaletto, încât îl luă prin surprindere, făcându-l să izbucnească în râs.

Ettore explodă imediat:

— Nemernicule, să fii cu ochii-n patru clipă de clipă! Dacă javra aia de Italo încearcă să-mi facă cea mai mică măgărie, să știi că tu o să fii primul vinovat!

În sinea sa, Ettore Gabelotti împărtășea neîncrederile lui Badaletto și de comun acord cu acesta, angajaseră un ucigaș plătit, pe nume Rico Gatto, în trecere prin New York, să-l urmărească pe Volpone. Printr-un om de încredere al lui Gabelotti, care lucra la aeroportul Kennedy, se aflase că Volpone avea să plece în Elveția cu zborul 311, iar Rico avea sarcina de a-l ține la curent pe Gabelotti cu fiecare mișcare a lui Volpone în Elveția.

Rico era dezamăgit că i se încredințase o misiune atât de neînsemnată, întrucât de cele mai multe ori, contractele sale se încheiau cu moartea violentă a celor desemnați a fi lichidați. Rico era un artist și-i plăcea să improvizeze, iar meto-

dele pe care le folosea se deosebeau de fiecare dată. Înainte de a acționa, era cuprins de aceeași febră pe care o simțeau artiștii aflați pe punctul de a intra în scenă, pentru simplul motiv că se respecta prea mult pentru a nu avea trac, iar amorul său propriu îl imboldea în permanență să experimenteze noi și noi metode, care de multe ori îl surprindeau chiar pe el însuși.

Cu un sentiment de melancolie geloasă, Carlo Badaletto, care ar fi vrut să-l fileze chiar el pe Italo Volpone, și-l imagină pe Rico Gatto, așezat confortabil în fotoliul din avion, cu ochii în ceafa vânatului său.

Rico Gatto își desfăcu centura de siguranță, se ridică și-și luă din buzunarul pardesiului de deasupra capului său pachetul de Philip Morris. În fața ochilor îi apăru ceafa puternică cu părul negru și strălucitor al lui Italo Volpone. Îmbrățișă dintr-o privire întreg compartimentul de clasa întâi al avionului, după care se așeză la loc.

Flerul său ascuțit reperă imediat figura unui individ de vreo treizeci de ani, cu părul blond și mătăsos. Așa cum arăta individul, era convins că nu putea fi vorba despre un om de afaceri și nici a cuiva care călătorea de plăcere, dat fiind prețul biletelor la clasa întâi pe o rută atât de lungă. Deduse că era ori vreo gardă de corp, ori vreun polițist. Se așeză comod în fotoliu, își întinse picioarele cu voluptate și se cufundă în lectura Vechiului Testament, cartea sa preferată. Numărul de crime cu care era semănată cartea era atât de mare, încât în comparație cu ele, execuțiile pe care le avea pe conștiință i se păreau ridicole.

— Șefule, vrei puțină șampanie?

— Ce-ai spus?

Italo Volpone păru că se trezește dintr-un somn adânc. Pietro Bellinzona repetă:

— Puțină șampanie?

— Nu, mormăi Italo.

Moshe Yudelman reușise să-i bage spaima în oase. În prezent, era absolut convins că O'Broin încerca să-l trișeze. Își jură să pună mâna pe el, să-i amintească câte lucruri făcuse pentru el, după care să-i tragă cu mâna lui un glonte în cap. Se înfurie brusc, și încercă să-și verse nervii pe maldărul de carne care se afla lângă el, și de care nu putea scăpa nici o secundă. Mult mai agreabilă i-ar fi fost prezența

lui Folco Mori, pe care Yudelman ţinuse să-l posteze la clasa turist, ca acoperire, deşi, în sinea sa, lui Italo îi era frică de acesta, în ciuda corpului subţire şi nervos pe care îl avea Mori. Ceva nedefinit din privirea acestuia dădea a înţelege că nu era el omul să ierte pe oricine ar fi fost acela.

– Bellinzona!

– Da, şefule!

– Du-te şi urinează!

– Poftim?

– Ţi-am spus să te duci şi să urinezi!

– Dar, şefule... am fost!

– Gura! Du-te până la toaletă şi spune-mi ce face Folco!

Pietro Bellinzona se ridică greoi şi se îndreptă spre compartimentul rezervat clasei turist, urmărit de privirile lui Rico Gatto şi ale lui Patrick Mahonney, instalaţi în acelaşi compartiment.

Mahonney gusta luxul pentru prima oară în viaţa sa. Domeniul său erau bătăile de stradă, borfaşii şi orice altă treabă murdară. Chiar şi în prezent, după doisprezece ani petrecuţi în poliţie sub ordinele lui Kirpatrick, se antrena în mod regulat la standul de tir, unde precizia sa devenise proverbială. Prietenul său Dave Cavanaugh, nu era aşa de bun ţintaş ca el, în schimb avea o înclinaţie deosebită pentru lupta corp la corp.

Patrick Mahonney luă paharul pe care stewardesa i-l umpluse cu şampanic, şi se gândi cu nostalgie la soţia sa, Mary, care la acea oră se dusese la culcare, după ce dăduse de mâncare celor doi copii. Bău o înghiţi ură, şi se apucă să examineze lista de bucate a cărei simplă enumerare de titluri îl făcu să saliveze de plăcere.

Folco Mori văzu mai mulţi călători cum îşi întorceau capetele pentru a urmări cu privirea silueta impresionantă a lui Pietro Bellinzona, ce semăna cu un luptător de circ. Trecând pe lângă el, Bellinzona nu se putu abţine să nu-i dea un ghiont complice. Însă Dave Cavanaugh, care stătea cu trei rânduri de scaune în faţa lui Folco Mori, nu pu u să vadă aceasta.

În difuzoare se auzi vocea catifelată a unei stewardese:

– Pasagerii sunt rugaţi să-şi ocupe locurile. Masa va fi servită peste câteva momente. În prezent zburăm la o altitudine de zece mii de metri, şi vom ateriza la Zürich peste cinci ore.

V

Avionul în care se îmbarcaseră Zaza Finney şi Mortimer O'Broin decolase din Nassau în direcţia Zürich cu trei ore mai înainte ca Boeing-ul lui Volpone să decoleze din New York cu aceeaşi destinaţie.

– Şi după Zürich, unde vom merge? se interesă Zaza.

– Nu-ţi spun, este surpriză, îi răspunse Mortimer.

Însă Zaza îşi dăduse seama încă din Nassau, de când Mortimer se întorsese s-o ia de la bar, cu faţa şiroind de sudoare, că ceva era în neregulă. În ciuda insistenţelor sale, acesta rămase mut, aşa că neliniştea ei crescuse, încât se întreba dacă făcuse bine să-l urmeze.

După ce aterizară la Zürich şi trecură de controlul paşapoartelor, Mortimer îi ceru să-l aştepte, dar Zaza explodă:

– Nici vorbă!

– Vrei să te las la un hotel? Am o treabă câteva ore, după care vin să te iau.

– Nici vorbă, n-auzi? O să merg cu tine!

– Zaza, fii înţelegătoare!... E vorba de o întâlnire de afaceri...

– Ce fel de afaceri? Vreau să ştiu şi eu!

– Ai răbdare încă o zi, doar o zi...

– Am avut destulă răbdare până acum! Vreau să ştiu totul!

Mortimer dădu din umeri, descurajat:

– Văd cu nu ai încredere în mine.

– Nu am, sigur că nu am! De ce nu mi-ai spus nimic până acum?

– Ascultă-mă, Zaza... Trebuie să trec pe la o bancă şi să iau nişte bani. Cum se deschide banca, aranjez totul în cinci minute.

– Nu contează, merg cu tine!

Mortimer dădu resemnat din cap. Nu apucase să închidă ochii toată noaptea, era palid, avea pungi sub ochi şi tresărea la cel mai mic zgomot. Văzându-l cum arăta, Zaza fu cuprinsă de panică, la gândul că Mortimer ar fi putut-o lăsa la un hotel, după care să dispară. Îl luă cu hotărâre de braţ, şi zâmbindu-i, îi spuse încă o dată:

– Mortimer, să ştii că te însoţesc.

– Poftim, ce-ai spus?

– Am spus că te însoţesc. Şi pe urmă, unde vom merge?

Mortimer se hotărî pe loc. Pentru a i se pierde urma după vizita ce avea s-o facă blestematului de Kloppe, trebuia neapărat să ia primul avion, să plece din Elveţia indiferent unde, şi să călătorească în zigzag pe mai multe continente.

Simţind corpul suplu al Zazei agăţat de braţul său, îl cuprinse o emoţie nespusă. Ajunşi în dreptul staţiei de taxiuri, aceasta îi şopti tandru:

– Mortimer, să ştii că ce fac pentru tine, n-aş face pentru nici un alt bărbat!

Brusc, Mortimer avu senzaţia că era mai înalt cu câţiva centimetri.

În clipa când se auzi soneria de la intrare, Orlando Baretto îşi pusese deja pardesiul. Îşi băgă mâna sub haină, acolo unde se afla etuiul pistolului, se uită prudent prin vizor şi văzu chipul lui Ines. Scoase lanţul de siguranţă şi deschise uşa.

– Ai venit la ţanc! Tocmai plecam, îi spuse el.

Îmbrăcată cu o haină de vizon care-i ajungea până la călcâie, Ines intră în apartament, aducând cu ea o boare de parfum suav.

– Nu prea sunt obişnuită să fiu trezită la şapte dimineaţa! spuse ea căscând.

– Auzi, cum se numeşte bancherul ăla al tău?

Ines clipi scurt:

– De ce te interesează asta?

– Nu-i treaba ta! Hai, spune!

– Kloppe. Homer Kloppe.
– De la Trade Zürich Bank?
– Da. De ce mă întrebi?
Orlando îi dădu una peste fund şi-i zâmbi:
– S-ar putea să plasez şi eu nişte parale acolo. E o firmă serioasă?
Ines se gândi amuzată la camera de oţel a seifurilor în care făcea dragoste o dată pe săptămână cu bancherul ei pe un morman de bancnote.
– Foarte serioasă.
– Şi Kloppe ăsta, ce fel de individ este?
– E mort după igienă şi curăţenie. Are cincizeci de ani şi nişte dinţi magnifici pentru un alb.
– Or fi falşi.
– Ba nu, sunt veritabili. Cât se poate de veritabili. Am tras de ei, şi din cauza asta ştiu.
Lando îşi deschise larg gura şi-i spuse:
– Dar ai mei, ce naiba au, că doar n-or fi din rahat!
– Hm, destul de buni pentru un alb micuţ cum eşti tu.
Orlando îşi băgă mâna sub haina de blană a lui Ines, o mângâie şi-i spuse:
– Eu o să plec.
– Asta a fost tot ce ai vrut de la mine?
– Pentru moment, da.
– Şi ne vedem în seara asta?
– Nu ştiu. Rămâi acasă. S-ar putea să trec pe la tine. Şi acum, gata, întinde-o!
Orlando era preocupat de telefonul pe care-l primise cu o oră înainte de apariţia lui Ines. Când Genco Volpone fusese în trecere prin Zürich, îi făcuse onoarea de a-l invita la masă, şi îi făcuse cadou maşina visurilor sale, un splendid Beaty Ghost P9 decapotabil, modelul de lux al firmei americane Continental Motor Cars. Uluit, Orlando îi sărutase mâna plin de respect, bâlbâindu-se:
– Dar de ce, *padrone*? De ce?
– Fiindcă suntem mulţumiţi de tine, Orlando, de asta. Şi cadoul ăsta este şi o dovadă a prieteniei mele.
– *Padrone*, dar nu merit aşa ceva! protestase Orlando.
– În cazul ăsta, fii sigur că-l vei merita într-o bună zi...

La telefon, vocea de la care primea ordine în mod obişnuit îl întrebase dacă îl cunoştea pe avocatul O'Broin.

– Da, ştiu cine este, răspunse Orlando.

– L-ai văzut?

– Doar o dată.

– Aşadar, poţi să-l recunoşti, nu?

– Sigur că da.

Vocea continuă pe acelaşi ton autoritar:

– S-ar putea să apară prin oraş. Vreau să-l interceptezi.

– Şi unde anume o să apară?

– La o bancă, la Trade Zürich Bank. Ai auzit de banca asta?

– Am auzit. O să-i aflu eu adresa.

– O'Broin nu trebuie să intre în bancă. Ai înţeles?

– Da.

– Începând chiar din dimineaţa asta, să stai prin apropierea băncii, încă înainte de ora de deschidere.

– Am înţeles.

– Şi cum apare, pune mâna pe el.

– Şi ce să fac după aceea?

– Ţine-l închis undeva şi dă-mi de ştire.

– Perfect. Şi unde să-l ţin ?

– Treaba ta. Descurcă-te.

Pe Orlando îl surprinse coincidenţa ce făcea ca patronul băncii pe care primise ordin s-o supravegheze să fie amantul lui Ines. Încuie uşa apartamentului, coborî scările, intră în garaj, admiră câteva clipe splendida sa Beauty Ghost, după care se aşeză la volan şi porni spre Stampfenbachstrasse, unde se afla Trade Zürich Bank.

Boeing-ul 747 atinse pământul, în urletul cumplit al reactoarelor a căror turaţie fusese inversată pentru sporirea frânării.

„Stimaţi călători, am aterizat la Zürich. Sperăm că aţi avut parte de o călătorie agreabilă, şi vă aşteptăm cât de curând pe liniile noastre."

Privind cu dispreţ la corpul imens al lui Pietro Bellinzona care sforăia uşor lângă el, Italo Volpone îşi aduse aminte de cuvintele lui Moshe Yudelman, care fusese categoric:

— Cum ajungi în Elveţia, chiar înainte de a o suna pe Angela, du-te direct la morgă să vezi piciorul ăla. S-ar putea să fii urmărit, dar Folco Mori o să aibă el grijă să te scape de nepoftiţi.

Italo îşi desfăcu centura de siguranţă, şi îi dădu un ghiont lui Bellinzona trezindu-l. Acesta se ridică greoi din fotoliu, urmărit de privirea atentă a lui Patrick Mahonney, care se prefăcea pe jumătate adormit. Din acel moment, urmărirea lui Volpone avea să fie preluată de către Dave Cavanaugh. Mahonney se ridică şi el din fotoliu, îşi luă pardesiul şi se îndreptă spre ieşirea din avion, fără ca măcar să arunce o privire înspre Volpone şi Bellinzona. Dave Cavanaugh se grăbi din compartimentul de la clasa turist unde se afla, încercând să fie printre primii călători care coborau. Rico Gatto se grăbi şi el să fie în urma lui Volpone, în timp ce printre ultimii călători care se îndreptau spre clădirea aeroportului se aflau Mahhoney şi Folco Mori.

Lando se plimba prin Stamfenbachstrasse, fără să scape din ochi intrarea de la Trade Zürich Bank. Ajuns în dreptul unui bistrou, privi fără să vrea prin geam iar atenţia îi fu atrasă de strălucirea de aur a părului unei femei. Necunoscuta stătea la o masă cu spatele spre Orlando, iar în faţa ei se afla un individ cu figura ca de viezure, ce părea că explică cu vehemenţă ceva. Inima lui Orlando începu să bată mai puternic. Individul era chiar Mortimer O'Broin.

Cei doi se ridicară de la masă. Orlando se uită la ceasul de la mână care indica ora nouă fix. Se hotărî pe loc să o răpească şi pe necunoscută, deşi Genco Volpone nu pomenise nimic despre faptul că avocatul avea să fie însoţit.

O'Broin ieşi din bistrou împreună cu femeia blondă şi se îndreptă spre bancă. Când cei doi trecură prin dreptul său, Orlando se apropie de Mortimer, scoase din buzunar pistolul, şi mascându-l discret cu cotul celeilalte mâini, îi spuse:

— Stai liniştit şi nu fă nici o prostie. Şi sfătuieşte-o acelaşi lucru şi pe puicuţa ta.

După care îşi dădu cotul la o parte, arătându-i lui Mortimer pistolul. Figura acestuia se albi, în timp ce încerca zadarnic să articuleze vreun cuvânt. Zaza Finney rămase cu

ochii măriţi de groază aţintiţi asupra pistolului, incapabilă şi ea de a scoate vreo vorbă.

— Luaţi-o la dreapta, după colţ, le ordonă Orlando.

Mortimer şi Zaza dădură colţul străzii, ajungând în dreptul maşinii pe care Orlando o parcase la câţiva metri de intersecţie. Cu pistolul aţintit în permanenţă asupra lui Mortimer, Orlando scoase cheile maşinii, deschise uşa din dreptul şoferului, apoi pe cea din spate şi-i spuse Zazei:

— Urcă-te la volan!

În timp ce Zaza se urca în maşină, el se instală în spate împreună cu Mortimer.

— Acum, ţine cheile şi dă-i drumul! Şi nu care cumva să-ţi treacă prin cap să faci vreo prostie, că am pistolul îndreptat în permanenţă asupra ta!

Zaza luă ascultătoare cheile şi porni motorul. Era pentru prima oară când i se întâmpla să fie ameninţată cu pistolul. Şi în afară de asta, se părea că acel individ atrăgător cu aspect viril, nu avea deloc aerul că glumeşte. Numai că ceea ce nu înţelegea ea, era motivul pentru care fuseseră atacaţi înainte de a intra în bancă şi nu după ce ar fi trebuit să iasă, când Mortimer urma să fie plin de bani.

— Hai, porneşti o dată sau nu? se auzi din spate vocea tăioasă a lui Orlando.

— Unde mergem? îndrăzni Zaza să întrebe.

— Dă-i drumul şi ţine-ţi gura!

Zaza porni din loc şi intră în traficul aglomerat al oraşului. Peste câteva clipe, O'Broin îşi reveni din uluială şi deschise gura:

— Ce vrei de la mine? i se adresă el lui Orlando.

— Gura! îi răspunse acesta scurt.

— Zaza, ce se petrece?

Fără să se întoarcă spre el, aceasta îi răspunse:

— Am intrat într-o belea cât roata carului, şi asta numai din vina ta!

— Vrei bani? îl întrebă din nou Mortimer pe Orlando.

În loc de răspuns, îl întâmpină o tăcere rău prevestitoare. Spaima care îl cuprinsese pe Mortimer începu să ia contururi din ce în ce mai precise. Realiză faptul că era pierdut, că cel care îl răpise făcea parte din Mafie, şi că secretul îi fusese descoperit.

– Zaza, te implor, crede-mă, nu înțeleg nimic... Habar n-am ce se întâmplă!...

Fără să-l scape din ochi, Orlando îi porunci Zazei:

– Acum, ia-o la dreapta și depășește garajul ăla. Treci de pod și continui să mergi înainte.

Se hotărâse pe loc asupra locului unde avea să-i ducă pe cei doi. Un loc sigur, de unde putea să ia și legătura cu șeful lui. Acasă, la Ines.

Cu inima strânsă de un presentiment lugubru, Italo Volpone mergea în urma individului îmbrăcat într-un halat alb de-a lungul coridorului. Ecoul pașilor lor se reverbera de pereții din plăcuțe de ceramică de un alb imaculat. Ceea ce-l surprinse pe Volpone la intrarea în morgă nu fusese frigul la care se aștepta, ci absența totală a oricărui miros. Nici cel de formol, obișnuit într-un asemenea loc, nici cel mai dulceag, specific cadavrelor și morții.

În momentul în care intrară într-o sală spațioasă, pe ai cărei pereți se vedeau rânduri întregi de mânere, individul care îl însoțea pe Volpone se scuză:

– Vă rog să-mi permiteți câteva clipe să caut în registru.

Și începu să răsfoiască paginile unui registru aflat pe o măsuță de lângă intrare. Nemișcat și cu privirea fixă, Italo avea senzația că trăiește un coșmar. În ciuda faptului că fratele său obișnuia să se poarte părinteșe cu el, fusese întotdeauna corect și bun. Tot ceea ce Italo poseda în prezent, i se datora lui Genco. Și în plus, îi mai salvase și viața în două rânduri. Italo își încleștă puternic maxilarele, încercând să reziste emoției care îl cuprinsese.

Slujbașul închise registrul, făcu câțiva pași spre peretele din dreapta lui Italo, apucă un mâner, trase sertarul și se dădu de-o parte fără să scoată vreo vorbă.

Brusc, Volpone nu mai avea nici o dorință să cunoască adevărul. Dintr-o dată i se făcuse o frică cumplită.

Se apropie, încercând din toate puterile să-și țină ochii deschiși. În sertarul uriaș, prevăzut pentru un corp omenesc, piciorul părea în același timp minuscul și enorm. Instinctiv, știu că era vorba despre piciorul lui Genco și că nu mai avea să-și vadă niciodată fratele. Cu gâtul sugrumat de emoție, se aplecă să vadă mai îndeaproape lucrul de care se

temea cel mai mult. Privirea îi alunecă de-a lungul piciorului, până spre călcâi, unde se vedea aproape imperceptibil cicatricea, chiar mai palidă decât restul cărnii.

În clipa în care căzuseră de pe bicicletă şi văzuse sângele pe şoseta fratelui său, Genco îl liniştise imediat:

— Bébé, să nu-ţi fie frică... Nu mă doare.

Bébé... porecla asta i-o dăduse chiar el, Genco, şi avea s-o poarte toată viaţa. Pe vremuri, toată familia râsese de porecla asta, dar în prezent, cele două silabe impuneau un respect deosebit.

— Domnule, recunoaşteţi piciorul...

— Cară-te de-aici! Vreau să rămân singur!

Cu lacrimi în ochi, conştient de faptul că era ridicol, Italo începu să rostească în şoaptă:

— Tatăl nostru, carele eşti în ceruri, facă-se voia Ta...

Dar restul cuvintelor i se pierdură printre suspine. Îşi scoase batista de mătase şi-şi şterse ochii, gândindu-se brusc că avea treizeci şi opt de ani, că începuse să îmbătrânească şi că în faţa morţii fiinţelor dragi, totul părea golit de orice sens. Oare cum putea anunţa această veste cumplită cumnatei sale, Francesca, şi celor doi nepoţi?

Cu sufletul cuprins de o ură fără margini, îşi jură să-l găsească pe ucigaşul fratelui său, şi să-l omoare cu mâna lui.

Ieşi ca o furtună din morgă, conştient de faptul că din acel moment, avea o misiune sacră de îndeplinit: să-l înlocuiască pe *Don* Genco în fruntea clanului Volpone şi să îndeplinească ceea ce moartea nu-i lăsase acestuia răgazul. Iar întreaga lume avea să afle despre el, de Italo Bébé Volpone.

Se hotărî să-şi inaugureze noua funcţie de *Don* ducându-se imediat la Trade Zürich Bank.

La volanul unei maşini închiriate, parcate la o sută de metri de clădirea morgii, Folco Mori încercă o uşoară senzaţie neplăcută recunoscând în individul blond şi osos care coborâse din taxi pe cel care îi trezise bănuielile încă de la plecarea din aeroportul Kennedy. Individul începu să se plimbe agale, prefăcându-se interesat de vitrinele magazinelor, în timp ce şoferul taxiului începu să citească un ziar.

Pietro Bellinzona căruia Volpone îi interzisese să intre în morgă, nu părea să fi realizat faptul că era filat. După ce Volpone intrase în clădirea morgii, se aprovizionase cu o pungă cu gogoşi de la o patiserie din apropiere, şi începuse să le mănânce lacom, de parcă dintr-o secundă în alta s-ar fi aşteptat să apară cineva şi să-i confişte punga.

Lui Folco îi era evident că nu se putea baza pe Bellinzona, aşa că trebuia să se ocupe singur de individul blond. Îşi duse mâna la spate şi simţi între omoplaţi prezenţa liniştitoare a etuiului în care se găsea cuţitul său. Era suficient să-şi strecoare mâna pe sub gulerul cămăşii şi să-şi scoată cuţitul, pentru a-l arunca apoi într-o fracţiune de secundă asupra victimei sale.

Folco ieşi din maşină fără vreun plan anume, bazându-se pe capacitatea sa de improvizaţie. Se îndreptă spre locul unde era parcat taxiul, rugându-se în sinea sa ca Bellinzona să nu dea vreun semn că l-ar recunoaşte în momentul în care avea să dea ochii cu el. În momentul în care se apropie la câţiva paşi de Bellinzona, acesta îşi îndreptă privirea spre el, dar Folco avu timp să-i şoptească printre dinţi:

– Nu scoate o vorbă! Avem o coadă!

Bellinzona întoarse capul indiferent, continuând să-şi mănânce gogoşile. Continuându-şi drumul, Folco privi din întâmplare la maşinile parcate de-o parte şi de alta a străzii în pantă, cu sens unic şi tresări. Într-un Ford de culoare verde, zări la volan pe individul în trenci negru care se afla împreună cu el printre ultimii călători ce coborâseră din avion pe aeroportul din Zürich. Îşi dădu seama că problema i se complica, găsindu-se confruntat cu doi urmăritori.

Intră într-o florărie, şi ceru un buchet de anemone, în timp ce continua să supravegheze prin fereastră pe individul de la volanul maşinii. Plăti, mulţumi cu un semn al capului, şi fără a mai aştepta restul, ieşi îndreptându-se în direcţia maşinii sale.

Bellinzona continua să stea în faţa intrării de la morgă. Terminase de mâncat gogoşile şi se scobea în dinţi cu un aer visător. Folco trecu pe lângă el, fără ca acesta să-i acorde nici cea mai mică atenţie. Ajuns la maşina sa, descuie uşa, aruncă florile înăuntru, şi ghemuit pe vine pentru a nu fi văzut de individul blond de pe trotuar şi de cel aflat la vo-

lanul Fordului, încercă portierea unui Renault parcat în faţă. Portiera era însă încuiată. În spatele său, se afla o furgonetă Mercedes. Se furişă până în dreptul ei, şi-i încercă portiera, care se deschise imediat. Folco se strecură înăuntru, deblocă pentru o fracţiune de secundă frâna de mână, constatând cu plăcere că maşina făcuse o mişcare în josul străzii.

Ieşi apoi din maşină, şi începu să supravegheze cu privirea intrarea de la morgă. În scurt timp, îl văzu pe Italo Volpone ieşind ca o furtună, urmat rapid de Bellinzona, îndreptându-se spre un Volvo închiriat de la aeroport. Imediat, individul blond de pe trotuar se repezi spre taxiul său.

Folco deschise din nou uşa furgonetei, orientă volanul maşinii spre mijlocul străzii prin care abia se putea strecura o maşină, şi dădu drumul complet frânei de mână. Mercedesul porni din loc, şi începu să se deplaseze din ce în ce mai rapid. Maşina în care se afla Volpone ieşi uşor din şirul celor parcate şi începu să ruleze spre capătul străzii. În acelaşi timp, taxiul în care se afla individul blond se puse în mişcare, urmat de Fordul cel verde al celui de-al doilea urmăritor.

Însă furgoneta fără şofer luase deja viteză şi după nici zece metri parcurşi se ciocni de taxi, imobilizând în acelaşi timp şi Fordul. Ocupanţii celor două maşini ţâşniră afară şi se îndreptară vociferând spre Mercedes. Folco privi amuzat la expresiile nedumerite ale figurilor lor când aceştia descoperiră că la volanul furgonetei nu se afla nimeni. Între timp, Volvo-ul lui Volpone dăduse colţul străzii şi dispăruse din vedere.

Folco aruncă la rigolă buchetul de anemone şi se îndepărtă. Nu suporta florile decât sub forma unor coroane pe siciriul duşmanilor săi.

VI

– Aveţi cumva fixată o întâlnire?

– Nu.

– Nu ştiu dacă domnul Kloppe se află în birou.

Individul îmbrăcat în negru continua să privească fix, fără să scoată un cuvânt. Stânjenită, secretara adăugă:

– Aţi spus că vă numiţi...

– Volpone, spuse el fără să o slăbească din priviri.

Secretara se ridică, făcu câţiva paşi şi intră prin uşa aflată în spatele biroului ei.

– Domnule Kloppe, cineva doreşte să vă vadă.

– Cine anume, Marjorie?

– Un domn. A spus că se numeşte Volpone.

Kloppe ridică intrigat capul, aşteptându-se să-l vadă pe O'Broin, care îi spusese la telefon că Genco Volpone se întorcea în Statele Unite.

– În regulă, poftească-l.

Kloppe se gândi că era o ocazie nimerită pentru a lămuri lucrurile, felicitându-se în acelaşi timp că nu dăduse curs indicaţiilor lui O'Broin de a transfera fondurile. Pe de altă parte, se gândi că s-ar mai fi putut să fructifice o perioadă acele fonduri la banca lui Eugène Schmeelbling din Schaan. Refăcu mintal un calcul rapid şi ajunse la uriaşa sumă de peste două milioane de dolari profit.

– Domnul Volpone, anunţă Marjorie.

Homer se ridică din fotoliu, pregătindu-se cu mâna întinsă să-l întâmpine pe capul Mafiei italiene, când văzu că în faţa sa se afla un necunoscut, îmbrăcat într-un costum

negru, cu cămaşă albă şi cravată neagră, de parcă ar fi fost în doliu.

– Sunteţi Homer Kloppe? îl întrebă acesta.

– Chiar eu. Se pare că secretara mea v-a înţeles greşit numele.

– Mă numesc Volpone. Italo Volpone.

Cu o figură pe care se citea durerea, necunoscutul adăugă:

– Sunt fratele mai mic al lui Genco Volpone.

Băgă apoi mâna în buzunarul hainei, îşi scoase paşaportul şi i-l întinse lui Kloppe:

– Poftim, verificaţi, acesta este paşaportul meu.

Kloppe luă paşaportul, îşi aruncă ochii pe el, după care i-l înapoie.

– Vă rog să luaţi loc, domnule Volpone.

Italo continuă însă să rămână în picioare:

– Bănuiesc că nu sunteţi la curent cu tragedia care s-a întâmplat.

Kloppe ridică mirat sprâncenele, se aşeză la biroul său şi aşteptă politicos ca Volpone să continue. Acesta înghiţi în sec, după care spuse:

– Fratele meu a murit.

Kloppe se crispă uşor.

– A fost omorât! adăugă Italo cu o voce înăbuşită de ură. Vreau să vă întreb dacă în ultimele trei zile l-aţi văzut cumva pe O'Broin?

– Pe O'Broin?

– Da, Morrtimer O'Broin. A dat vreun semn de viaţă? A încercat să intre în contact cu dumneavoastră în vreun fel anume?

Kloppe începu să răsucească stiloul de pe birou între degete şi întrebă suav:

– Cum s-a întâmplat nenorocirea asta cu fratele dumneavoastră?

– Nu obişnuiţi să citiţi ziarele?

– Hm, ba da, dar în special pe cele financiare...

– Cu trei zile în urmă, după ce fratele meu a fost la dumneavoastră, pe scutul locomotivei expresului care intra în Zürich...

Volpone înghiţi din nou în sec şi continuă:

– ...s-a găsit un picior. Piciorul unui om. Smuls din şold. Piciorul drept al fratelui meu.

Kloppe înghiţi şi el în sec:

– Îngrozitor... Piciorul lui?

– Da.

– Domnule Volpone, dar poate că dacă nu s-a găsit şi restul corpului, mai sunt speranţe ca fratele dumneavoastră...

Cu figura hotărâtă, Volpone dădu din cap de la stânga la dreapta.

– Dar, de unde puteţi fi atât de sigur? întrebă Kloppe.

– Vin de la morgă! i-o reteză scurt Italo. Şi dacă vă spun că este vorba de fratele meu, atunci aşa este! A fost ajutat să moară! Şi mai spun că O'Broin o să plătească scump pentru asta!

Kloppe îşi dădu seama că tresărise fără să vrea la vorbele răstite ale lui Volpone.

– Domnule Kloppe, ascultaţi-mă cu atenţie. Mă aflam la New York când am primit telegrama fratelui meu prin care mă anunţa că v-a încredinţat cele două miliarde de dolari. Între timp, fratele meu a a fost asasinat, iar O'Broin a dispărut. Asta este situaţia, nu-i aşa?

Ţinându-şi privirea în jos, Kloppe continua să se joace cu stiloul fără să spună nimic. Volpone reluă pe un ton lugubru:

– Fiţi fără grijă, o să dăm de urma lepădăturii ăsteia de O'Broin! Este doar o chestiune de ore. Prin dispariţia fratelui meu, eu îi voi lua locul. Pentru dumneavoastră, datele problemei au rămas neschimbate, aşa că vă cer să transferaţi imediat banii conform dispoziţiilor date de fratele meu.

Homer Kloppe tuşi discret, după care îşi ridică ochii spre interlocutorul său:

– Despre ce bani vorbiţi, domnule Volpone?

Acesta crezu că nu auzise bine şi se încruntă:

– Poftim?

Kloppe îi susţinu privirea şi osti din nou pe un ton cât se poate de calm:

– Vă întreb despre ce bani vorbiţi?

Preţ de câteva secunde, Volpone rămase mut de uimire, uitându-se uluit la cel din faţa sa.

– Cum adică, despre ce bani vorbesc? Despre banii noştri! Despre cele două miliarde de dolari pe care fratele meu i-a transferat la banca dumneavoastră!

Stiloul rămase nemişcat în mâna lui Kloppe, care spuse pe o voce perfect neutră, şi fără să clipească:

– Domnule Volpone, nu înţeleg despre ce vorbiţi.

– Cum adică nu înţelegi? urlă Italo, ieşindu-şi din fire. Nu l-ai primit acum trei zile pe fratele meu Genco şi pe ticălosul ăla de O'Broin?

– Ba da, recunosc că i-am primit.

– Atunci? Nu vreau nimic altceva decât să transferi cele două miliarde de dolari, aşa cum te-ai înţeles cu fratele meu!

Kloppe îşi depărtă mâinile, într-un gest de neputinţă:

– Pe cuvântul meu dacă ştiu despre ce vorbiţi!

– Cum adică? se sufocă de furie Italo.

– Efectiv nu văd la ce faceţi aluzie.

– Îţi baţi cumva joc de mine? mârâi Italo, cu figura descompusă de furie.

– Domnule Volpone, vă respect doliul, dar în nici un caz nu vă pot suporta lipsa de curtoazie.

Volpone îl privi ameninţător printre pleoapele pe jumătate închise:

– Te întreb pentru ultima oară. Unde sunt banii ăştia?

– Vă rog să ieşiţi din biroul meu, dacă nu, mă văd obligat să chem paza.

Italo continuă să-l privească uimit pe omuleţul rubicond din faţa sa, nevenindu-şi să-şi creadă ochilor că acesta era în stare să se împotrivească Mafiei.

– Ştii cumva cine sunt? urlă el din nou.

Homer Kloppe nici nu clipi.

– Vă rog să ieşiţi, spuse el cu răceală.

Volpone începu să vadă cum în faţa ochilor îi jucau firişoare minuscule negre şi purpurii.

– Ascultă-mă cu atenţie!... Ascultă-mă! Nu-mi dau bine seama a ce te joci, dar te previn în modul cel mai solemn cu putinţă!... Îţi dau răgaz până mâine la prânz să transferi cele două miliarde de dolari aşa cum te-ai înţeles cu fratele meu. Dacă n-o s-o faci în timpul ăsta, o să fii un om mort! M-ai auzit? Un om mort!

– Dacă mai rostiţi un singur cuvânt, o să fac să fiţi expulzat din Elveţia imediat!

Volpone se îndreptă spre uşă, dar la jumătatea drumului se întoarse şi cu mâna întinsă ameninţător spre Kloppe, îi spuse:

– Nimeni n-o să poată face nimic pentru tine! Mâine la prânz, nu uita! Deja ai început să puţi!

Pietro Bellinzona îşi frecă obrazul, nevenindu-i să creadă ce i se întâmplase:

– Până astăzi, nimeni nu m-a pălmuit!

– Există în toate un început, comentă filozofic Folco Mori.

– Să primesc un pumn în mutră, asta da, sunt de acord, dar să fiu pălmuit... Este de-a dreptul... nu ştiu cum să spun...

– Umilitor, îl ajută Folco.

– Exact! Asta e! Umilitor! Tu i-ai fi permis una ca asta?

– Nu ştiu. Nici eu n-am mai fost pălmuit, răspunse Folco blând, cu privirea pierdută în gol.

Se întinse pe pat cât era de lung, îşi încrucişă picioarele şi-şi puse mocasinii eleganţi pe albul imaculat al pernei.

– Ar fi trebuit să-i trag una drept în mutră! exclamă cu năduf Bellinzona.

– Şi de ce n-ai făcut-o?

Bellinzona dădu din umeri nedumerit:

– Păi, e un Volpone!

– Şi de ce te-a pălmuit? întrebă Folco plictisit.

– Nu ştiu... După ce am venit de la morgă la hotel, am urcat cu liftul împreună cu el, şi după ce a descuiat uşa apartamentului, m-a întrebat ce caut acolo. Abia am apucat să-i spun că Moshe mi-a ordonat să nu mă deslipesc de el, că m-a şi pălmuit şi mi-a spus să mă car. Ce, chestia asta te face să râzi?

– N-am râs. Am zâmbit doar.

– Tu ce-ai fi făcut în locul meu?

– I-aş fi întins şi celălalt obraz.

– Dar ce dracu' are împotriva mea?

– Du-te şi întreabă-l.

– Rahat!

Şi Bellinzona îşi pocni pumnul imens în căuşul palmei stângi.

– Hai, nu te mai gândi la porcăria asta. Ia spune, când aşteptai în faţă, la morgă, nu l-ai observat pe tipul ăla?

– Nu, nici gând.

– Hm, dacă vrei să ştii, mai era încă unul care vă fila.

– Fir-ar a naibii de treabă!

– Dar cel mai interesant lucru, este că indivizii ăia nu erau împreună...

– Şi ne-au urmărit?

– Nu. Am reuşit să vă scap de ei.

– Cum ai făcut?

– Le-am pocnit o maşină de le-am blocat drumul.

– I-ai pomenit despre toate astea lui Bébé?

– Eh, stai liniştit, n-are nici un rost. Misiunea noastră este să-l protejăm, nu să-l bârâim la cap.

– Eşti nebun? Ce, vrei să se ia din nou de mine?

– Lasă-l în pace! Suntem doar băieţi mari şi ne putem descurca singuri! M-am şi gândit cum să lichidăm pe unul dintre ăştia.

– Doar n-o fi în hotelul nostru? întrebă Bellinzona cu o expresie dură şi interesată în priviri.

– Ba chiar aşa. Şi individul ălălalt la fel.

– Dar ce, sunt eleveţieni?

– Elveţieni, pe naiba! Au plecat de la New York în acelaşi avion cu noi.

Pietro îşi trecu o limbă poficioasă peste buze.

– Crezi că sunt caralii?

– Habar n-am. După părerea mea, nu fac parte din aceeaşi echipă. Dar este doar o părere.

– Şi ce ai de gând să faci?

– Să mă ocup de unul dintre ei. Stă la apartamentul 647.

– Şi te-ai gândit la ceva anume?

– Da. La ceva mişto. Uite ce-o să faci...

După ce-l pălmuise fără nici un motiv pe Pietro Bellinzona, Italo Volpone intră în apartament, trase un şut în primul scaun întâlnit în cale, după care se duse în baie şi făcu un duş rece. Îşi puse apoi halatul şi se gândi să-l sune pe Moshe Yudelman, dar formă involuntar numărul de tele-

fon pe care îl avea acasă la New York. Soneria sună de câteva ori, după care la celălalt capăt al firului se auzi vocea soţiei sale.

– Angela...

– Italo, ce faci?

Vocea Angelei era atât de clară, de parcă s-ar fi aflat în aceeaşi cameră cu el.

– Dar tu?

– Dormeam...

Italo şi-o imagină în patul lor uriaş, caldă şi singură, îmbrăcată într-una din cămăşile de noapte pe care i le făcea bunica ei. În America era probabil ora şase dimineaţa.

– Italo?... făcu Angela pe un ton neliniştit.

– Da...

– Genco?...

Volpone înghiţi cu greu şi abia reuşi să răspundă:

– Da...

– Italo... Eşti sigur?

– *Si. Lo sono.*

Îşi dădu seama că Angela izbucnise în plâns. Poate nu atât pentru dispariţia lui Genco, pe care îl cunoştea abia de şase luni, cât pentru propria lui durere. După o tăcere lungă, Angela şopti:

– Nu-mi vine să cred... este îngrozitor...

– S-o suni pe Francesca şi să-i spui.

– Da.

– Şi să-i mai spui că o să am eu grijă de toate.

– Da.

Acum o auzea distinct cum plângea. Îşi simţi şi el lacrimile cum i se prelingeau pe obraji, dar nu şi le şterse şi adăugă:

– O să te mai sun în cursul zilei.

– Italo?...

– Da?

–... *Niente*...

Volpone aşeză uşor telefonul în furcă, îşi şterse lacrimile cu dosul palmei şi formă apoi numărul de telefon al lui Moshe Yudelman. După ce acesta răspunse, spuse laconic, aşa cum obişnuia de fiecare dată când suna pe cineva:

– Eu sunt.

– Genco?... se interesă imediat Moshe.
Italo tăcu, nefiind în stare să răspundă pe moment.
– Genco?... insistă Yudelman.
– Da, articulă în cele din urmă Volpone.
– Doamne Sfinte!... Doamne Sfinte!... se lamentă Moshe. Şi corpul?
– Încă nimic.
– Doamne Sfinte!... E o tragedie! O catastrofă!
– Da...
– Există vreo şansă să...
– Nu. Absolut nici una. Şi să nu mă întrebi de ce simt eu asta. O simt şi asta-i tot.
– Şi ce hotărâre ai luat?
– Voi prelua eu conducerea.
La celălalt capăt al firului se aşternu liniştea.
– Moshe!... M-ai auzit?
– Da... da...
– Ţi-am spus că o să iau eu conducerea.
– Am auzit...
Vocea lui Yudelman părea ciudată, chiar falsă.
– Ai ceva împotrivă?
– Nu, nu! Doamne fereşte, ce să am împotrivă?
– Dar parcă nu eşti mulţumit?
– Ba da, cum să nu! Numai că totul s-a întâmplat atât de rapid...
– Tocmai am sosit de la bancă.
– Poftim?
– Am spus că tocmai am sosit de la bancă. Ce, eşti surd?... Avem o problemă.
– Italo! Ce problemă? întrebă Yudelman alarmat.
– Javra ta de bancher pretinde că nu este la curent cu nimic.
Ştiindu-se la adăpost de reacţiile brutale ale lui Volpone, Yudelman îndrăzni să protesteze:
– Italo, nu trebuia să faci una ca asta! Dacă Gabelotti o să afle că ai fost acolo, o să creadă că...
– Ce-o să creadă?
– Nu ştiu... Ai luat-o prea în pripă! Şi rişti ca totul să se ducă de râpă!
– Moshe!

– Da?

– Eşti cu mine sau împotriva mea?

– Italo, ce naiba!... Încearcă să înţelegi!

– Cu mine sau împotriva mea? i-o reteză scurt Volpone.

– Dacă aş fi fost împotriva ta, te-aş fi lăsat să faci prostii de unul singur! ripostă Yudelman. Doar ce-ţi imaginezi, că un bancher elveţian o să răspundă întrebărilor tale, fără ca măcar să-i spui numărul contului?

– Puţin îmi pasă mie de numărul ăsta! explodă Volpone. I-am dat răgaz până mâine la prânz să ne transfere banii în Panama!

– Doamne Dumnezeule... gemu Moshe.

– Doar sunt banii noştri, nu? Fratele meu a murit pentru banii ăştia! Ce, ai fi vrut să renunţ?

– Italo, dar nu se poate aşa cum crezi tu!

– Am să-l învăţ eu minte!

– Italo, ascultă-mă! Te implor, ascultă-mă! Afacerea este foarte gravă!... Nu te mişca şi aşteaptă până sosesc eu! O să iau primul avion!

– Ce, mă crezi copil? lătră Volpone.

– Italo! Sunt obişnuit cu genul ăsta de probleme! Ştiu cum trebuie procedat!

– Şi eu ştiu!

– Italo! Aşteaptă până sosesc!

– Dacă o să am nevoie de tine, o să-ţi telefonez.

– Cu toate astea, am să vin!

– Numai încearcă să pui piciorul în Zürich fără ordinul meu! Să vezi ce-o să-ţi fac!

– Italo... O să iasă o catastrofă...

– Atunci, dacă o să iasă o catastrofă, nu-ţi băga nasul!

– Măcar dă-mi voie să-l anunţ pe Gabelotti! O să creadă că vrem să-l ducem de nas!

– Mai dă-l naibii pe rahatul ăla! După ce o să termin cu bancherul ăla împuţit, o să mă ocup şi de Gabelotti. Eu nu am răbdarea lui Genco!

– Italo! Pentru ultima oară...

– Tacă-ţi gura!

– Italo, să nu închizi! Îţi fac o ultimă propunere... Doar ai încredere în mine, nu?... Uite, am la Zürich un prieten foarte bun, care deja i-a făcut câteva servicii lui Genco... Se

numeşte Karl Deutsch... A lucrat deseori pentru noi... În memoria fratelui tău, lasă-mă să-l anunţ pe Karl... Îl cunoaşte foarte bine pe Kloppe. Lasă-l pe el să încerce... O să-i cer să ia legătura imediat cu Kloppe...

– Din punctul meu de vedere, poţi să-l trimiţi la Kloppe şi pe Papă! Însă dacă mâine la prânz nu s-a făcut transferul banilor, atunci n-am să mai aştept nici o clipă şi o să rezolv problema aşa cum ştiu eu.

– Of, Dumnezeule! se tângui Yudelman. N-o să ajungi la nici un fel de rezultat dacă o să foloseşti forţa.

– Altceva mai ai să-mi spui? se răsti Volpone pe un ton ameninţător.

– Nu... adică, stai! Cu O'Broin ce se aude?

– Nimic.

– Italo!... O'Broin este singurul care ne poate rezolva problema! Elveţienii sunt foarte categorici. O să dai totul peste cap!

– Moshe...

– Trebuie să-i iei cu duhul blândeţii!

– Moshe!

– Da?

– Mă calci pe nervi.

Şi Italo trânti receptorul în furcă, înfuriat la culme. Privi de jur împrejur, căutând un obiect asupra căruia să-şi verse nervii, când se auzi soneria telefonului.

Dave Cavanaugh îşi aruncă haina pe un scaun, intră în baie, deschise robinetul cu apă rece şi se clăti pe faţă.

Era furios că pierduse urma lui Volpone din cauza unui cretin care nu trăsese cum trebuia frâna de mână a maşinii. Însă după ce intrase în hotelul Sordi's, întâlnise privirea lui Patrick Mahonney, care părea absorbit în citirea unei reviste. Acesta clipise imperceptibil, pentru a-i semnala că vânatul se întorsese în vizuină. Vestea era bună, numai că Dave era iritat de faptul că nu ştia cum îşi folosise Volpone timpul în acea jumătate de oră în care îl scăpase din vedere. Căpitanul Kirpatrick nu suporta întrebările fără răspuns, iar lui Dave îi era ruşine să-i mărturisească eşecul înregistrat.

Ieşi din baie, şi aşa cum obişnuia zilnic, îşi scoase pistolul şi începu să-l verifice. Era un Colt cu şapte gloanţe, mo-

del Government, care îi devenise atât de familiar, încât îl putea manevra şi cu ochii închişi. Prietenul lui, Mahonney prefera Magnum-ul model Police Python 357, cu şase gloanţe, de care era nedespărţit. Din păcate, de când ajunsese în Elveţia, nu apucase să comunice cu Mahonney decât de două ori şi doar prin semne, întrucât unul dintre ei trebuia să stea în permanenţă în preajma lui Volpone şi a gorilei lui imense.

Un ciocănit în uşă îl făcu să tresară. Îşi luă pistolul, se apropie de uşă şi întrebă:

– Cine-i?

– De la recepţia hotelului.

Dave deschise uşa cât permitea lanţul de siguranţă pus şi dădu cu privirea de un individ în jur de treizeci de ani, subţirel, îmbrăcat într-un costum gri. Remarcă fără să vrea că pantofii celui din faţa sa erau nişte mocasini foarte eleganţi, aşa cum îşi dorea şi el să aibă.

– Da, ce s-a întâmplat? întrebă Cavanaugh.

– Hm... vă rog să ne iertaţi, dar un locatar din clădirea de vizavi, a telefonat conducerii hotelului, semnalând faptul că la fereastra apartamentului dumneavoastră stă de un sfert de oră o femeie... hm... goală. Şi am primit dispoziţie să verific dacă într-adevăr, hm...

Cavanaugh îşi puse pistolul la spate sub curea, zâmbi amuzat, scoase lanţul de siguranţă şi deschise larg uşa:

– Poftim, intraţi şi controlaţi! Locuiesc singur-singurel!

– Vă rog încă o dată să mă scuzaţi, spuse politicos individul în timp ce intra, dar ştiţi şi dumneavoastră, îmi fac doar datoria...

Cavanaugh îl urmă în încăpere, când brusc simţi cum o pereche de braţe îl cuprinseră din spate şi-l ridicară ca pe un fulg de la podea. Încercă să scape de strânsoarea ca de menghină în care se simţea prins, dar eforturile îi fură zadarnice. În ciuda celor nouăzeci de kilograme ale sale, părea a fi un copil în mâinile unui adult. Individul care pretextase că era de la recepţia hotelului se îndreptă spre fereastră şi o deschise larg. Dave pricepu imediat. Încercă să lovească cu picioarele şi cu capul pe cel care-l ţinea, dar fără nici un rezultat. Se apropia din ce în ce mai mult de fereastra deschisă. Înregistră reflex cerul senin şi o dâră albă lăsată de un

avion cu reacție. Își încordă într-un ultim efort disperat mușchii și continuă să dea din cap și din picioare în toate direcțiile. O serie de imagini începură să i se perinde nebunește prin minte, anticipându-i căderea. O revăzu pe soția sa cu cea mai mică dintre fete în brațe, își revăzu partenerul și pe Kirpatrick.

Când în cele din urmă își dădu seama că fusese aruncat de la etajul șase și că se îndrepta inexorabil, ca o piatră, spre trotuarul care se apropia de el cu o viteză de coșmar, și că nimic nu-i putea opri căderea, se gândi într-o ultimă fărâmă de luciditate dacă avea să sufere în urma impactului cu solul.

Superstițios din fire, Folco Mori își făcu semnul crucii așa cum obișnuia de ficcare dată când lichida pe cineva, după care se îndepărtă de fereastră și începu să caute prin buzunarele hainei de pe pat. Găsi portvizitul, îl deschise și dădu de legitimația de polițist a lui Dave Cavanaugh. Puse portvizitul la loc, se uită apreciativ la Coltul model Government și-i făcu semn lui Bellinzona să se grăbească.

Deschise încet ușa, scoase prudent capul, se asigură că pe culoar nu se afla nimeni, după care ieși urmat de Bellinzona.

— Homer, n-ai mâncat nimic! îi reproșă Chimène uimită.

Apoi se întoarse spre Renata și-i spuse:

— Spune-i tatălui tău să mănânce. Homer, nu-ți place sufleul acesta?

— Ba da... Scuză-mă, nu-mi prea este foame, spuse Kloppe.

— Nu cumva ești bolnav? Nici aseară nu ai mâncat cine știe ce...

— Domnule, doriți să vă servesc altceva? interveni Manuella, care înlocuia în acea zi pe majordomul casei, victima unei crize de lumbago.

— Nu, mulțumesc, nu...

Marele salon dădea drept spre apele clare ale lacului Limmat. Chimène ținuse să fie mobilat în stil Louis XV, estimând curajoasă tentativa ei de a amesteca stilul mobilei cu tablourile semnate de Renoir, Manet și Pissaro care împodobeau pereții. Iar în zilele de sărbătoare, erau scoase din seifuri cele două tablouri de Van Gogh estimate la aproape zece milioane de dolari, o operă a lui Gauguin din Tahiti,

estimată la câteva milioane de dolari, şi neprețu ul Da Vinci, pentru care în fiecare an experţii celor mai nari muzee ale lumii îi ofereau lui Kloppe un cec în alb în s himbul tabloului. Era bineînţeles o piesă unică, însă în st fundul sufletului ei Chimène o găsea destul de ternă şi l ră armonia celorlalte frumuseţi din apartamentul lor. Însă a usese delicateţea să nu-i împărtăşească soţului ei această părere, cu toate că Homer nu-i dezvăluise niciodată originea tabloului.

— Mamă, nu te îngrijora... E astenia de primăvară care îşi face mendrele!

— Renata!

— Ce? Şi cu mine îşi face mendrele!

— Renata! se indignă Chimène. Nu s-ar spune că te măriţi peste trei zile!

— Păi, tocmai din cauza asta mă mărit cu Kurt! Tocmai din cauza asta!

— Domnişoară Renata, mai doriţi puţin sufleu?

— Manuella, ia spune-mi sincer, cum te descurci primăvara, fără Julio al tău?

— Renata, încetează! şopti Chimène, cu buzele strânse.

Kloppe se gândea că în urmă cu două ore, fusese ameninţat cu moartea. Indignarea nu-i trecuse nici până la ora mesei, aşa că stomacul îi era strâns ca un nod. Însă afrontul pe care îl primise avea să-l plătească cu vârf şi îndesat. Atâta timp cât Genco Volpone sau Mortimer O'Broin nu-i dădeau vreo dispoziţie, cele două miliarde de dolari continuau să-i aducă profit în banca din Schaan a prietenului său Schneelbling. Iar dacă Genco Volpone decedase, aşa cum afirmase fratele său, nu mai rămânea decât Mortimer O'Broin, sau în ultimă instanţă, oricine altcineva care i-ar fi dezvăluit numărul contului.

Kloppe ciuguli o bucăţică de friptură din farfurie şi merse cu raţionamentul până la capăt, fiind convins că în caz extrem, Italo Volpone putea face apel la tribunale, numai că astfel de anchete durau ani în şir.

— Tată, dacă îmi spui la ce te gândeşti, fără să trişezi, o să-ţi dau un pupic!

— La un picior, răspunse Kloppe cu inocenţă.

— Aha! Am avut dreptate! Primăvara i fa mendrele! exclamă Renata triumfătoare.

Kloppe schiţă un zâmbet şi spuse:

– Manuella, cred că am să mănânc totuşi puţin sufleu.

Faţa lui Chimène se lumină toată. Când Homer mânca, ea se afla în al nouălea cer.

Cei doi se aflau în apartamentul de la etajul al treilea de aproape o oră. Roger se bazase pe faptul că era primăvară şi pe bucuria revederii, aşa că se gândise s-o ducă la cel mai luxos hotel din Zürich, la Sordi's. Însă de când intraseră în cameră nu reuşise să-i scoată dcât bluza şi să-i mângâie pielea spatelui, întrucât Madeleine nu-i permisese să se atingă de sutien.

Încercă încă o dată s-o strângă în braţe, punându-i în acelaşi timp mâna pe coapsă, însă Madeleine îşi trase fusta în jos, se ridică de pe pat, se apropie de fereastră şi-şi lipi fruntea de geam.

– Madeleine, de ce? Ce-am făcut?

Se gândi cu ciudă că îşi pierdea timpul atât de preţios. Era convins că Madeleine ştia că o dorea nespus, iar refuzul ei nu constituia nimic altceva decât o manifestare de sadism.

– Madeleine, cu tine vorbesc...

– Te aud...

În sinea ei, dorea să fie tratată cu consideraţie şi nu ca un obiect de care ai poftă o dată pe săptămână, într-o cameră de hotel, în timp ce soţia lui...

Fără să ridice glasul, Madeleine spuse:

– Roger, o să mă îmbrac...

– Dar nici măcar nu eşti dezbrăcată! se revoltă el.

Privind în jos, Madeleine văzu furnicarul din faţa hotelului, cu taxiurile din care cobora sau în care se urca lumea. Deschise fereastra şi inspiră o gură de aer proaspăt.

– Madeleine...

Brusc, Madeleine scoase un strigăt. Prin faţa ei, ceva căzut din cer se îndrepta prăbuşindu-se spre pământ. Făcu un pas înapoi, dându-se îngrozită din faţa ferestrei, realizând că ceea ce văzuse nu era nimic altceva decât corpul unei fiinţe omeneşti. Începu să urle, se repezi spre uşă, o descuie, şi se năpusti pe culoar cu ochii dilataţi de groază, continuând să urle, de parcă ţipetele ei i-ar fi putut şterge din minte viziunea de coşmar.

Nepricepând nimic, Roger țâșni din pat și se luă după ea, gândindu-se ca nu cumva s-o vadă cineva pe Madeleine așa cum arăta, doar în sutien. Scandalul care s-ar fi putut declanșa, dat fiind poziția sa socială și faptul că era căsătorit, îl făcură să uite amănuntul că era gol-goluț. Iar peste tot, în culoar, ușile începură să se deschidă...

– Ottavio, spuse vocea.

– Eu sunt, răspunse Italo Volpone.

Ottavio răspundea de afacerile familiei Volpone în partea europeană a bazinului mediteraneean și avea reședințe la Roma, Neapole și Milano. Genco Volpone își țesuse un adevărat păienjeniș în toată lumea, prin care era prevenit în orice clipă de amenințările care planau asupra afacerilor sale. Organizația pe care și-o creease costa enorm, însă în raport cu beneficiile aduse nu reprezenta decât o picătură într-un ocean.

– Omul tău a fost găsit.

Italo fremătă de bucurie:

– Viu?

– Viu și nevătămat.

– Și unde este?

– Mai întâi, vreau să-ți spun că este împreună cu o puicuță de-a lui.

– Nu-mi pasă. Unde e ?

– Cu Lando. În apropiere de intersecția lui Universitatstrasse cu Waldenbachstrasse. Se pare că este destul de aproape de unde ești tu. Poți pleca acum?

– Da.

– Atunci, du-te în Universitatstrasse, la numărul 7, la al treilea etaj. Este un singur apartament. Lando te așteaptă. I-am spus deja.

– Ottavio?

– Da.

– Îți mulțumesc.

Italo Volpone închise telefonul și-și frecă mâinile de bucurie, gândindu-se că în sfârșit avea să afle ce se întâmplase cu fratele său, și la fel, numărul contului de la Trade Zürich Bank, în care sălășluiau cele două miliarde de dolari ai săi. Iar după ce Mortimer O'Broin avea să mărturisească totul, avea să-l ucidă cu propria lui mână.

Italo telefonă apoi imediat la apartamentul lui Pietro Bellinzona:

— Pietro! Anunţă-l şi pe Folco, şi mişcaţi-vă numaidecât fundurile în hol!

La auzul strigătelor care răzbăteau din afară, Patrick Mahonney ridică mirat capul, şi văzu cum portarul hotelului îşi părăsise postul obişnuit, din faţa intrării hotelului, şi se repezise undeva, dispărându-i din vedere. Lăsă ziarul pe care-l citea deoparte, şi se îndreptă spre ieşire cu un sentiment confuz, parcă ascultând de un imbold interior. În momentul în care ieşi, zări portarul hotelului încremenit locului, cu mâna la gură şi având întipărită pe figură o expresie de groază. Trecătorii se opriseră locului şi priveau îngroziţi într-un punct situat lângă terasa hotelului. Mahonney îşi îndreptă şi el privirile într-acolo şi brusc, îi veni să vomite. Prietenul său Cavanaugh, uriaşul Dave Cavanaugh, zăcea între două ghivece uriaşe cu plante ornamentale, într-o baltă de sânge. Mahonney observă că Dave era îmbrăcat doar în cămaşă, şi că ochii fără viaţă rămăseseră deschişi spre cer.

Regăsindu-şi imediat sângele rece, Mahonney se întoarse rapid, pătrunse în goană în hotel, se năpusti spre liftul de la parter care întâmplător era liber şi apăsă pe butonul etajului şase. După ce cabina porni, îşi scoase pistolul din hamul de la subsuori, dar după o clipă şi-l băgă la loc, realizând faptul că se afla în Elveţia şi nu în America. În cele câteva secunde cât dură drumul, se tot gândi la modul în care ucigaşii lui Dave putuseră să-l ia pe acesta pe nepregătite. Ieşi din lift, şi o luă la goană pe culoar, oprindu-se în dreptul apartamentului 647. Apăsă clanţa şi constată că uşa nu era încuiată. Intră şi dădu cu ochii de Coltul lui Dave de pe pat, alături de haina acestuia. Fereastra era deschisă, iar sub bătaia vântului, perdelele de mătase se învolburau în interiorul camerei.

— Ce s-a întâmplat? se auzi o voce de femeie.

Mahonney se întoarse brusc. În pragul uşii se afla o femeie de serviciu, ce-l privea cu un aer intrigat.

— Cel ce locuia în acest apartament a fost asasinat. A fost aruncat de la fereastră. Aţi văzut pe cineva pe culoar în ultimele cinci minute?

Femeia scoase o exclamaţie de groază şi-şi acoperi gura cu mâna.

— Ai văzut pe cineva pe culoar în ultimele cinci minute? repetă Mahonney.

— Nu... nu...

— N-ai remarcat nimic deosebit?

— Nu... nimic...

— Şi chiar n-a trecut nimeni pe-aici? Aminteşte-ţi!

— Dacă vă spun că aşa a fost! reuşi să articuleze femeia, cu aceeaşi expresie de groază întipărită pe figură.

— Bine. Rămâi aici, trebuie să vină şi poliţia.

Şi Mahonney ieşi în fugă din cameră, repezindu-se la etajul inferior unde se afla apartamentul său. După ce începu să coboare scările, pe culoarul etajului şase se întredeschiseră două uşi. Folco Mori şi Pietro Bellinzona ridicară în acelaşi timp în aer degetul mare al mâinii drepte, în semn de victorie. De acum înainte, amândoi ştiau cine avea să fie următoarea lor victimă. Zgomote de paşi pe scări şi voci precipitate îi făcură să închidă uşile.

Mahonney intră în apartamentul său şi-i ceru imediat centralistei să-i facă legătura cu New Yorkul. În aşteptarea telefonului, se apropie de fereastră şi privi afară. O maşină a poliţiei şi o ambulanţă parcaseră lângă trotuarul de la intrarea hotelului. Cu inima strânsă, văzu cum doi oameni îmbrăcaţi în alb acoperiră corpul lui Dave cu o pătură, după care îl aşezară pe o targă şi transportară targa în interiorul ambulanţei.

În acele clipe, Mahonney nu se gândea la nimic altceva decât cum să-şi răzbune camaradul. Ca o ironie amară, îi trecu prin minte că Dave avea să se odihnească pentru câtva timp la morga oraşului, în apropierea acelui picior blestemat ce determinase venirea lor la Zürich.

Telefonul întârzia să sune. Din hotel, îi văzu ieşind pe Italo Volpone şi pe uriaşa sa gorilă. Cei doi trecură pe lângă ambulanţă şi se îndreptară spre şirul maşinilor parcate pe partea hotelului.

Mahonney îşi înşfăcă trenciul şi se năpusti spre uşă, verificând în fugă dacă Magnumul său 359 se afla bine fixat în hamul de la subsuori.

Sufletul îi era devorat de speranţa secretă că în curând avea să se folosească de el.

VII

La au ul soneriei, tresăriră cu toţii. Ines se îndreptă spre uşă, dar abia atinse clanţa, că uşa şi sări din ţâţâni.

Orlando Baretto făcu un pas pentru a-l întâmpina pe Italo Volpone, dar acesta trecu ca o furtună pe lângă el, nebăgându-l în seamă. Nu avea ochi decât pentru Mortimer O'Broin, care fulgerat de privirea ucigaşă a lui Volpone, devenise ca de ceară.

— Italo, explică-mi şi mie de ce... se bâlbâi O'Broin.

Cu un gest fulgerător, Volpone îi trase un dos de palmă care-l culcă pe Mortimer la pământ, după care îl înşfăcă de reverele hainei, îl ridică şi-l lovi cu pumnul drept în figură. Şi mai înainte ca acesta să poată scoate vreun geamăt, Volpone îi lipi de gât vârful ţevii unui pistol.

— Două întrebări! mârâi Volpone cu ochii înnebuniţi de furie. Unu! Cum şi prin cine ai reuşit să-l lichidezi pe fratele meu?...

— Italo!... gemu Mortimer, cu figura înspăimântată.

— Doi!... Numărul contului de la Trade Zürich Bank! Ai cinci secunde pentru ambele răspunsuri!

Şi deschizându-i gura cu forţa, Volpone îi băgă ţeava pistolului până în fundul gâtului.

— Unu... doi...

După prima secundă numărată de către Volpone, Mortimer realiză faptul că acesta nu-l putea ucide, atâta timp cât nu ştia numărul contului de la bancă al operaţiunii „O.K." Însă, în acelaşi timp se gândi că dacă i-ar fi dezvăluit fratelui lui Genco numărul contului, ar fi însemnat că era la

curent cu moartea acestuia, ba mai mult, că poate chiar el ar fi pus la cale acest lucru.

– Patru... rosti Volpone pe o voce surdă.

Mortimer îl privi o fracțiune de secundă drept în ochi și-și dădu seama că Italo își ieșise din minți.

– Patroane! interveni Bellinzona. Patroane, nu aici, vă implor!

– Cinci! spuse Volpone, răsucind pistolul în gura lui Mortimer.

În acel moment, Bellinzona apucă mâna lui Volpone, i-o strânse ca într-o menghină și-i smulse apoi pistolul.

– Patroane! O să ne punem în cap toată poliția din oraș! Nici măcar n-o să mai putem ieși din clădirea asta!

– Așa este! se repezi să-l aprobe și Orlando, depășit de repeziciunea cu care se desfășurau evenimentele.

Și repezindu-se la mâna lui Volpone, i-o apucă și și-o duse la buze, bâiguind:

– *Baccio gli mani... baccio gli mani...*

Între timp Bellinzona își scoase pistolul Llama 38 Super și ținându-l îndreptat spre Ines și Zaza, i se adresă lui Volpone:

– Cine-i gagicuța asta blondă?

– Este cu el, îi explică Orlando, arătând înspre Mortimer.

– Și negresa?

– Negresa este cu mine. Apartamentul ăsta este al ei.

– Ai vreo mașină?

– Da.

– Atunci, îmbarcarea!

– Unde? făcu Orlando ochii mari.

– Ascultați! deschise gura Zaza, eu nu am nici o legătură cu tot balamucul ăsta. Nu știu nimic! Lăsați-mă în pace!

– Gura! se răsti Volpone la ea.

– Vreau să vă aduc aminte că vă aflați în casa mea, interveni și Ines.

Italo îi aruncă o privire disprețuitoare, după care își întoarse privirile spre Orlanso și-i spuse:

– Du-ne într-un loc liniștit... Undeva, la țară. Ia-o pe blondă lângă tine, iar Pietro o să stea în spate cu rahatul ăsta. Eu o să merg în urma ta împreună cu târfulița de negresă.

Şi întrucât Orlando părea să aibă o uşoară ezitare. Volpone urlă la el:

– M-ai auzit? Hai, valea! *Andiamo via!*

– Patroane... interveni din nou Bellinzona. Nu putem ieşi în stradă aşa...

Şi arătând spre Mortimer, adăugă:

– Are mutra plină de sânge.

– Bine, atunci şterge-i-o!

Bellinzona puse mâna pe halatul de casă al lui Ines, care ţipă imediat:

– Ia-ţi labele de pe mine!

– Tacă-ţi gura! strigă Volpone la ea. Sau o să-ţi închid eu pliscul ăla!

Şi fără ca Orlando să poată interveni, Bellinzona trase de halat, smulgându-l de pe Ines, care rămase complet goală. Bellinzona aruncă halatul spre Zaza şi-i porunci:

– Hai, şterge-ţi porcul!

Zaza făcu un gest de repulsie şi dădu din cap în semn că nu.

– Târfă! îi spuse dispreţuitor Bellinzona.

Luă apoi halatul lui Ines şi începu să-i şteargă faţa lui Mortimer fără nici un menajament. Acesta rămăsese nemişcat, incapabil să reacţioneze în vreun fel.

– Hai, grăbeşte-te! se răsti la el Volpone.

Bellinzona dădu din cap în direcţia lui Ines:

– Şi pe asta doar n-o s-o luăm cu noi aşa goală?

– Pierdem vremea! urlă Volpone. Pune-i ceva pe ea şi mişcaţi-vă!

Ines privi scurt în direcţia lui Orlando, care-şi întoarse ochii de la ea, după care deschise şifonierul, luă un mantou şi se înfăşură cu el.

– Primului care mişcă, îi spuse Volpone lui Bellinzona, îi tragi un glonţ în genunchi. Hai, mişcaţi-vă!

Orlando ieşi ultimul şi închise cu grijă uşa în urma sa.

Un moment de neatenţie îl făcu pe Rico Gatto să piardă pista pe care o urmărea. Văzând pe cei din hotel cum alergau spre ieşire, nu se putu stăpâni să nu facă acelaşi lucru. Şi observă stupefiat că cel care zăcea zdrobit pe trotuarul din faţa hotelului, nu era nimeni altcineva decât individul

blond pe care îl remarcase la aeroport cu câteva ore în urmă. Pe moment, nu trase nici un fel de concluzie şi se duse imediat în apartamentul său şi îl informă pe Ettore Gabelotti despre cele petrecute. Apoi, sună la apartamentele ocupate de Italo Volpone şi Pietro Bellinzona, fără ca să-i răspundă nimeni. Trase concluzia că în timpul forfotei petrecute cu ocazia asasinării individului blond, cei doi ieşiseră fără ca să apuce să-i vadă.

Rico Gatto se instală nervos în dreptul ferestrei, şi începu să fumeze ţigară de la ţigară în aşteptarea lor. După o oră de aşteptare, îi văzu coborând dintr-un Volvo şi îndreptându-se spre intrarea în hotel. Strivi ţigarea în scrumieră, total nemulţumit de sarcina care i se încredinţase. I-ar fi plăcut de o mie de ori mai mult să urmărească oameni pe care avea să-i lichideze, decât să stea pur şi simplu şi să înregistreze plecările şi venirile lor.

Ridică telefonul din furcă şi ceru centralistei să i se facă legătura cu New Yorkul. Nu avea de gând să-i spună lui Gabelotti că îl scăpase din vedere de două ori pe Volpone, fiind convins că omiterea unor amănunte nu însemna neapărat a minţi. A noua poruncă din Vechiul Testament pe care îl răsfoise în momentele de aşteptare, spunea clar: „Să nu fii un martor fals". Evident, mai exista şi a şasea poruncă în care se spunea: „Să nu ucizi".

De fapt, asta era singura dintre cele zece porunci cu care Rico nu era de acord. În timp ce centralista îl anunţă că avea legătura cu New Yorkul, se gândi că ar fi fost bine ca într-una din zilele următoare să se ducă la un preot.

Cum ieşi din cameră, Patrick Mahonney auzi telefonul sunând, ceea ce-l făcu imediat să se gândească că avea legătura cu New Yorkul. Preţ de o secundă, se gândi dacă să-şi înştiinţeze şeful despre moartea lui Cavanaugh, sau dacă ar fi fost mai bine să-l fileze pe Volpone. Se hotărî, şi o luă la fugă pe scări, coborând treptele câte patru.

În momentul în care porni motorul maşinii, Volvo-ul lui Volpone o luase din loc. După ce şoferul maşinii pe care o urmărea părea că ezită asupra direcţiei de luat, în cele din urmă aceasta se opri pe Universitatstrasse, în spatele unei Beaty Ghost P9 nou-nouţe, vopsite într-un gri metalizat.

Mahonney găsi un loc de parcare la câțiva metri depărtare și-și aprinse o țigară, urmărit de imaginea atroce a lui Cavanaugh zdrobit pe trotuar. Își aminti de bucuria acestuia când Kirpatrick îi înștiințase că aveau să plece la Zürich, într-o misiune în aparență de rutină: de a afla motivul pentru care Genco Volpone fusese la Zürich, ce se întâmplase cu piciorul său, unde se afla restul corpului și de a-l fila pe fratele lui Genco. Dădu din cap cu tristețe, gândindu-se că scena avusese loc cu nici măcar douăzeci de ore în urmă. Aruncă țigarea fumată pe jumătate, și-și pironi privirile pe intrarea clădirii de patru etaje pe unde intraseră Volpone și garda sa de corp.

După nici zece minute, Volpone ieși împreună cu o negresă mai înaltă cu un cap decât el, pe care o împinse în Volvo. Apăru imediat și Bellinzona, care se dădu la o parte, pentru a face loc unei femei blonde ce ținea de braț un individ înalt și subțire. In spatele lor se ivi un tânăr cu înfățișare de sportiv, care după ce se uită în stânga și-n dreapta, descuie portiera splendidei limuzine Beauty Ghost și se instală la volan. Femeia blondă se instală lângă el, iar gorila lui Volpone împreună cu individul cel înalt și subțire luară loc în spate. Cele două mașini porniră imediat.

Mahonney porni și el motorul, și brusc, își aminti. Individul pe care gorila lui Volpone îl luase lângă el era Mortimer O'Broin, unul dintre cei mai celebri avocați ai finanțelor din Statele Unite.

Era pur și simplu de necrezut. Enormele muște albăstrii care bâzâiau prin baracă se așezau până și pe penița stiloului cu care scria. Dar în ciuda celor 45 de grade ce făceau ca transpirația să-i șiroiască pe figură, în ciuda averselor de ploaie torențială ce înecau de zece ori pe zi regiunea în care se afla, în ciuda hranei mizerabile și a condițiilor improprii de muncă, Julio Almeida îndrăgise Botswana.

Mina se afla la vreo douăzeci de kilometri de Chukudu. În marea lor majoritate, muncitorii erau negri, și seară de seară, după ce sirena anunța încetarea lucrului, toți, fără deosebire de rasă, erau controlați minuțios de paznici. Cu trei luni în urmă, la sosirea sa, Julio se simțise depășit de efortul pe care era convins că avea să-l depună, încât se gândise

chiar să se înapoieze în Elveţia. Numai că atracţia unui salariu mare, cât şi a sporurilor de pericol primite îl făcură să se răzgândească rapid, fără a mai pune la socoteală şi camionul cu prostituate care sosea în fiecare săptămână.

Însă, în ultima vreme începuse să se răspândească zvonul că mina avea să fie închisă atât din lipsa unor rezultate semnificative în ceea ce privea extracţia diamantelor, cât şi din cauza lipsei unor măsuri de securitate.

Agasat, Julio îşi trase o palmă peste gât, strivind o muscă şi începu să-i scrie Manuellei.

Din momentul în care maşina începu să treacă de periferia Zürichului, Mortimer O'Broin fu cuprins de panică. Până atunci, îi venise de câteva ori să sară din maşină, dar tot de atâtea ori nu avusese curajul necesar.

Bellinzona care moţăia alături de el părea complet indiferent, în timp ce în faţa sa, Zaza stătea mută ca o statuie. Mortimer îşi storcea creierii gândindu-se cum de putuse fi prins atât de rapid. Era exclus ca cineva să fi dat de urma celor doi ucigaşi pe care îi plătise pentru lichidarea lui Genco, întrucât îi contactase fără să se fi folosit de nici un intermediar. Aşa că nu se putea face nici o legătură între ei şi el, pentru simplul motiv că nici măcar ucigaşii nu cunoşteau identitatea celui ce le comandase crima.

De când Ettore Gabelotti îi spusese că tratatul de pace încheiat cu familia Volpone avea să fie concretizat prin spălarea fabuloasei sume de două miliarde de dolari, Mortimer nu mai avea pace. Şi tot din acea perioadă, exigenţele Zazei începură să crească din ce în ce mai mult. Până când, într-o noapte, se trezi brusc având revelaţia faptului că dacă Genco Volpone murea, el, Mortimer O'Broin, putea pune mâna pe cele două miliarde de dolari. Era conştient de faptul că ideea era absolut nebunească, şi că nimeni care îndrăznise să tragă pe sfoară Mafia nu sfârşise de moarte bună. Însă, încetul cu încetul, acceptase ideea ca pe o joacă, încercând să pună cap la cap diferitele elemente ale unui posibil plan, constatând în cele din urmă cu stupoare că totul era perfect realizabil.

Din clipa în care se hotărâse să-l lichideze pe Genco Volpone, detaliile operaţiunii i se înlănţuiră în minte cu o

precizie matematică. Cu câteva zile înainte de a pleca la Zürich împreună cu Volpone, luă legătura prin telefon cu doi ucigaşi profesionişti, le dădu informaţiile privitoare la viitoarea lor victimă, şi le spuse hotelul din Zürich unde aveau să tragă.

Abia ajuns la Nassau, primise din partea ucigaşilor telegrama codificată prin care i se spunea „Nu uita să-i telefonezi lui Judith", ceea ce în limbajul convenit cu ei însemna că ireparabilul fusese comis: Zu Genco Volpone fusese ucis. Întors acasă, îi raportase lui Gabelotti despre rezultatul tranzacţiei cu Trade Zürich Banck, însă când acesta îi ceruse numărul contului, îi dăduse un număr fals. Aşa încât de atunci, devenise singura persoană care ştia adevăratul număr de cont al celor două miliarde de dolari.

Nu-i mai rămânea decât să ia banii şi să dispară împreună cu Zaza...

Îi mângâie din priviri ceafa blondă. Nu fusese surpins deloc de laşitatea pe care aceasta o manifestase faţă de el. Ştia că este o femeie venală, calculată, rece şi egoistă, însă, cu toate astea, o iubea. Zaza reprezenta singura femeie care-l făcuse să se simtă bărbat.

Un viraj brusc al lui Orlando îl făcu să se izbească de Pietro Bellinzona. Colosul mormăi ceva nedesluşit, îl îmbrânci în colţul banchetei, şi continuă să moţăie.

În momentele în care virajele drumului îi permiteau, Folco Mori vedea tresăltând spatele Fiat-ului de culoare albastru închis pe care poliţistul aruncat de la fereastra hotelului cu o oră în urmă de Pietro Bellinzona, îl închiriase chiar în aceeaşi dimineaţă. În prezent, maşina era condusă de camaradul poliţistului respectiv, a cărui figură o văzuse în culoarul etajului şase. Şi Folco Mori nu ar fi vrut pentru nimic în lume să se afle în pielea lui, întrucât nici acesta nu avea să apuce asfinţitul soarelui şi să raporteze şefilor lui că Italo Volpone îl luase pe O'Broin la o plimbare undeva, în afara Zürichului. Singura problemă care se punea era dacă poliţistul apucase să anunţe despre moartea lui Cavanaugh.

După ce Volpone şi Bellinzona plecaseră din hotelul Sordi's, Mori rămăsese de pază în Volkswagen-ul său şi astfel îl putuse vedea pe Mahonney cum demarase în trombă

pe urmele lui Italo şi Pietro. Mori făcu o scurtă recapitulare. Din cei trei indivizi care se aflau pe urmele lui Volpone, şi pe care îi reperase încă de la aeroport, unul fusese lichidat, pe al doilea îl urmărea chiar în acel moment, aşa că doar al treilea mai rămânea o necunoscută. Mori presupuse că era vorba ori despre încă un poliţist, ori despre un spion al vreunei familii mafiote rivale. Iar în acest din urmă caz, nu putea fi vorba decât despre Ettore Gabelotti, singurul care ar fi avut tupeul să-l spioneze pe Volpone.

În depărtare se zărea superba limuzină Beauty Ghost în care se instalase Bellinzona, urmată îndeaproape de Volvo-ul lui Volpone ce rula maiestuos de-a lungul flancurilor falezei. Iar aproape la un kilometru în urmă, se afla Fiat-ul poliţistului american.

La un moment dat, panta drumului deveni atât de abruptă, încât fu nevoit să schimbe viteza într-a întâia, pentru a nu se apropia prea mult de cel din faţa sa.

– Sunt secretarul domnului Volpone, spuse Rico Gato.

– Aha! spuse laconic paznicul de la morgă.

– Ştiţi... a venit aici în dimineaţa asta, şi mi-a spus să arunc o privire, poate că găsesc aici ceea ce a pierdut.

– Şi ce anume a pierdut?

– Ceasul.

– Şi unde anume?

– Păi, dacă mi-aţi permite să mă uit niţel...

– Unde anume?

– Pe acolo pe unde a fost.

– Nu pot să vă las să intraţi.

– Şi din ce motiv?

– Fiindcă este permis doar accesul celor din familia decedatului. Aşa că ar trebui să revină dumnealui.

– Domnul Volpone este foarte ocupat, făcu Rico Gato, scoţând la vedere un teanc de bancnote.

Paznicul dădea impresia că nu observase bancnotele. Rico i le întinse, îndemnându-l cu un ton prietenesc:

– Hai, luaţi banii ăştia!

Paznicul făcu ochii mari:

– Eu? De ce să-i iau?

– Pentru deranjul dumneavoastră.

– Care deranj? Doar sunt plătit pentru așa ceva!

– Atunci, vino cu mine și însoțește-mă! se impacientă Rico.

– V-am mai spus că în morgă nu pot intra vizitatorii, ci doar rudele decedatului!

– Și în cazul ăsta, cum pot intra?

– Ca toată lumea. Așteptați să moară cineva din familia dumneavoastră, după care faceți o cerere scrisă.

Rico începu să-și piardă răbdarea, gândindu-se la furia care avea să-l cuprindă pe Ettore Gabelotti, la aflarea veștii că nu putuse afla pe cine anume căutase Italo Volpone să vadă la morgă.

– Oare domnului Volpone nu i-ar fi putut scăpa ceasul în sicriu? încercă Rico o ultimă tentativă.

– Păi... nu prea cred, răspunse paznicul. Înainte să împing sicriul la loc, nu am văzut nimic.

– Sunteți sigur?

– Absolut. Gândiți-vă și dumneavoastră, aș fi remarcat imediat prezența unui ceas lângă un picior.

– Cum adică, lângă un picior?

Paznicul îl privi pe Rico cu un aer de curiozitate.

– Păi, așa bine... Lângă un picior.

Cuvintele paznicului îl descumpăniră într-atât pe Rico, încât îl împinseră să comită o imprudență:

– Vreți să spuneți că domnul Volpone a venit să vadă un picior? Și mă rog, piciorul cui?

– Cum mi-ați spus că vă numiți? se interesă brusc paznicul, cu un aer vădit de neîncredere.

– Bine, nu-i nimic, am să revin, spuse Rico grăbit.

Făcu stânga-mprejur și plecă, urmărit de privirile bănuitoare ale paznicului.

Patrick Mahonney își dăduse seama că un Volkswagen bej se ținea pe urmele sale încă de când ieșise din Zürich. Mângâie cu palma Magnumul său, fremătând de o bucurie feroce la gândul că putea răzbuna moartea lui Dave Cavanaugh, uitând că era polițist și uitând de misiunea pe care o primise de la căpitanul Kirpatrick.

De câteva clipe, drumul șerpuia printr-o pădure de brazi ce obturau lumina zilei. Umbra lor albăstrie dădea o lucire

metalică petelor de zăpadă presărate ici și colo, care deveneau din ce în ce mai dese și mai groase. În curând, Mahonney începu să meargă pe dârele lăsate în zăpadă de mașinile din fața sa. La un moment dat, trecu de un dâmb și începu să alunece rapid la vale. Surprins, apăsă involuntar pedala frânei și mașina derapă într-o parte, oprindu-se de-a curmezișului drumului. Ieși rapid din mașină, își scoase pistolul și se ascunse în spatele unui brad uriaș de la marginea drumului.

Peste câteva clipe, auzi motorul mașinii care îl urmărea. Trase piedica pistolului și în momentul în care Volkswagen-ul opri în dreptul mașinii sale, țâșni de după brad și îndreptă pistolul asupra celui aflat la volan.

Folco Mori se trezi cu gaura uriașă a țevii Magnum-ului la doi centimetri de chipul său. Întoarse surprins capul și aproape fără să poată reacționa, se simți smuls din mașină și trântit în zăpadă. Mahonney îl pipăi rapid, îi scoase portvizitul din buzunarul interior al hainei, după care se depărtă doi pași, ținându-și în continuare arma îndreptată asupra lui.

— Hai, cântă, ce cauți pe-aici? îl întrebă Mahonney.

Folco își ridică privirile spre el, și-și dădu imediat seama că avea de a face cu un polițist, care nu s-ar fi sfiit să-i tragă un glonț drept în cap. De mult timp se întrebase, chiar cu un fel de detașare izvorâtă din curiozitate, cum avea să-i fie sfârșitul. Acum, știa. Într-o pădure ce mirosea frumos, în luna aprilie, și pe zăpadă.

— De ce mi-ai ucis camaradul? întrebă Mahonney.

După accentul acestuia, Folco recunoscu că avea în fața sa un locuitor din Bronx. Ca și el.

Mori se ridică cu greu din zăpadă, sprijinindu-se în mâini, incapabil să-și tragă sufletul. Motorul Volkswagwen-ului continua să meargă, uruind ușor.

— Ai trei secunde! strigă la el Mahonney. De ce mi-ai ucis camaradul?

Cu ochii îngroziți, Mori văzu cum degetul de pe trăgaciul pistolului începu să se albească. Dădu din cap și făcu un pas spre el.

— Nu te mișca! Mâinile sus! strigă la el Mahonney, mai mult din reflex.

Mori se conformă ascultător. Se afla cam la zece metri de Mahonney, care îşi ţinea arma îndreptată spre el de la înălţimea şoldului.

În acel moment, se petrecu un lucru bizar. Mahonney văzu cum braţul lui Mori descrise o mişcare circulară, după care acesta se aruncă într-o parte, rostogolindu-se pe zăpadă. Şi în fracţiunea de secundă imediat următoare, Mahonney simţi cum un val de lichid cald îi ţâşnea din gură, în timp ce în faţa ochilor, patru siluete identice cu Mori săreau în direcţii diferite. Copacii începură să danseze o sarabandă nebunească, iar cerul deveni brusc un amestec de negru şi de purpură. Aplecă uimit capul şi văzu că nu mai avea pistolul în mână, ci îi zăcea la picioare. Se întrebă ce căuta acolo, întins pe zăpadă, în timp ce întreg peisajul se învârtea în jurul său cu o viteză de necrezut. Îşi duse din reflex mâna la gât, şi în loc de contururile familiare la care se aştepta, dădu de un fel de gaură, ale cărei margini calde şi lipicioase păreau să cuprindă o lamă lungă ce-i traversa gâtul dintr-o parte în alta. Se gândi instantaneu:

— De nu mi-ar fi tăiat carotida...

După acest ultim gând conştient, fu aspirat în negura morţii.

La ora patru după-amiază, Marjorie îl introduse pe Karl Deutsch în biroul lui Homer Kloppe. Bancherul se ridică imediat din fotoliu şi-l întâmpină zâmbind pe „Doktor".

— Scuzaţi-mă că am dat aşa, buzna, spuse Deutsch.

Kloppe ridică mâinile în aer:

— Se poate să spuneţi una ca asta? Beţi ceva?

Şi fără a mai aştepta răspunsul, scoase din birou sticla de whisky scoţian.

Kloppe îl cunoştea pe Deutsch de mai bine de zece ani. De origine austriacă, acesta avea relaţii în cele mai înalte cercuri financiare internaţionale, şi furniza informaţii la cerere cu privire la clienţii băncilor elveţiene.

— Noroc! spuse Kloppe, ridicând paharul

— Noroc! răspunse Deutsch.

După ce bău o înghiţitură, aşeză paharul cu grijă pe măsuţa din faţa biroului lui Kloppe şi începu prudent:

— Domnule Kloppe, am mult respect pentru dumneavoastră, şi tocmai din acest motiv, v-aş ruga să nu-mi răspundeţi nimic până nu termin tot ce am de spus. Iar după ce voi fi plecat din acest birou, sunteţi liber să faceţi tot ce vă place. Bineînţeles, este vorba despre o poveste care nu are nici o legătură cu realitatea...

— Bineînţeles, bineînţeles, repetă Kloppe, numai ochi şi urechi.

— Şi să nu uitaţi că povestindu-vă aceste lucruri, s-ar putea să vă fac un serviciu. Doar dumneavoastră sunteţi cel care poate aprecia acest lucru. Buun... Aşadar, să presupunem, reţineţi, am zis să presupunem, că una dintre băncile din Zürich a primit în depozit un capital enorm, într-un cont anume.

Figura lui Kloppe se încruntă imperceptibil.

— Şi să mai presupunem, continuă Deutsch, că acest capital, să zicem în tranzit, este proprietatea unui grup de persoane, nu neapărat elveţieni... Să zicem, nişte străini... de exemplu americani, al căror comportament în afaceri diferă total de al nostru. Vreau să subliniez faptul că în ochii lor, cuvântul are mult mai multă importanţă decât nişte hârtii.

Kloppe puse sticla de whisky în sertarul biroului, gândindu-se că s-ar fi putut aştepta la orice, dar la faptul că Deutsch poate fi reprezentantul lui Volpone în nici un caz.

— Să mai presupunem în continuare că delegaţii acelui grup de persoane care au depus fondurile respective, se află pe moment, dintr-un motiv oarecare, în imposibilitatea de a se prezenta pentru a-şi retrage capitalul. Datoria bancherului la care au fost depuse fondurile respective, o datorie conformă cu o morală profesională extrem de strictă, este de a nu dezvălui nimănui că aceste fonduri se află în posesia sa.

Karl Deutsch făcu o pauză scurtă, îşi drese glasul şi continuă:

— Doar în cazul în care, domnule Kloppe, aceşti depozanţi sunt nişte nebuni sau nişte criminali, care ar recurge la orice mijloace pentru a-şi recupera banii. În acest caz, şi doar în acest caz, se poate face o excepţie de la regulă.

— Aţi primit invitaţia la nunta fiicei mele? întrebă Kloppe.

— Da, mulţumesc.

– Şi intenţionaţi să ne onoraţi cu prezenţa?

– Sigur că da.

Kloppe se ridică de la birou, împingându-şi fotoliul în spate:

– Cred că ar fi mai bine să nu veniţi. Uitaţi de invitaţia pe care aţi primit-o, aşa cum voi uita şi eu apropourile dumneavoastră.

Karl Deutsch se ridică şi el, foarte palid.

– Îmi pare foarte rău, domnule Kloppe. Şi sunt extrem de dezolat. Cu toate astea, am sperat să mi-o luaţi ca pe o dovadă de prietenie.

– La revedere, Doktor, spuse Kloppe pe un ton glacial.

– La revedere, domnule Kloppe, răspunse Deutsch.

Ieşi din birou cu convingerea fermă că făcuse totul pentru a evita o tragedie.

Ajunsă în faţa uşii, Angela Volpone ezită îndelung mai înainte de a suna. Se gândi chiar să se întoarcă, întrebându-se dacă avea într-adevăr curajul să-şi anunţe cumnata că *Don* Genco Volpone, soţul acesteia, murise. Îşi făcu curaj şi sună.

Îi deschise chiar Francesca. În vârstă de cincizeci de ani, cumnata Angelei părea mai bătrână, poate datorită faptului că nu era fardată, sau poate unei uzuri interioare. De când se măritase cu Italo, Angela se văzuse doar de câteva ori cu Francesca, şi de fiecare dată nu schimbase cu ea decât nişte fraze convenţionale.

– Intră, Angela... Bine ai venit.

Apartamentul era aidoma înfăţişării ei. În ciuda faptului că acoperea o suprafaţă imensă, nimic nu modifica aspectul liniştit şi tern. Totul era cenuşiu, ofilit anonim şi parcă în afara timpului. Şi cu toate astea, mobilierul în stil rustic respira mâna celui care îl construise.

– Angela, vrei să bei o cafea?

Angela îi făcu din cap în semn că nu şi se aşeză într-un fotoliu, alături de fereastră. Francesca se instală şi ea într-un fotoliu în faţa ei şi aşteptă, fără să spună nimic..

– Francesca, Italo mi-a telefonat de la Zürich. Am o veste proastă pentru tine.

Chipul Francescăi se contractă abia vizibil.

– Este vorba despre soţul tău... *Don* Genco. A avut un accident...

Şi incapabilă să susţină privirea ce parcă o devora, Angela îşi plecă ochii pe mâinile împreunate deasupra genunchilor.

– Un accident?... întrebă Francesca încet.

În ciuda rezervei manifestate de Italo, Angela care era mereu avidă de confidenţe, încercase de mai multe ori să reconstituie trecutul cumnatei sale. Şi astfel aflase că aceasta fusese crescută de nişte părinţi de modă veche care ţineau o măcelărie în cartierul italian al New Yorkului, şi care îi interziceau să vorbească cu băieţii, să iasă la vreo petrecere sau să iasă din casă după ora cinei. Părinţii o crescuseră pentru a o păstra intactă şi pură pentru viitorul ei soţ. Iar alesul fusese *Don* Genco. Francesca îi dăruise lui *Don* Genco două fete, dintre care Jane, cea mai mare, era de vârsta Angelei.

– Şi a?... Şi a?... şopti Francesca, ridicându-se din fotoliu.

Angela îşi muşcă buzele, şi incapabilă să mai rostească vreun cuvânt, lăsă capul în jos. Apoi se ridică brusc şi se aruncă în braţele Francescăi. Îi simţi corpul tresăltând în hohote tăcute de plâns, fără ca măcar o lacrimă să-i ude obrajii.

– Şi unde se află? întrebă Francesca cu o voce schimbată şi dură, desprinzându-se din braţele Angelei.

– Nu ştiu... Italo a spus că îmi va mai telefona şi că se va ocupa el de tot. Altceva nu mi-a mai spus.

Francesca se lăsă să cadă în fotoliu, se încovoie ascunzându-şi chipul în mâini şi scoase un geamăt prelung:

– Ştiam că o să mi-l omoare! Şi acum, îl vor ucide şi pe Italo!

Împietrită, Angela îşi duse pumnii la gură pentru a nu urla de groază.

La clacsonul lui Volpone, Orlando încetini, opri, după care ieşi din maşină şi aşteptă ca Volvo-ul lui Volpone să oprească şi el. Apoi se repezi şi-i deschise acestuia portiera, neîndrăznind s-o privească în ochi pe Ines.

– Vă convine locul ăsta?

– Vezi dacă este cineva pe-aici, îi răspunse Volpone, fără să se mişte.

La câţiva zeci de metri de marginea drumului, se zărea un fel de fermă părăsită. Iar în rest, cât se vedea cu ochii, locurile erau pustii. Orlando porni spre fermă, încercând să păşească cu grijă prin noroiul şi zăpada fleşcăită. Ajuns în dreptul clădirii principale, îşi lipi ochii de o fereastră, dădu apoi ocol clădirii, găsi o uşă deschisă şi intră. Totul era pustiu. Ieşi, inspectă şi grajdul din apropiere, după care se întoarse.

– Ei? îl întrebă nerăbdător Volpone.

– Totul e în regulă, îi răspunse Orlando, privindu-şi îndurerat pantofii plini de noroi.

– Atunci, fă să coboare javrele alea!

Orlando îi făcu semn lui Bellinzona, care îi scoase din maşină pe Mortimer şi pe Zaza. Volpone o împinse pe Ines fără nici un pic de menajament, după care ieşi şi el.

– Ia staţi! făcu brusc Volpone, ridicând mâna.

Toţi se opriră, auzind zgomotul făcut de motorul unei maşini. Peste câteva clipe, apăru Volkswagen-ul condus de Folco Mori. Acesta opri maşina lângă celelalte două, ieşi şi se apropie de Volpone.

– Tu de unde ai mai ieşit? îl întrebă acesta.

– Eram în spate.

– Nici măcar nu te-am văzut! se miră Bellinzona.

– A trebuit să mă opresc niţel.

– De ce ? insistă Bellinzona.

– Uite aşa.

Volpone făcu un semn scurt din cap şi toţi porniră în direcţia fermei. Ajunşi în dreptul intrării, Volpone le spuse lui Bellinzona şi Mori:

– Băgaţi-i înăuntru.

După ce Mortimer, Zaza şi Ines intrară, Volpone i se adresă lui Orlando fără să-l privească:

– Îl cunoşti pe fratele meu?

– Da, l-am văzut acum trei zile.

– Unde?

– În oraş, în Zürich. Am fost împreună la barul Continental.

– Cu ce ocazie?

– *Don* Genco dorea să-l însoțesc la gară.
– Și te-ai dus cu el?
– Bineînțeles.
– Povestește-mi.
Orlando se uită la Volpone, vizibil nedumerit.
– Ce să povestesc?
– Ați fost cu taxiul?
– Nu, răspunse Orlando, făcând un semn cu bărbia spre Beauty Ghost-ul său. L-am condus cu mașina mea.
– Aia-i mașina ta?
– Da, *Don* Genco mi-a făcut-o cadou.
– Și ai fost cu el până la tren?
– Nu, a zis să-l las la intrarea în gară.
– Și nici la casa de bilete nu ai fost cu el.
– Nu.
– Înseamnă că nu știi în ce direcție a luat biletul?
– Nu, nu știu.
– Și cum era?
– Cine să fie?
– Fratele meu, cine naiba altcineva! se enervă Volpone.
– Cum să fi fost... bine. Destins și vesel.
– Cine v-a urmărit?
Orlandă păru surprins:
– Să ne urmărească. Nimeni. Adică, nu știu, nu am observat...
– Îl cunoști pe individul pe care ai pus mâna?
– Da. Este Mortimer O'Broin, avocat.
– L-ai văzut împreună cu fratele meu?
– Nu. Când m-am întâlnit cu *Don* Genco, era singur.
– Te numești parcă Baretti, nu?
– Da, domnule, Orlando Baretti. Lando.
– Și de cât timp ești în familie?
– De aproape nouă ani.
– Și ești plătit bine?
– Sunt plătit corect.
– Începând de astăzi, îți dublez salariul.
– Dar *padrone!*... exclamă Orlando.
– Țineai la fratele meu?
Orlando dădu energic din cap.
– A murit. Știi cine l-a ucis?

Orlando înghiţi în sec, făcu ochii mari şi îngăimă:

– Ucis?

– Da, chiar aşa. Rahatul ăla de O'Broin a făcut-o! Ascultă-mă cu atenţie. Am să-i pun câteva întrebări, şi după ce o să termin cu el, nu vreau să se mai întoarcă la Zürich. M-ai înţeles?

– Am înţeles.

– Şi nici târfa lui blondă. Eşti gata să mă ajuţi?

– Da.

– Cine-i negresa aia cât o prăjină?

– E cu mine.

– Şi ţii la ea?

– Cum adică? exclamă Orlando, surprins de vocea sa răguşită.

– Nici ea nu trebuie să se mai întoarcă.

– Dar, *padrone!*...

– O să te răsplătesc pentru asta, nu avea grijă!

– Dar n-a făcut nimic! Nu este băgată deloc în afacerea asta!

– Nu are importanţă. Nu vreau să rămână nici un martor.

– *Padrone*, ascultaţi-mă o clipă! Ines îi cunoaşte pe toţi barosanii oraşului! Numai judecători şi bancheri!... Acolo unde m-aţi trimis dimineaţă să pun mâna pe O'Broin, la bancă...

– La ce bancă?

– La Trade Zürich Bank! Ines se culcă cu patronul băncii!

– Cu Kloppe?

– Da! răspunse Orlando precipitat, simţind că pentru un motiv necunoscut lui, Volpone părea să fie interesat de informaţia primită. Kloppe ăla e nebun după ea! Complet nebun!

Volpone căzu pe gânduri câteva clipe, după care îl întrebă:

– Ai încredere în ea?

Orlando ezită o miime de secundă şi răspunse :

– Bineînţeles că am!

– Hm, eu nu mă încred în femei. Ascultă-mă, Baretti... Dacă se întâmplă cumva ca târfa asta a ta să calce strâmb, plăteşti cu capul! Ne-am înţeles?

– Da, *padrone.*

Volpone îi dădu o palmă peste umăr şi adăugă:

— Şi nu-ţi fă probleme dacă o iau mai tare. Asta-i doar aşa, de ochii lumii...

Şi intră în clădirea fermei, urmat de Orlando.

Kurt Heinz îşi privi descurajat părinţii, dezamăgit de faptul că aceştia nu pricepeau nimic. Apartamentul de trei camere pe care aceştia îl ocupau în cartierul vechi al oraşului i se părea mizer, spre deosebire de vârsta copilăriei când i se părea strălucitor, plin de farmec şi mister. Din Kirchgasse pornea spre Zwingliplatz, urca spre vechea capelă din Grossmünster, şi ajungea în sfârşit la Hirschengraben, nu departe de fântâna cu cai. Timp de ani şi ani de zile, acel perimetru fusese tot orizontul său, care mărginea limitele unui univers dincolo de care se stingea căldura protectoare a familiei.

Îşi aminti cu amărăciune eforturile pe care fusese obligat să le facă pentru a rupe tradiţia de mediocritate conform căreia fiecare din familia Heinz, un anonim printre alţi anonimi, să se căsătorească cu altă persoană anonimă, a cărei existenţă nu avea cum să lase vreo urmă în amintirea nimănui. Din câte cunoştea, el fusese primul care rupsese această tradiţie, iar părinţii săi erau îngroziţi. Gândul că unicul lor fiu se putea căsători cu o fată ai cărei părinţi ocupau o poziţie atât de înaltă în ierarhia socială şi a averii îi zdrobea cu un sentiment greu de culpabilitate.

Parcă răspunzând gândurilor secrete ale lui Kurt, tatăl său adăugă:

— Mă rog... acum, nu se mai poate face nimic... Însă să nu cumva să-ţi închipui că o să mă simt bine.

— Aşa este, Kurt, îi ţinu isonul şi mama sa. Eşti doar profesor, şi o să-ţi pui o mulţime de oameni în cap.

Kurt dădu furios din umeri, ştiind că de fapt ai săi aveau perfectă dreptate, însă cu atât mai mult se îndârjea.

— Îmi este frică să nu-ţi pierzi slujba, adăugă mama sa, lăsându-şi privirea în jos.

Utte era o femeie înaltă, masivă şi era în permanenţă preocupată de gândul ca nu cumva să deranjeze pe cei din jurul său. Avea mâinile puternice, ca de ţărancă, mâini făcute pentru spălat, pentru îngrijit animalele şi pentru treabă.

Seara se culca întotdeauna ultima, controlând ca toate luminile să fie stinse şi uşile încuiate. Joseph, tatăl lui Kurt, fuma pipă după cină şi se culca înainte de zece şi jumătate. Din viaţa părinţilor săi ce se repeta zilnic în aceleaşi şi aceleaşi clişee trase la indigou nu lipsea nimic, nici măcar ceasul cu cuc atârnat pe un perete, care marca din sfert în sfert de oră trecerea unui timp care nu aducea niciodată nimic nou.

— Voi nu puteţi înţelege, spuse Kurt dezamăgit. Renata este altfel, este... vie.

— Şi câte sacrificii am făcut pentru tine! continuă să se lamenteze Utte. Speram... am fi vrut... eu şi tatăl tău...

— Ce aţi fi vrut? se enervă Kurt.

Ar fi vrut să le reproşeze părinţilor săi că încercaseră să-l facă să semene cu ei, însă cuvintele îi rămăseseră pe buze. Înţelesese din oftatul tatălui său că acesta ghicise ceea ce ar fi vrut să spună.

— Bine, hai s-o lăsăm baltă... Acum, trebuie să plec. Mamă, rochia ta este gata?

Utte îi făcu semn că da.

— Ai să vezi, mamă, că o să fii cea mai frumoasă!

Dar în adâncul sufletului său se temea de momentul în care Utte avea să-şi facă apariţia în salonul cel mare al lui Kloppe, îmbrăcată într-o rochie dintr-un material ieftin.

— Bine...

Îşi sărută părinţii şi ieşi, coborând cu un pas nesigur cele zece trepte ale scării. Când era copil, îi plăcea să se aşeze pe balustrada de lemn şi să-şi dea drumul până jos, chiuind de plăcere.

Văzându-l pe Volpone, Mortimer O'Broin se simţi impulsionat de certitudinea că avea să moară şi că mai înainte de aceasta avea să sufere:

— Italo! Îţi jur pe viaţa mea că nu înţeleg nimic din ce faci! Este vorba de o neînţelegere cumplită!

Italo se uită de jur împrejur cu un aer visător, inspectând din priviri încăperea în care se aflau. Printre stâlpii de lemn care susţineau tavanul, păienjenii ţesuseră pânze dese. În mijloc, lângă un ferăstrău de lemn, se afla o grămadă de buşteni tăiaţi, iar pe duşumea, în apropierea ferăstrăului, se

zărea o placă de fier. Volpone îi făcu un semn lui Bellinzona, care ridică placa de fier. Într-o cavitate de sub dușumea, se găsea instalat motorul ferăstrăului și un dispozitiv electric.

— Italo! strigă din nou Mortimer. Am dreptul la o explicație!

Volpone se întoarse spre el și-l privi de parcă atunci l-ar fi văzut pentru prima oară.

— Am să ți-o dau, îi răspunse el blând.

Îl luă amabil de braț și-l conduse până într-un colț al încăperii, departe de ceilalți.

—Uite ce se întâmplă, spuse Volpone calm. Fratele meu a fost asasinat.

Mortimer găsi forța de a nu-și pleca privirea și de a se preface uimit.

— Ce tot spui? articulă el sufocat.

— Tacă-ți gura! mârâi Volpone. Acum eu vorbesc. Deci, fratele meu a fost asasinat. Iar eu vreau să-mi dai numărul contului în care Genco a depus banii.

— Italo! Nu pot! Asta ar însemna să-l trădez pe *Don* Genco!

Volpone închise ochii, își luă capul între mâini și începu să și-l strângă până când i se albiră mâinile.

— Ascultă-mă, nemernicule, ascultă-mă cu atenție! Înainte de a te ucide, am să-ți propun un târg. Dacă ciripești acum, am să te ucid curat, cu un glonț în cap, ca pe un bărbat. Și ai cuvântul meu că nici individa ta n-o să sufere.

— Cuum? Ai de gând să...

— Dacă n-o să ciripești acum, tot o s-o faci în cele din urmă! Însă am să-ți smulg pielea centimetru cu centimetru, și am să te las să putrezești de viu! Ei, ia spune, care variantă îți convine?

— Italo! Îți jur că te înșeli! bâigui Mortimer. Îți jur că...

— Pietro! Pune placa aia la locul ei și adu-o pe blondă acolo! îi spuse Volpone lui Bellinzona.

— Ei, ce v-a apucat? se revoltă Zaza. Eu nu am nici o legătură cu afacerile voastre! De abia l-am cunoscut pe individul ăsta!

Bellinzona îi apucă mâna, i-o răsuci la spate, și o trase în dreptul plăcii de fier.

– Şi acum, ce să fac? întrebă el.

– Spânzur-o, îi răspunse Volpone cât se poate de calm.

– Jigodiilor! urlă Zaza zbătându-se între labele ca de urs ale lui Bellinzona.

În acel moment, Ines avu o intervenţie care surprinse pe toţi:

– Ei, aţi terminat cu tâmpeniile voastre? Mi-e frig şi vreau să mă întorc acasă!

– Închide-ţi pliscul şi treci lângă rahatul ăla! se răsti la ea Mori, arătând spre Mortimer.

– Auzi, tipule, îi spuse Ines lui Mortimer, nu ştiu ce au indivizii ăştia cu tine, şi nici nu mă interesează, dar spune-le ce vor să afle! Nu vezi că ne bagi pe toţi în rahat cu tăcerea ta?

Volpone îi făcu un semn din cap lui Mori, care luă un colac de frânghie de lângă grămada de lemne tăiate şi i-l aruncă lui Orlando. Acesta îl desfăşură, aruncă un capăt al frânghiei peste o grindă a tavanului, o fixă cu un nod şi apoi începu să facă un ochi la celălalt capăt, sub privirile interesate ale lui Bellinzona.

– Hai, pune-i laţul! îi spuse Volpone.

Cu ochii măriţi de groază, nevenindu-i să creadă că ceea ce se întâmpla era aievea, Zaza încercă să găsească un sprijin printre cei de faţă.

– Mortimer!... bâigui ea. Mortimer!...

– Lăsaţi-o! îngăimă Mortimer. Lăsaţi-o...

Bellinzona îi răsuci mâinile Zazei la spate, i le legă şi-i trecu laţul peste gât.

– Mortimer! urlă Zaza, zbătându-se cu disperare.

– Placa! porunci Volpone.

Folco Mori se aplecă şi dădu placa de fier la o parte. Bellinzona care o ţinea pe Zaza în braţe îi dădu drumul în dreptul găurii care se căsca în duşumea. Ochii Zazei aproape că-i ieşiră din orbite, corpul i se mai agită într-un ultim spasm, după care rămase aidoma unei bucăţi de pânză.

– Ticăloşilor! Ticăloşilor! urlă Ines.

Şi se repezi într-o parte, încercând să pună mâna pe o bucată de fier ruginit din apropierea ei. Mori îi trase peste gât cu muchia palmei, făcând-o să se prăvălească, după care îi

trase un şut. Cu faţa la o palmă de duşumea, Ines începu să vomite.

— Pietro! se auzi vocea lui Volpone. Du-te şi distrează-te cu negresa!

Bellinzona aruncă o privire crucişă spre Orlando, care cu pumnii strânşi se uita la Volpone în a cărui mână apăruse ca prin farmec un pistol Mauser.

— Baretto! spuse Volpone. Dă drumul la ferăstrău!

Orlando rămase nemişcat, cu ochii ţintă la Bellinzona care o ridicase pe Ines şi se îndrepta cu ea în spatele grămezii de buşteni tăiaţi.

— Baretto! Ţi-am spus ceva! insistă Volpone.

Orlando făcu câţiva paşi, se strecură sub duşumea pe lângă corpul Zazei şi acţionă comutatorul motorului. Se auzi un zbârnâit uşor, după care discul ferăstrăului se puse în mişcare, începând să se învârtească din ce în ce mai repede.

Orlando ieşi de lângă motor, luă un buştean îl apropie de discul ferăstrăului şi îl împinse. Bușteanul fu retezat într-o fracţiune de secundă, de parcă ar fi fost un băţ de chibrit.

— Hai, adu-l încoace pe rahatul ăla! îi spuse Italo lui Mori.

Folco Mori îl împinse pe Mortimer spre ferăstrău, ţinându-i un braţ răsucit la spate. Brusc, din spatele grămezii de buşteni se auzi urletul lui Ines. Orlando încremeni locului, în timp ce Volpone se prefăcu că nu auzise nimic.

— Târfă! se făcu auzită imediat vocea lui Bellinzona.

— Baretto! Culcă-l şi ţine-l! porunci Volpone.

Mortimer încercă să spună ceva, dar din gură nu-i ieşi nici un sunet. Folco Mori şi Lando îl luară pe sus şi-l culcară pe masa de oţel a ferăstrăului, fixându-i gâtul la o palmă de discul acestuia. Volpone îl apucă de păr şi strigă la el:

— Hai, spune, te ascult!

Din gura lui Mortimer începu să se prelingă o dâră de spumă, pe care sângele provenit din rana de la gură o colora în roz.

— *Mamma! Mamma!* gemu Mortimer.

Însă Volpone nu înţelese că Mortimer îi spunea de fapt numele de cod atât de aşteptat al contului din bancă, cre-

zând că geamătul nefericitului se adresa în acele clipe de groază mamei sale.

– Nenorocitule!... Nenorocitule!... mugi Volpone, cu fața acoperită de sudoare.

În fața ochilor îi apărură o serie de imagini dezlânate, ale lui Genco după ce căzuse cu bicicleta când era mic, ale Angelei, din nou ale lui Genco în viață, ale piciorului lui Genco...

După ce cavalcada de imagini dispăru, Volpone își dădu seama că mâna sa era încleștată în continuare în părul lui Mortimer. Cu un aer rătăcit, ridică privirea spre Orlando și spre Folco, care își întoarseră jenați ochii de la el.

Abia atunci constată că era împroșcat cu sânge și că între capul însângerat al lui Mortimer și corpul acestuia nu mai exista nimic.

Și tot în acele momente, Volpone realiză faptul că retezase astfel ultima legătură dintre el și cele două miliarde de dolari.

PARTEA A DOUA

IMPASUL

IX

Renata Kloppe o sună pe Manuella pentru a-i aduce micul dejun, după care se ridică din pat, căscă, se întinse şi se îndreptă spre dulapul din perete pe a cărui oglindă erau trase cu rujul trei linii. Şterse cu degetul una dintre ele şi spuse ca pentru ea:

– Două zile... doar două zile...

Încă nu înţelegea motivul care o determinase să se căsătorească cu Kurt. Logodnicul ei era antiteza bărbaţilor frivoli, nonşalanţi, leneşi şi blonzi care reprezentau pentru ea simbolul seducţiei masculine. Kurt era de talie mijlocie, brunet, mereu în gardă împotriva unor eventuale pericole, incapabil de o nebunie oarecare, părând că va purta pe umerii săi până la sfârşitul vieţii povara întregii lumi şi încercând mereu să rezolve problemele colectivităţii, neglijându-le pe ale sale.

– Bună dimineaţa, domnişoară Renata! Aţi dormit bine? Mai aveţi doar două zile!

Renata inspectă din ochi tava adusă de Manuella pe care se aflau ouă prăjite cu şuncă, dulceaţă de fragi, pâine prăjită, suc de portocale şi cafea aburindă, şi spuse:

– Bună dimineaţa! Ai uitat să-mi aduci piperul!

– Mă duc să vi-l aduc imediat!

– Manuella! O întrebare de o mie de franci... Ia spune-mi, de ce mă mărit eu cu Kurt?

– Pentru că îl iubiţi!

– Ai pierdut!

– Bine, atunci mă duc să vă aduc piperul... Uitaţi-vă la meniul de la nuntă!

– Unde este?

– Pe platou!

Manuella izbucni în râs şi dispăru. Renata muşcă o felie de pâine prăjită, luă meniul tipărit cu litere gotice şi începu să-l citească amuzată. Louis Philippon, marele gastronom francez, care avea să sosească a doua zi împreună cu echipa lui de bucătari, se abţinuse de la orice comentariu când văzuse meniul impus de Renata, în care totul era pe dos decât ar fi trebuit să fie în mod normal. Îşi aminti şi de figura făcută de Kurt când îi propusese ca el să se îmbrace într-o rochie albă de muselină, iar ca într-un smoching. Kurt se jurase pe toţi sfinţii din lume că dacă n-ar fi fost prezenţi la nuntă şi elevii lui, ar fi acceptat cererea Renatei.

– Domnişoară, v-am adus piperul!

– Manuella, să ştii că am aflat de ce mă mărit cu Kurt! Fiindcă am nevoie de un individ pe care să-l pot tortura cât e ziua de lungă!

– Asta până în ziua în care o să înceapă el să vă tortureze, răspunse Manuella pe un ton maliţios. V-am pregătit taiorul bej.

– Mulţumesc, o să mă îmbrac cu cel bleu.

– L-am pregătit şi pe acela.

Renata izbucni în râs:

– Manuella, Kurt mă acuză de faptul că te tratez ca pe o servitoare!

– Păi, domnişoară, asta şi sunt! răspunse Manuella, râzând complice.

Cu toate că Renata nu avea o părere grozavă despre viitorul ei soţ, aprecia faptul că în momentele intime, acesta se comporta într-un mod complet pasiv, permiţându-i să se folosească de el ca de un obiect familiar, capabil să se modeleze oricărei fantezii pe care ar fi avut-o. În experienţele ei anterioare, întâlnise tot soiul de bărbaţi care o lăsaseră nesatisfăcută. Şi deşi îşi jurase să nu-şi [illegible] regrete uneori că nu întâlnise încă acea persoană capabilă [illegible] subjuge din punct de vedere sexual, aş cum [illegible] ale prietenele ei.

Oricum, încă îi mai rămânea o şansă infimă. Cu riscul de a şoca un oraş întreg, îşi propuse să facă o ultimă nebunie înainte de zilele terne care aveau să urmeze în căsnicia ei: să

iasă din casă cu o zi înainte de data căsătoriei şi să se dăruiască primului bărbat întâlnit pe stradă.

Ferăstrăul îi revenea în minte cu intermitenţe, însoţit de zgomotul sacadat care îi tortura mintea. Italo scoase un strigăt şi deschise ochii, încercând să scape de imaginile de coşmar ce-l urmăreau. Scăldat în sudoare, apucă telefonul care continua să sune şi rosti cu o voce ca de pe altă lume:

– Aşteaptă o clipă...

Se îndreptă apoi clătinându-se spre baie, urină şi începu să se clătească pe faţă cu apă rece. În tot acest timp, se gândi că Mortimer îi jucase una dintre cele mai urâte feste de care avusese parte în viaţa lui, tăindu-i orice legătură cu cele două miliarde ale familei Volpone şi Gabelotti, care nu mai puteau fi returnate proprietarilor lor, decât dacă Kloppe ar fi fost de acord.

– Alo! strigă el în receptorul telefonului.

– Italo?

Volpone recunoscu imediat vocea lui Moshe Yudelman.

– Italo, mă auzi?

– Da, te aud. Nu mai zbiera aşa.

– Ai noutăţi despre Genco?

– Nimic.

– Păcat... Ascultă... treaba merge destul de prost. Karl Deutsch a avut o întrevedere cu patronul de la Trade Zürich Bank.

– Şi?

– A fost trimis la plimbare...

Volpone simţi cum i se puse un nod în gât.

– Aşa că, din punctul ăsta de vedere nu putem face nimic, adăugă Yudelman. Situaţia este cât se poate de proastă.

– Asta-i tot ce ai să-mi spui?

– Nu. Gabelotti m-a convocat de urgenţă.

– Cum aşa?

– Uite, bine. M-a convocat, pur şi simplu.

– Şi de când rahatul ăsta îţi dă ţie ordine?

– Italo, nu uita că suntem asociaţi!

– Spune-i să se ducă dracului!

– Italo, precis că o să mă întrebe cum stăm cu planul nostru. Şi vreau să-ţi spun că este dreptul lui să întrebe aşa ceva.

– Nu te duce la întâlnire!

– Ascultă, nu crezi că avem destule necazuri până acum? Vrei să ni-l punem şi pe ăsta în spate, pe lângă tot restul?

– Încearcă să câştigi ceva timp! O să rezolv totul până la prânz!

– Parcă ţi-am spus că...

– Gura! Ştiu ce am de făcut!

– Italo! Dacă Genco ar fi în viaţă, ţi-ar spune acelaşi lucru ca şi mine! Nu vei ajunge la nici un rezultat cu metodele tale!

– Văd că nici ale lui Karl ăla al tău nu au dat nici un rezultat!

– Italo, ascultă-mă bine, singura noastră şansă să rezolvăm cum trebuie afacerea asta, este să-l găsim pe Mortimer O'Broin!

Italo se uită la ceas, care indica ora nouă şi zece minute. În mai puţin de trei ore, avea să joace ultima carte cu Kloppe. Nenorocirea era că viaţa bancherului era extrem de preţioasă ca planul său să poată fi dus la capăt.

– Moshe! Fii atent, dacă cumva n-o să mă asculţi, nu mai faci parte din familie, m-ai înţeles?

– Italo, e dreptul tău. Dar vreau să-ţi amintesc că am în acelaşi timp şi o obligaţie faţă de Genco. Genco nu era de acord cu războiul! Şi în sensul acesta, voi face totul ca dorinţa lui să fie respectată. Pentru el şi pentru tine, pentru a te apăra!

– Du-te naibii!

– Italo, dacă am să dau greş, atunci poţi face tot ce vrei!

– Mă plictiseşti!

– Italo, las-o moale cu banca! Aşteaptă să iau legătura cu Ettore... Trebuie să-i vorbesc şi să...

Volpone închise brusc, conştient de faptul că dacă ar mai fi ascultat, ar fi fost de acord cu argumentele lui Yudelman. Însă nu avea de gând să accepte una ca asta, deşi în străfundul sufletului său, era convins că Yudelman avea dreptate.

Până în prezent, nimeni, nici chiar fratele său nu îl împiedicase să facă ceea ce avea de gând, indiferent care ar fi fost consecinţele.

Iar dacă îi promisese lui Kloppe că avea să fie la el la ora prânzului, avea de gând să se ţină de cuvânt.

Ettore Gabelotti ieşi din saună şi se urcă pe cântar. Văzând că acul acestuia trecu în zona ce indica maximul, fără ca să mai existe vreo indicaţie a cifrelor, pe figura sa se întipări o expresie de nemulţumire. Din când în când i se mai întâmplase să scadă sub o sută douăzeci de kilograme, însă existau suficiente momente în care tensiunea nervoasă îl făcea să mănânce tot ceea ce îi cădea sub mână. Medicul său personal îi explicase că bulimia lui nu corespundea unei nevoi reale de mâncare, ci unei tulburări psihosomatice.

Gabelotti îşi contemplă cu dezgust corpul uriaş cu un pântece imens, ale cărui straturi de grăsime nu reuşeau să-i ascundă decât parţial musculatura ieşită din comun ce-i permitea cu ani în urmă să ia câte un om în fiecare mână, şi începu să se îmbrace, gândindu-se că cei doi consilieri ai săi, Carmine Crimello şi Angelo Barba îl aşteptau într-o încăpere alăturată.

Cei doi se ridicară în momentul în care îl văzură pe Ettore intrând. Acesta îi invită cu un gest al capului să ia loc, după care deschise frigiderul, îşi luă o sticlă de bere, alta de coniac, înfulecă rapid două felii de jambon şi se aşeză, spunându-le:

– Îmi pare rău că v-am trezit la trei dimineaţa, dar ce să-i faci, nu reuşeam să dorm... Şi în afară de asta, când nu sunt împreună cu voi, vă simt lipsa... mă simt pierdut... ar trebui să vă simţiţi flataţi pentru asta, nu?

Gabelotti bău dintr-o suflare berea, după care îşi turnă un pahar de coniac şi întrebă fără să se uite în mod special la nici unul dintre ei:

– Mai aveţi vreo veste de la O'Broin?

– Ar fi trebuit să avem? îi răspunse Crimello.

Gabelotti îi aruncă o privire rapidă şi spuse:

– Rico Gatto mi-a dat un telefon din Elveţia. După voi, care este motivul pentru care Bébé Volpone şi-a deplasat fundul până la Zürich?

Şi depărtând paharul cu coniac, începu să-l învârtească încet şi să-l examineze atent. Crimello şi Barba, care îl cunoşteau mult prea bine, îşi dădură seama că furtuna se apropia.

– A fost la morgă, spuse Ettore cu un aer visător, continuând să admire paharul cu coniac.

– La morgă?

– Da, la morgă. I se poate întâmpla oricui să aibă nevoia unui moment de reculegere, nu?

– Reculegere în faţa cui? îndrăzni să întrebe Barba.

– În faţa unui picior, de exemplu.

– Al cui picior? insistă Barba, schimbând cu Crimello o scurtă privire complice.

– Dacă aş fi avut colaboratori competenţi, aş fi ştiut, răspunse Gabelotti cu o voce suavă. Dar Rico Gatto nu a fost în stare să-mi spună. E nostim, nu?

Crimello şi Barba se priviră din nou stingheriţi, iar după o clipă de tăcere, Crimello se hazardă să întrebe:

– *Don* Ettore, ce-ar fi să ne spuneţi clar şi răspicat ce vă preocupă...

– Suntem traşi pe sfoară! tună Gabelotti, aruncând paharul de perete. Asta mă preocupă! Şi sunt tras pe sfoară, numai şi numai fiindcă sunt înconjurat de nişte neisprăviţi şi tâmpiţi! Pe voi nu v-a mirat nimic? Nu v-a mirat faptul că fratele asociatului meu a vizitat şi el, ca orice turist, morga din Zürich, iar în timpul ăsta, omul meu de încredere a dispărut?

– O'Broin?

– Da, chiar el, O'Broin! Şi dacă Volpone s-a atins de un singur fir de păr din capul lui O'Broin, atunci o să-l desfiinţez!

Carmine Crimello îşi drese glasul:

– *Padrone*, pe ce te bazezi când afirmi că...

– Pe nimic! tună Gabelotti. Pe flerul meu! În clipa asta, suntem traşi pe sfoară, iar noi stăm aici, cu braţele încrucişate! Nu vi se pare ciudat că Mortimer nu a mai dat nici un semn de viaţă de când a fost la Nassau? Nici nevastă-sa nu ştie nimic despre el, şi nici târfa aia cu care trăia este de negăsit! Vreţi să vă spun care este mişcarea? Aştia din familia Volpone au pus mâna pe banii noştri!

— *Don* Ettore, poate că O'Broin a încercat s-o şteargă cu banii şi cu tipa lui cu tot, emise Barba cu prudenţă o ipoteză.

Gabelotti îl privi cu răutate:

— S-o şteargă, ştiind că sunt în joc două miliarde de dolari?

— *Don* Ettore, părerea mea este că vă alarmaţi cam prea devreme, interveni Carmine.

— Nu zău? Aşa crezi tu? Dar dacă javrele alea l-au lichidat pe O'Broin, ce i-ar împiedica s-o şteargă cu toţi banii?

— *Don* Ettore, dar ai doar numărul contului din bancă! Ajunge doar să telefonezi la bancă şi să verifici! Şi la nevoie, să retragi banii!

— Dacă or mai fi acolo, bombăni Gabelotti. Bine, o să-l sun pe Phillip Diego, acceptă Gabelotti. Ăsta îl cunoaşte pe bancher. Dar dacă vă spun că este o lucrătură la mijloc, ascultaţi-mă pe mine că aşa este! tună el.

Angelo Barba şi Carmine Crimello se refugiară într-o tăcere prudentă, ştiind că nimeni nu-l putea ataca pe Gabelotti direct, mai ales când era vorba despre instinctul lui şi nu despre logică.

— Moshe Yudelman?... propuse Crimello circumspect.

— Nu te-am chemat aici ca să gândeşti! mormăi Gabelotti nemulţumit. Yudelman o să vină dintr-o clipă într-alta.

— Soţia lui Italo este cumva în oraş? întrebă Carmine cu un ton insinuant.

Gabelotti îşi înfundă în gură o jumătate dintr-un pachet de biscuiţi şi-i aruncă o privire dispreţuitoare:

— Crezi că-o târfă poate fi o monedă de schimb? Atunci când sunt în joc două miliarde de dolari?

— Este aici sau nu? insistă Crimello.

— Da, este, recunoscu Gabelotti. Şi doi oameni ai mei stau mereu după fundul ei.

Întrevederea dintre Phillip Diego şi Homer Kloppe dură exact trei minute. Phillip nu împlinise încă patruzeci de ani, dar era unul dintre cei mai străluciţi avocaţi ai noii generaţii. Avea peste douăzeci de colaboratori, un sediu de patru sute de metri pătraţi la doi paşi de Rathaus, sediul parlamentului comunal, câteva proprietăţi în străinătate şi reuneа într-o singură persoană avantajele tinereţii şi maturităţii, ale far-

mecului, experienței, echilibrului psihic și chiar al scepticismului ponderat, care la prima vedere uimea clientul.

Diego și Kloppe se mai întâlniseră de câteva ori cu ocazia unor afaceri internaționale, și de fiecare dată fuseseră încântați de eficacitatea reciprocă a colaborării lor, așa încât Diego trecu direct la subiect:

— Dragul meu prieten, țin să-ți spun de la bun început că o indicație din partea ta ar fi de mare folos pentru a da asigurări unui client de-al meu, care cu totul întâmplător, este și clientul tău. Mi-a telefonat de la New York și-și face o seamă de griji în legătură cu fondurile depuse la banca ta. Se numește Ettore Gabelotti. Îl cunoști?

Homer Kloppe nu reacționă în nici un fel, ceea ce-l făcu pe Phillip Diego să surâdă și să continue:

— Pentru o singură afacere, una singură, dar extraordinar de importantă, s-a asociat cu Genco Volpone. Și fiindcă are grijă de călătoriile cu avionul, i-a încredințat mandatul avocatului Mortimer O'Brien. Întâmplarea face că nici asociatul lui, Genco Volpone, și nici Mortimer O'Broin nu mai dau vreun semn de viață de vreo trei zile. Iar clientul meu și-a ieșit din minți. Și mai înainte de a transmite ordinul de transferare a fondurilor pe care le are depuse la banca ta, din respect pentru asociatul său, a ținut să te contactez. Vrea să se asigure că nici O'Broin și nici Volpone nu au acționat fără ca el să fi fost înștiințat. Așa că întrebarea mea este următoarea: fondurile depuse sunt în continuare la Trade Zürich Bank?

Homer Kloppe se ridică din fotoliu, se apropie de fereastră, și aruncă o privire spre cerul senin, pe care se zăreau doar câțiva nourași alburii.

— Ce vreme minunată! comentă el pe o voce neutră.

Phillip Diego izbucni în râs:

— Ei bine, asta este! Oricum, am să-i comunic clientului meu că am încercat să fac tot posibilul...

— Mi-a părut bine că te-am văzut, făcu Kloppe distant.

— Și mie. În orice caz, Gabelotti are numărul de cont, așa că îi voi spune să vină el însuși.

— Bine. La revedere, maestre.

— La revedere...

Moshe Yudelman acceptase convocarea lui Ettore Gabelotti de la trei dimineaţa pentru singurul motiv că nu dorea să izbucnească războiul între cele două familii. Situaţia devenise în ultimele ore atât de tensionată, încât cea mai mică eroare risca să arunce totul în aer. Iar atunci când *Don* Ettore avea să afle ceea ce Yudelman urma să-i aducă la cunoştinţă, nimeni nu ar mai fi putut prevedea reacţiile sale.

Faptul că Gabelotti îi fixase o întâlnire la o oră atât de neobişnuită, îl făcuse pe Yudelman să-i ceară lui Vittorio Pizzu, unul dintre locotenenţii familiei, să-l însoţească. În momentul în care maşina lor se opri în faţa hangarului uriaş de pe cheiul 8, Yudelman îl întrebă pe Pizzu:

– Eşti înarmat?

– Bineînţeles.

– Lasă-ţi arma în maşină.

– Ai de gând să ieşi viu sau nu?

– Vittorio! Nu fii copil! Dacă aveau de gând să ne cureţe, n-ar fi fost nici o problemă pentru ei s-o facă.

Cu inima strânsă, Pizzu îşi lăsă Parabellum-ul 39 în torpedoul maşinii, exclamând:

– Păcat! Fără pistol, mă simt ca şi cum aş fi în pielea goală!

– Hai, vino!

În preajma lui Gabelotti se aflau consilierii săi, Angelo Barba şi Carmine Crimello cât şi Carlo Badaletto, cel care trecuse din familia Volpone în cea a lui Gabelotti. *Don* Ettore înclină uşor din cap în semn de bun venit. Era palid, iar pungile de sub ochii săi demonstrau clar că petrecuse o noapte albă. Yudelman simţi imediat că domnea o atmosferă de bănuială şi de ameninţare.

– Luaţi loc, îi invită Gabelotti.

Şi fără să mai aştepte, spuse pe o voce tăioasă:

– Moshe, te-am chemat ca să-ţi pun câteva întrebări referitoare la banii noştri.

– Te ascult, *Don* Ettore, răspunse Yudelman.

– În momentul în care Genco ne-a trimis telegrama aia, în care scria doar „O.K.", banii trebuiau transferaţi a doua zi, sau cel mai târziu, peste două zile, de la banca elveţiană unde fuseseră depuşi. Aşteptam de la ţine, pe care te-am considerat prieten, să-mi dai un telefon şi să mă pui şi pe

mine la curent cu noutățile. N-ai făcut-o. Și nici *Don* Genco n-a făcut-o. Așa că te întreb: banii noștri, cele două miliarde, au fost transferați? Da sau nu?

– Încă nu, *Don* Gabelotti.

– Pot să știu și eu de ce oare?

– *Don* Gabelotti, chiar dacă nu m-ați fi chemat, vreau să vă mărturisesc că mă pregăteam să vă cer să mă primiți.

– De ce l-ai adus pe Pizzu cu tine? Ce, te temeai cumva să nu fii primit așa cum trebuie? surâse Gabelotti.

– Dacă vă deranjează prezența mea, pot să ies, spuse Vittorio Pizzu.

– Nici să nu te gândești! protestă Gabelotti. Vittorio, ești binevenit oricând. Doar suntem asociați, nu? Hai Moshe, zi ce ai de zis!

Yudelman își încrucișă brațele și spuse:

– Există o mică întârziere.

– De ce ? îl încurajă Gabelotti să continue, pe un ton patern.

– Pentru că s-a întâmplat o mare nenorocire.

Gabelotti schimbă o privire scurtă cu Crimello și cu Barba.

– *Don* Genco Volpone a murit, adăugă Yudelman.

În încăpere se lăsă brusc o tăcere grea.

– Mda, într-adevăr, asta este o mare nenorocire, făcu Gabelotti. Și ce s-a întâmplat de fapt?

– *Don* Genco a avut un accident la Zürich. Piciorul său a fost găsit pe scutul unei locomotive.

– Piciorul lui? exclamă Gabelotti uimit, pe un ton plin de compasiune. Dar el, corpul lui, unde se află?

– Corpul lui nu a fost încă găsit. Fratele lui se ocupă de asta.

– Și cum a aflat de nenorocirea asta?

– A fost înștiințat de poliția de aici, din New York.

– Cu alte cuvinte, vrei să spui că poliția a identificat piciorul lui *Don* Genco?

– Da. *Don* Genco se încălța la Biasca, care a confirmat că pantoful găsit era făcut pentru *Don* Genco. Și din păcate, și Italo a confirmat același lucru, că piciorul găsit era al fratelui său.

– Moshe, îmi pare tare rău, făcu Gabelotti. Și consilierilor mei la fel. *Don* Genco era un om înțelept, un om respec-

tat. În numele meu și al tuturor colaboratorilor mei, îți prezint condoleanțe. Când vor avea loc funeraliile?

— Bănuiesc că Italo nu va decide nimic până nu va găsi corpul fratelui său.

Văzându-l pe Yudelman că ezita, Gabelotti îl încurajă:

— Moshe, dacă mai ai ceva de spus, spune! Suntem doar între prieteni, iar moartea ne pândește pe toți, așa că trebuie să ne ajutăm între noi ori de câte ori lucrul acesta este posibil.

— *Don* Ettore, cu toate că a fost doborât de durere, Italo s-a gândit mai înainte de orice la interesele noastre comune.

— Adică?

— S-a dus la banca unde am depus banii, pentru a-i transfera, așa cum ne înțelesesem.

Pe figura lui Gabelotti se așternu o expresie de nedumerire:

— Italo? Dar ce caută el în toată afacerea asta? L-a desemnat cumva cineva, fără ca să știu eu, să se ocupe de propriile mele afaceri?

— Nu! exclamă Yudelman. Nu, *Don* Ettore! Italo a intenționat doar să vă facă un serviciu, ca să nu mai pierdem timpul...

— Scuză-mă, Moshe, dar nu prea înțeleg ce mi-ai spus... I-a cerut cineva lui Italo să ne facă serviciul ăsta? Și dacă așa stau lucrurile, despre ce fel de serviciu este vorba, Moshe? Și cine i-a cerut lucrul ăsta?

Vittorio Pizzu începu să se simtă din ce în ce mai stingherit de faptul că era neînarmat. Yudelman își drese glasul și spuse:

— Italo a fost foarte tulburat de moartea fratelui său. Admit că a acționat precipitat, sub imperiul emoției, dar nu s-a gândit decât să îndeplinească ceea ce ar fi făcut fratele său. Adică, să accelereze procedura transferului banilor.

— Fără ca nici unul dintre noi să-i dea acest mandat?

— Probabil că s-a gândit că...

— Că ce?

Yudelman înghiți cu greu:

— Întrucât *Don* Genco a murit, trebuia să asigure conducerea familiei.

— Și în calitate de consilier al lui, te-a informat de intențiile pe care le avea?

– Mi-a spus abia după ce le-a pus în practică.

– Şi în ce calitate s-a prezentat la bancă?

– Ca frate al lui *Don* Genco.

– Şi a fost suficient acest lucru pentru a fi deblocate fondurile noastre?

– Nu, *Don* Ettore... Bancherul a refuzat s-o facă...

În liniştea grea care se lăsă, Gabelotti luă o sticlă de coniac, îşi turnă doar lui un pahar, îl ridică în zare şi începu să-l contemple visător, învârtindu-l încet între degete. Vittorio Pizzu putea jura că în acele momente se auzea ticăitul ceasurilor de la mâinile tuturor. Gabelotti bău coniacul dintr-o înghiţitură, îşi şterse gura cu dosul palmei, îşi fixă îndelung privirile asupra lui Yudelman, după care spuse în sfârşit pe o voce îndepărtată:

– Există ceva care mă cam deranjează în toată povestea asta. Cum şi-a permis Italo, care întotdeauna a fost doar fratele fratelui său şi nimic altceva, să mi se substituie? Durerea nu poate constitui o explicaţie...

– *Don* Ettore, Italo crede că Genco a fost asasinat...

– Asasinat? Vorbeşti serios? Dar cine ar fi încercat să ia viaţa unui om atât de respectat, care nu avea decât prieteni?

– Nu ştiu, răspunse Yudelman.

– Cred că şi tu îţi dai seama că nu putem lua în seamă o asemenea ipoteză. Însă oricum, îţi mulţumesc că m-ai înştiinţat. La urma urmelor, tu eşti responsabil de asocierea creată între familiile noastre, dar în nici un caz nu poţi fi acuzat de reacţiile fratelui lui *Don* Genco. De fapt, ştii că nu mai am nici o veste de la Mortimer O'Broin?

– Nu, nu ştiam, făcu Moshe pe un ton pe care şi-l dorea cât mai neutru cu putinţă.

– Este destul de neplăcut, continuă Gabelotti dând din cap. După cum ştii şi tu, consilierul meu cunoştea numărul contului nostru. Ai cumva vreo informaţie în sensul ăsta?

– Eu? se miră Yudelman.

– Tu sau Italo...

– De ce aş avea o astfel de informaţie?

– Mda, aşa este, ai dreptate... Dar îmi pun şi eu fel de fel de întrebări, mă înţelegi? Mă înştiinţezi că *Don* Genco a fost asasinat, că fratele lui a întreprins de capul lui nişte lu-

cruri, iar eu remarc că O'Broin a dispărut. Ce crezi despre toate astea, Moshe?

– Cred că este o poveste foarte neplăcută.

– Aha, vezi? Şi eu cred acelaşi lucru!

Yudelman se foi pe scaun gândindu-se dacă era nimerit să-i spună lui Gabelotti că singura persoană care putea profita de moartea lui Genco era Mortimer O'Broin.

– Mai ai să-mi spui ceva? îl descusu Gabelotti.

– Nu, nu...

– Hai Moshe, vorbeşte , nu te sfii! Fă-o pentru liniştea noastră, a tuturor!

– Păi... începu Yudelman, stingherit de privirea vigilentă a lui Ettore... Dată fiind importanţa extraordinară a operaţiunii în curs de desfăşurare, mă întreb dacă într-adevăr este o întâmplare...

– Ce să fie o întâmplare?

– Că dintre cele trei persoane care aveau acces la contul nostru, una a murit, iar cealaltă a dispărut.

Sfârşind fraza, Yudelman îşi coborî ochii, privindu-şi ţintă unghiile. Gabelotti îl aprobă dând hotărât din cap:

– Moshe, ai perfectă dreptate. Dar spune-mi, dacă ai fi în pielea mea, nu ai fi neliniştit? Fiindcă eu sunt cea de-a treia persoană... Sper să nu mi se întâmple nimic! Ei, ce părere ai?

Lui Yudelman îi trecu brusc prin minte ideea că totul nu era decât o lucrătură a lui Gabelotti împotriva familiei Volpone, şi că şansele lui şi ale lui Pizzu de a ieşi vii din acea încăpere se împuţinau din ce în ce. Îşi luă inima în dinţi şi răspunse:

– *Don* Ettore, e mare păcat că nu aţi putut merge la Zürich împreună cu *Don* Genco.

– Aşa este, ai dreptate, numai că ştii foarte bine că nu pot merge cu avionul, se plânse Gabelotti.

– Ştiu, *Don* Ettore, ştiu... Numai că dacă *Don* Genco ar fi beneficiat de prezenţa dumneavoastră, poate că astăzi ar mai fi fost în viaţă...

– Moshe, ce vrei să spui cu asta? Că Mortimer O'Broin nu a fost la înălţime?

– Nu, Doamne fereşte! Competenţa consilierului dumneavoastră nici nu poate fi pusă în discuţie!

– Atunci?

– Mortimer O'Broin a avut întotdeauna o moralitate ireproşabilă, numai că... este şi el om, ca toţi oamenii... are şi el unele slăbiciuni...

Gabelotti se prefăcu uimit, după care articulă rar, cu o voce duioasă:

– Crezi cumva că Mortimer şi-ar fi putut trăda pe *Padronele* său?

– Nu am spus aşa ceva! protestă Yudelman. Cum aş fi putut emite o acuzaţie atât de gravă, fără să am nici un fel de dovadă? Nu!... Eu caut doar să descopăr adevărul...

Gabelotti îi privi rând pe rând pe Barba, Crimello şi Badaletto, fără să-l bage în seamă pe Pizzu şi apoi spuse gânditor:

– Şi dacă Moshe are dreptate? Ia spune-mi, Moshe, presupunând că Mortimer a comis o greşeală, cum vezi tu lucrurile?

– *Don* Ettore, eu nu-mi permit să fac nici un fel de raţionament.

– Nu-i nimic, am să te ajut eu... Să presupunem că Mortimer a înnebunit... fiindcă trebuie să fii de acord cu mine că numai un nebun poate îndrăzni aşa ceva... deci, să presupunem că a înnebunit şi că a vrut să pună mâna pe banii noştri...

Şi îşi îndreptă bărbia în direcţia lui Yudelman, pentru a avea certitudinea că acesta îi urmărea raţionamentul.

– De acord, să presupunem, acceptă Yudelman.

– Perfect... Atunci, după părerea ta, cum s-ar fi desfăşurat lucrurile? O'Broin ar fi mers atât de departe, până la crimă, pentru a-şi atinge scopul?

Yudelman rămase nemişcat şi nu scoase o vorbă.

– Nu uita că este vorba doar de o simplă supoziţie, zâmbi Gabelotti. Ar fi fost posibil aşa ceva?

– Mda, în cazul acesta, ar fi fost posibil, admise prudent Yudelman.

– Buun... Cel puţin, tu Moshe, eşti cinstit. Deci, Mortimer l-a asasinat pe *Don* Genco, a pus mâna pe banii Mafiei şi a dispărut... Aşa este, Moshe?

Yudelman îşi depărtă mâinile în semn de îndoială.

– Nu ştiu, *Don* Ettore. Dumneavoastră aţi spus-o.

Gabelotti se ridică brusc, trase un şut fotoliului în care stătuse şi urlă:

– Ne iei drept tâmpiţi?

Urmărit din priviri de oamenii lui Gabelotti, Pizzu încremeni locului, neîndrăznind să-şi mişte mâinile de deasupra mesei. Yudelman bâigui nedumerit:

– *Don* Ettore... nu înţeleg...

– O să înţelegi! urlă Gabelotti, cu faţa congestionată de furie.

Făcu doi paşi, se apropie de Yudelman, îl apucă de reverele hainei şi începu să-l scuture:

– Dacă Genco a murit într-adevăr, atunci numai rahatul de frate-său a făcut-o! Şi tot el l-a lichidat şi pe O'Broin! Şi a aflat de la el numărul contului prin tortură! Ascultă-mă bine, Moshe! Dacă lucrurile s-au petrecut într-adevăr aşa, atunci mai are de trăit doar câteva zile! Şi nu numai el! Toţi din familia asta blestemată de Volpone or să dispară! Unul câte unul!

Yudelman devenise palid, incapabil să mai scoată vreun cuvânt. Se ridică încet de la masă, iar toţi ceilalţi făcură la fel. Gabelotti trânti cu pumnul în masă şi urlă din nou, în timp ce venele gâtului i se umflară de furie:

– Să-i spui gunoiului ăstuia de Italo că ştiu tot ce a făcut! Absolut totul!... Şi dacă îndrăzneşte să facă cea mai mică mişcare, îl desfiinţez! Începând din momentul ăsta, eu sunt cel care va conduce operaţiunea! Cât despre tine, te aştept să vii aici peste trei ore! Şi acum, cărati-vă!

Ajunşi în maşină, Vittorio Pizzu îşi luă din torpedou pistolul şi răsuflă uşurat.

– Aş face orice să evit războiul ăsta, spuse Yudelman, cu vocea gâtuită de emoţie. Dar Italo este nebun, şi Gabelotti la fel.

Mohorât, Pizzu îşi făcu semnul crucii.

– Dă-i de ştire lui Italo că Gabelotti i-a pus o coadă la Zürich, îi spuse el lui Yudelman. Umflatul ăla a spus-o cu gura lui că este la curent cu tot!

– Da, da... am să-i spun... oftă Yudelman, aşteptându-se ca cele mai sumbre previziuni ale sale să se împlinească.

X

După ce îl însoți până la ușă pe Phillip Diego, Kloppe făcu un lucru care nu-i intra în obiceiuri. Cu toate că ora era destul de matinală, scoase din sertarul biroului sticla de whisky scoțian, își umplu paharul și-l dădu peste cap. În sfârșit, se afla în posesia tuturor elementelor ce-i permiteau să reconstituie acest joc încâlcit de puzzle. Așadar, acest Gabelotti la care făcuse aluzie Diego, era a treia persoană ce cunoștea numărul contului celor două miliarde de dolari din banca sa.

Se gândi că în decursul zilei, ori O'Broin ori Gabelotti aveau să ia legătura cu el, întrucât procedura de recuperare a depozitelor bancare codificate prin numere era cât se poate de simplă, fiind suficientă comunicarea numărului de cont și a numelui deponentului.

Kloppe apăsă pe un buton și imediat, panourile de lemn ce acopereau peretele din fața sa se dădură la o parte, lăsând să se vadă mai multe monitoare de televiziune, pe ale căror ecrane se puteau vedea imaginile mai multor zone din bancă. În holul de la intrare, cei trei paznici înarmați priveau vigilenți la mulțimea clienților, pentru a depista printre ei pe Italo Volpone, ale cărui semnalmente le primiseră personal de la Kloppe.

Liniștit, Kloppe apăsă pe butonul care îi făcea legătura cu secretara.

– Da, domnule Kloppe, îi răspunse Marjorie.

– La ce oră trebuie să merg la dentist?

Peste câteva clipe, secretara îi comunică:

– La ora zece, domnule Kloppe.

– Bine. Voi reveni înainte de prânz.

– Am înţeles, domnule Kloppe. Vă reamintesc că la ora trei aveţi o întâlnire la Grossmünster.

– Mulţumesc, Marjorie.

Se ridică de la birou să plece, însă soneria telefonului îl întoarse din drum.

– Domnule Kloppe, a sosit chiar acum un fax pentru dumneavoastră.

– O să-l citesc când voi reveni.

– Domnule Kloppe, a sosit din Statele Unite, de la Continental Motor Cars.

– Adu-mi-l imediat!

Marjorie bătu la uşă, intră, lăsă pe biroul lui Kloppe o foaie de hârtie, după care ieşi. Kloppe luă faxul nerăbdător şi-l parcurse dintr-o privire:

„Al optulea accident la Londra, tot din cauza ruperii barei de direcţie. Aştept instrucţiuni. Melwin Bost".

Kloppe avu senzaţia că întreg cerul i se prăvălise peste cap. Îşi aminti de discuţia avută cu Melwin şi de convingerea acestuia că era foarte posibil ca să nu mai aibă loc nici un accident la maşinile Beaty Ghost P9, în ciuda imperfecţiunilor oţelului din care era construită bara de direcţie. Se hotărî să-i dea răspuns peste trei zile, după ce avea să termine cu nunta Renatei, şi avea să fie mai liniştit.

Aproape în acelaşi moment în care Moshe Yudelman îl trezi pe Italo Volpone, Ines deschise şi ea ochii. Nu reuşise să închidă ochii toată noaptea, gândindu-se mereu cum individul acela respingător o violase în spatele grămezii de lemne, strivind-o cu corpul lui de uriaş. În acele momente, când încercase în zadar să se apere cu unghiile şi cu dinţii, Ines îşi jurase să-l ucidă.

Aruncă o privire înspre Orlando, care din fotoliul în care stătea, îşi întoarse ochii de la ea, prefăcându-se indiferent. Se ridică din pat, luă un măr din fructiera de pe masă, muşcă din el, se duse în bucătărie, puse apa în filtrul pentru cafea, şi-i dădu drumul. Apoi intră în baie, fără să-l bage câtuşi de puţin în seamă pe Orlando, care o dezgusta la fel de mult ca şi Pietro Bellinzona.

În timp ce Ines se afla în baie, lui Orlando îi reveniră în minte scenele de la fermă, când Volpone, dintr-un capriciu de-al său, îl obligase să sape două gropi, una pentru Zaza şi alta pentru Mortimer, sub privirile golite de orice expresie ale lui Ines. Apoi, asistase la interogatoriul lui Ines, în care aceasta dezvăluise tot ceea ce ştia despre Homer Kloppe, şi sub ameninţarea cu moartea, se angajase să execute fără să crâcnească ordinele lui Volpone.

Orlando opri filtrul de cafea, îşi turnă o ceaşcă şi începu să bea gânditor. Peste câteva minute, Ines ieşi din baie îmbrăcată în pantaloni şi un pulover pe gât, şi intră în bucătărie, fără să-i arunce nici o privire

– O să rămâi mult timp aşa, mută? o întrebă Orlando.

Ines nu-i răspunse, îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se îndreptă spre sufragerie, dar când trecu prin dreptul lui Orlando, acesta o plesni brusc peste faţă. Ines nu reacţionă în nici un fel, luă un şervet, se aplecă şi începu să şteargă de pe jos cafeaua vărsată. Orlando o luă de umeri şi începu s-o zgâlţâie:

– Vrei să te pocnesc din nou?

Ines îşi întoarse ochii spre el, îl privi câteva clipe cu un amestec de indiferenţă şi de dispreţ, după care îi spuse scurt:

– Cară-te.

Orlando izbucni într-un râs fals:

– Ar trebui să-mi mulţumeşti că încă mai eşti în viaţă, în loc să faci figura asta! Ştii cine este Volpone ăsta? Ai auzit vorbindu-se despre Mafie? Ei bine, află că pentru ei lucrez! Şi mă pot strivi în orice clipă,ca pe un gândac!

Ines rosti prima propoziţie din acea zi pe o voce atonă, fără nici o urmă de agresivitate:

– Eşti un gândac.

– Auzi, de acum înainte, nu mai ai de ales! Eşti obligată să fii de partea noastră până când Italo va obţine ce are de gând. Şi să uiţi tot ce s-a întâmplat!

– Deja am uitat, răspunse Ines.

– Şi de ce mă rog eşti bosumflată? Că porcul ăla s-a distrat niţel cu tine? De asta? La urma urmelor, eşti doar o curvă, nu? Ştii ce ai de făcut în după-amiaza asta?

– Da.

– Şi o să faci ce ţi s-a spus?

– Da.
– În regulă.
Orlando făcu o mişcare pentru a o lua în braţe, dar Ines se smuci:
– Să nu îndrăzneşti să mă atingi!
– Poftim? Ce-ai spus?
– O să fac tot ce mi se va cere, dar de acum încolo, să nu mai pui mâna pe mine!
– Bine, bine... Din moment ce eşti ascultătoare, nu-mi mai pasă. Însă vreau să te avertizez ca nu cumva să-ţi treacă prin cap cine ştie ce prostie, ca de exemplu să dai vreun telefon la poliţie. Să ştii că o să fii urmărită, şi dacă o să se întâmple ceva, mutra asta ta frumoasă o să fie împroşcată cu acid. Şi în plus să nu uiţi că ai fost complice la o crimă dublă. E clar?
– Da.
– Bine, atunci eu plec.
Cum ieşi Orlando, Ines încuie uşa şi se repezi la telefon, cerând centralistei o convorbire cu Statele Unite. La Philadelphia se afla „micuţul" Rocky, vedetă a baschetului profesionist al coastei de est, care măsura doi metri şi douăzeci de centimetri, şi cântărea o sută patruzeci de kilograme. Rocky era unul dintre cei opt fraţi ai lui Ines, iar dacă exista cineva care o putea salva din situaţia în care intrase, atunci acel cineva nu putea fi decât Rocky.
– Rocky? Sunt eu, Ines! Rocky, ascultă-mă bine...

Căpitanul Kirpatrick făcu o figură dezgustată:
– Cum naiba poţi să bei chestia aia aşa de dimineaţă?
– În sănătatea ta! făcu Scott Dempsey amuzat.
Şi dădu pe gât paharul de Coca-Cola. Kirpatrick sorbi o înghiţitură de whisky, şi puse paharul pe birou.
Scott Dempsey era un individ cu tâmplele cărunte, cu cravata mereu în dezordine, îmbrăcat mereu în acelaşi costum de tweed, dând impresia unui intelectual nonconformist. Însă pentru cine nu ştia, Dempsey era persoana care îngrozea capii celor cinci familii mafiote din New York, făcând parte din *Securities and Exchange Commision*, organismul cel mai de temut al fiscului, care controla operaţiile

financiare şi cotaţiile de bursă ale tuturor societăţilor americane.

– Ei? făcu întrebător Kirpatrick.

– Filiera este aia la care te-ai gândit. Şi banii au ieşit de sub nasul nostru.

– Poţi dovedi ceva?

– Numai dacă mă ajuţi. Şi numai dacă prietenii noştri o dau în bară la Zürich. Ai noutăţi?

– Nu încă. Am acolo doi oameni care îl urmăresc pas cu pas pe Volpone.

– Am verificat declaraţiile filialelor lor din străinătate şi bilanţurile. Crede-mă, Yudelman ăsta este un adevărat maestru!

– Şi dacă oamenii mei constată că Volpone intră în vreo bancă, îţi ajunge?

– Din păcate nu.

– Dar cu bancherul putem face ceva?

– Un bancher elveţian nu mărturiseşte niciodată nimic. Chiar şi ultimele noastre înţelegeri cu ei îi lasă de piatră. Hm, culmea este că nu zic nu, dar o lungesc şi ne cer tot felul de probe. Şi ăsta-i un cerc vicios. Fără probe, ne este imposibil să-i constrângem în vreun fel să vorbească. Iar fără ei, cum să avem probe?

– Ce rahat! exclamă Kirpatrick furios. Şi toţi banii ăştia de pe urma drogurilor, a prostituţiei şi a armelor trec prin Geneva sau Zürich!

– Stai liniştit, dacă n-ar fi existat Elveţia, s-ar fi găsit o altă ţară, filozofă Dempsey.

– Şi cu Volpone, care este situaţia?

– În parte, o cunosc. Marea majoritate a fondurilor sale figurează investite cât se poate de corect într-o societate americană, Electrical Limited, şi sunt folosite conform regulilor comerciale obişnuite. Pe lângă astea, Volpone mai controlează mai multe cazinouri de pe coasta de Vest. Aşa că în aparenţă, totul este cât se poate de legal.

– Dacă ai spus în aparenţă, înseamnă că se practică metode ilicite! exclamă din nou Kirpatrick. De ce nu poţi pune mâna pe el?

– Uşor, uşor, nu te ambala! Moshe Yudelman cunoaşte foarte bine lecţia! Capitalul din Electrical Limited este în-

vestit în tot felul de operațiuni bursiere, efectuate de societăți de import-export, dar mișcările sunt făcute doar pe hârtie, și în realitate rămân fictive.

– Nu prea înțeleg, recunoscu Kirpatrick, cu un aer scârbit.

– Adică, livrarea mărfurilor nici nu are loc. Totul se petrece doar pe hârtie. Se declară că au fost cumpărate mii și mii de tone de mai știu eu ce produse din porturi aparținând unor țări în care autoritățile respective nu sunt obligate să răspundă anchetatorilor noștri, când de fapt nimeni nu a văzut nici măcar un gram. Și cu taxele vamale plătite în regulă.

– Bine, cu mărfurile am înțeles cum vine treaba, dar banii ăștia trebuie să apară undeva, nu?

– Sigur că da. În pierderi.

– Ce pierderi?

– În pierderile de la bursă. Capii Mafiei se aranjează să revândă mărfurile cumpărate, însă exact în momentul în care cursul acțiunilor respective a scăzut. Și așa, diferența de la prețul cu care au cumpărat până la prețul cu care chipurile au revândut, le rămâne în buzunare.

– Bine, dar banii, banii, ce se întâmplă cu ei?

– Banii sunt reinvestiți în alte societăți de import-export străine și în felul ăsta, gata și-au luat zborul din țară! Nu mai au nici o legătură cu Statele Unite!

– Ce rahat! mormăi Kirpatrick, dând peste cap paharul cu whisky. Și se pare că nimic nu poate dovedi că banii lui Volpone, dacă într-adevăr au fost transferați în Elveția, vor rămâne acolo.

– Într-adevăr, așa este. Cine poate spune? Însă în mod sigur, ei se vor întoarce în circuitul economic normal, la lumină, fără ca nici unul din noi doi să putem face ceva.

În acel moment, un inspector în civil intră în birou și-i întinse căpitanului o bucată de hârtie. Căpitanul o citi distrat, se încruntă brusc, o reciti și se albi la față.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Dempsey.

Kirpatrick îi întinse hârtia fără să scoată un cuvânt. Dempsey o luă și văzu că era vorba de un fax trimis de poliția elvețiană:

„Comisariatului Central de Poliţie din New York, Bulevardul 6 – Căpitanului Kirpatrick – Vă rugăm să luaţi imediat legătura cu locotenentul Blesh din poliţia cantonală din Zürich, pentru elucidarea decesului inspectorului David Cavanaugh".

– Era unul dintre oamenii tăi? spuse Dempsey.

– Da, răspunse Kirpatrick sumbru, apucând telefonul. Cel mai tânăr. Avea trei copii.

La Zürich, existau două locuri unde Homer Kloppe se simţea ca acasă: la biroul său şi în cabinetul stomatologului August Strolh.

În vârstă de cincizeci şi doi de ani, Strolh avea o adevărată pasiune pentru stomatologie, mergând regulat de două ori pe an în Statele Unite, pentru a se familiariza cu ultimele tehnici. Ingrid, soţia sa, o brunetă fermecătoare, mult mai tânără decât Strolh, încât putea fi considerată fiica acestuia, era de asemenea doctor stomatolog şi fusese studenta lui Strolh. Nici cei şase ani de căsnicie şi nici cei doi copii nu le ştirbiseră cu nimic stima reciprocă şi pasiunea pentru munca lor în comun. Iar renumele lor făcea ca toată lumea din oraş să dorească să aibă dantura îngrijită de cabinetul Strolh.

Cabinetul era decorat într-o armonie de culori, printre care predomina albastrul deschis ce favoriza relaxarea. De altminteri, imediat ce pacientul se instala în fotoliul de piele şi se aprindeau proiectoarele, vocea liniştitoare a lui Ingrid Strolh care murmura: „Destindeţi-vă... destindeţi-vă..." acţiona ca un balsam, după care acordurile muzicii lui Vivaldi, revărsate din difuzoare mascate cu grijă umpleau încăperea.

– V-am cam aşteptat, îl tachină Strohl pe Kloppe.

– Nu v-a anunţat secretara mea că voi întârzia un pic? se miră acesta.

– Ei, glumeam, făcu doctorul. De fapt, aţi întârziat doar trei minute. Ce mai faceţi?

– Bine, mulţumesc, minţi Kloppe, deşi arăta încordat şi preocupat.

Se aşeză în fotoliu şi imediat îşi făcu apariţia şi Ingrid. O dată în plus, Kloppe nu se putu abţine să nu-i remarce fru-

muşchetea chipului, şi linia lungă şi suplă a corpului ce i se ghicea sub halatul alb. Kloppe se gândi că dacă ar fi fost cu vreo cincisprezece centimetri mai înaltă şi ar fi avut pielea neagră, ar fi semănat izbitor cu Ines. August Strohl îi surprinse privirea, dar departe de a se formaliza, încercă un sentiment de mândrie, încântat că gustul său era împărtăşit în totalitate de clientela masculină pe care o avea.

– Destindeţi-vă, domnule Kloppe, destindeţi-vă, murmură Ingrid.

Homer deschise gura, iar Strohl se aplecă deasupra lui:

– Priveşte, dragă! Ai mai văzut dinţi atât de perfecţi?

– Să nu uitaţi că voi veni şi mâine, pentru detartrarea lunară, spuse Kloppe.

Chiar deasupra capului său, prin ţesătura halatului se vedeau ieşite în relief vârfurile sânilor lui Ingrid.

– Destindeţi-vă, murmură ea... Destindeţi-vă...

Fără să-i spună nici un cuvânt lui Pietro Bellinzona, Italo Volpone ieşi din maşină, trânti portiera şi începu să urce cele trei trepte ce duceau spre intrarea în Trade Zürich Bank. Era ora douăsprezece fix.

După ce Moshe îi telefonase şi îl trezise, îşi petrecuse tot restul dimineţii organizându-se. Era ferm hotărât să treacă la represalii în cazul în care Kloppe nu avea să cedeze în faţa ultimatului pe care i-l dăduse. Orlando Baretti, Pietro Bellinzona şi Folco Mori îşi ştiau meseria. Iar negresa părea complet detaşată de realitate, amorfă şi dispusă în totalitate să-i execute ordinele.

Paşii lui Volpone răsunară sec pe dalele de marmură ale holului. Ajuns în dreptul coridorului ce ducea spre liftul rezervat personalului, se simţi tras discret de mânecă.

– Domnule, vă pot fi de folos? se auzi o voce.

Volpone încercă să treacă mai departe, dar paznicul îi bară hotărât drumul:

– Îmi pare rău, domnule. Partea aceasta a clădirii este rezervată personalului. Ghişeele clienţilor se află în hol.

Volpone îi aruncă o privire ucigaşă:

– Puţin îmi pasă de ghişeele tale! Am întâlnire cu Kloppe!

– În cazul acesta, vă rog să mă urmaţi. Mai întâi trebuie să fiţi anunţat la secretariat.

Volpone îl apucă brusc de braţ, dar paznicul nu se mişcă din loc.

– Te mişti de aici sau îţi crăp capul?

– Vă rog, domnule... fără scandal.

Dinspre hol îşi făcură apariţia încă doi paznici. Unul din ei îşi lăsă o mână grea pe umărul lui Volpone şi-şi întrebă colegul:

– Ai cumva neplăceri?

– Am spus că domnul Kloppe mă aşteaptă! se răsti la el Volpone.

– Sigur că da, domnule, nici o problemă... Îl vom anunţa imediat.

– Vezi că mototoleşti hainele domnului, spuse cel de-al treilea paznic, adresându-i-se celui ce continua să-şi ţină mâna pe umărul acestuia.

Şi sub pretextul că îi netezeşte haina lui Volpone, începu să-l controleze rapid, pentru a vedea dacă nu este înarmat.

– Ne puteţi spune numele dumneavoastră?

Văzându-se tratat ca un hoţ ordinar, lui Volpone i se urcă sângele la cap.

– Poftim cartea mea de vizită, spuse el.

Şi îşi băgă mâna dreaptă în buzunarul interior al hainei. Cel ce îl ţinea de umăr îşi luă mâna de pe el, dar Volpone îşi repezi pumnul cu iuţeala fulgerului între picioarele acestuia. În aceiaşi fracţiune de secundă, piciorul său stâng lovi cu violenţă sexul celui de-al doilea paznic. Cei doi se rostogoliră, gemând de durere, în timp ce al treilea paznic reuşi să se ferească ca prin miracol de degetele lui Volpone care îi ţintiseră ochii. Ratând lovitura, Volpone se trezi cu ţeava unui Mauser îndreptată asupra sa.

– Ieşi! se răsti la el paznicul, aducându-şi aminte de indicaţiile lui Kloppe de a evita orice scandal. Hai, mişcă-te mai repede!

Italo se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre hol cu capul sus. Se părea că nimeni nu fusese martor la scena petrecută în faţa coridorului. Se uită la ceasul de la mână, care indica ora douăsprezece şi şase minute. Ultimatumul nu fusese respectat, aşa că ostilităţile erau declarate.

XI

Locotenentul Fritz Blesh îşi datora ascensiunea rapidă şi strălucitoare în poliţia cantonală a oraşului Zürich calităţilor sale indiscutabile: eficienţă, încăpăţânare şi simţ al datoriei. Aşa că îi fusese uşor să facă legătura dintre piciorul secţionat, depus la morga oraşului şi moartea aparent accidentală a poliţistului american căzut de la fereastra hotelului Sordi's. O scurtă anchetă îi permise să afle că după moartea lui Dave Cavanaugh, un alt cetăţean american, pe nume Patrick Mahonney, sosit la New York cu acelaşi avion cu care sosise şi Cavanaugh, nu reapăruse la hotelul său. Nota rămăsese neplătită, iar valiza sa fusese depusă la recepţia hotelului. Blesh făcuse investigaţii şi aflase că Mahonney aparţinea ca şi Cavanaugh echipei căpitanului Kirpatrick, din Comisariatul Central al poliţiei New Yorkului. Lucrul acesta îl nemulţumi, părându-i-se incorect ca poliţiştii americani să lucreze pe teritoriul său, fără ca să-l înştiinţeze.

În momentul în care fu anunţat că la telefon se afla căpitanul Kirpatrick, se întrebă dacă acesta avea să fie sincer cu el, sau avea să încerce să-l îmbrobodească. Căpitanul Kirpatrick avu politeţea să-l întrebe dacă vorbea limba engleză. Blesh îi răspunse că da.

– Şi cum s-au petrecut lucrurile, locotenente?

– Deocamdată ancheta nu a determinat nimic altceva decât că a fost vorba despre un accident.

– Şi crezi lucrul acesta?

– Până la proba contrarie. Te rog să primeşti condoleanţele mele.

– Îţi mulţumesc.

– Căpitane, s-ar putea să-mi fii de folos... David Cavanaugh se afla în misiune la Zürich?
– Da, cam așa ceva.
– Poți să-mi spui mai precis despre ce anume era vorba?
– Urmărea pe cineva.
– Aha... Și pe cine urmărea?
– Un italian naturalizat în America, bănuit a face parte din Mafie.
– Și cum se numește italianul ăsta?
– Ascultă, locotenente... David Cavanaugh avea trei copii. Am anunțat-o pe văduva lui... Este îngrozitor... Poți face în așa fel încât să-i fie repatriat corpul?
– Bineînțeles. Imediat ce se va termina cu autopsia.
– Și asta cât o să mai dureze?
– În seara asta voi avea raportul medical. O să mă ocup personal de toate.
– Îți mulțumesc!
– Căpitane...
– Da?
– Aici, la Zürich, ai avut un singur om?
Kirpatrick ezită doar o secundă:
– Nu, am trimis doi oameni.
– Al doilea nu era cumva inspectorul Mahonney?
– Ba da.
– Și s-a întors la New York?
– Poftim?
– Te-am întrebat dacă Patrick Mahonney s-a întors la New York.
– Nu... încă nu... nu știu ce se întâmplă cu el.
– Ei bine, nici eu, căpitane. Fiindcă a plecat de la hotel și nu a mai dat pe acolo.
– Dar de unde știi asta?
– Pentru că a plecat fără să plătească nota, răspunse Fritz Blesh cu răceală în glas.
În Elveția, mai mult ca în orice altă țară, astfel de lucruri ieșeau în evidență.

Ieșind din Trade Zürich Bank, Italo Volpone se năpusti ca o furtună în Fordul său și-i porunci lui Bellinzona care rămăsese la volan:
– Hai, dă-i drumul!

Volpone era palid de furie şi clocotea de dorinţa răzbunării. Se gândi că după ce avea să-şi recupereze banii, avea să-l ucidă pe bancher, dar nu imediat. Avea să-i mai lase un răgaz în care să uite, şi în care să se bucure de viaţă. Iar în ziua în care avea să se aştepte cel mai puţin, avea să-i arunce maşina în aer, sau să-i tragă un glonţ în cap, sau să-l otrăvească într-un restaurant.

– Unde mergem? îl întrebă Bellinzona.

– La hotel! se răsti Volpone.

Bellinzona porni maşina din loc, cu ochii în oglinda retrovizoare în care se zărea un Opel ce demarase în acelaşi timp cu el.

– *Padrone*...

– Ce naiba vrei? lătră Italo la el.

– Ne urmăreşte un tip.

– Cine?

– Un tip la volanul unui Opel gri.

– O fi vreun poliţist, mârâi Volpone.

– Nu-i poliţist, *Padrone*...

– De unde dracu' ştii şi asta?

– Folco l-a mai întâlnit, şi crede că este vorba de o coadă pe care ne-a pus-o Gabelotti. Mă rog, e o posibilitate...

– Bine... ia-o pe prima la dreapta şi continuă să mergi, îi porunci Volpone.

După care se întoarse, şi văzu şi el Opel-ul care îi urmărea.

– Unde este Folco?

– În spatele tipului.

– Ia-o la stânga. Şi după ce ajungi în dreptul parcului, mergi înainte până la hotelul Commodore.

Bellinzona se conformă indicaţiilor primite, şi peste câteva minute frână lin în dreptul intrării hotelului. Volpone coborî din maşină, observând cu coada ochiului cum Folco Mori înmâna cheile Volkswagen-ului său unui băiat în livrea. Aproape imediat, cei doi intrară în holul hotelului.

Italo Volpone făcu câţiva paşi şi se uită la ceasul de la mână, prefăcându-se că aşteaptă pe cineva. La câţiva metri de el, cel care îl urmărea începuse să citească deosebit de absorbit meniul afişat pe uşa restaurantului. Bellinzona îşi făcu şi el apariţia şi începu să frunzărească interesat pros-

pectele etalate pe una dintre măsuțe. Dintr-o dată, Volpone se îndreptă hotărât spre o ușă laterală și dispăru în spatele ei. Bellinzona îl urmă imediat, iar Rico Gatto se repezi în urma lor. După ce trecu de ușă, Gatto pătrunse într-un culoar lung, iluminat ici și colo de câteva becuri chioare. Străbătu culoarul, ajunse la capătul lui, deschise o ușă metalică și nimeri în dreptul unei încăperi vaste, în care o sumedenie de mașinării se învârteau într-un zgomot asurzitor.

Cu toate simțurile la pândă, Rico Gatto rămase nemișcat preț de un minut întreg, însă nu se întâmplă nimic deosebit. Scoase încet pistolul din buzunar, fiind conștient de faptul că trebuia să parcurgă cei treizeci de metri care îl despărțeau de cealaltă ușă metalică ce se zărea în capătul îndepărtat al sălii mașinilor. Făcu un pas, dar imediat auzi un zgomot venind dinspre stânga sa. Îndreptă pistolul în direcția din care se auzise zgomotul și trase trei focuri. Mieunatul proiectilelor care ripostară și ricoșaseră de instalațiile metalice împânzi întreaga sală. Unul dintre gloanțe lovi o conductă de deasupra capului său și imediat, un șuvoi de aburi țâșni din ea.

Rico Gatto trase din nou două focuri, dar constată cu stupoare că țeava armei i se înclină brusc, în timp ce în umărul drept simți șocul cumplit al unei lovituri ca de ciocan. Din spatele său, cineva îi prinse capul ca într-o menghină și i-l izbi violent de un perete metalic. În următoarea fracțiune de secundă, Rico Gatto își pierdu cunoștința.

Folco Mori se aplecă asupra corpului lui, își smulse cuțitul pe care îl implântase cu câteva secunde mai înainte, îl cotrobăi pe Gatto prin buzunare și-i scoase portvizitul, pe care i-l întinse lui Volpone.

Gatto deschise ochii și văzu ca prin ceață trei siluete amenințătoare aplecate asupra sa. În acea clipă realiză faptul că avea să moară.

— Cine te-a trimis? îl întrebă Volpone.

Gatto își duse mâna la umăr, gemând de durere.

— Ridică-l! făcu Volpone către Bellinzona.

Pietro Bellinzona îl ridică de jos ca pe un fulg, și la îndemnul lui Volpone, îi apropie fața de conducta metalică din care continuau să țâșnească aburi. Gatto încercă să urle de durere, dar mâna uriașă a lui Bellinzona îi și astupase gura.

— Cine te-a trimis? repetă Volpone.

În momentul în care ochii lui Gatto aproape că ieşiră din orbite, Volpone îl apucă de reverul hainei şi-l smuci, depărtându-l de jetul fierbinte.

– Gabelotti! reuşi Gatto să articuleze.

Volpone îi apucă cu amândouă mâinile maxilarele, i le desfăcu, şi apoi îi împinse gura în dreptul jetului de aburi. Faţa lui Gatto începu să se înroşească, iar peste câteva clipe deveni alburie, aidoma unei bucăţi de carne fiartă. După ce corpul îi mai tresări de câteva ori, alunecă încet la pământ şi sfârşi prin a rămâne nemişcat.

– Dă-mi cuţitul! îi spuse Volpone lui Mori.

Acesta îşi şterse cuţitul de hainele lui Gatto şi i-l întinse lui Volpone, care se aplecă asupra corpului lui Gatto, îi scoase limba din gură şi i-o tăie. Apoi îi smulse cravata de la gât, înveli limba cu ea şi-i înapoie cuţitul lui Mori.

– Aruncaţi-l acolo! le spuse el celor doi, arătând spre un rezervor circular, de câţiva metri diametru, prevăzut cu un capac.

Bellinzona şi Mori apucară corpul lui Gatto de mâini şi de picioare, îl transportară până în dreptul rezervorului, după care îl aruncară înăuntru.

Chimène se ridică de la masă, intenţionând să se îndrepte spre telefon.

– Lasă că răspund eu, îi spuse Homer Kloppe.

Făcu câţiva paşi , apucă receptorul şi răspunse:

– Alo?

– Mi-e dor de tine... am chef să te văd.

Chiar şi fără să se prezinte, Kloppe recunoscu vocea lui Ines.

– Ăăă... nu se poate...

– Dar când se poate?

– Aş putea să vă telefonez la... biroul dumneavoastră? întrebă încurcat Kloppe, simţind în ceafă ochii Chimènei.

– Ce faci în după-amiaza asta?

– Din păcate, sunt foarte ocupat. Am o întâlnire la Grossmünster la ora trei.

– Îmi este dor de tine... Dar mâine?

– Şi mâine am o zi foarte încărcată, răspunse Kloppe, încercând să pară cât se poate de natural.

– Ce Dumnezeu ai atâta de făcut? continuă Ines să-l chestioneze.

– Ăăă... am o nuntă în familie, a fiicei mele şi trebuie să mă ocup de pregătirile necesare... apoi mai am şi dentistul...

– Bine, atunci poimâine!

– Nu! Nu! exclamă Kloppe îngrozit. Poimâine este nunta!

– Ce păcat... Ştii ce fac acum, în timp ce îţi ascult vocea?

– Nu...

– Îmi mângâi corpul... Stau întinsă în pat şi sunt complet goală...

Kloppe simţi cum privirile invitaţilor erau aţintite asupra sa.

– Ăăă...îmi pare rău. Tocmai eram la masă. Tu nu erai la dejun?

– Nu, micuţule alb. N-ai auzit că tocmai îmi mângâiam corpul? Păcat... *Ciao*...

Şi Ines închise.

– Bine, atunci ne-am înţeles, dragul meu! făcu Kloppe, continuând să vorbească. Peste trei zile, sunt al tău! Mă găseşti la birou în fiecare zi... Sigur, sigur... În regulă... Îmi pare bine că te-am auzit... La revedere!

Cum ajunse la masă, Kloppe îşi băgă nasul în farfurie şi începu să mănânce.

– Vrei să dau dispoziţie să ţi se încălzească sufleul? îl întrebă Chimène.

– Nu, mulţumesc, e bun şi aşa...

– Cine a fost la telefon?

– Un client...

– Ce, nu te simţi bine? îl întrebă ea cu o nuanţă de îngrijorare în voce.

– Ba da, cum să nu!

– Mi se pare că eşti roşu la faţă.

– Zău? Se poate, astăzi am avut o zi foarte încărcată.

Şi Kloppe încercă să înnoade conversaţia întreruptă referitoare la Zwingli, cel care predicase reforma pe locul unde în prezent se înalţa maiestuosul edificiu al Grossmünsterului. Numai că gândul îi rămăsese la Ines, iar sensul cu-

vintelor celor din jurul mesei le percepea înfundat, de parcă ar fi venit de undeva, de foarte departe.

– Calvin a respins penitența și a abolit episcopatul, dar pe lângă astea, a avut posibilitatea să mai reducă din taina botezului, nu? îi ceru părerea soția unuia dintre invitați.

– Poftim? răspunse Kloppe speriat.

– Domnule Kloppe, vă simțiți bine?

– Nu... nu mă simt prea bine, recunoscu el, bâiguindu-se.

Înghiți cu greu un dumicat și dintr-o dată, privirea îi rămase pironită asupra ușii sufrageriei, în al cărui prag apăruse silueta tulburătoare a lui Ines. Haina de vizon, lungă până-n călcâie, o făcea parcă și mai înaltă decât era în realitate. Cu privirea ațintită asupra ei, Kloppe se frecă la ochi, spunându-și că ceea ce vedea nu putea fi decât un vis din care avea să se trezească curând. Chimène, Manuella și invitații își întoarseră capetele în direcția în care Kloppe privea înmărmurit.

Încercând să facă față situației, acesta se ridică de la masă și bâlbâi:

– Vă rog să mă scuzați... Doamna este o clientă de-a mea... Continuați masa fără mine...

Ines se afla la vreo zece metri de el, surâzătoare și la fel de inaccesibilă ca un coșmar. Kloppe făcu câțiva pași spre ea, dar Ines îl opri cu un gest autoritar al mâinii. Apoi, începu să-și desfacă încet mantoul, pe care și-l lăsă să-i alunece de pe umeri, apărând complet goală. În ciuda situației absurde în care se găsea, Kloppe fu din nou fascinat de culoarea ca de ciocolată a pielii ei și de formele perfecte ale corpului.

Cei de față priveau spectacolul ce li se înfățișa ochilor într-o tăcere de mormânt. Ines fu prima care deschise gura:

– Homer, îmi pare teribil de rău... Credeam că ai terminat masa... Dar nu-i nimic, continuă... Mă duc să te aștept în apartamentul nostru...

Și se întoarse, oferind privirilor niște fese magnifice și o talie cambrată ca de statuie. Se îndreptă apoi spre ușa prin care intrase cu un pas suplu și ușor, în timp ce în liniștea desăvârșită nu se auzea decât zgomotul tocurilor ei. În toată încăperea, parfumul său suav se răspândi ca o boare de primăvară.

Târându-şi haina de vizon în urma ei, Ines ieşi şi închise încet uşa.

Italo Volpone dădu peste cap paharul cu whisky după care îi spuse lui Orlando:

– Să te duci chiar acum la o agenţie imobiliară şi să închiriezi un apartament, o casă, sau mă rog, ce găseşti. Nu mai am chef să stau în hotelul ăsta. Ia ce găseşti mai bun şi plăteşte chiria pe şase luni înainte. Ai auzit?

– Da, *padrone*.

– În noaptea asta vreau să dorm în altă parte. Ai bani?

– Am ceva...

– Mai ia, să-ţi ajungă.

Şi Volpone îi aruncă un teanc de bancnote.

– Acum, ia vorbeşte-mi despre negresa ta.

– Tocmai am vorbit cu ea la telefon. L-a sunat acasă.

– Când?

– La dejun.

– Şi ce i-a spus?

– Că vrea să-l vadă.

– De obicei, ea fixează întâlnirile?

– Nu, Kloppe.

– Şi nu i s-a părut chestia asta cam bizară?

– Din câte a spus Ines, nu. A reuşit să-i afle programul de mâine.

– Şi s-a pregătit?

– Da.

– I-ai explicat că dacă nu ne ascultă, nu are altă scăpare?

– O ştie.

– Bine. Hai, dă-i drumul şi caută ceva unde să mă mut!

Orlando ezită câteva clipe:

– Ce s-a întâmplat? îl încurajă Volpone să spună.

– *Padrone*, mi-aţi spus să închiriez pentru şase luni, nu?

– Da, şi ce-i cu asta? Nu ţi se pare aerul bun?

– Ba da, *padrone*.

După ce ieşi Orlando, Italo îşi scoase din buzunarul halatului ruleta şi dădu drumul bilei, propunându-şi ca din şase încercări să obţină un zero.

XII

Angelo Barba încercă să se aşeze mai comod în fotoliul în care stătea. De fiecare dată când Gabelotti trecea pe lângă el, simţea deplasarea aerului provocată de masa celor o sută douăzeci şi cinci de kilograme.

Don Gabelotti se plimba prin salon ca un leu în cuşcă, spumegând de furie. Din când în când arunca spre consilierul său o privire furibundă, de care nu erau scutiţi nici Carmine Crimello şi nici Carlo Badaletto, care aştepta retras într-un colţ să treacă furtuna.

Se părea că mânia era un sentiment ce contribuia vizibil la creşterea bulimiei lui *Don* Gabelotti. De fiecare dată când trecea prin dreptul mesei din mijlocul încăperii, înhăţa câte un sandviş dintr-un platou ce iniţial fusese încărcat ochi, dar care pe măsura trecerii timpului se golea din în ce în ce.

Cu o oră în urmă, Phillip Diego îl informase despre eşecul tentativei sale faţă de Homer Kloppe. *Don* Ettore Gabelotti îşi ieşise din fire şi începuse să-l insulte, acuzându-l de incompetenţă şi de lipsă de diplomaţie.

— În cazul acesta, de ce nu luaţi dumneavoastră legătura cu el? îi sugerase Diego plin de răceală.

— Asta-i cumva un sfat?

— Nu, nici pomeneală. E preferabil să nu discutaţi prin telefon anumite probleme.

— Atunci? Văd că n-ai putut face nimic pentru mine!

— *Don* Ettore, dar de ce nu-i scrieţi?

— Fiindcă ar fi o tâmpenie să-i scriu! urlase Gabelotti.

Diego ştia şi el prea bine, chiar fără să-i spună Gabelotti, că adresele expeditorului şi destinatarului oricărei scrisori

trimise din Statele Unite în Elveţia intrau în evidenţa organelor de fisc americane, putându-se constitui în posibile piste de urmărire a celor ce eludau legile financiare.

– Păcat că nu puteţi veni aici, în Elveţia, spusese Diego.

Înfuriat la culme, Gabelotti trânti telefonul. O dată în plus, teroarea pe care o încerca doar la gândul că se putea afla într-un avion, îl împiedica să fie în inima evenimentelor. Însă frica de zborul cu avionul era mai puternică decât el. Din punct de vedere logic, era convins de stupizenia acestui lucru, dar teama ce-l stăpânea era viscerală, răzbătând prin toţi porii, fiecare părticică a corpului său strigându-i că avea să moară de frică chiar mai înainte de a decola avionul, exact în clipa în care uşa avionului avea să se închidă.

Situaţia în care se afla părea să fie fără ieşire. Nu putea nici scrie, nici vorbi la telefon şi nici comunica altcuiva numărul de cont pe care i-l dăduse O'Broin. Şi nici să meargă la Zürich. Doar dacă ar fi făcut călătoria până în Europa cu vaporul, ceea ce i-ar fi luat cel puţin cinci sau şase zile, răgaz în care cele două miliarde de dolari ar fi avut tot timpul să-şi schimbe locul.

La capătul nervilor şi al răbdării, Gabelotti se hotărî să-i telefoneze lui Kloppe şi să-şi decline identitatea de deponent, prin declararea numărului contului.

– Îmi pare rău, domnule, domnul Kloppe se află la conferinţa de la Grossmünster, îi răspunse secretara lui Kloppe.

– Şi când se întoarce?

– Astăzi în nici un caz, domnule. Vă rog să reveniţi mâine dimineaţă.

– Aveţi vreun număr de telefon la care-l pot găsi? insistă Gabelotti.

– Nu, domnule. Dar dacă doriţi, vă pot face legătura cu directorul adjunct, domul Garnheim.

Gabelotti închise. Înşfăcă ultimele sandvişuri rămase pe platou, le îndesă în gură şi le înghiţi practic fără să le mestece.

– Măcar dacă Rico Gatto ar suna... avansă precaut Crimello o soluţie pentru rezolvarea problemei.

Gabelotti dădu din umeri fără să spună nimic.

– *Don* Ettore, eu cred că pierdem din vedere esențialul, spuse Barba. Vă înțeleg temerile și vi le împărtășesc. Însă, în același timp există un lucru care ar trebui să ne liniștească și anume că Bébé Volpone încă se mai află în Elveția, nu? Credeți că dacă ar fi reușit cine știe ce porcărie, ar mai fi rămas cumva?

– Toată chestia asta este o lucrătură! tună Gabelotti. Nu cred nici un cuvânt din cele spuse de Yudelman! Caută să ne ducă cu preșul! Iar noi stăm cu mâinile legate, fără să avem nici o informație!

– Când trebuie să se întoarcă Moshe?

– Trebuie să vină! Și dacă n-are nimic nou să-mi spună, atunci o să fie vai și amar!

Pentru a ajunge în Sonnenberg, mașina trecu de terenul de golf, coti la stânga pe Sonnenbergstrasse și apoi din nou la stânga pe Aurorastrasse.

– Mda, ai ales un cartier curățel, aprobă Volpone, dând mulțumit din cap în timp ce privea în stânga și în dreapta la vilele luxoase, ascunse în mare parte de ziduri înalte sau garduri de fier forjat.

– Doar mi-ați spus că doriți ceva elegant, se făli Orlando. Strada asta se mai numește și „Strada bancherilor".

– Zău?

Adierea vântului aducea mirosul de flori și iarbă tunsă proaspăt din peluzele îngrijite ce se înșirau la marginea trotuarelor, și urcau până spre zidurile și gardurile vilelor. Vremea era plăcută și în ciuda tensiunii nervoase ce-i strângea tâmplele ca într-o chingă, Italo simți că primăvara se instalase în drepturi.

– *Padrone*, să știți că am închiriat doar pe trei luni, fiindcă nu mi-au ajuns banii, dar nu este nici o problemă, putem prelungi oricând, spuse Orlando, aruncând o privire furișă spre Volpone.

– Văd că a început să-ți placă și ție la Zürich, zâmbi Volpone.

Ușurat, Orlando apăsă ușor pedala de accelerație. Superba sa limuzină Beauty Ghost reacționă imediat, fără ca pasagerii ei să simtă vreun șoc. Orlando se gândi cu duioșie la *Don* Genco care îi făcuse un cadou cu adevărat regesc.

Italo nu era la fel de agreabil ca fratele său şi îi sărea ţandăra din te miri ce, însă era un adevărat şef. Când îi dăduse raportul despre misiunea îndeplinită de Ines, citise în ochii lui Volpone felicitări mute, fără însă ca acesta să-i spună o singură vorbă de mulţumire. Îl pusese să-i povestească de două ori cum se întâmplaseră lucrurile, amuzându-se copios:

– Şi ce figură a făcut rahatul ăla când negresa ta i-a arătat păsărica?

– Se pare că i-au ieşit ochii din cap!

– Şi ăilalţi, când le-a arătat curul?

– Au rămas ca la dentist!

Italo dădu din cap mulţumit, fiind convins că Orlando exagerase niţel, nefiind martor la scenă, dar în linii mari, aşa bănuia că se petrecuseră de fapt lucrurile.

– Asta-i vila, *Padrone*...

Maşina trecu încet printre două porţi grele de bronz pe care le lăsase deschise de când vizitase casa împreună cu agentul imobiliar, şi opri în dreptul scărilor. Casa semăna cu un castel în miniatură, având două etaje şi o mansardă ale cărei ferestre dădeau spre acoperişul de ţiglă roşie. Faţada clădirii şi jaluzelele erau de un alb strălucitor, ce parcă reflecta razele soarelui. Din aleea de pietriş din faţa casei porneau şapte trepte, după care se ajungea în faţa unei uşi de lemn masiv, prevăzută cu un inel de alamă ce ţinea loc de buton de sonerie.

În timp ce Orlando descuia uşa, Volpone aruncă o privire în jurul său. Peluza de iarbă era aidoma unui covor de ruletă din cazinouri, iar la umbra câtorva cedri gigantici, sute de narcise se mlădiau leneş. Volpone se gândi imediat la Angela, care îi mărturisise că pentru ea, fericirea însemna o cameră plină de cărţi, un pic de verdeaţă şi mult, mult timp petrecut împreună cu el. Îşi jură că după ce avea să rezolve treaba cu Trade Zürich Bank, avea s-o ducă pe Angela într-o vacanţă în Siclia.

– Poftiţi, îl invită Orlando, să intre.

Volpone intră într-un hol vast, ai cărui pereţi erau împodobiţi de tablourile unor strămoşi în ţinută de luptă. Deschise uşa salonului ale cărui ferestre dădeau spre peluză şi-l întrebă pe Orlando:

– Câte camere are casa?

– Nu știu exact, vreo treisprezecece sau paisprezece...

Volpone se încruntă:

– Ai spus treisprezece?

– Poate mai mult, poate mai puțin.

– Du-te și numără-le și apoi întoarce-te să-mi spui! Telefonul funcționează?

– Da.

– Unde este?

Orlando i-l arătă, întinzând mâna spre o măsuță, și adăugă:

– Mai este încă unul în camera dumneavoastră.

– În camera mea? Mi-ai și ales deja o cameră?

– Sigur că da, cea mai frumoasă, spuse Orlando cu sinceritate.

Italo făcu un gest agasat din mână, dându-i a înțelege că avea chef să rămână singur, după care privi cu silă la telefon, gândindu-se că trebuia să-l informeze pe Yudelman despre ceea ce-i ascunsese până în prezent, și anume despre faptul că O'Broin nu mai trăia. Însă Italo știa că Yudelman nutrea pentru el o afecțiune aproape paternă, acesta fiind și motivul pentru care îl suporta mai mult decât pe oricine altcineva. În nenumăratele situații în care se certa cu fratele său, Yudelman era primul care încerca să-i împace, iar faptul că era conștient de înrâurirea pe care o avea asupra celor doi frați, îl făcea să spună pe șleau ceea ce avea de spus.

Gândindu-se că Yudelman avea să facă o criză la auzul veștii că Mortimer fusese lichidat, manevră prin care fusese suprimată și ultima șansă teoretică de recuperare a banilor, Volpone oftă și formă cu regret în suflet numărul de telefon al lui Yudelman.

– Eu sunt, făcu Italo, când Yudelman răspunse la celălalt capăt al firului.

– Doamne Sfinte! exclamă Moshe cu o voce ascuțită. De câteva ore nu m-am dezlipit de lângă telefon, tot încercând să iau legătura cu tine! Unde Dumnezeu ești?

– Tot acolo.

– Italo, las-o baltă! Las-o baltă, ascultă-mă pe mine! Treaba asta o să se sfârșească cât se poate de rău! Întoarce-te!

– Asta-i tot ce ai să-mi spui?

– Italo, ascultă-mă, mi-e frică! Până acum, au fost făcute tot felul de tâmpenii! E suficient să se mai întâmple una, şi totul se va duce de râpă! Eşti urmărit pas cu pas, ştiai?

– Acum nu mai sunt. S-a rezolvat.

– S-a rezolvat?

– Dacă-ţi spun că s-a rezolvat, înseamnă că s-a rezolvat! se enervă Volpoen. E clar, sau nu?

– Mă suni de la hotel? întrebă Yudelman temător.

– Nu, poţi vorbi liniştit. Este în regulă.

– Gabelotti a înnebunit! Tot spune că noi încercăm să-l păcălim!

– Şi tu te laşi influenţat de rahatul ăla?

– Rahatul ăla, cum îi spui tu, o să ne cureţe pe toţi! Pe toţi, ai auzit?

– Nu zău? rânji Volpone.

– Nu mai ştie ce vorbeşte! Este convins că noi l-am lichidat pe O'Broin!

– Nu este adevărat.

– Ştiu, ştiu. Dar ce importanţă are?

Italo inspiră adânc şi spuse:

– Nu noi l-am lichidat pe gunoiul ăla. Ci chiar eu, cu mâinile mele.

La celălalt capăt al firului se lăsă o tăcere adâncă, după care se auzi vocea lui Yudelman surescitată:

– Ai înnebunit!... Ai înnebunit de-a binelea!

– A fost un accident! L-am interogat şi şi-a bătut joc de mine!

– Oh, nu!... gemu Yudelman, pe un ton de disperare. Asta-i prea de tot!... Oh, nu!... E de-a dreptul culmea!... N-ai înţeles nimic!

– Mai lasă-mă în pace cu văicărelile tale!

– Nimic n-ai înţeles! De acum înainte, Gabelotti poate face tot ce vrea! Şi Comisia îi va da dreptate!

– Ai terminat să te tot vaiţi? urlă Volpone. Mai bine întreabă-l pe Gabelotti ce naiba căuta O'Broin la bancă în clipa în care a fost prins! Hai, du-te! Ce mai ai de spus la una ca asta?

– Italo, am fost şi am stat de vorbă cu Gabelotti!... Habar n-am ce se întâmplă şi ce se mai poate întâmpla!

– Eu știu! Rahatul ăla umflat l-a lichidat pe fratele meu ca să ne ia banii! Și acum, după ce ai fost la el, își imaginează că mă are la mână și că-mi poate da cu tifla!

– Italo!

– Gura! Dacă tot ești așa de prieten cu el, poate că-ți explică de ce și-a trimis consilierul la Kloppe!

– Italo! Și dacă O'Broin a încercat să acționeze pe contul lui?

– Ești naiv! mârâi Volpone disprețuitor. Ce, te crezi cumva la cinematograf?

– Dar uiți un lucru! Gabelotti are și el numărul contului din bancă, și asta chiar din prima zi! E suficient să dea un telefon și s-a terminat totul!

– Și cine-ți spune că nu a și făcut-o? strigă Volpone gâtuit de furie. De ce crezi că și-a trimis la bancă pe javra aia de consilier? Hai, spune-mi!

– Italo, am să-ți răspund cinstit... Nu-mi dau seama ce anume s-a întâmplat. Există o mulțime de puncte neclare... Iar dacă nu ne înțelegem între noi, nu vom ajunge la nici un rezultat. Toți avem de pierdut.

– Dar nu și eu! Fratele meu a fost asasinat, și mai mult ca sigur că banii lui și-au luat zborul. Așa că eu nu mai am nimic de pierdut!

– Mai lasă-mă să încerc o ultimă șansă...

– Nu te mai băga!

– Întoarce-te la New York! Și explică-te cu *Don* Ettore! Cu cărțile pe masă!

– Auzi, mă întreb de ce oare Genco te-o fi păstrat atât de mult timp lângă el! Ești tâmpit de-a binelea!

– În cazul ăsta, o să mă duc de unul singur, spuse Yudelman resemnat. Pentru binele familiei noastre.

– Eu sunt familia, ai înțeles? urlă Volpone.

– Italo, îți cer pentru ultima oară să te întorci la New York.

– Mai du-te naibii!

– O să te lichideze, rosti Yudelman pe o voce joasă. Însă eu n-am să permit să pui în pericol viața Francescăi, a copiilor ei și a Angelei...

Italo făcu ochii mari:

– A Angelei? articulă el răgușit.

– Dacă n-o să te întorci în câteva ore, atunci Dumnezeu să ne aibă în pază, spuse Yudelman sumbru.

Şi închise.

Năuc, Volpone rămase pe gânduri, cu telefonul în mână. Preţ de câteva secunde, creierul îi fu blocat de un aflux de adrenalină, în timp ce în urechi încă îi mai răzbăteau ultimele cuvinte rostite de către Yudelman. Moshe avea dreptate. Trebuia neapărat s-o prevină pe Angela şi să-i spună să se ascundă.

– Este nemaipomenit! se extazie Renata. Ar trebui ca toată lumea să stea culcată pentru a avea impresia că stă în picioare!

– Da, este nemaipomenit, recunoscu şi Kurt. Doar cei care n-or să fie beţi vor avea impresia că s-au îmbătat.

Amândoi stăteau lungiţi pe spate pe podeaua salonului, privind la lucrătorii care desprindeau tablourile de pe pereţi şi le agăţau de-a-ndoaselea.

– Priviţi! exclamă Oswald Hepbräuer. Când tablourile sunt adevărate capodopere, sunt la fel de frumoase şi cu susul în jos!

La Zürich, Hepbauer reprezenta autoritatea absolută în materie de design şi decoraţii interioare. Nonconformist prin excelenţă, fusese entuziasmat de ideea Renatei Kloppe de a-şi face o nuntă „cu totul pe dos". Timp de trei săptămâni, se tot gândise cum să regizeze o astfel de nuntă, iar în prezent, concepţiile sale luau viaţă. Angajaţii lui lipiseră pe toată suprafaţa tavanului salonului o hârtie pictată ce reprezenta o podea, iar pentru a da o notă de autenticitate întregii idei, scaunele fuseseră fixate de tavan.

– Am putea prinde de tavan şi un fotoliu? întrebă Renata.

– E prea greu, dădu din cap Oswald. În schimb, măsuţa aia mică merge la fix... Paul! Măsuţa!

– Gata! O aduc!

– Oswald! interveni Renata. Dar dacă am pune şi nişte haine pe tavan, ca şi cum ar fi căzut de pe un scaun?

– Da, merge, fu de acord decoratorul. Dar mai întâi să terminăm cu aranjarea în linii mari. Apoi, vom lucra şi la detalii. Ia uitaţi-vă la Pissaro-ul acela!... Cu cerul în jos!... Este de-a dreptul fantastic!

Se alătură celor doi pe podea, privind entuziasmat la forfota ce domnea în casă. Pentru a nu-şi chinui prea mult părinţii care îi dăduseră cu greu aprobarea de a organiza totul conform dorinţelor ei, Renata ţinuse ca toate modificările să fie făcute în cel mai scurt timp.

– Iar asta, nu vi se pare teribilă? exclamă el încântat, arătând spre o lustră fixată pe podea, cu ciucurii de cristal fixaţi în aşa fel încât sfidau legile gravitaţiei. O să punem vreo trei lustre de-astea prin salon. Hei, Hubert, ce se aude cu măsuţa şi cu sticlele de băuturi?

Se întoarse către cei doi logodnici şi făcându-le cu ochiul, exclamă încântat:

– Oh, Doamne! Ce treabă minunată! O să se vorbească despre nunta voastră ani în şir!

Kurt luă mâna Renatei, gândindu-se că pe măsură ce ideea ei nebunească prindea contur, nu se putea împiedica să nu încerce o anumită teamă. Conformaţia sa de mic-burghez se revolta împotriva lucrurilor ilogice pe care le vedea luând viaţă, însă în acelaşi timp era sedus pe plan dialectic. Iar totul se pornise, aşa că nu mai putea face nimic altceva decât să fie de acord, sau să pară că este de acord.

– Oswald, întrebă el, când o să lipeşti tavanul pe podea?

– Mai târziu, mai târziu... Copii, n-aş vrea să vă gonesc, dar sunt foarte grăbit! Mai treceţi pe aici şi o să vedeţi progresele!

De cum simţise mâna lui Kurt, Renata şi-o retrase instinctiv pe a ei. Simţind cum închisoarea căsniciei se apropia din ce în ce mai mult, se şi vedea prinsă în cursă.

– Hai, vii? îi spuse lui Kurt.

– Bine, să mergem.

– Renata! strigă după ea Oswald Hepbräuer, deşi te-ai gândit la tot felul de lucruri, să ştii că îţi mai rezerv câteva surprize! O să vedeţi, copii!... O să vedeţi!...

Moshe Yudelman intră în biroul lui *Don* Ettore de parcă ar fi fost un animal ce intră într-un abator. Carmine Crimello, Angelo Barba şi Carlo Badaletto îl priviră cu răceală, într-o tăcere ostilă. Dar Yudelman nu le acordă nici o atenţie. Făcu doi paşi înspre Gabelotti şi spuse răspicat:

– *Don* Ettore, putem vorbi între patru ochi?

– Ieşiţi, le spuse scurt Gabelotti oamenilor săi.

– O clipă, *Padrone*, făcu Badaletto.

Şi se apropie de Yudelman, îl controlă şi apoi ieşi din încăpere. Gabelotti se uită încruntat la Yudelman şi mârâi:

– Te ascult.

– *Don* Ettore, mi-aţi cerut să mă întorc, şi iată-mă. Am venit de bună voie, având încredere în judecata şi înţelepciunea dumneavoastră. Ştiu că nu fac parte din familia dumneavoastră, dar toţi suntem copiii aceleiaşi mari familii, Mafia. Am lucrat destul de mult timp împreună pentru ca să ne lăsăm furaţi de concluzii pripite şi să facem acte necugetate, pe care le-am putea regreta apoi amarnic.

Gabelotti îl asculta atent, ronţăind biscuiţi, gândindu-se că dacă Yudelman îi căzuse în mâini, asta nu putea fi decât un semn bun, în sensul că Volpone nu reuşise încă să recupereze cele două miliarde de dolari.

– Şi la drept vorbind, mă aflu la dumneavoastră împotriva voinţei lui Italo Volpone, mărturisi Yudelman.

– Ai vorbit cu el? îl întrebă Gabelotti, încercând să-şi ascundă curiozitatea.

– Da.

– Se află în continuare la Zürich?

– Da.

Gabelotti îşi umplu gura cu biscuiţi şi întinse cutia spre Yudelman, care îl refuză cu o mişcare a capului.

– Ţi-a spus ce face acolo?

– *Don* Ettore, doar i-a fost asasinat fratele... îi aminti Yudelman parcă pe un ton de reproş.

– Asta el o spune!

– *Don* Ettore, daţi-mi voie... toată povestea asta ne-a întors pe toţi pe dos. Şi fiecare dintre noi riscă să pronunţe nişte cuvinte pe care mintea poate că nici măcar nu le-a gândit, cuvinte datorate doar furiei. Acum câteva ore, aţi formulat împotriva lui Italo nişte acuzaţii foarte grave, cu care nu sunt de acord. La rândul lui, Italo vă acuză pe dumneavoastră. Nici cu el nu sunt de acord. Ceea ce vreau,este să restabilim adevărul şi să punem capăt acestei neînţelegeri care riscă să ne prejudicieze în mod catastrofal afacerile noastre.

– Întrucât şeful tău, *Don* Genco a murit, în numele cui vorbeşti?

– În numele meu, al raţiunii şi al interesului nostru comun. Ţin să menţionez că după moartea lui *Don* Genco, fratele său a luat hotărârea să-i urmeze la conducerea familiei.

– Italo este iresponsabil!

– Nu, *Don* Ettore, nu este aşa. Italo este doar o persoană care nu a apucat până în prezent să-şi exercite autoritatea. Din păcate, în prezent este foarte afectat de dispariţia fratelui său. Doar aşa se poate explica impulsivitatea şi încăpăţânarea lui. Este convins că Mortimer O'Broin, consilierul dumneavoastră, a încercat să vă lucreze pe la spate, în propriul său interes.

Moshe suportă privirea veninoasă a lui Gabelotti, simţind cum o sudoare rece i se prelingea de-a lungul şirii spinării. Se îngrozi gândindu-se că dacă cumva colosul din faţa sa ar fi aflat că Mortimer O'Broin nu se mai afla printre cei vii şi că însuşi Italo Volpone îl ucisese cu mâna lui, atunci războiul dintre cele două familii nu avea cum să mai fie evitat. Şi în acest caz, el, Moshe Yudelman ar fi fost prima victimă.

– Asta este şi părerea ta? îl întrebă Gabelotti pe un ton perfect neutru.

– *Don* Ettore, nu există om care să nu aibă slăbiciuni. Aşa că nici măcar Mortimer O'Broin nu poate scăpa acestei reguli. Italo crede că fratele său nu a murit întâmplător...

– Da, asta-i cât se poate de adevărat! Şi eu cred acelaşi lucru, făcu Gabelotti pe o voce plină de subînţelesuri. Vrei să ştii ce cred eu despre toate astea? Atâta timp cât Mortimer O'Broin n-o să fie în faţa mea, în carne şi oase, ca să-mi spună cu gura lui ce s-a întâmplat, nimeni n-o să mă convingă că m-a trădat! E uşor să arunci vina asupra cuiva absent, care nu se poate apăra! Mult prea uşor! Aşa că se vede de la o poştă că toată chestia asta a fost aranjată... Italo Volpone!

– *Don* Ettore, există o modalitate cât se poate de sigură pentru a vă asigura. Şi în acelaşi timp, de a ieşi cu toţii din impasul ăsta în care ne aflăm. Doar trei persoane au fost la curent cu numărul contului. *Don* Genco, Mortimer O'Broin

şi dumneavoastră. Aşa că ajunge să daţi un telefon la Zürich, la bancă, pentru ca totul să reintre în normal.

— Dacă n-am făcut-o până acum, asta s-a datorat respectului pentru prietenul meu Genco, minţi Gabelotti.

— Să ştiţi că Bébé Volpone a comis greşeala să meargă la Trade Zürich Bank fără să vă înştiinţeze, doar pentru faptul că moartea fratelui său l-a incitat să creadă că O'Broin, consilierul dumneavoastră, se pregătea să facă un gest necugetat, minţi la rândul său Yudelman. Acum, vă cere prin mine să daţi telefon la bancă şi să daţi imediat ordinul de trnsfer al banilor noştri!

Se părea că Gabelotti se angrena în jocul lui Yudelman. Privi la ceasul de la mână şi spuse cu o nuanţă de regret:

— E prea târziu. Acum în Europa este trecut de şase seara.

— Atunci mâine, *Don* Ettore, la ora deschiderii! Avem încredere desăvârşită în dumneavoastră!

Gabelotti căzu pe gânduri.

— Ştii la ce hotel stă Volpone?

— Sigur că da.

Gabelotti înşfăcă telefonul şi-l întinse brusc spre Yudelman.

— Sună-l! vreau să vorbesc cu el.

— De acord, încuviinţă Moshe.

Luă telefonul, şi începu să formeze numărul, surâzând prietenos lui Gabelotti, care nu-l scăpa din priviri.

— Hotelul Sordi's? Aş dori să vorbesc cu domnul Volpone.

— Aşteptaţi, vă rog.

Spre surprinderea sa, constată că răspunsul centralistei răsunase în toată încăperea. Gabelotti conectase un amplificator la telefon, încât putea asculta tot ce se vorbea la celălalt capăt al firului. Moshe se rugă la toţi sfinţii ca Italo să nu fie la hotel.

— Apartamentul domnului Volpone nu răspunde.

— Bine, atunci daţi-mi recepţia... Alo, recepţia?

— Da, domnule, se auzi vocea unui bărbat.

— Vreţi să vedeţi dacă cheia domnului Volpone se află la panou?

— Domnul Volpone a plecat de la noi, domnule.

— Poftim?

– Domnul Volpone a achitat acum vreo două ore nota şi a plecat.

Yudelman simţi că i se clatină pământul sub picioare.

– A lăsat cumva vreun mesaj?

– Nu, domnule, nu a lăsat nici un mesaj.

Yudelman închise fără să îndrăznească să-l privească în ochi pe Gabelotti şi dădu resemnat din umeri.

– Vedeţi, *Don* Ettore, acum ştiţi la fel de mult ca şi mine...

Era cât pe ce să spună că îl implorase pe Italo să se întoarcă la New York şi să nu mai facă nici o mişcare până ce avea să încerce să clarifice lucrurile. Brusc, se simţi obosit. Adăugă pe un ton ezitant:

– Poate că acum este în drum spre New York...

Şi dădu să se ridice de pe scaun.

– Unde pleci? Îl întrebă Gabelotti.

– Acasă. O să vă sun imediat ce o să am veşti de la Italo.

– Moshe, făcu Gabelotti cordial, ai un aer deprimat...

Dădu ocol mesei şi-şi lăsă mâna cât un jambon pe umărul lui Yudelman.

– Mi-ar face plăcere să accepţi invitaţia mea de a rămâne aici... Şi apoi, s-ar putea să am nevoie de tine când o să dau telefon la bancă. La urma urmelor, suntem doar asociaţi, nu? Aşa că rămâi aici şi odihneşte-te... Simeone o să-ţi arate camera ta. Simeone!

Simeone Ferro apăru imediat, de parcă ar fi stat cu urechea lipită de uşă.

– *Padrone*, m-ai chemat?

– Simeone, însoţeşte-l pe asociatul meu Yudelman în camera de oaspeţi. Şi ai grijă să nu-i lipsească nimic!

– Am înţeles, *Padrone*.

Cu inima strânsă, Yudelman schiţă un zâmbet trist:

– Aveţi dreptate, *Don* Ettore. O să mă odihnesc niţel. Vă mulţumesc pentru ospitalitatea pe care mi-o arătaţi.

– Moshe, acceptându-mi invitaţia nu faci altceva decât să mă onorezi cu prezenţa ta.

Imediat ce Simeone ieşi împreună cu Yudelman, Gabelotti apăsă pe un buton al interfonului şi spuse scurt:

– Luaţi-o pe Angela Volpone.

XIII

Aşa cum stăteau aşezaţi, cei doi negri nu aveau nimic deosesbit pentru a atrage atenţia, decât frumuseţea remarcabilă a figurilor.

Unul dintre ei, cu pielea uşor mai deschisă la culoare decât a celuilalt, era îmbrăcat cu acea neglijenţă căutată a studenţilor americani, într-un tricou pe care era înscris numărul „11" cu cifre mari, peste care purta o scurtă de piele cu gulerul îmblănit, în bluejeans şi în adidaşi albaştri. Celălat negru era îmbrăcat într-un tricou pe gât, portocaliu, peste care avea o vestă de tweed, pantaloni de culoarea muştarului şi pantofi sport închişi la culoare.

Cei doi erau fraţi de sânge, aveau rangul de prinţ şi erau descendenţii direcţi ai ramurii regale din Kibondo. Cel cu pielea mai deschisă se numea Amadou Tézé, şi era cunoscut sub numele de Rocky, fiind unul dintre primii cinci baschetbalişti cei mai bine plătiţi din lume. Kouakou Touamé, fratele său mai mic, se afla de trei săptămâni la Saclay, o localitate din apropierea Parisului, invitat de Comisariatul pentru Energie Atomică. Având doi metri şi şaisprezece centimetri, cu patru centimetri mai scund decât Rocky, Kouakou nu era interesat de bani, deşi fratele său mai mare făcuse totul pentru a-l atrage în lumea baschetului. În ciuda celor douăzeci şi doi de ani ai săi, Kouakou era considerat o speranţă a generaţiei sale în fizica nucleară şi fusese invitat în Franţa pentru a ţine o serie de conferinţe despre acceleratoarele de particule.

Rocky şi Kouakou mai aveau şase fraţi, şi toţi o iubeau ca pe ochii din cap pe Ines, sora lor, care se stabilise pentru o perioadă de timp în Europa.

Rocky îi telefonase de la New York cu o zi în urmă:

– Vin să te iau peste opt ore. Fă în aşa fel încât să fii liber.

– Pentru cât timp?

– O zi sau două.

– Şi unde mergem?

– La Zürich. O să-ţi explic când o să ne vedem. E vorba despre o problemă de familie.

De generaţii şi generaţii, în tribul Kibondo familia reprezenta ceva sacru, iar dacă vreun membru al familiei era insultat, întreg tribul sărea să-i răzbune onoarea.

– De familie? Ce s-a întâmplat? se nelinişti Kouakou.

– E vorba de Ines.

– Ce-i cu ea? A păţit ceva?

– Un tip, la Zürich, s-a purtat nerespectuos cu ea.

Cuvântul „nerespectuos" avu un efect imediat asupra lui Kouakou.

– I-a făcut ceva lui Ines? mârâi el.

– Nu mi-a spus. Mi-a telefonat şi mi-a spus că are nevoie de ajutorul meu. M-am gândit că ţi-ar face plăcere să participi şi tu.

– Mulţumesc, făcu Kouakou. Putem da uşor de tipul ăla?

– Din câte am înţeles eu, este vorba de mai mulţi. Am fost doar o singură dată la Zürich şi din câte îmi amintesc, oraşul nu-i prea mare, aşa că o să dăm uşor de urma lor.

După ce avionul aterizâ, Rocky întinse doar mâna fără să se ridice şi apucă cei doi saci sport din fileul de lângă capul său.

În acelaşi moment, pe o altă pistă a aeroportului, ateriza avionul care asigura cursa Marsilia-Zürich. La bordul său, se afla maestrul gastronom Louis Phillipon şi echipa sa de bucătari.

Angelei Volpone i se făcu ruşine de reacţia pe care o avusese în ajun. În loc să fie alături de Francesca, se întorsese acasă, fiind incapabilă să-i suporte durerea, realizând

că după cele şase luni de căsnicie, încă nu reuşise să se integreze în familia Volpone.

Trecutul său în care studiile făcute şi modul său de a trăi fuseseră marcate de o independenţă absolută, o separa de acel clan în care femeile păreau să nu facă altceva decât să aştepte şi să fie resemnate. Din timpuri imemoriale, aşa se trăia în familiile siciliene, numai că Angela nu era siciliancă şi nu avea gustul nefericirii. Însă ceea ce i se întâmplase, fusese într-adevăr groaznic: se îndrăgoştise nebuneşte de un bărbat de care o separa absolut totul. În clipa în care pentru a scăpa de nişte urmăritori, Italo intrase în biblioteca din Londra unde lucra ea şi privirile li se întâlniră pentru prima oară, simţise ceva animalic, definitiv, ca o lovitură de cuţit.

— Căutaţi o carte anume? îl întrebase ea.

— Există vreun manual pentru a mă învăţa cum să scap de doi nenorociţi care mă urmăresc? îi răspunsese Italo.

Aceste două replici ale lor nu avea să le uite toată viaţa, fiind cuvintele care îi pecetluiseră soarta. La terminarea programului, Italo se întorsese să o ia şi să o conducă acasă.

Angela avea douăzeci şi trei de ani, ochi căprui imenşi, părul negru, buzele cărnoase, ca de adolescentă şi o faţă perfect ovală. Dintre toate cunoştinţele ei, era singura de această vârstă care era virgină, şi deşi printre colegele ei de facultate existau câteva care îşi începuseră viaţa sexuală la treisprezece ani, ea considera că dragostea fizică nu trebuie să apară decât în momentul în care un „altceva" avea să-şi facă apariţia. Tatăl ei care ţinea un magazin în Amalfi, şi care îi trimitea lunar bani, nu-i făcuse nici un fel de recomandare în acest sens. La fel, nici mama ei nu deschisese vreodată discuţia despre aşa ceva, întrucât în familia lor nu se discutau astfel de subiecte. Aşa că ori de câte ori accepta invitaţia vreunui băiat de vârsta ei, lucrurile nu mergeau niciodată prea departe.

Însă de multe ori, în serile de primăvară, simţea urcând în ea un fel de sevă avidă, o dorinţă brutală de a da tot ceea ce păstrase până atunci în rezervă, temându-se în acelaşi timp să nu irosească acel ceva preţios şi fragil, aidoma timpului.

Italo o invitase într-un restaurant italienesc mic, pierdut într-un cartier oarecare. Angela îl privise cum mânca, parcă

hipnotizată de figura lui palidă, ai cărui ochi negri şi profunzi scăpărau parcă din imensitatea unui hău abisal.

– Nu-ţi este foame? o întrebase el.

– Ba da...

– Păi, nici nu te-ai atins de mâncare. Câţi ani ai?

– Douăzeci şi trei.

Italo izbucnise în râs:

– Douăzeci şi trei? Zău?

– Da. De ce râzi? E chiar aşa de nostim să am douăzeci şi trei de ani?

Angela era sigură că avea să-şi sfârşească noaptea în braţele lui. Se hotărâse, avea să fie a lui în acea noapte. A lui, şi a nimănui altcuiva. Aşteptase atât de mult...

– Eşti american?

– Doar pe paşaport. Sângele meu este sicilian.

– *Anche io sono italiana*, îi spuse Angela.

– *Di dove?*

– Amalfi. Ai reuşit să scapi de cei care te urmăreau?

– Da. Bei o cafea?

– Da, beau.

Peste vreun sfert de oră, ieşiră din restaurant şi Italo îi deschise portiera maşinii lui. Aşezat la volan, îşi aprinse o ţigare şi o întrebase:

– Ce ţi-ar plăcea să faci?

– Când?

– Acum.

Angela răspunse fără să ezite:

– Ce vrei tu.

– Eşti grăbită?

– Nu.

Şi peste câteva minute, Angela se trezi într-un loc în care nu mai pusese piciorul până atunci: cazinoul Mayfair. Volpone se apucase să joace ruletă, uitând complet de ea, cu ochii doar la bilă şi la mâinile crupierului. Iar mizele pe care acesta le punea la fiecare joc erau echivalente cu salariul ei pe un an de zile.

– Am câştigat peste o mie de lire, îi spuse el după ce se ridicase de la masa de joc. Îmi porţi noroc! Aşa că o să facem juma-juma!

– Dar nu pot să accept nişte bani nemunciţi! ripostă ea.

– Ei, asta-i culmea! Dacă aş fi pierdut, fii sigură că ţi-aş fi cerut cu împr mut nişte bani de benzină! Hai, îi iei sau nu?

Şi Volpone îi întinse jumătate din grămada de bancnote câştigate.

– Nu, nu-i vreau, spuse ea, ieşind pe uşa cazinoului.

– Eşti sigură?

– Absolsut.

– Fie... cum vrei.

Şi făcu semn unui cerşetor, care se apropie imediat, plin de speranţe. Volpone îi dădu banii, zâmbindu-i încurajator. Cerşetorul rămase cu gura deschisă, băgă iute banii în buzunar şi se retrase de-a-ndăratelea, bâiguind cuvinte de mulţumire. Angela se urcă în maşină, cu obrajii îmbujoraţi.

– Când mă despart de un lucru, nu-l mai iau niciodată înapoi, spuse el pornind motorul.

Angela nu scoase o vorbă, gândindu-se că până şi banii de ţigări şi-i obţinea din greu, strângând sticlele goale de Coca-Cola pe care apoi le vindea băcanului din colţul străzii.

– Te-ai supărat? o întrebă el.

– Da. Ceea ce ai făcut, nu a fost decât o insultă adusă mizeriei în care era obligat să trăiască nefericitul acela.

Volpone izbucni într-un hohot de râs amuzat:

– Poate că ar fi fost mai bine să-i cerem părerea înainte de a-l judeca atât de categoric!

– Du-mă acasă!

– Bine...Vreau să-ţi spun că încă ai dreptul la jumătate din ceea ce mi-a mai rămas din câştig. Îl vrei?

– Nu, răspunse ea, printre dinţi.

– Cum doreşti... Aşteaptă-mă doar o clipă.

Volpone împărţi restul bancnotelor în două părţi egale, lăsă una pe bordul maşinii, o luă pe cealaltă şi coborî din maşină. Angela îl văzu îndreptându-se spre o florăreasă de lângă intrarea cazinoului, lăsându-i toţi banii şi luând un fir de trandafir.

– Dar o floare poţi accepta, nu? făcu el, intrând în maşină.

Angela rămase tăcută.

– Nici măcar jumătate? o întrebă amabil Volpone, rupând floarea în două, şi punându-i jumătate pe genunchi.

Porni apoi maşina din loc şi-i spuse:

– De fapt, mi-a mai rămas ceva din câştig. După cum ţi-am spus, jumătate este al tău. Îl vrei?

– Găseşti nostimă toată chestia asta? îi răspunse înţepată Angela.

Volpone împărţi în două bancnotele de pe bordul maşinii şi-i întinse o jumătate:

– Îi vrei sau nu?

Angela dădu din umeri şi-şi întoarse privirile. Volpone apăsă pe butonul care acţiona coborârea geamului dinspre partea sa şi aruncă afară bancnotele pe care le ţinea în mână.

– Angela, cu riscul de a te plictisi, îţi reamintesc că ai dreptul la jumătate din ceea ce a mai rămas. Îi vrei sau nu?

Angela nu răspunsse nimic, continuând să privească ţeapănă drept în faţă. Jumătate din puţinele bancnote rămase luară drumul celorlalte. Când ajunse în dreptul casei Angelei, Italo nu mai avea decât două bancnote de o liră. Îi arătă una dintre ele şi o întrebă:

– Asta-i partea ta. O vrei?

Angela încercă să iasă din maşină, fără să-i răspundă. Volpone scoase bricheta, dădu foc bancnotei şi cu ea îşi aprinse o ţigare.

– Vrei să mă ajuţi să ies? îi ceru ea cu o voce glacială.

– Bineînţeles... Angela, a mai rămas o singură bancnotă. Vrei jumătate din ea?

Şi fără să mai aştepte răspunsul, o rupse în două.

– Te rog să-mi deschizi uşa.

Volpone făcu două cocoloaşe din cele două jumătăţi ale bancnotei, le aruncă pe geam şi spuse parcă cu regret:

– Ce mai, văd că nu vrei să împarţi nimic cu mine...

Ieşi din maşină, îi dădu ocol până ajunse în dreptul portierei Angelei şi i-o deschise:

– Noapte bună.

– Noapte bună...

Preţ de o secundă, încă totul mai era posibil. Stăteau faţă în faţă, nereuşind să-şi dezlipească unul de altul privirile. Angela rupse prima vraja clipei, se întoarse pe călcâie şi începu să urce primele trepte ale scării ce ducea spre in-

trarea în pensiunea în care locuia. Volpone nu făcu nici un gest pentru a o împiedica să plece. De la jumătatea scării, Angela începu să-şi încetinească mersul, după care se opri în cele din urmă şi se întoarse încet.

Volpone rămăsese sprijinit de maşină, cu ţigarea în colţul gurii, privind spre ea cu o figură serioasă şi gânditoare. Văzând-o cum cobora scările, nu făcu nici o mişcare spre ea pentru a o întâmpina, şi o lăsă să se apropie de el.

— Ce este, ţi-ai uitat cheile?

— Nu.

— Ascultă, Angela, vreau să te rog ceva.

— Spune.

— Nu mai am nici un sfanţ, spuse el zâmbind. Poţi să-mi împrumuţi o liră?

— Dacă aş avea o liră, ţi-aş da-o.

Într-o clipă se şi aflară îmbrăţişaţi, fără ca nici unul dintre ei să poate spune care fusese primul ce îşi deschisese braţele. Nu se sărutară, ci se mulţumiră să simtă reciproc prezenţa corpului celuilalt, într-o fuziune în care totul era spus fără să fie rostit nici un cuvânt. Volpone îi mângâie părul cu tandreţe, întrebând-o cu o voce uşor răguşită:

— Dacă nu ai vrut partea ta de câştig din bani, atunci ce vrei?

— Pe tine.

În apartamentul închiriat al lui Volpone din Dorchester, Angela se afla pentru prima oară în viaţa sa goală în faţa unui bărbat. Ezitase dacă să-i spună lui Volpone că încă era fecioară şi până la urmă se hotărâse să nu-i spună, ştiind de la prietenele ei că bărbaţii sunt îngroziţi să aibă de a face cu asemenea femei. În timp ce făcea dragoste cu Volpone, stătea cu dinţii încleştaţi, simţind cum era pătrunsă de un val de suferinţă, dar în acelaşi timp şi de o plăcere intensă, neimaginându-şi până în acele momente că ar fi putut exista pe lume un lucru atât de violent şi în acelaşi timp atât de plăcut.

— Italo, nu voiam să-ţi spun...

— Dar de ce?... De ce?...

— Îmi era frică să nu te răzgândeşti cumva... Oh, Italo, te doream atât de mult!

A doua zi de dimineaţă nu se dusese la cursurile de la facultate, şi nici la prânz, la locul ei de muncă de la bibliotecă. Rămase împreună cu Italo încă o zi şi o noapte, făcând dragoste, dormind pe apucate şi mâncând ceea ce le aducea un valet. În după-amiaza celei de-a treia zile, îi spuse lui Volpone:

— Oh, Italo, nici nu mai ştiu dacă este noapte sau zi. Şi nici nu mai ştiu cum mă cheamă...

Şi epuizată, se lăsă să cadă pe pieptul lui. Volpone îi cuprinse drăgăstos umerii, îi ridică bărbia şi-i şopti:

— Eu ştiu cum te cheamă... Te cheamă Angela... Angela Volpone.

Peste fix cincizeci şi şapte de zile, cei doi se căsătoreau la New York. Genco, fratele lui Volpone, îi făcuse cadou Angelei o brăţară de diamante de o valoare inestimabilă. Nunta se desfăşurase la hotelul Pierre, unde participaseră sute de invitaţi. Când cei doi se întoarseră în apartamentul somptuos din Park Avenue, Angela nu se putuse împiedica să nu-l întrebe:

— Italo, de unde ai atâţia bani, şi pentru o nuntă ca asta şi pentru un asemenea palat în care stăm?

— Ei, eu şi Genco facem nişte afaceri cu fructe şi legume... Ne descurcăm...

Cu timpul, văzând tot felul de prieteni şi de cunoscuţi ai lui Volpone, în mintea Angelei încolţi un gând pe care mult timp nu îndrăzni să-l formuleze, până într-o seară când se hotărî:

— Italo, spune-mi şi mie, ce este un gangster?

Italo îşi luă un aer tragic, se lăsă să cadă pe un fotoliu, şi se prefăcu că trage în aer cu pistolul:

— Of, Doamne Dumnezeule! Ştie! A aflat! Da, sunt nevoit să mărturisesc! Tai copiii în bucăţele, şi apoi le mănânc carnea crudă cu cornuri şi cu muştar! Te implor, nu mă denunţa!

Amândoi făcură haz şi se distrară, dar în ajun, când Francesca se prăbuşise de durere, aflând de moartea lui Genco, rostise nişte cuvinte înfiorătoare:

— Ştiam că o să mi-l omoare! Şi acum, o să ţi-l omoare şi pe al tău!

Angela se cutremură... Strigătul Francescăi încă îi mai răsuna în urechi. Se simţi brusc singură şi lipsită de apărare în apartamentul vast în care locuia. Fiorentina, menajera ei se afla după cumpărături, şi ar fi trebuit să sosească deja. Brusc, sunetul melodios al soneriei de la intrare o făcu să tresară. Se îndreptă spre uşă, dar în acelaşi timp sună telefonul. Inima îi sări în piept, gândindu-se că trebuia să fie Italo. Se repezi spre telefon şi smulse receptorul:

– Angela!

– Italo, tu eşti!

Soneria de la intrare se făcu din nou auzită.

– Italo, stai o clipă! Mă duc să-i deschid Fiorentinei!

În timp ce lăsa receptorul jos, i se păru că Italo îi striga ceva. Deschise uşa şi se întoarse, fără să se mai uite la Fiorentina. Dar abia făcu doi paşi, că se simţi prinsă de mână într-o strânsoare de fier. Întoarse uimită capul şi văzu cu groază doi indivizi asemănători celor ce obişnuiau să vină la Volpone şi să joace cărţi, doar că figurile acestora îi erau cu desăvârşire necunoscute.

– Doamna Volpone? o întrebă politicos cel ce o ţinea de mână. Îmi pare rău că trebuie să vă deranjăm, dar vă rog să ne însoţiţi. Cineva doreşte să vă vadă.

Angela îşi impuse să-şi stăpânească teama şi-şi trase mâna cu un gest brusc, dar nu reuşi să şi-o smulgă. În clipa în care încercă să ţipe, celălalt individ îi astupă gura cu mâna, spunându-i:

– Doamnă Volpone, nu ne creaţi greutăţi. Nu dorim câtuşi de puţin să vă facem nici cel mai mic rău. În curând, vă veţi întoarce acasă...

Angela simţi în gură un gust de metal ruginit, după care vederea i se împăienjeni şi picioarele îi slăbiră brusc.

În timp ce unul dintre cei doi indivizi o susţinea, celălalt puse delicat receptorul în furcă.

După cele ce i se întâmplaseră, lui Homer Kloppe îi venea să intre în pământ de ruşine. Plecă de la întrunirea avută la Grossmünster pe jos, umblând fără nici un ţel, neîndrăznind să privească pe nimeni în faţă şi încercând să îngroape în străfundurile sufletului său acea amintire ca de coşmar. Avea nevoie să chibzuiască în linişte şi să afle motivul care

o îndemnase pe Ines să se prezinte goală în faţa invitaţilor săi. După ce aceasta plecase, Kloppe făcuse o tentativă disperată de a explica celor de faţă că negresa era de fapt o prietenă de-a Renatei şi că el nu o văzuse decât o singură dată în viaţa sa. Soţia unuia dintre invitaţi, roşie la faţă de indignare, propusese să fie chemată poliţia pentru a o interna pe Ines în cel mai apropiat spital psihiatric, susţinând sus şi tare că o astfel de scenă se putea repeta oricând şi în orice loc public, atentând la pudoarea publică.

Tot mergând, Kloppe îşi dădu seama că se îndrepta involuntar spre clădirea băncii, cu senzaţia certă că trecătorii se uitau la el cu o privire în care li se citea acuzaţia de vinovăţie împotriva sa, ca un fel de condamnare fără drept de apel. Casa îi era cu susul în jos ca urmare a fanteziilor Renatei pentru apropiata ei nuntă, aşa că banca îi era ultimul refugiu în care ar fi putut să se ascundă pentru a-şi rumega în liniştе deruta.

Abia intră în birou că Marjorie îl anunţă îngrijorată:

— Domnule Kloppe, sunteţi căutat de o mulţime de oameni!

Kloppe o privi sumbru:

— Nu sunt pentru nimeni aici.

— Dar, domnule...

— Am spus pentru nimeni! se răsti el.

Cu o figură pe care i se citea demnitatea rănită, Marjorie începu să frunzărească nişte hârtii.

Kloppe intră în biroul său, se aşeză în fotoliu, îşi lăsă capul pe spate şi privi în gol. Aproape imediat, interfonul sună:

— Domnule Kloppe, pe linia trei este un domn care insistă să vă vorbească. Spune că este vorba de o chestiune de viaţă sau de moarte pentru dumneavoastră. Mai zice că vorbeşte din partea lui Ines şi că o să înţelegeţi dumneavoastră dacă o să vă transmit vorbele lui.

— Bine, fă-mi legătura, spuse Kloppe, tremurând.

Apăsă apoi tasta pe care era înscrisă cifra trei şi-şi lărgi nodul cravatei:

— Alo?

— Ceea ce ţi s-a întâmplat cu Ines nu a fost decât primul avertisment. Un avertisment amical, dar oricum, neplăcut

pentru cineva cu o asemenea poziție socială. Ia gândește-te ce s-ar întâmpla dacă s-ar afla în oraș despre legătura ta cu negresa?

Kloppe se crispă, recunoscând vocea lui Italo Volpone. Primul său gând fu să închidă, dar se răzgândi, dorind să afle cât mai multe.

– Știi,.Ines e niței cam vorbăreață... E în stare să se laude peste tot... Abia am reușit s-o împiedic să-i spună soției tale.

– Ce vrei? articulă Kloppe cu o voce metalică.

– Doar ți-am spus! Dacă până mâine dimineață la prima oră nu mi-ai rezolvat problema, necazurile tale vor reîncepe. Și de data asta țin să te asigur că va fi mult mai rău!

Vocea lui Volpone se transformase din blândă și ironică în tăioasă și amenințătoare. Kloppe inspiră adânc și spuse dintr-o suflare:

– Mai du-te dracului!

Emoția care îl încerca în acele clipe îl făcuse ca pentru prima oară în viața lui să înjure.

Ceea ce-l exaspera cel mai mult pe Ettore Gabelotti era faptul că trebuia să îndure așteptarea unor ore lungi și chinuitoare până să afle adevărul. Decalajul orar făcea ca ora la care se deschideau băncile la Zürich să corespundă cu ora trei noaptea la New York, iar până atunci mai erau câteva ore bune. Tot timpul nu făcea altceva decât să se gândească la ce anume avea să-i spună Homer Kloppe la auzul numărului de cont.

Enervat la culme, deschise frigiderul din perete, mascat de un panou de lemn și scoase câteva sticle de bere și un jambon afumat. Mușcă animalic din el, după care bău pe nerăsuflate jumătate din sticla de bere. Așteptarea la care era condamnat îl făcea să fie cuprins de o stare depresivă de furie.

Evenimentele își urmau cursul lor, fără a le mai putea influența sau modifica. Era convins că măsurile preventive pe care le luase împotriva lui Volpone nu cântăreau cine știe ce în cazul în care acesta ar fi reușit să pună mâna pe bani. Viața consilierului și a soției lui Volpone reprezentau

chiar un fleac în situaţia de faţă, în care se aflau în joc două miliarde de dolari.

Cu o oră în urmă, Thomas Merta şi Frankie Sabatini îl anunţaseră că Angela Volpone se afla în mâinile lor, fără să le fi provocat vreo problemă specială, şi că o trataseră cu deosebită atenţie, aşa cum primiseră ordin. Cât despre Yudelman, Gabelotti avea toată stima, însă intenţia mărturisită a acestuia de a-i rămâne fidel lui Italo Volpone, îi semnase condamnarea la moarte.

Pentru a-şi mai domoli crampele ce-i chinuiau stomacul, Gabelotti termină sticla de bere începută, deschise alta şi continuă să înfulece din jambonul afumat, cu gândul la Mortimer O'Broin. Nu putea concepe ca acesta să aibă un asemenea tupeu încât să-l trădeze. Lui O'Broin îi era frică până şi de umbra lui, dar în primul rând de el, Gabelotti. Când se încrunta la O'Broin, simţea un fel de plăcere sadică când consilierul său, şi aşa scund de fel, părea că devine şi mai scund. La gândul că acesta totuşi l-ar fi putut trăda, se înfurie brusc şi dintr-o muşcătură, retezâ osul jambonului, dar se înecă şi începu să tuşească violent.

O bătaie în uşă îl făcu să oprească sticla de bere la o palmă de gură:

– Da! strigă el furibund.

În deschizătura uşii apăru chipul prudent al lui Angelo Barba.

– *Don* Ettore, aţi păţit ceva?

Gabelotti tuşi mai departe, făcându-i semn cu mâna să-i spună ce vrea.

– A sosit un pachet pentru dumneavoastră. Se pare că din Elveţia.

La auzul acestor cuvinte, tusea lui Gabelotti se opri brusc. Cu ochii plini de lacrimi, se uită neîncrezător la Angelo, îşi drese de câteva ori glasul şi în cele din urmă mârâi:

– Cine l-a adus?

– Un curier de la aeroport.

– Dă-mi-l!

Angelo îi întinse pachetul pe care îl ţinuse până atunci la spate. Gabelotti îl luă şi-l privi bănuitor. Pachetul era de dimensiuni mici, învelit într-o hârtie de calitate, pe care se

afla o etichetă cu numele şi adresa sa, fără timbru sau ştampilă a poştei şi fără nici un fel de indicaţie despre expeditor.

– Şi de unde ştii că vine din Elveţia? întrebă Gabelotti.

– Tocmai a sosit cursa de Zürich, şi pachetul o dată cu ea. Aşa mi-a spus curierul.

Gabelotti cântări pachetul din mână, părându-i-se prea uşor pentru a ascunde vreo cursă. Pentru orice eventualitate, i-l întinse lui Angelo, spunându-i:

– Hai, deschide-l, ce mai stai!

Angelo Barba puse pachetul pe masă sub privirile circumspecte ale lui Gabelotti, desfăcu hârtia de ambalaj şi dădu peste o coală de hârtie bleu ce învelea un corp mic şi uşor. Pe coala de hârtie era scris de mână, cu majuscule: AMINTIRE DIN ZÜRICH. Gabelotti îi luă lui Angelo pachetul din mână, smulse nerăbdător coala de hârtie bleu şi dădu peste o cutie de chibrituri, de care era prinsă cu o agrafă fotografia lui Rico Gatto de pe prima pagină a paşaportului.

Gabelotti schimbă o privire tăcută cu Angelo Barba, desprinse fotografia lui Gatto şi începu să examineze cutia de chibrituri, întorcând-o pe toate părţile. Pe etichetă se afla imaginea unei clădiri pe al cărei frontispiciu apărea şi cuvântul „Zürich". Gabelotti uită orice măsură de prudenţă, şi deschise hotărât cutia.

În interior, pe un strat subţire de vată având ici şi colo câteva pete maronii, se găsea o bucăţică de carne, din care sângele închegat formase vinişoare negre. Un miros uşor dulceag ajunse la nările celor doi. Reprimându-şi sila, Gabelotti privi mai îndeaproape cutia, şi abia atunci recunoscu în bucata de carne o limbă umană.

Era limba lui Rico Gatto.

XIV

În dimineața zilei de 26 aprilie, Italo Volpone se trezi când soarele abia răsărise. Ca de obicei când nu dormea suficient, se întrebă unde se afla, nerecunoscând camera vastă cu perdele grele de catifea bleu, patul uriaș cu coloane ca de baldachin și mobilele grele despre care nu-și amintea nimic. Prin fereastra deschisă răzbăteau trilurile păsărilor, iar câteva raze de soare jucăușe aduceau la lumină modelele complicate pe fondul bej al covorului persan.

Volpone se ridică în capul oaselor, își trecu mâna prin păr și se uită la ceasul care indica ora șase și jumătate. Abia atunci își aminti de toate.

Figura i se înăspri, sări din pat, și se repezi la baia ai cărui pereți erau acoperiți cu plăci negre de ceramică.

Își aminti că în ajun, când vorbise la telefon cu Angela, strigase la ea să nu deschidă ușa. Însă Angela nu mai revenise la telefon. Și peste câteva minute, când încercase din nou să obțină legătura, nu-i mai răspunsese nimeni, fără să-i răspundă nici Angela și nici Fiorentina. Nebun de îngrijorare, îl sunase pe Moshe Yudelman, dar nici acesta nu răspunse la telefon. Italo se gândi să ia legătura cu Vittoroio Pizzu, primul dintre locotenenții lui Genco, dar ca un făcut, nici acesta nu era acasă. Se părea că toți cei ce îi erau apropiați dispăruseră din oraș. Sună apoi pe ceilalți locotenenți ai lui Genco, pe Aldo Amalfi, pe Vicente Bruttore și pe Joseph Dotto, dar spre suprinderea sa, nici unul dintre aceștia nu era la curent cu moartea fratelui său. Italo îi informă scurt despre cele petrecute, anunțându-i că dispariția lui Genco

nu schimba cu nimic activitatea lor, şi că preluase conducerea familiei. În final, le dădu ordinul categoric de a mobiliza pe toţi oamenii disponibili pentru a-i găsi pe Moshe Yudelman şi pe Angela.

Apoi, telefonă încă o dată la apartamentul său din New York şi vorbi cu Fiorentina, care se întorsese între timp de la cumpărături şi-i spuse că stăpâna ei nu era acasă. Cu inima strânsă, Italo se gândi că Angela se dusese probabil la cumnata ei. Sună la Francesca, dar aceasta îi spuse pe o voce absentă că nu o văzuse pe Angela din ajun, după care începu să strige la el cu o voce ascuţită, cerându-i lămuriri în legătură cu moartea lui Genco. Extrem de jenat, Italo tăcu neştiind ce să-i răspundă, fiindu-i imposibil să-i spună pe moment adevărul. Francesca hohotea de plâns, implorându-l să-i spună unde se află corpul soţului ei, în faţa căruia intenţiona să se reculeagă mai înainte de a fi încredinţat pământului. Italo bâigui vag că avea să se ocupe de tot şi că o va suna în curând, pentru a-i da de veste în legătură cu noutăţile aflate.

Închizând telefonul, se simţi invadat de un sentiment confuz de vinovăţie, împotriva căruia întreaga sa fiinţă se revoltă, întrucât nu se simţea cu nimic responsabil de cele petrecute. Şi în schimb, el era cel ce avea să dicteze derularea evenimentelor viitoare.

Dădu perdelele deoparte, şi clipi din ochi în faţa luminii ce invadă brusc încăperea. În parcul vilei, totul era pur. Crengile de liliac cu flori albe şi mov ce se întindeau de-a lungul gardului de fier forjat se legănau imperceptibil sub adierea unui vânt uşor ce mlădia vârfurile cedrilor şi curba tijele suple ale narciselor, pe deasupra cărora zburau fluturi multicolori.

Volpone se gândi că era nedrept ca un asemenea spectacol să poată exista atâta timp cât corpul fratelui său putrezea cine ştie pe unde. Se smulse brusc din contemplarea naturii, impunându-şi să-şi păstreze în suflet toată ura de care avea atâta nevoie. Se întoarse în baie, dădu drumul la apa rece de la duş şi se băgă sub jetul îngheţat, până când îi clănţăniră dinţii de frig. Se şterse apoi cu un prosop aspru, se îmbrăcă într-unul din obişnuitele lui costume negre şi coborî în bucătărie.

Folco Mori stătea așezat la masă, bându-și gânditor cafeaua.

– Bună dimineața, *Padrone*, spuse el ridicându-se la vederea lui Volpone.

– Bună dimineața, mârâi acesta, așezându-se la masă și făcând un semn scurt spre filtrul de cafea.

Mori îi turnă o ceașcă și i-o puse în față, apoi se așeză la locul său. Volpone își aprinse o țigare, bău o gură de cafea, după care îl privi fix pe Mori.

– Am să-ți spun ceva.

– Și eu, *Padrone*.

– Atunci, dă-i drumul.

– Păi, cum să vă spun... Vedeți, cred că este timpul să știți. De când am sosit la Zürich, s-au petrecut rapid o serie de evenimente. Nenorocirea care v-a lovit, vreau să spun care ne-a lovit pe noi toți, v-a făcut să fiți foarte ocupat și să vă împiedice să vedeți clar ceea ce se petrece în spatele dumneavoastră.

Folco vorbea calm și dădea impresia că se gândise îndelung înainte să spună tot ce avea pe suflet. Volpone îl observa cu ochii pe jumătate închiși. Mori îl intrigase dintotdeauna cu felul său de a fi rezervat și cu tăcerile lui. Se gândi că într-un fel, avea un simț al distanței.

– Și ce anume s-a întâmplat în spatele meu? întrebă el după ce trase un fum.

– Am ucis un om, și Pietro pe altul, făcu Mori fără să clipească.

– Când?

– De când am sosit aici.

– Și de ce i-ați ucis?

– Fiindcă vă urmăreau încă de la New York. Au călătorit în același avion cu noi.

– Erau de-ai lui Gabelotti?

– Nu. Abia după ce Pietro l-a ucis pe primul, am aflat că era sticlete. Un sticlete american. N-am avut de unde să știm.

Italo strânse din maxilare.

– Și cum l-ați omorât?

– L-am aruncat de la etaj, din hotelul Sordi's. A părut o cădere accidentală.

– Accidentală?

– Da. Nmeni nu poate dovedi contrariul. Acum, în afară de Bellinzona şi de mine, doar dumneavoastră mai ştiţi adevărul.

– Şi al doilea... tot sticlete a fost?

– Da. Din aceiaşi brigadă cu primul. Comisariatul Central de poliţie din New York, din Bulevardul 6. Oamenii lui Kirpatrick. Când aţi plecat din oraş împreună cu O'Broin şi toată trupa, era pe urmele dumneavoastră.

– Şi tu unde te aflai?

– În spatele lui. A fost mult mai greu decât cu primul. Era cât pe ce să mă cureţe. Am avut mare noroc.

– Şi ce-ai făcut cu corpul lui?

– L-am aruncat într-o prăpastie. La vreo jumătate de kilometru de ferma aia.

Volpone îşi întoarse privirea de la el şi începu să-şi examineze cu un aer interesat vârful ţigării.

– Te aştepţi probabil să te felicit, nu? făcu el încet.

– Nu mă aştept la nimic. V-am înştiinţat ce s-a petrecut. Asta-i tot.

– Te-ai gândit cumva că şi cel de-al doilea individ putea fi sticlete?

– Dacă n-aş fi acţionat aşa cum am făcut-o, până acum am fi fost după gratii, acuzaţi pentru asasinarea blondei şi a lui Mortimer O'Broin.

Italo aruncă pe geam ţigarea şi-şi întoarse privirea spre Mori, oftând:

– Folco, ai procedat aşa cum trebuia. Îţi mulţumesc.

În acel moment apăru şi Bellinzona, îmbrăcat într-un halat violet, mult prea mic pentru gabaritul său.

– Bună dimineaţa, *Padrone*. Credeam că o să fiu primul care se trezeşte...

– Bellinzona, îţi dau primul şi ultimul avertisment, i se adresă Volpone, pe un ton sumbru. Dacă în viitor o să mai ridici chiar şi un deget fără să-mi dai de ştire, îţi trag un şut din familia noastră!

Uriaşul Bellinzona făcu ochii mari.

– Dar ce-am făcut, *Don* Italo?

– Ai omorât un sticlete, asta ai făcut. Iar eu nu am ştiut nimic!

Bellinzona se uită la Folco Mori cu o expresie de reproş.

– M-am gândit că...

– Nu trebuie să gândeşti pentru mine! Eu sunt cel care dă ordinele!

– Pietro nu are nici o vină pentru cele întâmplate, interveni Mori suav.

– Tu să-ţi deschizi pliscul atunci când o să-ţi permit eu! urlă Volpone. Trebuia să-mi spuneţi! Vreau să ştiu tot ce se întâmplă! Totul! E clar?

Bellinzona şi Mori nici măcar nu clipiră. Păsările din parc, alarmate de strigătele lui Volpone, îşi întrerupseră pentru o clipă trilurile, după care reîncepură să cânte. Volpone întinse degetul arătător spre Bellinzona:

– Peste două ore, o să ai un abces la măsea.

Neliniştit de cuvintele enigmatice ale lui Volpone, Bellinzona se uită scurt spre Mori, sperând să vadă pe figura acestuia o reacţie oarecare. Dar Mori rămase ca de piatră.

– Folco!

– Da, *Padrone!*

– Ştii pentru ce am venit la Zürich?

– În linii mari, da, răspunse acesta fără să ezite.

– Un bancher, un bancher de rahat, blochează banii pe care i-a depus fratele meu la banca lui. Nu vreau ca bancherul ăsta să moară... cel puţin, nu încă. Vreau să-l distrug. Dacă printr-o nenorocire bancherul ăsta ar muri, atunci ne-am putea lua adio de la bani. Ceea ce vreau, este să ciripească!... M-ai înţeles?

– Da.

– Oraşul ăsta a început să cam miroasă a rahat pentru noi, aşa că trebuie să ne mişcăm rapid. Pietro!

– Da, *Padrone!*

– Dacă ai fi în pielea lui Gabelotti şi cineva ţi-ar lichida un om, ce ai face?

Bellinzona îşi frecă bărbia nerasă.

– Aş lua cu mine nişte băieţi şi mi-aş face singur dreptate.

– Corect! Iar tu, Folco, dacă ai fi în locul lui Kirpatrick şi doi dintre oamenii tăi ar dispărea, ce ai face?

– Acelaşi lucru. Mi-aş preveni colegii elveţieni.

Volpone aprobă, dând din cap:

– Iarăşi corect! Ceea ce înseamnă că în foarte scurt timp, o mulţime de indivizi se vor învârti după fundurile noastre... Un motiv în plus să ne grăbim şi să terminăm naibii cu povestea asta împuţită! Dar totul se învârte în jurul jigodiei ăleia de bancher. Ticălosul e încăpăţânat, dar eu sunt mai încăpăţânat ca el. Vreau să cedeze! Avertismentul de ieri nu i-a ajuns. Aşa că astăzi, vreau să fie zdrobit!

Folco arboră o expresie sceptică:

– Dacă ştie că nu-l putem omorî, o să fie greu să scoatem ceva de la el...

Volpone zâmbi cu răutate:

– Mai vorbim noi peste două ore!... A înţeles el că nu-i de joacă, sunt gata să pariez pentru asta. Acum, ascultaţi-mă bine. La ora nouă şi jumătate, să fiţi în Zweierstrasse, la numărul nouă. La etajul trei, se află cabinetul dentistului Strolh. Profesorul August Strohl. O să vă răspundă nevasta ăstuia, una Ingrid. Şi o să vă spună că nu aveţi nici o programare. Bellinzona o să se ţină de falcă şi tu Folco, o s-o convingi să vă primească.

Bellinzona scoase un suspin de uşurare:

– *Padrone*, m-aţi speriat adineaori... Şi după ce o să intrăm în cabinet, ce o să facem?

În ochii lui Volpone licări o expresie de cruzime:

– Uite ce o să faceţi...

– *Don* Ettore, de ce să mai aşteptăm? Nu numai că Volpone ne-a tras clapa, dar ne mai ia şi de proşti!

Pentru a suta oară în decursul serii, Gabelotti se uită la ceasul de la mână. Era aproape trei noaptea şi până atunci discutase la nesfârşit cu oamenii săi despre modul în care aveau să acţioneze. Carmine Crimello şi Angelo Barba erau de părere că cel mai bun lucru pe care îl aveau de făcut era să aştepte deschiderea băncii pentru a afla definitiv soarta celor două miliarde de dolari. Iar dacă situaţia o impunea, urma să se treacă la represalii imediate. În schimb, Carlo Badaletto ceruse vehement executarea lui Moshe Yudelman şi a Angelei Volpone, aducând ca argument primirea limbii lui Rico Gatto, care în în ochii săi nu reprezenta nimic altceva decât o declarare făţişă a începerii războiului.

Gabelotti încerca să-şi domolească nervii mâncând caviar şi bând vodcă, fără să ia partea nici unuia dintre ei, mulţumindu-se să-şi asculte consilierii şi locotenentul cum se certau. În sinea sa, nu punea nici un preţ pe viaţa lui Yudelman şi a Angelei, numai că era convins de prioritatea pe care era obligat s-o dea afacerilor, şi nu răzbunării.

– Carmine, cât e ceasul?

– Trei şi un minut.

Gabelotti înşfăcă telefonul şi formă numărul băncii. Aproape imediat i se răspunse.

– Vreau să vorbesc cu domnul Homer Kloppe. Sunt un client de-al dumneaalui, şi este vorba de o chestiune personală foarte importantă!

Toţi cei din încăpere rămaseră crispaţi, într-o linişte ca de mormânt. În sfârşit, aveau să afle adevărul.

La ora nouă şi jumătate, la al treilea etaj al numărului nouă din Zweierstrasse, un bărbat suplu, îmbrăcat în negru, suna la uşa cabinetului profesorului August Strohl. Alături de el se afla un individ cu o statură uriaşă, ce-şi ţinea falca cu mâna, având întipărită pe figură o expresie de suferinţă.

Peste câteva secunde, uşa se deschise şi în pragul ei apăru silueta înaltă şi olimpiană a lui Ingrid Strohl.

– Domnilor?

Folco Mori arătă spre falca lui Bellinzona:

– L-a apucat acum o oră şi de atunci nu l-a mai lăsat.

– Aveţi cumva rezervată o oră anume? întrebă Ingrid, fără să manifeste prea mult entuziasm la vederea lor.

– Suntem în trecere prin oraş. Am rugat pe cineva să vă telefoneze de la hotelul unde stăm, de la Continental.

– Nu am primit nici un telefon.

– Îmi pare rău, dar trebuie să faceţi ceva, prietenul meu se chinuie ca un câine.

Şi pentru a da greutate cuvintelor lui Mori, Bellinzona scoase un geamăt prelung.

– Regret, spuse Ingrid. Astăzi nu mai avem nici o rezervare. Dar vă pot indica adresa unui alt cabinet stomatologic.

– Nu, nu! protestă Folco. Aş dori ca prietenul meu să fie consultat aici. Ni s-a spus la hotel că profeorul Strohl este cel mai renumit medic stomatolog din oraş.

Ingrid ezită câteva secunde, după care spuse:

– Vă rog să mă aşteptaţi puţin. Domnul profesor este ocupat în aceste momente, dar am să vorbesc cu dumnealui, să vedem dacă vă poate primi.

Ingrid se întoarse, traversă sala de aşteptare şi dispăru printr-o uşă, oferind pentru câteva clipe privirilor lui Mori şi lui Bellinzona imaginea unor picioare perfecte. Sala de aşteptare era pustie. Printre canapelele de piele, erau două măsuţe pline cu reviste în germană, engleză, franceză şi italiană, iar pereţii tapetaţi în ocru erau împodobiţi cu câteva gravuri reprezentând dentişti din Evul Mediu, extrăgând dinţi unor pacienţi în piaţa publică.

– N-ar trebui să afişeze tâmpenii de-astea tocmai aici, făcu Bellinzona. Pacienţii pot fi demoralizaţi văzându-le. Pe tine te-au durut vreodată dinţii?

– Nu, răspunse Mori.

– Nici pe mine. Şi ştii de ce? Fiindcă atunci când eram mic, m-a pocnit unul cu o bâtă de baseball drept în mutră. Şi ai mei mi-au schimbat toţi dinţii. Rădăcinele mi-au rămas, dar restul...

Şi rânji spre Mori, dezvelindu-şi două rânduri de dinţi în întregime de aur.

– Sunt mai bogat aşa, nu?

– Mai tacă-ţi gura! se răsti Mori la el.

Ingrid reapăru, şi Bellinzona îşi repezi mâna la falcă, aplecându-şi capul cu o grimasă de durere.

– Domnul profesor are o programare la ora zece. Dacă are câteva clipe libere între cei doi clienţi, vă va examina. Pentru orice eventualitate, vă rog să luaţi calmantul acesta.

Şi-i întinse lui Bellinzona o pilulă albă şi un pahar cu apă.

– Luaţi-l cu încredere. Vă va alina durerea.

Bellinzona privi pilula cu neîncredere.

– Înghite-o! îi ordonă Mori.

Bellinzona băgă pilula în gură şi bău din paharul cu apă, dar cum dispăru Ingrid, o scoase şi o aruncă. La ora zece fără cinci minute, Ingrid îşi făcu apariţia şi îi anunţă:

– Vă rog să mă urmaţi.

Cei doi intrară pe uşa deschisă de Ingrid, şi pătrunseră însoţiţi de ea în cabinetul doctorului Strohl. Lumina se re-

flecta din tot felul de aparate şi ustensile cromate, iar din difuzoare ascunse răzbătea o muzică suavă.

– Vă rog să luaţi loc pe scaun, îi spuse August Strohl lui Bellinzona. Iar dumneavoastră, vă rog să aşteptaţi afară, i se adresă el lui Mori.

– Asta-i nevastă-ta? îl întrebă Mori, arătând spre Ingrid.

Strohl se încruntă şi schimbă o privire scurtă cu soţia sa.

– Poftim?

– Are un cur mişto, făcu Folco, ridicându-i halatul lui Ingrid, şi dezvelindu-i pulpele.

Şi cu iuţeala fulgerului, scoase un brici din buzunar şi îi lipi lama de gâtul ei. În acelaşi timp, Bellinzona îşi îndreptă spre pieptul lui Strohl pistolul său Walther PP.

– Mai arată-mi, făcu Bellinzona interesat.

Folco Mori îi ridică halatul lui Ingrid până la talie.

– Dar târfa asta nici măcar nu are chiloţi pe ea! exclamă Bellinzona.

Strohl păli, dar nu scoase o vorbă.

– Nu avem nimic cu voi, îl linişti Mori. Însă asta n-o să mă împiedice să-i tai beregata nevestii tale, dacă n-o să faci exact ce-ţi spunem!

– Doar nu vrei una ca asta, nu? Doar nu vrei ca prietenul meu să-i cresteze beregata târfei tale de neveste? adăugă Bellinzona. Hei, Folco, dar de ce naiba nu are chiloţi pe ea? Zău dacă pricep!

– Îţi spun eu de ce ! În timp ce bărbată-său moşmondeşte prin gura pacienţilor, asta îşi dă picioarele la o parte, şi oamenii uită de durere! De aia!

Bellinzona izbucni într-un hohot de râs. Unul dintre motivele pentru care-l îndrăgea pe Folco, era simţul umorului pe care acesta nu şi-l pierdea niciodată, nici măcar în cele mai dificile situaţii.

În ciuda tremurului care pusese stăpânire pe el, August Strohl reuşi să articuleze:

– Spuneţi-mi cât vreţi şi plecaţi!

– N-o să te coste nici un ban, făcu Folco.

O smuci pe Ingrid, trăgând-o după el până în fundul încăperii, în dreptul unei pânze albe ce acoperea intrarea într-o debara. Dădu la o parte pânza, inspectă din priviri eta-

jerele pline cu mulaje, sticle şi borcane, după care îşi întoarse capul spre Bellinzona şi-i făcu un semn de aprobare.

– E în regulă?

– Da. O să rămân aici cu ea.

– Ascultaţi... interveni Strohl cu o voce şovăielnică. Peste câteva minute, trebuie să sosească un pacient. Este programat la ora zece...

– Perfect, spuse Mori. Pe el îl aşteptăm şi noi. Şi cât timp te ocupi de el, nu care cumva să uiţi că suntem aici, prin preajmă.

– Dar, pentru Dumnezeu, ce vreţi de fapt?

Bellinzona chicoti amuzat.

– O să-ţi spunem imediat... Şi nu uita, dacă n-o s-o faci, nevastă-ta... hârşt!

Şi cu muchia palmei, făcu un gest semnificativ în dreptul gâtului.

– Fără să mai punem la socoteală şi glonţul pe care o să-l primeşti, aşa, ca primă! adăugă Mori, cu o expresie plictisită.

Şi începu să-i explice lui Strohl ce anume avea de făcut. Acesta holbă ochii de uimire şi începu să gesticuleze disperat.

– Bine, dacă preferi s-o vezi pe nevastă-ta crăpând, treaba ta, concluzionă Mori, dând din umeri a neputinţă. Şi...

Soneria de la intrare îl întrerupse.

– Hai, du-te şi deschide, îl îndemnă el.

Bellinzona îl împinse pe Strohl şi se apropie de Mori, care continua să-şi ţină briciul lipit de gâtul lui Ingrid.

– Nu uita că suntem cu ochii pe tine. La cel mai mic gest, la cea mai mică privire, la cea mai mică aluzie, gata! S-a terminat cu amândoi! îl avertiză Mori.

Şi trăgând-o pe Ingrid după el, intră în debara. Bellinzona îi urmă şi dispărură cu toţii în spatele pânzei albe.

– Vă repet că este imposibil!... protestă pentru ultima oară Strohl. O să-şi dea seama!

Un strigăt înăbuşit de-al lui Ingrid îl făcu să se repeadă la intrare. Când îi deschise uşa lui Homer Kloppe, trecuse o jumătate de minut peste ora zece.

Traversând holul băncii, Homer Kloppe avu senzaţia că salutul cu care era întâmpinat de funcţionaarii săi, deşi era deferent, era încărcat de ironie. Era imposibil să nu fie la curent cu scandalul din ajun, un eveniment de o asemenea amploare neavând cum să rămână ascuns într-un oraş ca Zürichul.

Kloppe îşi petrecuse o bună parte din noapte încercând să facă rezumatul situaţiei, zdrobit de un sentiment de vinovăţie insurmontabilă. Chimène ştia, fiica sa ştia, întreg oraşul ştia... Făcându-şi un scurt examen de conştiinţă, ajunse la concluzia că avea toate motivele să aibă remuşcări. Nu era perfect convins că îi dăduse unicei sale fiice educaţia cea mai nimerită, că alesul ei nu era cel mai potrivit şi că Chimène nu fusese îndeajuns recompensată pentru fidelitatea ei, înşelând-o cu o prostituată, de care ea aflase împreună cu întreg oraşul. Iar de a doua zi, începând chiar de la orele trei dimineaţa, aşa cum i se năzărise fiicei sale, Renata avea să devină doamna Heinz, iar el avea să acţioneze numai după bunul plac al conştiinţei sale de bancher, indiferent de consecinţe.

Întrevederea cu Melwin Bost îi lăsase un gust amar în gură. Slăbiciunea de care dăduse dovadă, cât şi interesul faţă de afacerea automobilelor, îl împiedicaseră să ia o decizie corectă în problema ivită la Continental Motor Cars. Cu toate acestea, era perfect conştient de monstruozitatea unei posibilităţi ca nişte inocenţi să moară la volanul maşinilor lor, din anumite motive pur economice. Iar el, Homer Kloppe, nu avea să permită una ca asta. Indiferent cât l-ar fi costat, avea să-i dea ordin lui Bost ca toţi posesorii automobilelor Beauty Ghost P9 aflate în circulaţie, să-şi schimbe piesa defectă.

Kloppe îşi propuse ca în trei ani să-şi pună la punct afacerile. Renata nu era absolut deloc interesată de lumea finanţelor, iar viitorul său ginere nu avea stofă pentru aşa ceva. Cât despre el şi Chimène, erau la adăpost de orice, până la adânci bătrâneţi, chiar dacă ar fi cheltuit nebuneşte în toţi aceşti ani.

Marjorie îl aştepta în faţa biroului, cu o expresie vădită de îngrijorare.

– Domnule Kloppe, tocmai acum v-a sunat cineva. A spus că este vorba despre o problemă personală, cât se poate de urgentă.

Kloppe îşi privi ceasul de la mână, care indica ora nouă şi un minut. Intră în birou, luă telefonul şi răspunse cu un aer distrat:

– Alo?

– Domnul Kloppe?

– Da, eu sunt.

– Nu are rost să vă spun numele meu, întrucât nu ne cunoaştem. Însă eu posed un cont la banca dumneavoastră.

– Vă ascult, domnule.

– Pot să vă spun că aţi avut deja o întâlnire cu consilierul meu. Este vorba despre Mortimer O'Broin.

Kloppe realiză pe moment că interlocutorul său nu putea fi decât clientul lui Phillip Diego, asociatul lui Genco Volpone. Adică Ettore Gabelotti. Îşi aduse aminte despre contul acestora, care avea numărul 828384 şi numele de cod *Mamma*. Depozitele a căror valoare începea de la câteva milioane de dolari îi reveneau cu claritate în minte, atât ca număr de cont cât şi ca nume de cod.

– Mai întâi, am să vă dau numărul contului meu, după care am să vă rog să executaţi anumite dispoziţii imediate.

– Vă ascult.

– Numărul contului este 21877, înregistrat sub numele de cod *God*.

Kloppe zâmbi, spunându-şi că bănuielile sale cu privire la Mortimer O'Broin fuseseră întemeiate. Nefericitul dăduse şefului său un număr fals de cont. În adâncul sufletului său, îi părea sincer rău că o fiinţă umană se putea preta la o asemenea josnicie. Din păcate, probitatea profesională îl împiedica să-l ajute atât pe Gabelotti, cât şi pe Volpone. Încercă să aibă o voce cât mai neutră şi mai impersonală, şi răspunse:

– Îmi pare rău. Nu ştiu despre ce anume vorbiţi.

– Poftim? răspunse interlocutorul său, cu vocea sugrumată de emoţie.

– Informaţiile pe care mi le-aţi dat nu corespund nici unui cont care să existe în banca mea.

– Ce tot spuneţi? Ce înseamnă asta?

– Îmi pare rău, domnule. Cred că aţi greşit. La revedere, domnule.

Kloppe închise, şi o sună imediat pe Marjorie.

– Dacă se întâmplă să mă mai sune aceeaşi persoană, nu sunt aici.

– Am înţeles, domnule Kloppe.

Uitându-se din nou la ceas, Kloppe văzu că mai avea trei sferturi de oră până la ora la care fusese programat la August Strohl. Din obişnuinţă, începu să socotească pe o bucată de hârtie. Genco Volpone depusese la banca sa două miliarde de dolari cu cinci zile în urmă, iar el îi transferase la banca lui Eugène Schneelbing, cu o dobândă zilnică de 109.588 de dolari. Ceea ce făcea în prezent un câştig net de 547.940 de dolari.

În starea de spirit în care se găsea, nu se putu împiedica să se întrebe cui îi folosea crima înfăptuită. Iar dacă nu ar fi existat remuşcările ce-l încercau pentru cu totul alte motive, poate că nici nu i-ar fi trecut prin minte o asemenea întrebare.

Însă fu nevoit să constate că dacă această crimă existase cu adevărat, îi aducea doar lui profit. Cel puţin pe moment.

În uşă se auziră trei bătăi uşoare, urmate de una puternică. Orlando Baretto întredeschise uşa, păstrând lanţul de siguranţă pus.

Italo Volpone întrebă nerăbdător:

– Unde-i?

– În camera ei. Legată, răspunse Orlando, în timp ce deschidea uşa.

Volpone intră grăbit, traversă sufrageria şi deschise uşa ce dădea spre cealaltă cameră. Ines stătea pe un maldăr de perne, cu mâna stângă legată cu o pereche de cătuşe de calorifer. Lăsă jos revista de modă pe care o citea şi îndreptă spre Volpone o privire inexpresivă.

– Ştii să scrii? o întrebă Volpone.

Orlando îl privi uimit, gândindu-se că probabil acesta nu ştia că Ines avea la activ trei ani de facultate. Se frecă la ochi şi-şi înăbuşi un căscat, cu gândul la noaptea în care nu prea reuşise să închidă ochii. Conform ordinelor primite de la Volpone, stătuse lângă Ines, supraveghind-o. În tot acest

timp, Ines păstrase o tăcere obstinată, ostilă, disprețuitoare și indiferentă. Volpone îi dăduse dispoziții lui Orlando ca să-i permită să vorbească la telefon, pentru a nu trezi suspiciunea clienților ei. Dar de fiecare dată ce sunase telefonul, Orlando ascultase la celălalt receptor, asistând la convorbirile ei cu două prietene, cu un impresar italian, cu un fotograf german și cu un bărbat cu care schimbase câteva cuvinte într-o limbă neînțeleasă și guturală.

– A fost un văr de-al meu, îi explică Ines. E în trecere prin oraș, și vrea ca el și fratele lui să mă vadă.

Orlando se enervase imediat.

– N-aveai decât să-i spui că nu-i poți vedea!

– Nu m-a văzut de doi ani. Și vrea să-mi dea niște cadouri. N-ai decât să nu le deschizi dacă nu ai chef... Dar să știi că sunt băieți de treabă. Amândoi sunt diplomați.

– Dacă te mai prind că scoți o vorbă în limba aia a ta, păsărească, îți crăp capul! îi spusese Orlando, înfuriat la culme.

Volpone se apropie de ea și întinzându-i o coală de hârtie și un pix îi spuse răstit:

– Scrie ce o să-ți spun!

Ines îi arătă cătușele:

– Nu pot cu mâna legată.

– Dreapta îți este liberă!

– Da, dar eu sunt stângace.

– Dezleag-o! îi spuse scurt Volpone lui Orlando.

Acesta se apropie de Ines, scoase o cheiță din buzunar și-i desfăcu cătușele. Ines își frecă încheietura mâinii stângi, întinse mâna și luă hârtia și pixul.

– Mai vreau de la tine o fotografie. Complet goală, adăugă Volpone.

Ines se ridică, făcu câțiva pași până la un scrin, trase un sertar, scoase o fotografie și i-o întinse lui Volpone. Acesta aruncă o privire scurtă asupra fotografiei și o băgă în buzunar, fără să spună nimic. Ines se trânti pe pat, puse hârtia pe pernă, luă pixul în mâna stângă, și i se adresă lui Volpone fără să-l privească:

– Hai, dă-i drumul!

În cu totul alte împrejurări, Homer Kloppe ar fi fost surprins de aerul răvăşit al profesorului Strohl, şi de strângerea flască de mână a acestuia. Însă era prea preocupat pentru a observa astfel de amănunte.

– Doamna Strohl nu este aici? întrebă el, din pură politeţe.

– Trebuie să vină dintr-o clipă într-alta, îi răspunse Strohl, întorcându-şi rapid privirea de la el, şi făcându-i semn să poftească în cabinet.

Kloppe străbătu din câţiva paşi sala de aşteptare în care nu se afla nimeni şi pătrunse în cabinet.

– Luaţi loc, vă rog... Sunt gata într-o clipă.

Pe dispozitivul de lângă scaun se auzi zgomotul metalic al instrumentelor. Kloppe căzu greoi în fotoliul din piele neagră, preocupat de gândurile sale. În acordurile muzicii lui Vivaldi, începu să se gândească la conţinutul faxului pe care urma să i-l transmită lui Eric Mortaeld, directorul său de la Wassenaar's Consolidated. Cum nu avea de gând să aibă neplăceri cu Beauty Ghost P9, cu atât mai mult nu dorea ca angajaţii săi de la mina de diamante să înfrunte cel mai mic risc. Aşa că avea să-i trimită lui Mortaeld sumele cerute pentru securitatea şantierului şi abia după aceea avea să dea dispoziţii pentru investigarea unor noi zăcăminte.

Mâinile albe şi lungi ale profesorului Strohl intrară în lumina puternică a lămpii, în timp ce corpul acestuia continua să rămână în umbră, fără a i se poate distinge nici măcar silueta. Kloppe închise ochii, pentru a-şi proteja retina de exploziile luminoase a miilor de fragmente strălucitoare din oglinda lămpii. Îl simţi pe Strohl cum îi punea un şervet în jurul gâtului, dar tăcerea acestuia i se păru neobişnuită. De obicei, profesorul îi povestea tot felul de întâmplări fade de care râdea de unul singur, însă în cele din urmă, acestea ajungeau să aibă un efect hipnotic asupra pacientului.

– Vă simţiţi bine, domnule Strohl? îndrăzni să întrebe Kloppe.

– Da, da, sigur că da...

Lui August Strohl îi veni să-i strige lui Kloppe să plece cât mai repede, dar privirea îi alunecă în direcţia debaralei. Pânza ce acoperea intrarea se dădu uşor la o parte şi indi-

vidul cu aspect de uriaş îi adresă un zâmbet încurajator. Lângă el, cu ochii măriţi de spaimă, Ingrid stătea nemişcată, având lipită de gât lama briciului pe care celălalt individ avea aerul că nu va ezita să-l folosească.

Profesorul se concentră în a fi coerent, pentru a nu-i trezi bănuiala lui Kloppe, care ştia destul de multe lucruri despre stomatologie.

– Pot să vă dau răspunsul la întrebarea pe care mi-aţi pus-o data trecută... Înclinaţi-vă uşor capul spre stânga... Aşa e bine... Ştiţi, în legătură cu detartrarea.

– Aha, da, îşi reaminti Kloppe.

– Ţineţi gura deschisă... Elementele organice se pietrifică pe emailul dinţilor. Aşa că, disoluţia tramei organice, ţinând seama că bacteriile cariogene nu sunt în general proteoliptice...

Kloppe ridică un deget cerând permisiunea de a vorbi şi simţi cum mâinile lui Strohl se desprinseră de pe maxilarele sale.

– Domnule profesor, dar nu mai există posibilitatea unei disoluţii simultane a tramei organice şi minerale a emailului dinţilor?

Cu figura inundată de sudoare, Strohl nu rezistă tentaţiei de a mai arunca o privire spre debara de unde uriaşul îi făcu un semn nerăbdător. Strohl răspunse mecanic întrebării lui Kloppe:

– Este puţin probabil, dragă prietene... puţin probabil...

Era cu gândul numai la modul în care să-l poată anestezia pe Kloppe. Era convins că acesta avea să-şi dea seama că se petrece ceva anormal, ştiindu-se cu dinţii perfecţi. Dar dacă nu avea s-o facă, cei din debara...

Terorizat de acest gând, râse fals şi spuse:

– Acum, vom încerca ceva cu totul nou, de-a dreptul extraordinar... o metodă suedeză... Ţineţi gura deschisă!... În dreptul celui de-al patrulea premolar, am observat o uşoară inflamare... Vreau s-o văd mai îndeaproape...

Kloppe ridică o sprânceană, uimit din cale afară.

– Destindeţi-vă... destindeţi-vă... Este posibil să fie vorba despre un agent iritant la nivelul parodontului marginal... Ceva foarte frecvent.

În timp ce vorbea, Strohl apucă masca de anesteziere, legată cu un tub de cauciuc de o butelie ce conţinea protoxid de azot.

— Inspiraţi adânc de câteva ori.

Kloppe se crispă. Cu o zi în urmă, Strohl îl examinase şi nu descoperise nimic, aşa că iritarea despre care pomenise acesta nu putea să apară peste noapte. Făcu din nou semn că doreşte să vorbească, dar simţi brusc cum i se pune masca pe figură.

— Nu mişcaţi... Inspiraţi... Destindeţi-vă...

Neînţelegând comportamentul lui Strohl, Kloppe vru să se ridice din fotoliu, şi din reflex, inspiră adânc. Brusc, avu o impresie ciudată de moleşeală. Ridică mâna pentru a protesta, se agăţă de Strohl, şi simţi cum îi lipseşte aerul, ceea ce-l făcu să mai inspire încă o dată. Mâna profesorului ce-i apăsa fruntea deveni grea ca un bloc uriaş de metal, iar lampa se sparse în milioane de străfulgerări ca de gheaţă.

Kloppe îşi pierdu cunoştinţa. Strohl îşi mai menţinu mâinile tremurătoare câteva secunde pe mască şi după ce fu sigur că bancherul se afla complet sub efectul anestezici, se întoarse către cei doi care îi urmăreau mişcările, şi cu lacrimi în ochi şi o privire ce implora, gemu:

— Nu pot... nu pot...

Îşi şterse sudoarea ce-i împăienjenea vederea şi strigă:

— Nu pot!

Individul cel uriaş se apropie de el şi-l pălmui violent:

— Treci la treabă, neisprăvitule! Vrei s-o crestăm pe nevastă-ta?

Strohl simţi cum îi bubuiau tâmplele. Întoarse capul şi se uită pierdut la Ingrid. Albă la faţă ca o moartă, doar ochii îi exprimau groaza ce o stăpânea. În dreptul carotidei, lama briciului nu se mişcase nici măcar cu un milimetru.

Strohl realiză că dacă nu avea să acţioneze imediat, Ingrid urma să moară. Luptând din greu împotriva dorinţei ce-i invadase trupul de a voma, luă un cleşte, desfăcu maxilarele lui Kloppe şi căută unghiul optim de atac. Prinse cu cleştele unul dintre incisivii superiori şi forţă... Capul inert al bancherului urmări mişcarea făcută de cleşte. Strohl îşi puse cotul stâng pe fruntea lui şi începu să miste cleştele succesiv pe orizontală şi pe verticală, până îl luxă. Luă apoi un

bisturiu, tăie gingia şi reteză ligamentele care mai legau dintele de osul maxilarului. După care luă din nou cleştele şi forţă în continuare... Se auzi un trosnet. Strohl scoase cleştele din gura lui Kloppe şi urmărit de privirea interesată a lui Bellinzona, dădu drumul dintelui năclăit de sânge în tăviţa metalică.

După ce maxilarul superior al lui Kloppe nu mai avu nici un dinte, Strohl, livid şi cu faţa acoperită de o sudoare rece, îndreptă o privire rugătoare spre Bellinzona. Însă drept răspuns primi ordinul implacabil de a continua.

Molarii ce aveau rădăcinile adânci îi dădură mult de lucru. Reuşind să-şi stăpânească greaţa, fu nevoit să recurgă la ajutorul unui elevator fixat între osul maxilarului şi rădăcină pentru a extrage molarii din alveolele lor.

— Hai, mai repede!... mârâi Bellinzona, pe care spectacolul începuse să-l plictisească.

Peste opt minute, totul luă sfârşit. În gura lui Homer Kloppe nu se mai afla nici măcar un singur dinte. Privirea lui Strohl căzu din întâmplare pe tăvi a în care zăceau dinţii extraşi, mânjiţi de sângele ce începuse să se coaguleze. Ochii îi deveniră sticloşi, după care leşină.

Bellinzona se uită la el cu dispreţ, desfăcu maxilarele lui Kloppe, îşi introduse degetul arătător în gura acestuia şi începu să verifice dacă nu cumva mai rămăsese vreun dinte. Satisfăcut de cele constatate, îşi şterse degetul de haina lui Kloppe şi-i făcu semn lui Folco Mori că totul era în regulă.

Mori îi dădu drumul lui Ingrid şi-şi băgă briciul în buzunar. Bellinzona se apropie de Ingrid, îi adresă un zâmbet amabil şi brusc, o plesni. Ingrid se prăbuşi la pământ, la doi paşi de corpul lui Strohl.

Cei doi ieşiră, lăsând uşa deschisă în urma lor.

Trecu un minut. În cabinet nu se înregistră nici o mişcare. Din difuzoare, muzica lui Vivaldi continua să se reverse asupra celor trei persoane nemişcate. Telefonul sună de câteva ori, după care se opri.

Kloppe se mişcă uşor. Deschise ochii pe jumătate, îşi duse instinctiv mâna la gură şi constată că buzele îi erau pline de sânge.

Mişcându-şi capul într-o parte, dădu cu ochii de trupul lui August Strohl. Făcu un efort, îşi întoarse capul cu greu

şi o văzu pe Ingrid prăbuşită, cu halatul ridicat peste pulpele lungi şi fuzelate.

Renunţând pe moment să înţeleagă ce se întâmplase, se sculă clătinându-se, se ţinu cu mâinile de braţele fotoliului, şi făcu câţiva paşi şovăielnici spre o oglindă agăţată de perete, înrămată în bronz. Privi îndelung la ceea ce văzu, fără să se recunoască imediat. Faţa şi şervetul din jurul gâtului îi erau mânjite de sânge. Un firişor de sânge i se prelingea din gură până pe bărbie, de unde cădea în picături mici pe haină.

Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, îşi adună ultimele rămăşiţe de curaj, pentru a avea confirmarea lucrului pe care îl bănuia vag. Deschise gura.

Gingiile însângerate şi măcelărite nu mai aveau nici o proeminenţă. Cu o zi în urmă, zi care i se păru un secol, avea dinţii cei mai perfecţi din oraş. Lacrimile începură să i se amestece cu sângele de pe obraji.

În spatele său se auzi un zgomot uşor. Se întoarse şi o văzu pe Ingrid cum se ridicase de la pământ şi-l privea cu ochii dilataţi de groază. Telefonul începu să sune din nou. Cu gesturi automate şi cu un aer absent, Ingrid făcu câţiva paşi pe lângă Strohl, care începuse să geamă şi ridică receptorul. Ascultă fără ca expresia figurii ei să se schimbe, deşi se părea că nu înţelege prea bine cele spuse. Întinse apoi telefonul lui Kloppe, care îl apucă şi-l duse încet la ureche. Gesturile lor păreau învelite în vată şi executate la ralanti.

Deşi se afla într-o stare de şoc, Kloppe recunoscu imediat vocea pe care nu avea s-o mai uite niciodată. Vocea lui Italo Volpone.

— Asta a fost al doilea şi cel din urmă avertisment... Dacă nu deblochezi fondurile într-o oră, nu mai garantez nici pentru viaţa ta şi nici a familiei tale.

Kloppe nu avu puterea să scuipe cheagul gros de sânge ce i se formase în gură. Îl deplasă într-o parte cu vârful limbii, încercă să-şi stăpânească respiraţia sacadată şi articulă încet, cu vocea deformată de absenţa dinţilor, şi abia auzit:

— Crapă!

XV

Ceea ce i se întâmplase, depăşea puterea ei de înţelegere. De mai bine de şaisprezece ore, se afla închisă într-o cameră luxoasă, fără ferestre, în care un perete întreg era acoperit cu rafturi pline cu cărţi. În dreptul altui perete, se afla un televizor, o combină muzicală şi un bar în care se vedeau fel de fel de sticle cu băuturi.

Angela încercase să afle de la menajera care apărea de fiecare dată când trăgea de şnurul unei sonerii unde se afla, din ce cauză şi până când. Însă aceasta continua să rămână mută, limitându-se a-i îndeplini dorinţele cu privire la hrană şi confort.

În sinea ei, Angela bănuia că exista într-un fel sau altul o legătură între soţul ei şi faptul că fusese răpită, regretând că nu insistase în a-l întreba mai multe despre activitatea sa. După ce se convinsese că nu avea cum să iasă din acea încăpere, îşi petrecu majoritatea timpului emiţând fel de fel de ipoteze.

Pe o măsuţă de sticlă, ceasul ornat cu şerpi înlănţuiţi din bronz arăta ora trei şi jumătate când în uşă se auzi o bătaie, după care se auzi cheia răsucindu-se şi îşi făcu apariţia un bărbat voluminos.

– Doamnă Volpone, vă cer scuze pentru maniera puţin agreabilă în care colaboratorii mei v-au adus aici. Aveţi tot ce vă trebuie? Vă lipseşte cumva ceva?

– Cine sunteţi dumneavoastră?

– Un prieten de-al soţului dumneavoastră. De fapt, mai mult decât un prieten. Eu şi Cu Italo suntem asociaţi. Mă numesc Ettore Gabelotti. Nu cumva v-am trezit din somn?

– Vreau să plec imediat !

– Mai întâi, daţi-mi voie să vă expun în câteva cuvinte situaţia. Se pare că instrucţiunile mele nu au fost executate întocmai. Le cerusem oamenilor mei în mod expres să vi se explice motivul invitaţiei.

Angela ridică sprâncenele surprinsă:

– Invitaţie? Cum adică, invitaţie? Sunt adusă cu forţa aici, sub ameninţarea armelor, şi dumneavoastră rostiţi cuvântul invitaţie?

– Oamenii mei au fost pedepsiţi pentru modul în care s-au comportat cu dumneavoastră. Încercaţi să înţelegeţi... După cum ştiţi prea bine, Italo se află la Zürich, pentru o afacere comună. A avut de suportat nenorocirea ce s-a abătut asupra familiei, prin dispariţia fratelui lui, pe care l-am stimat cu toţii. Însă, este foarte posibil ca moartea lui *Don* Genco să nu fi fost naturală. Iar Italo este neliniştit din această cauză. La fel şi cu, mai ales când am aflat că anumite persoane care nu ne văd cu ochi buni pe mine şi pe Italo au proferat ameninţări cu privire la persoana dumneavoastră. Aşa că am considerat că cel mai bun lucru este de a vă aduce aici, la mine acasă, pentru a fi în afară de orice pericol.

– Aş vrea să plec.

– Sigur, sigur, puteţi pleca când doriţi, numai că eu vă conjur să n-o faceţi. Mai târziu, îmi veţi mulţumi.

– Ascultaţi, domnule Gabelotti, am fost luată de acasă ieri după-amiază, şi acum este aproape ora patru dimineaţa. Nu aş vrea să abuzez de ospitalitatea dumneavoastră. Şi îi voi transmite lui Italo faptul că v-aţi gândit la protecţia mea. Dar acum, vă rog să daţi dispoziţie oamenilor dumneavoastră să mă conducă acasă!

– Hm, doamnă Volpone, îmi dau foarte bine seama că mă ironizaţi şi că nu apreciaţi absolut de loc grija mea. Însă îl apreciez prea mult pe Italo ca să-mi pot permite cel mai mic risc în legătură cu siguranţa dumneavoastră. Insist încă o dată să-mi acordaţi favoarea de a mai rămâne aici şi această noapte

Angela simţi cum lacrimile îi urcară în ochi, dar îşi muşcă buzele să nu izbucnească în plâns. Avea prietene în Italia şi Anglia, dar în America nu avea pe nimeni. În New York nu cunoştea decât câteva restaurante şi două sau trei muzee. Pentru ea, centrul lumii îl constituia patul lor conjugal, orice altceva nemaiavând nici un fel de importanţă. Însă Italo nu se afla acolo, iar ea se simţea singură şi vulnerabilă într-o situaţie pe care nu o înţelegea şi care îi inspira teamă. În spatele aerelor amabile şi curtenitoare ale acelui individ obez, Angela simţea o putere şi o hotărâre implacabilă. Cât şi un pericol, emanat în mod paradoxal în clipele în care aceasta zâmbea.

Însă nu era ea femeia care să facă crize de nervi. Se hotărî ca pe moment, să se resemneze în faţa fatalităţii.

– Mă trezesc la ora nouă dimineaţa, beau cafeaua fără zahăr şi mănânc ouă prăjite cu şuncă.

Gabelotti se înclină atât cât îi permitea pântecele:

– Vă sunt foarte recunoscător că mi-aţi acceptat invitaţia. Totul va fi aşa cum doriţi. Încă o dată vă cer scuze pentru comportamentul oamenilor mei.

Angela se băgă în pat. Cu aerele lui de elefant cumsecade, Gabelotti îi băgase spaima în oase.

Era cinci dimineaţa. Stinse veioza şi adormi cu gândul la Italo.

În familia Volpone, toată lumea îl iubea pe Moshe Yudelman. Iar Vittorio Pizzu, mai mult decât ceilalţi, deşi considera că Yudelman avea un defect grav, şi anume că era poet. Într-adevăr, Yudelman considera că vorba dulce şi negocierile purtate cu abilitate sunt suficiente pentru a rezolva situaţiile cele mai încâlcite, pe când Vittorio ştia că aşa ceva era complet fals şi că întotdeauna venea un moment în care trebuia să se facă apel la arme pentru impunerea propriului punct de vedere.

Acelaşi lucru se întâmplase şi când Yudelman îi mărturisise intenţia sa de a se duce la Gabelotti. Vittorio încercase să-l facă să se răzgândească, însă nu reuşise.

– Eşti ţicnit de-a binelea dacă te duci în labele lui! Să ştii că nu o să te mai întorci!

— Ba mă duc. Şi singur. Şi mă voi întoarce! Vittorio, nu te amesteca.

Pizzu se prefăcu resemnat şi acceptă să nu se amestece, dar fără ca Yudelman să ştie, îl însărcină pe Vicente Bruttore să desemneze doi oameni să-l urmărească discret pe Yudelman. Vito Francini şi Quinto Favara, doi tineri cu plete şi îmbrăcaţi în blugi îl urmăriră pe consilier cu o motocicletă Honda, până când acesta ajunse la casa lui Gabelotti.

Apoi, Vittorio dăduse ordin lui Aldo Amalfi, Vicente Bruttore şi lui Joseph Dotto, cei trei locotenenţi ai familiei Volpone, de a-şi aduna oamenii şi de a răscoli New Yorkul, pentru a da de urma Angelei. Presentimentul său era că Gabelotti o răpise pe Angela, iar dacă lucrurile stăteau aşa, Italo nu avea să-i ierte niciodată lui Gabelotti afrontul adus, ceea ce însemna că în mod fatal, războiul dintre cele două familii avea să izbucnească, terminându-se doar prin moartea unuia dintre cei doi capi.

Vittorio se uită la ceas şi se convinse că nu mai putea fi vorba de nici o îndoială. Moshe Yudelman se dusese la Gabelotti în ajun, pe la prânz. Şi a doua zi, la cinci dimineaţa, încă nu se întorsese. Ori Gabelotti îl ţinea ostatic, ori îl lichidase într-unul din obişnuitele lui accese de furie. Vito Francini şi Quinto Favara îl sunaseră din jumătate în jumătate de oră, pentru a-l informa că Yudelman se afla în continuare în interiorul casei lui Gabelotti.

Pizzu oftă, luă telefonul şi formă numărul lui Italo de la Zürich pe care i-l dăduse Vicente Bruttore.

— *Padrone?* Sunt eu, Vittorio...

— Unde ai fost până acum, ticălosule? Te-am căutat peste tot! Angela! Unde este Angela?

— *Padrone*, am răscolit tot oraşul. Încă nu am nici o veste... Continuăm să căutăm...

Explozia de furie a lui Italo îl făcu pe Pizzu să depărteze receptorul telefonului de ureche.

— O vreau pe nevastă-mea! M-ai înţeles? O vreau pe nevastă-mea!

— Da, *padrone*...

Cu o voce în care vibra furia, Volpone începu să urle:

— O să vă termin pe toţi dacă i s-a întâmplat ceva! Pe toţi! M-ai auzit? Şi pe tine! Răspunzi de ea cu capul!

Pizzu înghiți în sec și încercă să spună:
– M-am gândit că...
– Să nu gândești nimic! Găsește-o!
– Da, *Padrone*. O s-o găsesc. Însă mi-am tot spus că... Angela nu poate trăi fără tine... așa că poate o fi plecat spre tine, fără să ne anunțe...
– Mi-ar fi spus! Angela îmi spune întotdeauna tot! Și dacă te tot lauzi că gândești, la Gabelotti te-a dus mintea?
– Da.
– Și atunci? Ce mai aștepți? De ce nu ai tăbărât peste el? Unde este Moshe?
– La Gabelotti.
– Tâmpitul! De cât timp?
– De ieri de la prânz...
– Ai înnebunit de-a binelea! Toți ați înnebunit! Vrei să-ți spun de-a fir a păr ce să faci? *Porco Dio di merda!* Și în timpul ăsta, eu stau aici ca pe jăratic!
– *Padrone*, așteptam să-mi dai dispoziții...
– Să-ți dau dispoziții! Și când vreau să ți le dau, nu te găsesc! Ia-i pe Amalfi, Bruttore și Dotto! Și ia-l pe Yudelman înapoi!
– Am înțeles, *Padrone*...
Și ca să-i arate lui Italo că din acel moment, nu mai avea nici o urmă de ambiguitate în ceea ce privea imaginea sa cu privire la șefia familiei, Vittorio Pizzu adăugă:
– Am înțeles, *Don* Volpone.

Problema care îl frământa pe locotenentul Blesh, un meloman rafinat, era găsirea acelei ultime verigi a lanțului care să închidă bucla, fie ea într-o melodie, un tablou sau un raționament de pură logică. Numai că întrebările pe care și le punea Blesh rămâneau fără răspuns: un picior găsit pe scutul unei locomotive, fără să se fi găsit corpul acestuia, un polițist american care se evaporase pur și simplu, fără să fi achitat nota de la hotel, iar colegul său, zdrobit pe asfaltul trotuarului din fața hotelului Sordi's, după o cădere de la etajul al optulea, deși nu băuse absolut nimic, așa cum rezultase în urma autopsiei. Iar toate astea se întâmplaseră la Zürich, în ultimele cinci zile.

Căpitanul Kirpatrick nu-l mai sunase de când vorbiseră la telefon, aşa încât Fritz Blesh se încăpăţână să descopere singur raportul între cauză şi efect care exista între aceste fapte, aparent fără nici o legătură între ele. După părerea sa, era vorba despre o afacere de droguri în care poliţiştii americani şi membrii Mafiei aleseseră Elveţia drept teren de confruntare.

Însă aceasta nu era totul. În ajun, unul dintre inspectorii săi îi adusese la cunoştinţă faptul că în sala de maşini a hotelului Commodore, avusese loc un schimb de focuri de armă, iar funcţionarii hotelului fuseseră alertaţi de un nor de aburi care îşi avea originea la subsolul clădirii. Poliţia descoperise că mai multe cazane fuseseră găurite de gloanţe, iar în prezent, proiectilele respective se aflau în laboratoarele de analiză. Dar în afară de câteva urme de sânge, nu mai fusese descoperit nimic.

Blesh, care nu se încredea decât în el însuşi, se dusese la faţa locului pentru a face cercetări suplimentare, dar nu reuşi să afle nimic în plus. Pentru orice eventualitate, alertă toate serviciile vamale să înregistreze orice intrare în ţară a vreunui turist italian sau a oricărui altcuiva al cărui nume avea vreao rezonanţă cu limba italiană.

Atenţia lui Mauro Zullino fu atrasă nu atât de motocicleta Honda, ci mai curând de cei doi indivizi cu căşti de motociclist pe cap şi cu cizme de piele, care de câtva timp se aflau într-un du-te vino permanent între motocicleta lor şi un local deschis non-stop, aflat la câţiva zeci de metri depărtare.

Mauro Zullino era unul dintre oamenii familiei Gabelotti, ascultând de ordinele oricăruia dintre cei trei locotenenţi ai lui *Don* Ettore, Carlo Badaletto, Simeone Ferro şi Frankie Sabatini, sau, în cazuri extreme, chiar de ale lui Thomas Merta. Apartamentul particular al lui *Don* Ettore se întindea pe cei cinci sute de metri pătraţi ai etajului al optulea al clădirii. La etajul de dedesubt, se aflau camerele rezervate oaspeţilor, birourilor şi paznicilor. La etajul opt nu se putea ajunge decât cu un lift particular, a cărui intrare era păzită în permanenţă. Nimeni nu putea folosi liftul fără să nu fi trecut în prealabil prin faţa privirilor severe şi vigilente ale pazni-

cilor, care aveau şi o legătură telefonică directă cu etajul superior.

Întreaga clădire aparţinea unei societăţi imobiliare controlate de *Don* Ettore, iar una dintre încăperile de la parter era rezervată paznicilor ce controlau în permanenţă intrarea principală. Orice activitate suspectă din stradă era transmisă de către aceştia celor de la etajul şapte, încât întreaga clădire era protejată aidoma unei fortăreţe.

Mauro Zullino remarcă faptul că din momentul în care intrase de gardă, unul dintre cei doi motociclişti din stradă se întorsese cel puţin pentru a şasea oară dinspre localul deschis non-stop pentru a-i comunica ceva colegului său ce meşterea la motocicletă. Lui Zullino i se păru suspectă activitatea lor la ora cinci dimineaţa, aşa că puse mâna pe interfon şi îşi înştiinţă colegii de la etajul şapte.

– Manuella!

– Da, domnişoară Renata!

– Oare de ce mă mărit eu?

Manuella puse platoul cu micul dejun pe patul Renatei şi îi răspunse zâmbind:

– În fiecare dimineaţă mă tot întrebaţi acelaşi lucru, iar eu vă dau acelaşi răspuns.

– Răspunsul pe care mi-l dai e prost, spuse Renata, aranjându-şi părul. Nu-mi place ceea ce-mi spui. Ai primit astăzi vreo scrisoare de la Julio?

– Nu încă. Poate că după-amiază...

– Iar ai uitat piperul!

– Of! Îl uit mereu!

– Manuella...

– Da, domnişoară!

– Şi ce-i tot scrii lui Julio în scrisorile alea?

Manuella căzu pe gânduri câteva clipe, după care spuse:

– Păi... Îi spun că îmi este dor de el...

Renata se gândi dacă ar fi putut spune acelaşi lucru despre Kurt şi ajunse la concluzia că ar fi fost imposibil. Era convinsă că nu putea fi în stare să scrie asemenea lucruri.

– Dar el, ce-ţi spune?

– Acelaşi lucru! izbucni Manuella în râs.

– Hm... înseamnă că este cam monoton...

– Ba nu, domnişoară! E atât de bine să ştii lucrul acesta, să fii sigură de aşa ceva! Şi Julio este ca şi mine. Are nevoie de cuvintele mele. Oh, dacă aţi şti ce frumoasă este rochia dumneavoastră! Aţi uitat cumva că astăzi...

– Nu, n-am uitat.

– O să fie o nuntă ca-n poveşti!

– Da, aşa o să fie, încuviinţă Renata. Îmi aduci o dată piperul ăla?

– Ăia nu sunt sticleţi, îi spuse la interfon Thomas Merta lui Mauro Zullino. Sunt oameni de-ai lui Volpone. O să regrete că l-au lichidat pe Rico Gatto!

Cu două ore în urmă, Thomas Merta asistase împreună cu Frankie Sabatini, Simeone Ferro şi Carlo Badaletto la cea mai cumplită criză de furie a lui Ettore Gabelotti.

– Un număr de cont fals! urlase acesta. Jigodia şi rahatul ăsta de O'Broin mi-a dat un număr de cont fals! El! Mie!

Nemişcaţi, cei trei locotenenţi, cei doi consilieri şi chiar şi Thomas Merta aşteptau să treacă furtuna, ştiind că în cazuri extreme, Gabelotti era capabil să se ia pe nedrept chiar de proprii săi oameni.

– Ai vrut capul lui Yudelman! răcni Gabelotti la Carlo Badaletto. Ai vrut s-o lichidăm pe Angela Volpone! Auzi ce tâmpenii! Sunt trădat de oamenii mei, de nemernicii cărora le dau de mâncare! Ştiam eu că Italo nu este aşa de tâmpit ca să ne păcălească! Dacă v-aş fi ascultat, am fi lichidat întreaga familie Volpone! Sunteţi nişte incapabili! Acum, Volpone o să fie obligat să ne-o plătească pentru că i-am răpit nevasta şi pe Yudelman! Şi în tot timpul ăsta, cele două miliarde de dolari stau frumuşel la bancă, până când cineva din Comisia de Securitate o să pună mâna pe ei! Iar voi, vă jucaţi de-a hoţii şi vardiştii!

Carlo Badaletto îndrăzni să deschidă gura:

– *Don* Ettore, dacă Italo este atât de curat cum îl credeţi, permiteţi-mi să vă întreb ceva: ce naiba învârte la Zürich?

Gabelotti îl fulgeră cu o privire încărcată cu ură şi strigă la el:

– Închide-ţi pliscul ăla de cretin! M-auzi?

Se proţăpi apoi în faţa lui Badaletto şi cu guşa tremurându-i de furie, răcni:

– Mai ai ceva de spus?... M-auzi?... Hai, spune! Cântă!

Badaletto înţelese că dacă avea să deschidă gura, putea s-o păţească rău de tot. Dădu din cap în semn că nu, făcu câţiva paşi până în dreptul unui tablou ce reprezenta docheri în port şi-şi aţinti ochii asupra lui, aşteptându-se ca din clipă în clipă să primească un glonţ în ceafă. Cu patru ani în urmă, Gabelotti trăsese de la câţiva metri într-un om de-al său, pentru simplul fapt că acesta încercase să glumească în momentele în care era muştruluit pentru neîndeplinirea ordinelor primite. Cu umărul zdrobit, nefericitul avu inspiraţia să îngenuncheze în faţa lui Gabelotti, să-i ceară scuze şi să-i sărute mâna, fapt care-i salvă viaţa.

– Mă duc s-o văd imediat pe Angela Volpone, să încerc să repar tâmpeniile voastre!

Gabelotti ieşi din încăpere ca o furtună, cu ochii injectaţi de sânge. Cei rămaşi se priviră fără să scoată o vorbă, fiind convinşi că afrontul adus lui Volpone nu putea fi reparat prin vorbe.

– Frankie, spuse Thomas, ia-l pe Simeone şi lichidează-i pe indivizii ăia de afară!

Quinto Favara se apropie de motocicletă cu un pas grăbit şi când ajunse lângă Vito Francini, îi spuse:

– Am vorbit cu Vicente. Trebuie s-o ştergem de-aici!

Şi îşi coborî viziera căştii. Vito nu mai pierdu vremea cerându-i explicaţii, se urcă pe motocicletă şi acţionă demarorul. Motorul porni imediat. Quinto se urcă în spate, iar Vito debreie şi cu un zvâcnet al corpului eliberă piedica ce ţinea motocicleta proptită. Însă aproape imediat, simţi cum Quinto îl bătea pe umăr, făcându-i semn să se uite în spate. Întoarse privirea şi văzu cum o limuzină neagră cu farurile aprinse se îndrepta cu toată viteza spre ei. Vito zâmbi, acceleră puternic făcând motorul să urle şi porni din loc ca o săgeată. La acea oră matinală, strada era complet pustie. Vito schimbă în viteza a patra, şi ţâşni spre capătul străzii. Vitezometrul indica o sută şaizeci de kilometri la oră. Când mai avea de parcurs vreo douăzeci de metri, văzu cu groază cum altă maşină neagră înainta încet în intersecţie, cu scopul clar de a-i tăia drumul.

Era prea târziu să mai frâneze. Botul maşinii, o berlină Pontiac, se apropiase de marginea trotuarului, aşteptând trecerea motocicletei. Francini înţelese într-o fracţiune de secundă că şoferul Pontiacului îl aştepta să apară prin spaţiul lăsat liber, pentru ca să-l strivească de zid.

Se hotărî că singura sa şansă de scăpare era să se prefacă. Înclină motocicleta spre stânga, pentru a-l convinge şi mai mult pe şoferul Pontiacului că avea să cadă în cursă. După cum prevăzuse, acesta mai avansă cu câţiva metri pentru a-i bloca şi mai mult trecerea. Ceea ce aştepta şi Vito. Schimbă în viteza a treia, şi înclină brusc motocicleta spre dreapta, încercând să treacă prin spatele maşinii, însă aripa roţii din spate atinse bara maşinii. Francini trase de ghidon încercând să restabilească echilibrul, însă roata din faţă se lovi de marginea trotuarului. Motocicleta sări în aer, se învârti şi zbură cu o viteză de peste o sută de kilometri la oră spre faţada de beton a clădirii, care explodă în faţa privirilor îngrozite ale lui Quinto şi Francini.

După ce vorbise cu Angela, Gabelotti se dusese în camera sa. Era frânt de oboseală şi cu nervii întinşi la maximum. Era convins că dacă nu apuca să doarmă câteva ore, avea să ajungă în pragul isteriei, iar deciziile pe care trebuia să le ia în legătură cu trădarea lui Mortimer O'Broin îl obligau să fie odihnit şi calm. Se băgă în pat dar nu reuşi să adoarmă. Răsuci pe toate părţile situaţia actuală în care se aflau cele două familii ce conduceau activitatea Mafiei şi ajunse la concluzia că doar el şi Yudelman erau în stare să reprezinte interesele clanului. Italo Volpone nu avea nici sângele rece şi nici experienţa necesară pentru a prelua conducerea, iar în afară de el, nimeni nu ar mai fi putut emite pretenţii la funcţia de *Don*.

Timp de o oră, nu reuşi să închidă ochii. Se sculă, îşi puse halatul şi intră în sufrageria în care Thomas Merta şi Carlo Badaletto beau cafea şi fumau, discutând cu voce scăzută.

— Adu-mi-l pe Moshe! îi ordonă el lui Simeone Ferro.

Thomas Merta îi turnă o ceaşcă cu cafea şi Badaletto începu imediat să-i facă nişte sandvişuri. Gabelotti începu să mănânce cu un aer absent, muind sandvişurile în cafea.

Peste puţin timp, Yudelman apăru însoţit de Ferro. Pe figura consilierului se vedea că nu dormise mai mult decât ceilalţi. Avea pungi sub ochi, era palid, şi se mişca cu un aer descurajat şi înfrânt.

Ettore Gabelotti îi dădu o palmă amicală peste umeri:

– Moshe, iartă-mă că te-am trezit aşa de devreme! Vrei să-mi faci plăcerea să bei o cafea împreună cu mine?

Gabelotti îi turnă cu mâna lui o ceaşcă de cafea lui Yudelman şi împinse spre el platoul cu sandvişuri.

– Cred că a sosit timpul să-ţi dau nişte explicaţii. Şi ţi le datorez, Moshe. Şi îţi dau cuvântul meu că lucrurile pe care am să ţi le spun de faţă cu aceşti martori sunt cât se poate de reale.

Carlo Badaletto şi Thomas Merta schimbară între ei o scurtă privire surprinsă.

– Moshe, noi suntem asociaţi. Ceea ce i se întâmplă unuia dintre noi, afectează pe toţi ceilalţi, indiferent de familia din care fac parte. Iar povestea asta ne-a întors pe dos. Uită-te la mine, n-am apucat să închid un ochi toată noaptea. Şi ştii de ce? Pentru că m-am gândit tot timpul. Există nişte lucruri pe care nu le cunoşti şi pe care nu intenţionam să ţi le spun mai înainte de a nu fi rezolvat toată afacerea asta. Cât şi pentru faptul de a nu te îngrijora. Ieri, am aflat de la nişte oameni de-ai mei, că se pune la cale răpirea Angelei Volpone. Şi cred că-ţi dai seama pentru ce. Cine ar fi fost responsabil de aşa ceva în ochii lui Italo?... Eu! *Don* Ettore! Moshe, se încearcă distrugerea asocierei noastre! Mulţi oameni au interesul ca între familiile noastre să izbucnească războiul!

Gabelotti aruncă o privire piezişă spre Badaletto:

– Ce stai? Nu vezi că nu mai este nici un sandviş?

Carlo dispăru pe loc.

– Moartea lui *Don* Genco, urmă Gabelotti, a iscat multe ambiţii. Aşa că, atunci când am aflat despre acea poveste cu răpirea, îţi mărturisesc că mi s-a făcut frică! Am trimis imediat la ea pe doi oameni de-ai mei pentru a o aduce aici, sub acoperişul meu şi pentru a-i asigura protecţie. Eşti de acord cum am procedat?

Yudelman îşi coborî capul, stătu câteva clipe aplecat asupra ceştii cu cafea, bău o gură, după care spuse grav:

– *Don* Ettore, nici că se putea mai bine! Vă felicit pentru prudenţa de care aţi dat dovadă şi vă mulţumesc în numele lui Italo.

– Între noi, un asemenea serviciu este cât se poate de natural! protestă Gabelotti fără să mişte. I-am explicat Angelei substratul purtării mele şi m-a înţeles. Evident, doreşte să se întoarcă acasă. E tânără, impulsivă, şi la urma urmelor, nici nu mă cunoaşte. E adevărat! Ce reprezint eu pentru ea, dacă nu un străin? Dar am insistat să mai rămână şi în noaptea asta şi a acceptat. O să te convingi de toate astea după ce se va trezi.

Lui Yudelman îi stătu pe buze să-l întrebe pe Gabelotti de ce-l sechestrase şi pe el, dar se abţinu. Întui că apăruse un element nou care îl îndemna pe Gabelotti să facă pace.

– *Don* Ettore, cât am încercat să dorm, aţi luat legătura cu banca din Zürich? întrebă el.

– Am încercat, Moshe, am încercat... minţi Gabelotti, fără să clipească şi privindu-l drept în ochi pe Yudelman. Numai că Kloppe nu se afla acolo. Şi nu am vrut să comunic numărul de cont unuia dintre directorii lui, ci doar lui personal. O să-l mai sun imediat.

Gabelotti se ridică de la masă, făcu câţiva paşi şi se opri în dreptul ferestrei. Aruncă o privire distrată pe geam şi văzu cum în stradă, câţiva poliţişti însemnau cu creta nişte linii pe caldarâm, în timp ce alţii acopereau cu pături două corpuri umane imobile. Se întoarse spre Thomas Merta şi îl întrebă:

– Ce-i cu poliţia aia, acolo jos?

Merta dădu din umeri într-un gest neputincios:

– Un accident de motocicletă, *Don* Ettore. Tinerii din zilele noastre conduc ca nebunii...

Un murmur discret de admiraţie întâmpină intrarea lui Louis Philippon în bucătărie. Colaboratorii săi îşi întrerupseră pentru o clipă activitatea, fascinaţi de eleganţa maestrului gastronom. Philippon era îmbrăcat într-o haină de caşmir negru, din al cărui buzunar de la piept ieşea o batistă de mătase violetă, pantaloni de culoarea antracitului cu dunga perfectă, o cămaşă bleu şi o cravată cu dungi galbene. Philippon susţinea că bucătăria este o artă care se practică în

smoching, la fel cum se ascultă şi muzica de cameră. În toiul preparativelor apărea impecabil, parcă cu gândurile în altă parte, evoluând printre cratiţe fără ca diferitele ingrediente, mirosurile sau fumul să pară să-l deranjeze în vreun fel.

– Ei, cum merge? întrebă el la modul general, fără să aştepte în mod precis vreun răspuns.

Luă câţiva creveţi gata decorticaţi şi îi tăie mărunt, cât bobul de orez. Apoi puse un vârf de cuţit de unt într-un ibric cu apă fierbinte, băgă un ou în ibric şi-l lăsă să fiarbă trei minute. Scoase apoi oul, îl decoji, îl tăie pe lung, scobi cu ajutorul unei linguriţe gălbenuşul şi îl înlocui cu creveţii tăiaţi mărunt. Tăie apoi două felii subţiri de pâine, aşeză un şervet imaculat pe colţul mesei, se aşeză şi începu să mănânce oul.

Louis Philippon nu concepea să pregătească pentru alţii felurile de mâncare fără ca mai întâi să nu le fi gustat chiar el însuşi.

Vittorio Pizzu îşi preveni locotenenţii:

– Asta-i o treabă care ne priveşte doar pe noi patru şi pe nimeni altcineva. Italo ţine în mod deosebit la lucrul ăsta, şi eu la fel. E vorba de o chestiune de onoare. Nimeni nu are dreptul să se atingă de vreun membru al familiei noastre fără să nu-şi rişte pielea.

Aldo Amalfi, Vicente Bruttore şi Joseph Dotto îl aprobară fără rezerve. Prin natura funcţiilor lor, se ocupau mai mult de administrarea crimelor, decât de înfăptuirea lor propriu zisă. Încă din anii uceniciei se obişnuiseră cu violenţa şi moartea, dar trecuse destul de mult timp de când nu se mai ocupaseră concret cu aşa ceva.

– Au pus mâna pe Moshe. Şi este foarte probabil ca ei s-o fi răpit şi pe Angela.

– O să-l lichidăm şi pe Gabelotti? întrebă Amalfi.

– O să-i lichidăm pe toţi cei care ni se vor împotrivi. Vicente, trimite câţiva oameni în faţa casei lui Gabelotti, îmbrăcaţi în gunoieri, să-şi facă de lucru pe-acolo. Să aibă cu ei automate şi grenade. O să ne servească drept acoperire.

Bruttore dădu grav din cap:

– Mă ocup imediat de asta, făcu el.

Peste o oră, Thomas Merta împreună cu cei trei locotenenţi ai săi coborâră din maşină în colţul străzii lui Gabelotti şi începură să străbată pe jos distanţa care îi mai despărţea de casa acestuia. O maşină a serviciului de salubritate cu însemnele municipalităţii stătea parcată lângă trotuar, chiar în faţa somptuosului imobil în care îşi avea Gabelotti apartamentele, iar patru indivizi îmbrăcaţi în salopete cărămizii îşi făceau de lucru fără să manifeste prea mult entuziasm. La câţiva zeci de metri, girofarul unei maşini staţionate a poliţiei trimitea străluciri scurte prin lumina crudă a zorilor.

Trecând prin dreptul oamenilor săi care măturau trotuarul, Vittorio aruncă unuia o privire întrebătoare.

— Un accident de motocicletă, îi şopti acesta printre dinţi, continuând să mătură. Puteţi trece...

Vittorio se încruntă.

— Le-ai spus lui Francini şi lui Favara să se întoarcă? îl întrebă el pe Bruttore.

— Sigură că da. De ce mă întrebi?

— Hm... uite aşa...

În biroul său de la primul etaj, Mauro Zullino tocmai acţionase telecomanda televizorului închizându-l, privind distrat de la fereastră activitatea poliţiştilor din stradă. De unde stătea, fusese martorul modului perfect în care colegii săi se debarasaseră de cei doi motociclişti pe care îi observase şi îi considerase suspecţi. În prezent, strada părea calmă. Câţiva indivizi în salopete cărămizii şi cu mănuşi galbene măturau trotuarul şi goleau cutiile cu gunoi în maşina salubrităţii, iar poliţiştii transportaseră cele două cadavre într-o ambulanţă şi se pregăteau să plece.

În clipa în care Pizzu împreună cu cei trei locotenenţi ai săi trecură pe sub ferestrele clădirii, Mauro Zullino întorsese capul, fără să apuce să-i vadă.

În liftul care îi ducea spre etajul şapte, Amalfi, Bruttore, Dotto şi Pizzu nu schimbară nici un cuvânt. Ştiau că uşa liftului dădea direct în anticamera în care se aflau cel puţin doi paznici, dacă nu şi mai mulţi. De reflexele acestora depindea întregul succes al misiunii lor.

Liftul se opri lin. Matarella şi Crisafulli, cei doi paznici de la etajul şapte, deschiseră uşa liftului fără nici o umbră de neîncredere, gândindu-se că era vorba de Sabatini şi Ferro

care se întorceau după ce reuşiseră să-i lichideze pe motociclişti. Dar abia se întredeschise uşa liftului, că Vittorio Pizzu îşi îndreptă iute pistolul spre ei, trăgându-le câte un glonţ în cap. Cei doi se prăbuşiră cu chipurile năclăite de sânge, în timp ce Dotto, Bruttore şi Amalfi se repeziră din spatele lui Pizzu cu pistoalele într-o mână şi cu o grenadă în cealaltă şi se aruncară asupra uşii ce dădea în apartamentul lui Gabelotti. La auzul împuşcăturilor, Gabelotti nu mai apucă să-şi înghită sandvişul. Carlo Badaletto şi Thomas Merta încercară să-şi bage mâinile sub haină şi să-şi apuce armele, dar la vederea lui Pizzu şi a oamenilor acestuia, rămaseră încremeniţi, cu mâinile în aer. Moshe Yudelman se ridică brusc, de parcă ar fi văzut o vedenie şi începu să strige:

– Nu trageţi!

– Moshe, totul e în regulă? îl întrebă Pizzu, al cărui pistol se afla îndreptat spre inima lui Gabelotti.

Yudelman dădu din cap în semn că da. Gabelotti îşi întoarse privirea spre el şi i se adresă cu un ton de reproş:

– Moshe, prietenii tăi au un mod ciudat de a-mi intra în casă. Nu cumva tu ai fost cel care i-a invitat?

Şi cu o expresie de demnitate rănită, luă ceaşca cu cafea şi bău o înghiţitură.

– *Don* Ettore, sunt convins că este vorba de o neînţelegere, făcu Yudelman.

– Unde este Angela Volpone? întrebă Pizzu, uitându-se la Gabelotti cu o privire ucigaşă.

– Doarme... dacă nu cumva aţi trezit-o voi. Moshe, explică-le...

– Aşa este, îi întări acesta spusele.

– Căutaţi-o! ordonă Pizzu locotenenţilor săi.

– Carlo! făcu Gabelotti.

– Mă duc, *Padrone!* sări acesta ca ars.

– Stai locului! strigă la el Pizzu. Aldo! Ia-le armele şi mergi cu el!

Amalfi le luă celor doi armele, îşi înfipse pistolul în coastele lui Badaletto şi îl împinse spre uşă.

Gabelotti îşi păstră figura jignită şi în ciuda spaimei care îi făcea picioarele să tremure, spuse:

– Şi acum, domnilor, vreau o explicaţie pentru comportamentul dumneavoastră!

– Am făcut pace! interveni Moshe. Lăsaţi imediat armele!

Însă nimeni nu făcu o mişcare.

– E posibil, spuse după câteva clipe Pizzu cu o expresie gânditoare.

Apoi, i se adresă lui Gabelotti pe un ton neutru:

– Cei doi paznici de aici, de la intrare, au vrut să tragă fără nici un motiv în noi. Sunt amândoi morţi.

Gabelotti îşi ridică ochii spre tavan şi-i spuse lui Yudelman de parcă i-ar fi reproşat:

– Au avut ghinion, dar şi noi. Matarella şi Crisafulli erau oamenii care aveau să afle astăzi cine intenţiona s-o răpească pe Angela Volpone.

După ce-i dictă scrisoarea lui Ines, Volpone îi legă din nou mâna cu cătuşele de calorifer şi-l luă pe Orlando deoparte.

– Dacă o să vină s-o vadă rudele alea despre care spunea, stai prin preajmă şi urmăreşte-i, dar la prima mişcare suspectă lichidează-i. O să-ţi mai ţin în rezervă negresa câteva ore, dar sunt convins că până la urmă o să ciripească. Nu e de-a noastră.

Orlando îşi muşcă buzele, dându-şi seama că nu avea nici o posibilitate să se opună unei eventuale execuţii a lui Ines.

– Iar pentru tine, am proiecte de viitor, continuă Volpone. Bellinzona o să vină dintr-o clipă într-alta. Are de terminat o treabă pe care i-am dat-o. După ce o să apară, te duci acasă, te bărbiereşti, te schimbi şi te faci frumos. Vreau să fii în plină formă. Am nevoie de tine ca să cucereşti pe cineva.

– Pe cine, *Padrone?*

– Pe fata bancherului. Pe Renata Kloppe.

Orlando se uită la Volpone mut de uimire:

– *Padrone*, dar se mărită în noaptea asta! Tot oraşul numai despre asta vorbeşte!

– Cu atât mai mult!

– În ajunul nunţii ei?... Zău *Padrone*, ce importanţă mai are pentru noi dacă o violez sau nu?

– Nu discuta! îi reteză vorba Volpone. Tu violeaz-o şi o să mă ocup eu de restul!

– Bine, *Padrone*...

După ce plecă Volpone, Orlando căzu pe gânduri. Era uşor de spus s-o violeze pe fata lui Kloppe, despre care nici măcar nu ştia cum arată. Şi în afară de asta, mintea nu-i era la aşa ceva. Era foarte îngrijorat de soarta lui Ines.

În timp ce întorcea situaţia pe toate părţile, la uşă se auzi soneria. De trei ori scurt şi de două ori lung, aşa cum fusese convenit. Orlando deschise şi Bellinzona îşi făcu apariţia cu un rânjet întipărit pe figură:

– Unde-i puicuţa ta? M-aş mai tăvăli niţel cu ea!

– În camera ei. E legată. Şi Italo nu vrea să te atingi de ea.

Auzind tonul glacial cu care îi vorbea Orlando, Bellinzona ridică mirat sprâncenele:

– Doar nu-mi porţi pică, nu?

– Pentru ce anume?

– Fiindcă am călărit-o şi eu niţel.

– Nu.

– Doar am primit ordin! Şi nu i-am făcut nici un rău, să ştii... Şi la urma urmelor, ce mai contează, cu unul în plus sau în minus...

Orlando dădu din umeri:

– Bine, hai s-o lăsăm moartă... S-ar putea ca doi fraţi sau verişori ai ei să vină s-o viziteze.

Bellinzona îl privi interzis:

– Aici? Nu zău, ţi-ai pierdut minţile!

– Volpone ştie de treaba asta.

– Şi a fost de acord să vină indivizii ăia aici?

– Da. Dacă apar, o dezlegi şi eşti cu ochii-n patru.

– Şi ce mama naibii sunt ăia?

– Zice că nişte diplomaţi.

– Diplomaţi ca fundul meu!... Nişte negri! Bine, hai zi, cuvânt cu cuvânt ce ţi-a spus Italo să fac!

Orlando ezită o clipă, după care spuse cu o nuanţă de regret în glas:

– Dacă o să ţi se pară ceva suspect, să tragi!

– Hm... dacă o s-o ţinem tot aşa, o să avem în spate toţi sticleţii din ţara asta! Fără să-i mai punem la socoteală şi pe

ăia americani!... Nu ar fi trebuit să fie de acord cu vizita maimuțelor ălora!

Orlando se proțăpi în fața lui, înfuriat brusc:

– Termină să-mi spui tot timpul ce-ar trebui sau nu de făcut! Ea a vorbit cu ei la telefon, nu eu!

– Măi băiete, dar ce-ți sare așa mustarul?

– Salut! îi spuse Orlando.

Și înșfăcându-și haina de pe spătarul unui scaun, se repezi spre ușă.

– Hei, stai o clipă! Mai înainte de a pleca, arată-mi marfa, să mă conving că totul e în regulă!

Orlando se întoarse, făcu câțiva pași și deschise iritat ușa de la camera lui Ines.

– Bună ziua, păpușico, îi spuse Bellinzona.

– Dacă o cheamă cineva la telefon, s-o lași să vorbească, îl sfătui Orlando. Iei celălalt receptor și asculți ce vorbește. Ordinul lui Italo.

– Și dacă vrea să facă pipi, unde face, în pat?

În clipa în care Orlando îi întindea cheia de la cătușe, se auziră în ușa de la intrare câteva bubuituri însoțite de râsete și voci gălăgioase.

– Fir-ar să fie, au și venit! exclamă Orlando.

Bellinzona îl imită, în timp ce Ines se porni să strige:

– Hei, băieți, vin acum!

Bellinzona o privi întunecat:

– Să le spui că ai treabă! Îți dau doar cinci minute să stai cu ei! După care să se care naibii, că dacă nu o să-i azvârl chiar eu!

Și pentru a se face mai bine înțeles, scoase din buzunar pistolul și i-l arătă lui Ines. Orlando îi desfăcu cătușele și-i făcu vânt:

– Hai, deschide! Și nu care cumva să faci vreo prostie!

Bellinzona se așeză într-un fotoliu din sufragerie, cu mâna dreaptă în buzunarul hainei, încleștată pe pistol și cu o revistă pe genunchi.

Ines deschise ușa, în al cărui cadru apăru mai întâi un buchet enorm de liliac, urmat apoi de doi indivizi care își plecară capetele pentru a putea trece de pragul de sus. Bellinzona îi privi uimit, nevenindu-i să-și creadă ochilor că statura lui de un metru nouăzeci, cu cele o sută treizeci de

kilograme, i se părea derizorie față de corpurile celor doi negri. Schimbă cu Orlando o privire stupefiată. În picioare, creștetul acestuia abia dacă ajungea la nodul cravatei celui mai mic dintre negri, îmbrăcat într-o haină de culoarea mustarului, cu o cămașă albă și pantaloni gri de lână. Celălalt era îmbrăcat în blue-jeans, un tricou peste care avea o scurtă de piele și în adidași. Cei doi o luară pe Ines în brațe, și începură să danseze cu ea prin cameră.

– Negri ticăloși ce sunteți!... țipa Ines, prefăcându-se că dă în ei. Vreți să-mi luați gâtul! Nemernicilor!

Brusc, cei doi uriași se opriră, dându-și seama că nu erau singuri în încăpere. Ines se întoarse spre Bellinzona și Orlando și le spuse veselă:

– Să vă fac cunoștință cu verișorii mei. El este Kouakou... și el este Rocky.

Cei doi negri zâmbiră, dând la iveală o dantură strălucitoare și își întinseră mâinile spre Orlando și Bellinzona. Aceștia aveau neîncrederea săditâ în sânge, însă aflându-se sub șocul vederii celor două fenomene ale naturii, comiseră o imprudență fatală, scoțându-și din reflex mâinile din buzunar.

Aproape fără să-și dea seama ce anume se întâmpla, Bellinzona și Orlando se treziră în aer, după care corpurile lor parcurseră un arc de cerc și aterizară la câțiva metri, făcând să vibreze întreg apartamentul. Cu iuțeala fulgerului, armele lor trecură în mâinile uriașilor.

– Ăsta-i? întrebă Rocky, arătând spre Orlando Baretto.

– Nu, ăla mare, spuse Ines.

– Și cu ăsta ce-i? insistă Rocky.

Ines aruncă o privire disprețuitoare spre Orlando care încă mai era năucit de șocul căderii.

– Nimic... un pitic, și el acolo...

– Du-te în camera ta și fă-ți valiza. O să te chemăm noi.

Ines se întoarse pe călcâie și intră în camera ei fără să se uite în urmă. Bellinzona mormăi și deschise ochii:

– Porci de negri!

Nici unul dintre cei doi negri nu catadicsi să-i răspundă. Începură să discute cu voce joasă, fără ca măcar să-și atingă armele confiscate asupra celor doi, prăvăliți pe covor.

Kouakou aruncă în aer o monedă şi o prinse în palma sa uriaşă.

– Cap! spuse el, deschizându-şi pumnul.

Rocky se apropie de el:

– Ai pierdut! E pajură.

Bellinzona chicoti:

– Ce daţi voi cu banul, negrilor? Fesele voastre?

– Ba nu, pe ale tale, îi răspunse Kouakou pe un ton rece.

– Negri puturoşi ce sunteţi! le aruncă Bellinzona.

Kouakou îl privi uimit.

– Hei, Rocky, cred că grăsanul ăsta vorbeşte cu tine!

– Cu mine?... Nu prea cred...

– Împuţiţi de negri cu fundul ciuruit! continuă Bellinzona.

Rocky şi Kouakou izbucniră într-un hohot de râs, uitându-se amuzaţi unul la altul. Bellinzona se ridică greoi, sub privirile atente ale celor doi. Rocky scoase la rândul său o monedă din buzunar, şi-l întrebă pe Kouakou:

– Cap sau pajură?

– Tot cap.

Rocky aruncă moneda în aer, o prinse şi deschise apoi pumnul:

– Măi să fie, dar câştigi întruna!

Kouakou aruncă pistolul pe un divan şi făcu câţiva paşi spre Bellinzona. Lui Pietro, care trăise prin lumea dură şi nemiloasă a docurilor din New York, nu-i era niciodată frică de nimeni. La treispezece ani, i se dusese vestea de bătăuş ce era şi conducea prin teroare bandele de adolescenţi din cartierul său. Însă cel mai mult îi ura pe negri, pe care îi considera nişte fiinţe aflate între maimuţe şi oameni.

– Sora mea mi-a spus că te-ai purtat nerespectuos cu ea, făcu Kouakou suav.

– Târfa aia de dincolo e soră-ta? pufni Bellinzona disprețuitor. Am călărit-o şi eu niţel, dar mi-a mutat nasul din loc, aşa de mult puţea.

Cu toate că era pregătit şi gata de luptă, Bellinzona nu avu timpul să vadă nimic. Nici măcar să-şi ridice braţul să se apere. Trei lovituri succesive porniră parcă din trei direcţii diferite, atingându-l aproape simultan la ficat, în falcă şi în inimă, cu violen a şi precizia unui piston. Bellinzona îşi retrase gâtul ca de taur între umeri, şi se năpusti cu capul

înainte, într-o şarjă ce nu lăsase niciodată vreo şansă adversarului. Avea capul tare ca piatra. În adolescenţă câştiga pariuri spărgând cu capul traverse de cale ferată, spre uimirea celor din jur.

Când Bellinzona ajunse în dreptul lui Kouakou, acesta se răsuci pe loc, evitând impactul şi întinse piciorul. Bellinzona plonjă în încăpere câţiva metri, paralel cu podeaua, după care se prăbuşi peste o măsuţă care se frânse sub greutatea sa. În aceeaşi clipă, Orlando care continua să stea pe covor, luă un ciob din globul veiozei sparte de Bellinzona şi ţâşni spre spatele lui Kouakou.

– Pui de căţea, făcu cât se poate de calm Rocky.

Fără ca măcar să se ridice din fotoliul în care stătea aşezat, îşi întinse braţul imens şi-l înşfăcă pe Orlando de încheietura mâinii şi i-o răsuci, făcându-l să scape ciobul, trăgându-i în acelaşi timp un picior în plex. Orlando se prăbuşi gemând.

Kouakou se aplecă şi-l ridică pe Bellinzona cu o singură mână, îi descheie cureaua de la pantaloni şi-i dădu pantalonii jos. Bellinzona îşi veni în fire în clipa în care Kouakou îi smulgea chiloţii cu o expresie de ură şi dispreţ.

Bellinzona îşi roti îngrozit ochii în cap, încercând să scape, dar Kouakou îl prinse de păr şi îl izbi de trei ori de podea. Orlando zăcea la câţiva metri de el şi vomita, zdrobit de cumplita lovitură de picior primită.

Kouakou se aplecă asupra lui Bellinzona, îi prinse capul în palmă, de parcă ar fi prins mingea de baschet, şi-i spuse calm:

– Ascultă-mă, împuţitule, acum o să păţeşti exact ceea ce i-ai făcut surorii noastre. Şi să ştii că nu negrii au fundul ciuruit... Tu o să-l ai!

Bellinzona realiză faptul că era complet dezarmat în faţa celor doi negri şi că în acele clipe, forţa sa se putea compara doar cu a unui copil. Corpul său enorm se afla întins pe covor, iar fesele şi pulpele lui monstruoase evocau partea din spate a unui porc. Ochii i se împăienjeniră de lacrimi de neputinţă:

– Frate, n-o face!... N-o face, frate!... gemu el.

Fără să-i acorde vreo atenţie, Kouakou îşi întoarse privirile spre Orlando, a cărui figură devenise verde, şiroind de sudoare.

— Cu tine nu avem nimic... Vrem doar să asişti la spectacol. Şi ştii de ce ? Fiindcă gunoiul ăsta n-o să-ţi ierte niciodată că ai fost martor la aşa ceva. Şi o să-i fie frică să nu mai spui şi altora.

Îl fixă câteva clipe cu privirea pe Orlando şi-i spuse ca o concluzie:

— O să te ucidă...

— N-o face, frate... gemu din nou Bellinzona. Mai bine omoară-mă, dar n-o face...

— Gura, porcule! răcni la el Kouakou. Rocky, eşti gata?

— Gata! făcu acesta.

Capetele celor din încăpere se întoarseră spre Rocky. Ceea ce văzu Bellinzona şi Orlando îi îngrozi. Din pantalonii deschişi ai lui Rocky se vedea un sex enorm, de proporţii inumane. Kouakou îngenunche rapid, îl întoarse pe burtă pe Bellinzona ca pe o cârpă. Se aşeză peste el, strivindu-i spatele cu greutatea sa, şi-i propti în ceafă propriul său pistol.

— Trage, jigodie de negru! Trage! strigă Bellinzona.

Kouakou îşi înfipse mâna în părul lui şi-i izbi capul de podea. Năucit, Orlando încercă să închidă ochii, dar îi deschise aproape imediat, fascinat de grozăvia spectacolului. Îl văzu pe Rocky cum se aşeză în spatele lui Bellinzona, care începuse să plângă ca un copil, zgâriind parchetul cu unghiile.

— Nu... nu...

— Bastardule! mârâi Rocky.

Corpul său începu să se onduleze, în timp ce degetele sale puternice se înfipseră în carnea moale şi albă a lui Bellinzona.

Cei doi fraţi nu mai aveau nimic din înfăţişarea unui aspirant la onorurile fizicii nucleare şi a unui campion de baschet profesionist. Deveniseră două animale cu ochii înnebuniţi de furie, două fiare care aplicau legea talionului.

Urletul de durere al lui Bellinzona păru că vină din străfundul veacurilor.

XVI

– Ce-i cu tine? întrebă Chimène. Ai un aer ciudat...

Lăsă deoparte rochia pe care tocmai o examina şi se apropie de Kloppe, punându-şi mâna pe umărul lui.

– Din cauza lui Renata? făcu ea.

Homer o bătu uşor pe mână, privirea continuând să-i rămână absentă, de parcă ar fi privit în gol.

– Vrei să bei un ceai?

Kloppe dădu din cap în semn că nu.

– Nu te nelinişti, insistă Chimène. Ştiu că este un moment greu de trecut pentru un părinte... Uită-te la mine...

Şi îi luă bărbia, ridicându-i-o uşor.

– Hai, zâmbeşte-mi...

Buzele lui Kloppe se întredeschiseră, lăsând să i se vadă dinţii perfecţi.

– Îmi place când zâmbeşti, făcu Chimène.

Cu patru ore în urmă, Homer Kloppe zăcea în cabinetul doctorului August Strohl. Şi cu toate că fusese singurul care îndurase o tortură fizică, se văzu nevoit ca împreună cu Ingrid, să-l reanimeze pe profesor, care nu mai era în stare să se ţină pe picioare. Strohl făcuse o criză de nervi, în care lacrimile i se amestecau cu protestele:

– M-au ameninţat, domnule Kloppe! Nu am vrut s-o fac! A fost îngrozitor!... Îi puseseră lui Ingrid cuţitul la gât!... N-am să mi-o iert niciodată!...

În mod paradoxal, prăbuşirea nervoasă a celor doi soţi acţionase ca un catalizator asupra lui Kloppe. Inconştient, îi trecu prin minte gândul să strângă din dinţi, dar pe moment,

realiză că nu mai avea așa ceva. Gura îi era plină de un gust grețos de sânge, iar o bucată de sânge închegat, ce îi rămăsese agățată de gingia superioară îi dădea o senzație de vomă.

Își scoase instinctiv cu două degete bucata gelatinoasă ce-i era străină, dar imediat hemoragia reîncepu cu forța unui gheizer.

— Îngrijește-mă și nu te mai lamenta atât! Hai, mișcă-te! începu el să strige la Strohl.

Și se porni să-l zgâlțâie cu furie. Profesorul avu aerul că se trezește dintr-un vis.

— Da, da... aveți dreptate... să vă îngrijesc... aveți dreptate... Ingrid!... Comprese!... Coagulant!...

Încetul cu încetul, Strohl își regăsea reflexele profesionale, catalizate brusc de bravura bancherului. Da, avea să repare... iar geniul său avea să-i permită ca mai târziu să reconstituie artificial ceea ce fusese obligat să distrugă.

— Fiica mea se mărită în noaptea asta, spuse Kloppe. Vreau să-mi primesc invitații, printre care țin să vă aflați și dumneavoastră. Să-i primesc având dantura perfectă.

În ciuda șuierăturilor cumplite ale vocii sale, atât Strohl cât și Ingrid înțeleseră cuvintele pronunțate. Schimbară între ei o privire îngrozită, gândindu-se amândoi la același lucru: era oare posibil ca pe acele gingii mutilate să se instaleze o proteză provizorie?

— Hai, la muncă! îi încurajă Kloppe, încercând să zâmbească, dar nereușind decât să dezvăluie și mai mult plăgile deschise ce încadrau în interior gaura mutilată a gurii sale.

Operația durase trei ore, timp în care profesorul și soția sa se autodepășiseră. Pentru motive diferite, nici unul dintre cei trei nu făcuse vreun comentariu cu privire la agresiunea care avusese loc. Kloppe pentru că știa motivul, iar Ingrid și Strohl pentru că încă se aflau sub starea de șoc.

După ce Kloppe se privi în oglindă, își regăsise înfățișarea umană, maxilarele sale fiind împodobite cu două rânduri de dinți perfecți.

— Am să fac o plângere! spuse Strohl.

Kloppe îl privi scurt și pătrunzător:

– Faceţi ce vreţi, este dreptul dumneavoastră. Dar pentru moment, vă interzic să-mi pomeniţi numele în legătură cu povestea asta.

– Dar de ce ?... De ce?...

Kloppe luă me icamentele de dezinfectare şi cicatrizare pe care i le întindea Ingrid, dădu din cap şi încheie:

– Ne vedem diseară. Vă felicit. Aţi făcut o treabă bună...

Fraza era atât de ambiguă, încât Strohl simţi că-i dau lacrimile. Îl luă timid pe Kloppe de braţ:

– Domnule Kloppe...

– Da, da, ştiu... Pe diseară.

De la cabinetul lui Strohl, Kloppe se duse direct la banca sa, hotărât să pună în aplicare ceea ce avea de gând să facă după nunta Renatei. Trimise mai întâi un fax lui Melwin Bost la Detroit, prin care îi dădea ordin să prevină pe toţi proprietarii de maşini Beauty Ghost P9 de riscurile pe care le prezenta sistemul de direcţie, indiferent de consecinţele financiare ce se puteau ivi. Apoi, trimise încă un fax lui Eric Mortaeldt, directorul minei de diamante din Africa de Sud, prin care îl înştiinţa că era de acord cu începerea lucrărilor privind securitatea minei, urmând a-i trimite ime iat fondurile necesare.

Din acel moment, se simţi împăcat cu conştiinţa sa.

În drum spre casă, se tot.gândise să-şi deschidă sufletul în faţa Chimènei, să-i mărturisească greşelile şi să nu-i ascundă nimic din adevăr. Însă de cum intră în casă, se întrebă dacă pătrunderea soţiei sale într-un univers în care domina violenţa nu cumva avea s-o traumatizeze. Oare avea el dreptul să-i împărtăşească toate loviturile dure primite? Chim ne trăia într-un turn de fildeş, pentru ea viaţa era în roz, şi nu părea pregătită pentru o asemenea încercare...

– Chimène...

– Da, Homer...

În faţa unei oglinzi, Chimène proba în culmea încântării rochia violetă pe care urma s-o poarte chiar în acea seară.

– Trebuie să-ţi spun ceva, se hotărî Kloppe.

– Îţi place culoarea violet?... Poftim?... Ce vrei să-mi spui?...

Kloppe renunţă. Maxilarele îl săgetau, făcându-l să sufere.

– Nimic... făcu el. Nimic...

Gabelotti avea figura întunecată şi preocupată. În jurul său, se aflau Thomas Merta şi cei trei locotenenţi, Carmine Crimello, Angelo Barba şi Carlo Badalettto. Faptul că Gabelotti nu reacţionase imediat aflând că cei doi paznici fuseseră lichidaţi de către oamenii lui Volpone, le provocase o stupefacţie plină de îngrijorare. Marea forţă a Mafiei era de a nu tolera niciodată nici cel mai mic afront. Toţi se gândeau că ori *Don* Ettore se ramolise, ori îi era frică de Italo Volpone, ori avea în rezervă o acţiune secretă. Iar toată lumea spera acest din urmă lucru.

Gabelotti surâse şi deschise gura:

– Cunoaşteţi situaţia, începu el. Mortimer O'Broin a încercat să ne tragă pe sfoară. Nu ştiu dacă a murit sau dacă este în viaţă. După părerea mea, asociatul nostru – şi se întrerupse câteva clipe pentru a-şi drege glasul – asociatul nostru Volpone l-a lichidat. Dar a greşit dacă a procedat aşa. Pentru că în mâinile mele, gunoiul ăsta de O'Broin ar fi spus şi cât lapte a supt de la mă-sa! Asta v-o garantez eu!

Şi trânti cu pumnul în masă, privindu-i pe rând pe cei din faţa sa.

– Banii noştri sunt blocaţi la bancă, sau sper ca aşa să fie, reluă el pe un ton normal. Nici Italo Volpone şi nici eu nu cunoaştem numărul de cont în care se află cele două miliarde de dolari. Bébé Volpone are cele mai bune intenţii. Dar asta nu ajunge. În consecinţă, pentru a rezolva această problemă care începe să se împută, m-am hotărât să mă duc chiar eu la Zürich.

Cei patru oameni ai lui Gabelotti se priviră uimiţi. Toţi ştiau că lui Gabelotti îi era silă să se deplaseze, iar în afară de asta, avionul îi inspira o teamă cumplită.

– Şi cum veţi merge, *Don* Ettore? îndrăzni să întrebe Crimello. Cu vaporul?

– Repetă ce ai spus, făcu Gabelotti cu o voce din care răzbătea o ameninţare surdă.

Crimello înţelegând că făcuse o greşeală, deşi nu intenţionase să glumească, se uită de jur-împrejur la ceilalţi. Însă nimeni nu-i sări în ajutor şi toţi îşi întoarseră privirile de la el. Carmine se văzu nevoit să facă faţă singur situaţiei.

– *Padrone*, n-am spus nimic rău... Știam doar că nu vă place să călătoriți cu avionul... Asta a fost tot... Și de fapt, nu sunteți singurul... Trebuie să vă mărturisesc că nici eu nu pot suporta o astfel de călătorie...

– Hm... sunt curios cum o să te descurci mâine, când o să fii nevoit să iei avionul!

Toate privirile se ațintiră nedumerite asupra lui Gabelotti.

– Și eu voi lua avionul, adăugă el, cu un aer de hotărâre irevocabilă. Vom pleca cu toții la Zürich, dar pe căi diferite. Angelo, Thomas și Carlo, voi o să aterizați în Franța, la Lyon și de acolo o să luați trenul spre Elveția. Frankie și Simeone o să zboare până la Milano, și de acolo o să ia și ei trenul. Iar tu Carmine, fiindcă îți este frică să zbori, o să mergi împreună cu mine. O să te iau în brațe, să nu ți se facă frică.

Ceilalți râseră în barbă, redevenind însă iute serioși.

– La Zürich ne vom întâlni cu oamenii lui Volpone. Să nu dea dracu' să facă cineva dintre voi vreo aluzie la cele petrecute, că atâta-i trebuie! Atâta timp cât încă nu ne-am recuperat banii, vreau pace! Și vreau o înțelegere perfectă cu oamenii lui Volpone!

– Și apoi? se interesă Angelo Barba, cât se poate de serios.

– Apoi ce?

– După ce o să punem mâna pe bani. În ce relații vom fi cu familia Volpone?

– O să avem destul timp să discutăm cu *Don* Italo Volpone.

Gabelotti pronunțase cuvântul *Don* de parcă l-ar fi scuipat din gură.

Italo își blestemă lipsa de autocontrol, gândindu-se că toate îi mergeau pe dos. Angela încă nu fusese găsită, Gabelotti îi băga bețe în roate ținându-l ostatic pe Yudelman, Vittorio Pizzu încă nu luase nici o inițiativă, iar Homer Kloppe continua să rămână intransigent și să nu cedeze... Avusese șansa de a-l avea în mână pe Mortimer O'Broin și-și bătuse joc de ea. Avocatul nu era făcut din aceiași stofă ca bancherul. Cu puțină răbdare, ar fi reușit să-i înfrângă îndărătnicia și să afle de la el numărul de cont din cauza

căruia muriseră atâția oameni. Însă cu toate că gândul îi era doar la Angela și că nu-și dorea nimic altceva decât să se afle la New York și să răscolească orașul pentru a o găsi, își jurase că nu va părăsi Zürichul până când nu avea să recupereze cele două miliarde de dolari. Întreaga sa viață, viitorul și onoarea lui depindeau de această acțiune, mai ales că știa perfect de bine că în spatele său se vorbea că era violent și necumpătat în comparație cu Genco.

Ani de zile stătuse în umbra fratelui său, care îl crescuse, îl protejase, luase deciziile în numele lui și vorbise în numele lui, ca un adevărat părinte. Abia după ce o întâlnise pe Angela începuse să-și conștientizeze adevărata sa identitate. Alături de ea, avusese revelația unei autonomii, nemaifiind fratele cel mic al cuiva, ci un bărbat cu adevărat, gata de orice pentru a-și păstra soția. Încercase să-i explice lui Genco această metamorfoză, reproșându-i amical că-l degrevase de prea multe responsabilități, și că dorea să joace un rol activ în viața familei Volpone. Genco îl ascultase tăcut și cu toată atenția.

— Genco, nu-ți reproșez nimic, însă probabil că m-ai înconjurat cu mult prea multă dragoste. Și acum, am impresia că așa ceva mă înnăbușe. Ești mai mare decât mine, însă și cu sunt o ființă. O ființă care trăiește, o ființă care există. Aș vrea să zbor cu propriile mele aripi.

— Bébé, poate că ai dreptate, însă nu trebuie să-mi porți pică pentru asta. Poate că nu te-am văzut crescând.

— Dar am totuși treizeci și opt de ani...

Genco avea patruzeci și șase, însă când Italo era doar un țânc de zece ani, Genco era conducătorul a zeci de adulți, care mai de care mai dur. Și nu puțini fuseseră cei pe care îi înfruntase cu pumnii sau cu armele albe, însă pe toți reușise să-i domine în special cu perspicacitatea sa, cu inteligența și cu simțul măsurii care îl caracterizau. Iar la douăzeci de ani, persoane din cele mai suspuse cercuri veneau să-i ceară sfaturi sau protecție. Italo era convins că diferența de opt ani dintre ei generase acele raporturi ca de la tată la fiu, sau ca de la maestru la ucenic. Pentru Genco, Italo avea întotdeauna doar zece ani. Numai că de acum înainte, pentru Italo, Genco avea să aibă întotdeauna patruzeci și șase de ani. Vârsta la care murise.

După ce vorbise la telefon cu Pizzu, Italo se dusese din nou la morgă, şi se reculese îndelung în faţa piciorului fratelui său. Şi în timp ce pe obraji îi curgeau lacrimi amare, sufletul îi era inundat de o formidabilă dorinţă de răzbunare.

Ieşi din clădirea morgii, urcă în maşină şi-i spuse lui Folco Mori că vrea să meargă acasă. Cât dură drumul, nu schimbă o vorbă cu acesta. Tot gândindu-se, ajunse la concluzia că singurul mod prin care putea aduce un omagiu memoriei lui Genco şi-şi putea manifesta recunoştinţa faţă de el, era să-i continue opera. Îşi jură neclintit să fie demn de greaua coroană ce-i revenea, însă pentru a se impune în ochii Consiliului, trebuia ca mai întâi să termine ceea ce moartea lui Genco întrerupsese: să-l constrângă pe Homer Kloppe să efectueze transferul celor două miliarde de dolari.

Intrând în sufragerie, dădu de Pietro Bellinzona şi de Orlando Baretto. Abia văzându-le figurile îşi dădu seama că ceva era în neregulă.

– Parcă îţi spusesem s-o păzeşti pe negresa aia! i se adresă el lui Bellinzona pe un ton care prevestea furtuna.

Privindu-l mai bine pe Bellinzona, văzu că faţa acestuia era plină de vânătăi. Uriaşul lăsă capul în pământ şi spuse încet:

– Ne-au avut. Iar negresa a întins-o.

Italo simţi cum tot sângele i se scurse din obraji. Ines încă reprezenta un pion important în planurile sale.

– Ne-am trezit cu fraţii ei pe cap şi n-am putut face nimic, se grăbi Orlando să-i sară în ajutor lui Bellinzona.

– Gura! urlă Volpone. N-am vorbit cu tine!

Folco Mori îşi îndreptă privirile pe fereastră, părând absorbit de contemplarea peluzelor parcului. Incapabil să mai scoată vreo vorbă, Bellinzona îşi depărtă braţele într-un gest resemnat.

– Aşadar? lătră Volpone.

– Au fost doi... începu Bellinzona cu o voce răguşită. De cum au intrat, nu i-am scăpat din ochi... Aveam degetul pe trăgaci... Şi Orlando la fel... Şi pe urmă...

– Şi pe urmă ce?

Bellinzona fixă cu privirea vârfurile pantofilor.

– *Padrone*, nu înţeleg ce s-a întâmplat...

Şi făcu un efort să repete, zdrobit de ruşine:

– Ne-au avut...

– Erau doi uriaşi... interveni Orlando.

– Un uriaş cu un glonte în cap nu mai este un uriaş, este un rahat! explodă Volpone. Şi voi, voi sunteţi doi rahaţi! Doi tâmpiţi! Îmi trebuie neapărat negresa asta, m-aţi auzit? Unde este?

Orlando şi Bellinzona nici măcar nu îndrăzniră să schimbe o privire. Orlando era teribil de neliniştit şi ar fi dat oricât să nu fi asistat la sodomizarea lui Bellinzona. Negrul cel înalt îl avertizase că Bellinzona avea să-l omoare, şi de când părăsiseră apartamentul lui Ines, în minte avea doar ameninţarea asta. Iar pe drum, nici el şi nici Bellinzona nu făcuseră nici cea mai mică aluzie la cele petrecute.

– Cu voi vorbesc! Unde este târfa aia de negresă?

Cei doi continuară să tacă, privind în pământ.

– Lando, cară-te de-aici! Ai o treabă de făcut! Dacă aş fi în locul tău, mi-aş da toată osteneala s-o duc la capăt!

– Da, *Padrone*...

Şi Orlando ieşi cu convingerea fermă că Volpone nu i-ar fi iertat încă un eşec, deşi starea de spirit în care se afla nu era nici pe departe cea care să-i permită realizarea unor performanţe erotice.

– Folco, tu du-te la aeroport şi la gară! Două namile de negri şi o negresă cât o prăjină se văd de la o poştă! Pietro, mergi şi tu cu el! Hai, dispari, sau îţi crăp mutra aia!

Bellinzona se ridică cu greu, aproape regretând că Volpone nu-l împuşcase pentru eşecul suferit. Se gândi că avea să-şi trăiască tot restul zilelor cu umilinţa îndurată, singura sa scăpare fiind doar şansa de a-i împuşca pe cei doi negri.

Ieşi din cameră în urma lui Mori, care manifestă suficient tact nepunându-i nici o întrebare.

După ce cei trei părăsiră sufrageria, Volpone înşfăcă telefonul şi sună la New York. Primele cuvinte auzite din gura lui Vittorio Pizzu îi făcură pieptul să se dilate de uşurare:

– *Padrone*, soţia dumneavoastră este acasă şi n-a păţit nimic... Vi-l dau pe Moshe, care o să vă explice totul!

– Italo, totul este în regulă, se auzi vocea calmă a lui Yudelman.

– Unde era Angela?

– Italo, aşteaptă să-ţi spun totul, de-a fir a păr... Trebuie să-i fim extrem de recunoscători lui *Don* Ettore! Fără el...

– Cee?... Ce dracu' bălmăjeşti acolo? se răsti Volpone.

– Gabelotti ne-a salvat dintr-o poveste al naibii de încurcată... A aflat că eram ameninţaţi, şi fiind asociaţi, ne-a oferit adăpost.

– Poftim? Ce-ai spus?

– Aşa cum ai auzit, ne-a găzduit. Ne-a oferit ospitalitatea lui.

– Cui adică?

– Angelei şi mie.

– Soţia mea a fost la porcul ăla? S-a atins cumva de ea? Hai, spune!

Yudelman simţi cum siguranţa începea să-l părăsească.

– Italo, toată povestea asta nu-i decât o neînţelegere, o mare neînţelegere!

– Şi cu Genco, tot neînţelegere a fost? Şi cu O'Broin? Iar tu îi cânţi în strună javrei ăsteia, când eu nici măcar nu ştiu ce a făcut cu banii noştri!

– Italo, lasă-mă să-ţi explic...

– Gura! Habar n-ai de nimic! A primit limba pe care i-am trimis-o?

– Limba? Care limbă?

– Limba şmecheraşului ăluia care se ţinea după fundul nostru de când am plecat de la New York, şi care era omul noului tău prieten! Limba lui Rico Gatto! I-am trimis-o învelită în paşaportul lui! Unde-i Angela?

– Acasă, la tine.

– Şi cine o păzeşte?

– Patru oameni de-ai lui Vicente. Giannini, Calo, Pici şi Chifalo.

– Să mai fie încă patru! Moshe, dacă se întâmplă cumva ca numai să se sperie, să ştii că te ucid cu mâna mea!

– În regulă, poţi să mă omori, dar acum lasă-mă să-ţi spun şi eu câteva cuvinte.

– Nu! Nu te las! Ştii că oamenii mei de-aici au lichidat doi sticleţi?

– Elveţieni? se îngrozi Yudelman.

– Nu, americani. Nişte indivizi de-ai lui Kirpatrick. Cu ce schimbă asta situaţia?

– Oh, nu!... Dumnezeule, ce rahat!... Nu!

– Ba da!... Nenorocitul ăla de bancher refuză în continuare să mă asculte! Întreg Zürichul mişună de sticleţi! O să înnebunesc, nu alta! Şi în tot timpul ăsta, consilierul meu s-a împrietenit cu jigodia care mi-a răpit nevasta, după ce mi-a asasinat fratele!

– Italo, greşeşti! exclamă Yudelman. Dacă Gabelotti ar fi fost într-adevăr vinovat de ceva, nu ne-ar mai fi dat niciodată drumul!

– Porcul!

– Italo, spuse Yudelman cu o voce obosită, dacă vrei să ştii adevărul, atunci ascultă-mă. M-am întors să stau de vorbă cu Gabelotti şi nu mi-a mai dat voie să plec. Şi asta din cauza ta. Mi-a cerut să-ţi telefonez, dar nu te-am găsit la hotel. Mi s-a spus că ai plecat definitiv de acolo. Aşa că Gabelotti avea toate atuurile în mână. În locul lui, cred că ai fi făcut la fel. Şi apoi şi-a trimis câţiva oameni s-o ia pe Angela.

– Jigodia! Javra împuţită!

– În dimineaţa asta, pe la cinci, mi-a spus că ne va da drumul. Şi-a cerut scuze şi mi-a explicat motivele pentru care s-a comportat aşa. După câte mi-a spus, se pare că cineva avea de gând s-o răpească pe Angela...

– Cine?

– Nu ştie cine. Şi a vrut s-o protejeze. Mi-a spus că suntem asociaţi şi că avem interese comune...

– Şi tu, ai înghiţit toată bazaconia asta!

– Ce puteam face? Mai ales după ce mi-ai povestit de chestia aia cu limba lui Gatto. Ne-ar fi putut lichida! Şi peste puţin timp, a apărut Pizzu, aşa cum probabil i-ai dat tu dispoziţie, împreună cu Aldo, Vincente şi Joseph. Au împuşcat paznicii de la intrarea în apartamentul lui Gabelotti, ceea ce a făcut ca lucrurile să se complice şi mai mult.

– Doar n-oi fi crezut că o să-mi las nevasta acolo, fără să intervin?

– Italo, nu mai interveni, te implor!... Înţelege că Gabelotti este în aceiaşi barcă cu noi! Şi nici el nu a putut pune mâna pe bani!

Volpone tăcu, ceea ce-l făcu pe Moshe să creadă că argumentul avusese greutate.

– Dar de ce ? De ce? Doar are numărul contului! exclamă exasperat Volpone. Nu înţeleg!Nu înţeleg şi pace!

– Nu, nu are numărul contului. Pentru un motiv pe care încă nu-l cunosc, nu are numărul contului. Pentru că dacă ar fi fost aşa, acum banii ar fi fost departe!... Italo, ascultă-mă!... Genco a murit, iar tu vei fi capul familiei. Vei fi un *Don*. Iar lucrul ăsta provoacă multe iritări. Comisia nu te prea are la inimă fiindcă îi cam calci pe bătături... Şi la cea mai mică greşeală, o să te lichideze! Dar eu, Italo, nu vreau să te lichideze! Italo!... Dacă o să mă asculţi, o să avem o şansă...

– Las-o baltă, mincinosule! Gabelotti n-ar fi îndrăznit în ruptul capului s-o răpească pe soţia lui Genco!

– Aşa este! Însă nici fratelui lui nu i-ar fi trecut prin cap să-l atâţe! I-ar fi dat toate asigurările din lume, în loc să-i bage spaima în oase, aşa cum ai făcut-o tu! Şi mai ştii cine profită de toate tâmpeniile noastre? Vrei să-ţi spun adevărul? Este chiar bancherul ăla nenorocit! Duşmanul tău nu este Gabelotti, ci chiar Kloppe! Italo, tu încă nu ai avut parte să cunoşti specia asta umană! Sunt mai răi decât hienele!... Sunt mult mai periculoşi decât îţi închipui!... Iar dacă n-o să le dăm blestematul ăsta număr de cont, n-o să mai vedem în vecii vecilor cele două miliarde de dolari!... Trebuie să ne aliem cu Gabelotti, şi să ne punem toate forţele împotriva duşmanului nostru comun!

– Şi ce naiba poate face grăsanul ăla mai mult decât noi, dacă nu are numărul de cont? întrebă Volpone pe un ton agresiv.

– O să vezi asta când vă veţi întâlni...

– Poftim?

– *Don* Ettore o să ajungă mâine la Zürich. Şi face drumul ăsta special să te întâlnească, ascultă-mă pe mine...

Renata deschise uşa garderobei şi după ce privi zecile de rochii, fuste şi taioare, se hotărî în cele din urmă asupra unui taior de lână bleu, cu o croială bărbătească. Îşi aprinse o ţigară, dădu drumul la combina stereo şi începu să se îmbrace. Manuella intră şi exclamă plină de admiraţie:

– Vă vine foarte bine culoarea bleu! E nou taiorul?

– Nu, nici vorbă.

– Sunt convinsă că domnul Kurt o să vă placă în taiorul ăsta.

– Nu pentru el l-am pus.

– Nu? Dar pentru cine?

– Încă nu știu. Pentru primul care o să mă placă.

Manuella surâse politicos și jenată, făcându-și de lucru cu aranjarea unui teanc de cearșafuri.

– Văd că nu mă crezi, spuse Renata. În afară de faptul că mă mărit, ăsta o să fie al doilea lucru absurd din viața mea. Vreau să-mi iau adio de la viața de femeie singură.

– Parcă știam că doar bărbații își iau adio de la burlăcie, înainte să se căsătorească. Și femeile fac la fel?

– Habar n-am. Însă indiferent cum o fi, eu o fac.

Manuella îi aruncă o privire scurtă, neștiind dacă Renata vorbea serios sau nu.

– O să-mi povestiți cum a fost?

– Nici gând. E vorba doar de ultimul meu secret de fată. Ia spune-mi, ai vești de la Julio?

– Da. Am primit chiar ieri o scrisoare de la el.

– Și ce face?

– Nu prea bine... Se pare că cei de acolo au de gând să închidă mina.

– De ce?

– Din motive de securitate a personalului.

– Probabil că este necăjit, nu?

– Da, e necăjit, fiindcă câștiga destul de bine.

– Dar tu?

– Eu sunt nebună de fericire! De când a plecat, îl tot implor să se întoarcă! Mi-e frică! Dar asta nu-i tot... O să am un copil...

– Ei, nu se poate! exclamă Renata.

– Ba da. Sunt însărcinată în patru luni. Noaptea, îl simt cum mișcă.

– Dar asta-i nemaipomenit! O să-ți interzic să mai muncești!

– Nu, nu! protestă Manuella. Mai am suficient timp.

– Nici să nu te gândești la așa ceva! Și mai știi ceva? Aș vrea să fiu nașa copilului vostru.

Manuella se uită la Renata cu ochii plini de recunoștință.

– Vă mulțumesc, domnișoară Renata...

– Şi să nu-ţi faci griji dacă Julio o să fie nevoit să se întoarcă. O să-i găsesc eu ceva de lucru pe aici. Ce-i cu rochia mea de nuntă? E călcată?

– Încă nu am terminat-o. Mă duc chiar acum.

Renata strivi ţigarea în scrumieră, îşi luă poşeta şi ieşi în Bellerive Strasse, în căutarea ultimei ei aventuri înainte de căsătorie.

Primul bărbat asupra căruia îi căzură privirile, se afla chiar la câţiva paşi de casa ei. Era înalt, zvelt, îmbrăcat elegant într-o haină de culoarea petrolului, croită impecabil, cu o cămaşă în dungi fine şi cu o cravată bleu închis. Stătea sprijinit de o maşină decapotabilă gri metalizat Beauty Ghost P9 şi privea spre Renata de parcă ar fi fost la curent cu întâlnirea lor. Renata se îndreptă spre el, cu inima bătându-i de emoţie, întrebându-se dacă avea îndrăzneala să-şi ducă planul până la capăt.

După ce se apropie la câţiva paşi de el, se opri. Văzut îndeaproape, necunoscutul era chiar foarte frumos, cu o figură osoasă, cu trăsături regulate, cu tenul palid şi privirea bărbătească. Mâinile îi erau puternice şi îngrijite, uşor crispate pe caroseria maşinii de care se sprijineau.

– Cum te cheamă? îl întrebă Renata.

Pe figura necunoscutului apăru un zâmbet fermecător:

– Orlando...

– Pe mine mă cheamă Renata. Vreau să fac dragoste cu tine.

– Şi eu, spuse Orlando.

Deschise portiera maşinii, şi o aşteptă pe Renata să urce.

XVII

– Ieşi afară! urlă Louis Philippon.

În momentele în care lucra, bucătăria trebuia să arate ca un sanctuar. Nimeni nu avea dreptul să facă vreun comentariu sau să se grăbească. Convingerea sa era că muzica are un rol hotărâtor asupra felurilor de mâncare, aşa încât prepara întotdeauna deserturile pe muzică de jazz iar cocteilurile în acompaniamentul cântecelor sudamericane.

Însă la Kloppe, domnea o dezordine cumplită. De mai multe ori, în timp ce pregătea sucul de roşii pentru băuturile ce aveau să fie servite la bar, Oswald Hepbräuer trecuse prin bucătărie. Decoratorul era la fel de nebun ca şi Philippon, dar foarte agitat. Se temea că nu avea timp să-şi termine amenajările, iar până la miezul nopţii nu mai erau decât şase ore. Şi pentru a se deplasa dintr-o cameră în alta, evitând bucătăria, pierdea minute preţioase, aşa că îi ceruse lui Philippon permisiunea de a trece pe acolo, dar maestrul gastronom refuzase categoric. Hepbräuer se conformase, însă nu rezistase decât o jumătate de oră, după care traversase bucătăria cu oamenii săi, cărând fotolii stil Louis XV şi ciocnindu-se cu ajutoarele lui Philippon.

– Trec când vreau şi pe unde vreau! se răstise el la Philippon.

– Aici, în bucătărie, eu sunt stăpân! replicase înţepat acesta. Aşa că, ieşi şi să nu te mai prind pe aici!

În salonul cel mare, totul era de-a-ndoaselea. De tavan fuseseră fixate mese, scaune şi măsuţe pe rotile, cu sticle cu băuturi şi pahare. Iar dacă pe podea nu s-ar fi aflat măsuţele pe care urmau să fie aşezate gustările, s-ar fi putut crede

foarte bine că era vorba despre tavan, mai ales că în mijlocul ei se afla lustra, cu ţurţurii de cristal înţepeniţi în sus.

Cu ochii aproape ieşiţi din orbite, Renata gemu implorând:

– Nu!... nu!... nu!...

– Urcă!

– Nu mai pot!

– Urcă!

Renata urcă o treaptă, nefiind în stare să spună dacă urcarea scării era o tortură, o plăcere inefabilă sau toate la un loc. După ce plecaseră din Bellerive Strasse, Orlando o dusese direct acasă la el, fără ca în timpul drumului să-i adreseze nici un cuvânt. Cum intrară în apartament, Orlando închise uşa cu piciorul, o lipi pe Renata cu corpul de perete, îi ridică fără să ezite fusta taiorului, îi trase hotărât chiloţii de mătase şi o pătrunse autoritar.

Până atunci, nimeni nu o mai tratase pe Renata în asemenea mod. Partenerii ei fuseseră constrânşi să suporte încetineala exasperantă a unor etape succesive în care abandonul total era fragmentat de tot felul de discuţii, gesturi, sau sărutări furate. Însă experienţa îndelungată a lui Orlando îl învăţase să nesocotească preliminariile şi preludiul erotic.

Lipită de perete, Renata era în acelaşi timp şocată şi fascinată, simţind cum loviturile ritmice ale lui Orlando îi treziseră rapid dorinţa. De obicei, când făcea dragoste cu Kurt, ea era cea care lua iniţiativa, însă în prezent, accepta un rol nou, de a fi pasivă.

– Du-mă în pat! gemu ea.

Orlando nu catadicsi să-i răspundă, continuându-şi mişcările şi alternându-şi penetrările cu perioade scurte sau mai lungi de răgaz.

– Te rog... du-mă în pat...

Trecuse un sfert de oră de când intraseră în apartament, şi Orlando reuşise să-şi controleze cu sânge rece ritmul corpului. Ori de câte ori fusese pe punctul de a se abandona plăcerii, în faţa ochilor îi apărea imaginea ameninţătoare a lui Pietro Bellinzona.

– Hai, du-mă în pat!... Te implor!...

Însă lui Orlando puţin îi păsa de rugăminţile ei. În acea sărbătoare a simţurilor pe care o provoca, el nu era decât in-

strumentul, încercând să execute cât mai bine instrucţiunile lui Volpone.

– Lando!... Lando!... Te implor!...

O dată în plus, Orlando îşi opri mişcările, însă Renata scăpase de sub controlul său, ajungând undeva, foarte departe, în dimensiunea misterioasă a plăcerii. Constrâns de mişcările bazinului Renatei, Orlando se armoniză cu ea până când îi simţi corpul străbătut de un fior prelung. Apoi, Renata rămase cu gura pe jumătate deschisă, aproape fără să mai respire, timp în care muşchii începură să i se destindă. Orlando se văzu nevoit s-o susţină pentru a nu cădea pe covor.

Trecând pentru prima oară în viaţa ei de graniţa subtilă ce separa plăcerea banală de cea inefabilă, Renata îşi ridică privirea pierdută spre Orlando şi începu să murmure abia auzit:

– Îţi mulţumesc... îţi mulţumesc...

Însă Renata se afla abia la începutul surprizelor. În loc ca Orlando să-şi aprindă o ţigară şi să se ducă la baie, se lăsă în genunchi în faţa ei, o cuprinse cu braţele şi începu să-i sărute coapsele. Peste câteva minute, Renata atinse din nou paroxismul. Orlando îşi acceleră mişcările ritmice, impunându-şi să fie cât mai detaşat de momentele trăite şi începând să se gândească la cele mai felurite lucruri. Se întrebă unde putea fi Ines, dacă nu cumva cauciucurile maşinii erau insuficient umflate şi dacă în caz de succes, Volpone avea să-i recunoască meritele. Această idee îi dădu o energie subită. Îşi accentuă cu frenezie mângâierile, în timp ce mâinile sale explorau fără oprire corpul Renatei, întârziind asupra punctelor sensibile.

Abia atunci când efectiv simţi că obosise de atâta stat în genunchi, îi permise Renatei să explodeze pentru a doua oară. Aceasta se prăbuşi la podea ca o masă inertă, cu corpul zguduit de convulsii spasmodice. Aproape fără s-o privească, Orlando o luă de subsuori şi o ridică, şoptindu-i la ureche:

– Acum, hai să mergem în pat...

O luă de mijloc şi o sprijini, îndreptându-se apoi cu ea spre o scară interioară cu trei trepte ce conducea spre dormitor. Când Renata puse piciorul pe prima treaptă, Orlando o luă cu ambele mâini de mijloc, o imobiliză şi o pătrunse cu brutalitate. În ciuda epuizării, Renata simţi cum un val de

căldură îi inundă corpul. Se sprijini cu mâinile de balustrada scării își aplecă corpul în față și se lăsă în voia lui Orlando, simțindu-se ca într-un vid, în care spațiul și timpul dispăruseră cu desăvârșire, și în care fiecare milimetru al pielii ei participa la incendiul ce-i pârjolea corpul. Și pentru a treia oară, în inima acelui ciclon ce îi răvășea ființa, plăcerea își deschise din nou porțile în fața ei.

– Ai să mă omori, reuși ea să articuleze, văzând că Orlando se încăpățânase să rămână lipit de corpul ei.

Cuvintele Renatei îl făcură pe Orlando să se gândească că el putea fi cel care avea să moară de mâna lui Volpone dacă nu obținea de la ea ceea ce dorea Italo. Fără a-i mai lăsa timp să-și revină, o pătrunse încă o dată.

– Nu, te implor!... Nu mai pot!...

Orlando o mușcă de ceafă cu cruzime și-i șopti la ureche:

– Dacă vrei să ajungi în pat, urcă treptele...

– Eu sunt! spuse Volpone, încercând să-și stăpânească vocea.

– Italo!... Italo!... făcu Angela.

Volpone se simți fericit că Angela nu era alături și nu-i putea vedea tulburarea ce-l cuprinsese. Strânse din dinți încercând să se împotrivească lacrimilor stupide ce începuseră să-i împăienjenească vederea.

– Angela, spune-mi, ce s-a întâmplat? Ai pățit ceva?

Angela își aminti de discuția avută cu Moshe Yudelman, care până atunci, nu-i adresase decât câteva fraze banale:

– Angela, să știi că eu și cu Italo jucăm un joc a cărui miză este foarte mare. Nu pot să-ți explic acum totul pe larg. Vreau numai să-ți spun că dacă te plângi cumva lui Italo despre cele ce ți s-au întâmplat, totul se va duce de râpă!

– Adică ce totul? întrebase ea.

– Soțul tău se af ă în prezent într-o situație în care este extrem de încordat. Moartea fratelui lui i-a transmis niște responsabilități enorme și el este acela care trebuie să ducă la bun sfârșit o afacere începută de Genco... O afacere foarte, foarte dificilă... Italo te iubește mai presus de orice, așa încât riscă să interpreteze greșit invitația pe care ți-a făcut-o Gabelotti, fiindcă nu-l are deloc la inimă pe acesta. Insă greșește. Gabelotti a acționat doar spre binele tău, pentru a te proteja...

– Să mă protejeze împotriva cui? se mirase Angela.

– Angela, nu mă mai întreba asemenea lucruri. Eu îţi sunt prieten. Nu face lucrurile să fie mai dificile decât sunt în realitate.

Aducându-şi aminte de toată discuţia avută cu Yudelman, Angela adoptă un ton vesel şi lipsit de griji:

– Nu, dragul meu, nimeni nu mi-a făcut nici cel mai mic rău. Însă îmi este dor de tine...

– Şi mie îmi este dor de tine, Angela... Dacă ai şti...

– Vrei să vin acolo?

– Nu, nu!De fapt, o să-mi rezolv toate problemele într-o zi, cel mult două...

– Pot să te ajut în vreun fel?

– Sigur că da. Spune-mi doar că mă iubeşti!

– Italo, *ti amo!*

– Cum o să termin cu problemele mele de aici, o să te duc în Sicilia.

– Zău?

– Pe cuvântul meu! O să vezi!... Şi pe urmă, o să mergem în Italia, ca să-i vizitezi pe ai tăi. Auzi, Gabelotti ăsta a stat de vorbă cu tine?

– Da... Şi a fost foarte amabil.

– Şi de ce nu i-ai spus că vrei să mergi acasă la tine?

– Italo, totul s-a petrecut foarte iute... Atunci când mi-ai telefonat, tocmai mă dusesem să-i deschid Fiorentinei. Şi după ce m-am întors la telefon, convorbirea se întrerupsese.

– S-a purtat frumos cu tine?

– Bineînţeles!

– Bine, bine... Eram neliniştit, înţelegi... Ştiindu-te singură acolo... cu ăia... Prietenii mei sunt cu tine acasă?

– Da.

– Câţi sunt?

– Patru.

– Bine...

– Italo...

– Da.

– Nu sunt curioasă, dar tu eşti soţul meu. Poate că într-o zi, o să doreşti să vorbeşti cu mine ceea ce nu ai apucat să vorbeşti până acum... M-ai înţeles?

– Da... Nu-ţi face griji... Ai văzut-o pe Francesca?

– Da... A fost îngrozitor...

Angelei îi stătu pe limbă să adauge că Francesca îi spusese că şi Italo avea să fie ucis, însă îşi reţinu cuvintele, ne-

dorind să toarne gaz peste foc. În Moshe avea toată încrederea, știind că acesta era omul de încredere al lui Genco de mulți ani. Iar pentru cazul în care ar mai fi avut griji, prezența celor patru oameni înarmați care îi păzeau casa era edificatoare.

– Angela...

– Da.

– Nu ai nevoie de nimic?

– Ba da, de tine...

– *Anche io, amore mio.* Moshe a venit să te vadă?

– A fost pe aici acum o oră. A plecat să-și facă bagajele.

Volpone se încruntă.

– Să-și facă bagajele? De ce ?

– Italo, cred că știi că...

– Ba nu, habar n-am! exclamă Volpone.

Un val de furie îl invadă, gândindu-se că Yudelman nu făcea decât ceea ce-i trecea prin cap, nesocotindu-i ordinele.

– A spus că are de gând să ajungă la Zürich cu primul avion, termină de spus Angela.

Kurt aruncă o privire scurtă spre părinții lui care stăteau retrași, parcă temători, neștiind ce atitudine să ia față de valul de invitați ce se scurgea întruna de aproape zece minute. Mai erau puține minute până la miezul nopții și Renata tot nu apăruse.

Stânjenit în costumul de catifea neagră și în cămașa de mătase cu jabou pretențios, Kurt scruta disperat noii veniți, așteptându-se ca în fiecare clipă să vadă strălucind minunata rochie de mireasă a logodnicei sale. În adâncul sufletului său simțea că totul începuse prost. Socrul său, Homer Kloppe, era mai crispat ca de obicei și făcuse un efort vizibil pentru a-i zâmbi și a schimba câteva cuvinte cu el. Însă Chimène fusese amabilă ca întotdeauna, și nu mai prididea cu exclamațiile și cu râsetele adresate invitaților.

– Tinerii ăștia din zilele noastre sunt nebuni de legat! Ia uitați-vă în ce stare mi-au adus casa! chicotea ea, luându-și prietenele de braț și însoțindu-le peste tot, pentru a le arăta dezastrul casei ei devastate.

Kurt oftă, gândindu-se că în cel mult trei ore avea să scape de tot circul la care era nevoit să asiste. Pastorul care încă nu sosise, avea să-i cunune imediat după terminarea

mesei. Pe la trei dimineaţa, pe acoperişul casei urma să aterizeze un elicopter care avea să-i ducă la aeroport, iar de acolo, cei doi aveau să ia avionul până la Portofino, în Italia, unde-i aştepta un iaht pentru o croazieră de opt zile în Mediterana.

Câteva râsete atraseră atenţia lui Kurt. Un individ îmbrăcat în smoching stătea în cap, încercând să privească mai bine tabloul lui Gauguin, în timp ce soţia sa îl trăgea discret de picior. Privirea lui Kurt se încrucişă cu cea a mamei sale, surprinzându-i expresia dezolată. Utte stătea ţeapănă în hidoasa ei rochie verde, şi fiind mult mai voluminoasă decât soţul ei, părea un turn înfăşurat cu o bucată de pânză.

O rumoare în apropierea uşii de la intrare, după care izbucniră strigăte şi cuvinte rostite cu glas tare îl făcură pe Kurt să creadă că în sfârşit, Renata îşi făcuse apariţia. Uşurarea pe care o resimţi îl făcu să realizeze că de fapt absenţa ei îi provoca teamă.

Însă tot zgomotul se datorase nu Renatei, ci unor colegi de universitate de-ai lui Kurt, care se îndreptară grăbiţi spre el pentru a-l felicita.

— Hei, logodnica ta ţi-a şi dat plasă?

— Kurt, ce-o să faceţi după nuntă?

— Hei, Kurt, unde naiba o ascunzi pe Renata?

Din ce în ce mai stânjenit, Kurt încercă să facă faţă situaţiei, zâmbind forţat şi răspunzând pe acelaşi ton de glumă. Chimène îşi făcu loc cu greu printre musafirii din ce în ce mai numeroşi, se apropie de el şi-l întrebă îngrijorată:

— Kurt, nu ştii unde este Renata?

Kurt îi răspunse cu un zâmbet:

— Păi... cred că se pregăteşte. Dumneavoastră nu aţi văzut-o?

— A plecat de acasă pe la trei sau patru, aşa mi-a spus Manuella. Trebuia să meargă la coafor.

— Şi de atunci, nu aţi mai văzut-o?

— Nu! Şi am început să fiu îngrijorată.

— Hei, unde-i mireasa? întrebă unnul dintre invitaţi, ridicând paharul cu şampanie.

— Vine, vine! răspunse Chimène. Doamne Dumnezeule, Kurt, uite-l şi pe pastor! Fă ceva...

Şi se repezi în întâmpinarea preotului, un vechi prieten de familie, care acceptase cam cu inima strânsă să oficieze cununia în asemenea condiţii neobişnuite.

Kurt se uită pe furiş la ceasul de la mână care arăta că trecuse o jumătate de oră de miezul nopţii. Cu gânduri din ce în ce mai negre, se hotărî să plece în căutarea viitoarei sale mirese.

Renata îşi aprinse o ţigară, inspiră adânc şi mângâie cu vârful degetului profilul lui Orlando. Efortul depus o făcu să simtă starea de epuizare în care se afla. Nici nu-şi mai simţea corpul şi în acelaşi timp i se părea că atârnă tone întregi.

– Lando, cât e ceasul?

Orlando îi mângâie sânul:

– Habar n-am... Miezul nopţii... Sau poate unu... Ce importanţă are?

Renata surâse amar:

– Trebuie să plec.

– Chiar acum?

– Da, dau o petrecere.

– Acum, la miezul nopţii?

– Hm, da... E vorba de o nuntă. Nunta mea. Într-o oră mă mărit.

Deşi epuizat şi el, Orlando găsi puterea să simuleze uimirea:

– Te măriţi la miezul nopţii?

– Da, făcu Renata, introducându-i ţigarea în gură.

Orlando trase un fum şi spuse:

– Am impresia că-ţi baţi joc de mine.

– Ba nu. Pe cuvântul meu că este aşa.

Orlando intră în panică şi încercă să-şi adune puterile, aducându-şi aminte că Volpone fusese cât se poate de categoric:

– Vreau ca la Kloppe să iasă un scandal de zile mari. Nu-i brutaliza fata, însă suceşte-i capul, până când o să uite să meargă la propria ei nuntă!

Orlando se aplecă spre Renata şi-i prinse cu vârful buzelor lobul urechii:

– Nu te cred ce mi-ai spus.

Renata zâmbi, mângâindu-i pieptul atletic:

– Vrei să te invit?

– De ce te măriţi?

Renata căzu pe gânduri câteva clipe, după care spuse pe un ton ezitant:

– La drept vorbind, nu prea ştiu... De fapt, care este numele tău de familie?

Orlando ezită câteva clipe după care spuse scurt:

– Baretto.

– Baretto... Renata Baretto, făcu ea gânditoare.

– Îl iubeşti?

– Pe cine să iubesc?

– Pe viitorul tău soţ.

– Nu.

– Şi atunci, de ce te măriţi cu el?

– Sinceră să fiu, habar n-am. Întreg oraşul este la curent cu povestea noastră... Invitaţii... Nu-i pot face una ca asta tatălui meu.

– Ce este tatăl tău?

– Bancher.

– La Zürich?

– Da. Dar tu, ce faci?

– Am fost jucător profesionist de fotbal. Acum, am un lanţ de spălătorii automate prin mai multe ţări.

– Da, da... făcu absentă Renata. Niciodată n-am văzut o nuntă mai tâmpită ca asta... Hm, şi este propria mea nuntă...

Oftă şi făcu o mişcare pentru a se da jos din pat.

– Acum, chiar că trebuie să plec.

Orlando o luă în braţe şi o strânse la piept.

– Ştii, făcu el, ceea ce s-a întâmplat între noi, pentru mine este, cum să-ţi spun... ceva foarte rar.

– Şi pentru mine la fel, spuse Renata cu gravitate.

– Şi atunci, de ce nu vii cu mine?

– Unde să vin cu tine?

– Unde vrei.

– Nu acum, Lando. Acum este imposibil

– Maşina este jos, ne aşteaptă.

Renata îl privi gânditoare, în timp inima începuse să-i bată mai puternic. Orlando simţi că ezita şi se grăbi să insiste:

– Eşti gata să faci o prostie. Ce, nu te-ai simţit bine cu mine?

Renata se strânse la pieptul său, fără să spună nimic.

– Ei, ce spui?

Fără să-l privească, Renata şopti:

– Ceea ce mi-ai dat tu... nu, nu poţi înţelege asta!

Se smulse din braţele lui şi începu să se îmbrace grăbită.

– Doamne, nici nu mă mai pot ţine pe picioare! făcu ea, şi se aşează din nou pe pat, lipindu-şi capul de pieptul lui.

– Lando...

– Nu pleca!

Renata stătu câteva clipe lipită de el, după care se ridică din pat şi continuă să se îmbrace, murmurând:

– Doamne, e o nebunie curată ce se întâmplă cu mine!... O adevărată nebunie!...

Se privi în oglindă şi tresări:

– Isuse Cristoase, arăt de parcă aş avea o sută de ani! Orlando, ce mi-ai făcut?

– Nimic. Dacă pleci...

– Încearcă să înţelegi, te rog!

–Nu.

Ochii Renatei se umeziră de lacrimi:

– Lando, mâine! Dacă mă mai vrei! Îţi jur că mâine voi divorţa!

Orlando îi întinse pantofii, fiind convins că pentru el partida era pierdută şi nu mai avea cum s-o reţină.

– Hai, du-te să nu întârzii! E aproape două şi jumătate.

– Nici măcar nu mai am timp să mă schimb! E îngrozitor!

– Te însoţesc.

În maşină, în timp ce rulau pe străzile pustii, Orlando îi spusc:

– Renata, dacă te răzgândeşti cumva, ştii unde mă găseşti... O să-ţi las maşina în faţa casei tale şi o să pun cheile în torpedou.

Renata nu răspunse. Îi luă mâna, i-o strânse puternic şi şi-o duse la buze.

Pe la ora unu noaptea, invitaţii începuseră să se aşeze la mese. Chimène, care presimţea apropierea dezastrului îşi frânse mâinile, repezindu-se în întâmpinarea viitorului ei ginere:

– Kurt! Ai găsit-o?

– Nu, doamnă. Nu este nicăieri.

– Doamne Sfinte! Ce-o să-i spun pastorului?

– Puţin îmi pasă mie de pastorul ăla! Pe mine mă interesează ce s-a întâmplat cu Renata! şuieră Kurt printre dinţi. Toată lumea este aici, mai puţin ea! V-a spus ceva anume înainte de a pleca la coafor?

– Nu, nici pomeneală!

– Doar dumneavoastră aţi văzut-o ultima, nu?

– Eu credeam că tu ai fost acela!

– Nu, ne-am despărţit pe la trei, trei şi ceva...

– Doamne, ce-i de făcut?

– Unde este soţul dumneavoastră?

– Homer? Nu ştiu, pe aici, pe undeva... Acum câteva clipe era lângă mine...

– Îmi este teamă ca Renata să nu fi păţit ceva... O să anunţ poliţia.

– Şi cu invitaţii, ce facem?

– Daţi dispoziţie să se servească masa.

– O să mă sfătuiesc şi cu pastorul. Da, da...

Kurt se despărţi de Chimène, îl căută din priviri pe Kloppe şi-l zări într-o parte a salonului, stând de vorbă cu doi dintre invitaţi. Se apropie de el, se scuză faţă de cei doi, şi-l trase deoparte.

– Domnule Kloppe, nu am reuşit să dau de urma Renatei.

– Ai întrebat-o şi pe Manuella?

– Sigur că da. Mi-a spus că n-a mai văzut-o de la ora trei.

Kloppe, ale cărui maxilare îi provocau dureri cumplite, se gândi pe loc că la mijloc era mâna lui Volpone.

– Trebuie să anunţăm imediat poliţia! spuse el hotărât. Kurt, dă tu telefon şi cere-l pe locotenentul Fritz Blesh. Spune-i tot ce s-a întâmplat!

Din mulţimea invitaţilor, se apropiară de ei părinţii lui Kurt.

– Aveţi cumva vreo problemă? se interesă politicos Joseph Heinz, alături de care Utte stătea lipită ca o umbră.

– Nu tată, nu-i nimic! Totul e în regulă! Condu-o pe mama şi aşezaţi-vă şi voi la masă!

Kurt întâlni privirea plină de reproş a mamei sale, care însă tăcu.

– Fiul dumneavoastră are dreptate, făcu Chimène, care apăruse şi ea între timp. Luaţi loc şi voi da dispoziţie imediat să se servească masa!

– Încă nu am avut plăcerea să o cunosc pe fiica dumnevoastră, insistă Joseph Heinz.

– Tată, lasă, o să ai tot timpul! Nu-i acum momentul potrivit pentru aşa ceva. Hai, duceţi-vă şi luaţi loc la masă.

– Logodnica ta nu a venit încă, aşa-i? îl întrebă Utte, având întipărită pe figură o expresie de durere resemnată.

Kurt simţi brusc că urăşte rochia verde a mamei sale. Chimène luă de braţ un majordom care tocmai trecea pe lângă ei şi-i spuse să servească masa. Aproape imediat, se auzi sunând un clopoţel care anunţa invitaţii să ia loc la mese. Primii care se aşezară şi citiră meniul, izbucniră în râs, crezând că este vorba de o greşeală sau de o glumă, întrucât ordinea felurilor de mâncare era inversată. Însă în curând îşi dădură seama că nu era vorba de nici o greşeală, întrucât apărură chelnerii cu mănuşi albe, aducând platouri pe care se aflau ceşti cu cafea şi sticle cu şampanie.

– Asta-i bună! se auzi o voce veselă. Înseamnă că la desert o să avem stridii!

În momentul în care Kurt ajunse în dreptul scării ce ducea în hol, pastorul Lustz îi bară drumul:

– Profesore Heinz!

– Da, domnule pastor.

– Unde este viitoarea soţie?

– Soseşte chiar acum. Mă duc s-o întâmpin.

Şi coborând în goană scările, Kurt se repezi la telefonul din hol, urmărit de privirile curioase ale celor trei garderobiere de la vestiarul improvizat.

– Alo! Poliţia?

Garderobierele schimbară între ele priviri nedumerite.

– Alo? Vreau să vorbesc cu locotenentul Blesh! Este urgent!

Uşa de la intrare se deschise încet şi în pragul ei apăru Renata. Kurt sesiză imediat aerul ei absent, figura palidă şi coafura neîngrijită. Iar în loc să fie îmbrăcată în splendida ei rochie de mireasă, purta un taior bleu, cam şifonat.

– Renata!

Teama că s-ar fi putut să n-o mai vadă niciodată i se preschimbă brusc în furie:

– De unde ai apărut? Toată lumea întreabă de tine! Părinții tăi sunt înnebuniți din cauza ta! Tocmai acum vorbeam cu cei de la poliție!

Dându-și seama că garderobierele erau numai ochi și urechi, o luă de braț și o trase într-un colț îndepărtat al holului.

– Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat? Nici măcar nu te-ai schimbat!... Renata, cu tine vorbesc!

Renata îl privea cu un aer absent, remarcându-i figura ce lucea de transpirație, crisparea și nervozitatea extremă. Da, în fața ei se afla un străin. Categoric, avea să se mărite cu străinul acesta, dar a doua zi avea să divor eze de el.

Kurt o luă de umeri și o zgâlțâi:

– Ești drogată, sau ce naiba-i cu tine? Renata! De unde vii?

Renata se smuci cu un aer plictisit:

– Kurt, vrei să mă căsătoresc cu tine?

– Poftim? Ce-ai spus? se bâlbâi el.

– Dacă vrei asta, atunci lasă-mă în pace! Termină cu întrebările astea!

Uimit, Kurt făcu un pas înapoi:

– Dar nu poți să... așa cum ești îmbrăcată...

– Dacă nu intri chiar acum cu mine în salon, să știi că mă întorc și plec!

Și hotărâtă, porni rapid să urce scările. După ce pentru o fracțiune de secundă Kurt rămase pironit locului, se luă după ea, încercând s-o oprească. Dar în clipa în care reuși s-o prindă de braț, Renata tocmai trecuse pragul salonului.

– Uite-o! se auzi o voce. A apărut mireasa!

Aplauze furtunoase și ovații îi salutară apariția. Kurt o însoți până la masa părinților lui, îi trase scaunul, după care se așeză și el.

– Ai avut neplăceri? îi șopti Renatei Joseph Heinz.

– O să vă povestesc eu, făcu ea.

Un chelner aduse imediat un platou cu șampanie, cafea, o șarlotă de ciocolată, brânză și o bucată de friptură rece de miel, și-i șopti discret:

– Trebuie să începeți cu cafeaua...

– Ia totul și lasă doar cafeaua, îi spuse Renata.

– Nu-ți este foame? o întrebă Joseph.

– Renata! Renata! se auzi exclamând Chimène, care îşi făcu loc printre mese pentru a se apropia de ea.

În momentul în care ajunse în dreptul fiicei sale şi-i văzu taiorul bleu, rămase ţintuită locului şi mută de uimire.

– Dar... rochia ta de mireasă?...

Renata o luă delicat de umeri şi-i spuse la ureche:

– Mamă, dacă nu te întorci imediat la masa ta, să ştii că mă ridic şi plec!

Şocată, Chimène se întoarse la masa ei fără să scoată o vorbă.

Peste o jumătate de oră, pastorul Lustz îi luă pe cei doi logodnici, şi însoţiţi de părinţii Renatei şi ai lui Kurt şi de câţiva martori, intrară în biroul lui Kloppe. Pastorul citi textele obişnuite, făcu apoi cu umor o scurtă aluzie cu privire la punctualitate, după care spuse:

– Kurt Heinz, vrei s-o iei de soţie pe Renata Kloppe?

– Da, răspunse Kurt.

Chimène îşi muşcă buzele pentru a nu izbucni în plâns.

– Renata Kloppe, vrei să-l iei de soţ pe Kurt Heinz?

– Da, spuse Renata, cu capul în piept.

– Vă declar soţ şi soţie, încheie pastorul Lustz. Uşa biroului se deschise şi invitaţii dădură buzna înăuntru, felicitându-i şi sărutându-i pe cei doi.

Peste larma glasurilor, se auzi zgomotul elicopterului care îşi făcea apariţia cu exactitate, aşa cum fusese prevăzut. Lumea se îmbulzi pe scara mare ce ducea spre terasa de pe acoperişul casei, luminată feeric. Proiectoarele convergeau spre helicopter, ţintuindu-l în razele lor crude şi dure. Pilotul menţinea aparatul la cincisprezece metri deasupra terasei acoperişului, şi dăduse drumul unui cablu de oţel la al cărui capăt se afla o nacelă acoperită în întregime cu trandafiri, ce se aşezase lin pe terasă.

– Faceţi loc mirilor! se auziră mai multe voci.

Lumea se dădu la o parte, iar prin culoarul astfel format îşi făcu apariţia Renata, împinsă energic de către Kurt. Când ajunse pe terasă, părul i se învolbură de rafalele de vânt provocate de palele elicopterului, iar în lumina proiectoarelor, figura îi părea complet lividă.

– Renata! Renata!

Strigătele ascuţite ale Chimènei reuşiră să acopere o clipă uruitul elicopterului.

— Renata, nu te duce! Renunţă! Am visat urât! Renunţă la elicopter!

Kurt o dădu la o parte pe Chimène fără nici un menajament şi urcă primul în nacelă, hotărât să termine cât mai repede cu spectacolul pe care îl considera grotesc şi ca de circ. Cu dinţii strânşi, anticipa ameţeala care avea să-l cuprindă de îndată ce elicopterul se va fi înălţat, însă era decis să-i dezamăgească pe toţi cei care îi pândeau cea mai mică urmă de slăbiciune.

În acel moment, două evenimente simultane se derulară într-o confuzie de nedescris.

Renata era pe punctul de a urca şi ea în nacelă, când Chimène se repezi din nou şi o prinse de mână. Unul dintre tehnicienii însărcinaţi cu sistemul de lumini de pe acoperiş aprinse din greşeală un proiector cu lumină roşie, ceea ce constituia semnalul convenit pentru pilot că mirii se urcaseră în nacelă. Conform instrucţiunilor primite, pilotul ridică uşor aparatul, iar nacela se desprinse de pe acoperiş, înălţându-se din ce în ce mai mult.

Strigătele celor de pe acoperiş acoperiră strigătul lui Kurt, care se văzu singur în nacelă. Pilotul aruncă o privire în jos, nu văzu nimic altceva decât luminile orbitoare ale proiectoarelor, după care făcu aparatul să pivoteze, îndreptându-se spre aeroport.

— A fugit mirele! strigă cineva.

Renata care continua să fie înlănţuită de braţele mamei sale, apucă să-l mai vadă pe Kurt cum îşi agita braţele, suspendat între cer şi pământ, după care imaginea acestuia se pierdu în întuneric. Smucindu-se brusc din mâinile Chimènei, Renata îl dădu la o parte pe Kloppe care voia s-o reţină, şi-şi croi drum prin mulţime spre scară.

— Cum vi s-a părut masa? o întrebă în trecere Louis Philippon, care îşi revenise între timp din coşmarul suprarealist, consolat de numărul mare de ziarişti şi fotoreporteri care îi invadaseră bucătăria.

Renata nu-i acordă nici o atenţie, coborî scările ca o furtună, străbătu holul de la intrare şi ajunse în strada pustie, căutând din priviri un taxi. Era hotărâtă să ajungă la aeroport în acelaşi timp cu Kurt. Educaţia riguroasă primită o îndemna să respecte înţelegerea avută cu el, deşi în sinea sa începuse să-l dispreţuiască.

Îşi aminti brusc de maşina pe care i-o lăsase Lando.

– Renata!

Silueta bondoacă a lui Homer Kloppe se vedea în dreptunghiul de lumină al uşii de la intrare.

Renata se opri o clipă.

– Renata, ascultă-mă! spuse Kloppe, făcând un pas spre ea.

– Tată, mai târziu! Mai târziu!

Şi începu să alerge spre locul unde se afla parcată superba limuzină Beauty Ghost a lui Orlando. Portiera nu era încuiată. Intră şi luă cheile din torpedou, aşa după cum îi spusese Orlando că i le va lăsa. Motorul maşinii porni imediat. Renata demară, parcurse Bellerive Strasse, coti la dreapta în Rami Strasse, traversă în trombă piaţa Kunsthaus şi coti apoi la stânga în Zürichberg Strasse. Imediat cum semaforul se schimbă în culoarea verde, acceleră, schimbă viteza în a doua, apoi în a treia şi imediat în a patra.

Se gândi că avea să-i povestească lui Kurt că ceea ce se întâmplase nu fusese din vina ei. Fusese pur şi simplu o greşeală, iar Kurt avea să înţeleagă...

La ieşirea dintr-un viraj, auzi un zgomot sec la motor şi imediat, simţi o vibraţie a volanului care nu mai răspundea la comenzi. Nu mai avu timp să i se facă frică, ci se gândi doar la faptul că avea să întârzie. Scăpând de sub controlul direcţiei, maşina o luă într-o parte cu viteza unui obuz. Renata strivi cu toată puterea pedala frânei, făcând cauciucurile să scrâşnească. Maşina se izbi parcă de un zid invizibil, după care se învârti în aer, proiectând-o pe Renata prin parbriz.

După ce ateriză pe asfalt, reuşi să deschidă ochii, văzând cu groază în străfulgerarea unei clipe cum maşina se rostogolea în aer parcă la ralanti deasupra capului său. După care cele două tone o striviră.

Firma Continental Motor Cars înregistra în acea zi al nouălea accident survenit la maşinile sale Beauty Ghost P9, datorat unei defecţiuni la sistemul de direcţie. Iar din cele nouă accidente, acesta era al cincilea accident mortal.

PARTEA A TREIA

O.K.

XVIII

Nimeni nu putea scăpa de control. La sfârşitul zilei de lucru, în şir indian, oamenii fie ei albi sau negri, trebuiau să se supună controlului. Iar ceea ce ca prin miracol, putuse scăpa paznicilor, nu putea scăpa controlului făcut de cei doi specialişti cu echipamentul lor electronic. Aşa încât nu mai avea nici un rost să fi e înghiţite diamantele, încât tot se descopereau. Julio auzise povestindu-se despre un alb de origine germană care reuşise să scoată câteva diamante din mină, acoperindu-le cu chewing-gum şi apoi cu o foiţă de hârtie argintată, cu care sunt învelite tabletele de ciocolată şi abia după aceea înghiţindu-le. În orice caz, lui Julio nu-i trecea prin cap să fure.

Disciplina era extrem de riguroasă. Tabăra era înconjurată de un gard de sârmă ghimpată prin care trecea curent electric, iar paznicii erau nişte coloşi pe care nimeni nu-i văzuse vreodată zâmbind şi care semnaseră ca şi ceilalţi lucrători negri, contracte pe patru ani de zile.

O dată sau de două ori, Julio ieşise din tabără şi fusese prin oraş, însă se întorsese deprimat. Se părea că cei din Chukudu nu făceau nici o diferenţă între negri şi portughezi, aşa că fusese servit în baruri cu un dispreţ nedisimulat, pentru a înţelege că locul său era în mină, alături de ceilalţi negri. Însă Julio era cu gândul doar la Manuella şi la magazinul din Albufeira, de acasă din Portugalia, pe care visa să-l cumpere. Dacă ar mai fi lucrat încă un an în mina de diamante, atunci ar fi reuşit să strângă banii pentru prima rată. Măcar o jumătate de an, iar cu ce ar fi economosit el şi Manuella, tot le-ar fi ajuns pentru prima rată. Însă ceea ce se zvonea

era de rău augur. Se vorbea din ce în ce mai mult despre închiderea iminentă a exploatării, din motive de securitate. În ultimele trei luni, Julio văzuse cu ochii lui murind trei negri. Mai circula un zvon, şi anume că patronii firmei Wasswnaar's Consolidated nu aveau să închidă porţile minei, ba dimpotrivă, aveau să continue exploatările şi să ofere o primă de risc celor angajaţi.

Sirena îl trezi pe Julio din gândurile sale, iar din difuzoare se auzi o voce:

— Întreg personalul să se adune în faţa barăcii direcţiei.... Repet... Întreg personalul...

— Ce naiba mai vor? îl întrebă pe Julio compatriotul său, Jao.

— Nu ştiu, hai să mergem.

Câteva sute de albi şi negri se adunară în faţa barăcii unde se plăteau salariile şi începură să aştepte. Nu peste mult timp, pe terasa de la etajul întâi, apăru chiar Eric Mortaeld, directorul minei. Acesta îşi lipi gura de o portavoce şi spuse:

— Am trei veşti să vă dau. Două bune şi una proastă. O să încep mai întâi cu cea proastă. Mina se închide!

În liniştea ca de mormânt care se lăsă, ecoul vocii lui, deformate de amplificator, răsună de trei sau patru ori, după care se stinse.

Pentru toţi, faptul că mina se închidea însemna o schimbare totală de viaţă, întoarcerea în ţara de baştină şi calvarul căutării unei noi slujbe.

— Şi acum, ştirile bune! Mina se va închide pentru a se construi o tabără mai bună şi un şantier mai sigur. La cerere mea şi în intersul vostru, patronii societăţii au hotărât alocarea unei sume de patru milioane de dolari în aceste scopuri. Totul va fi pentru securitatea voastră.

— Ce securitate, dacă o să trebuiască să ne cărăm? se auzi o voce.

— Imediat ce vor fi terminate lucrările de securitate, adăugă Mortaeld, şantierul va fi redeschis şi vă veţi putea reîntoarce.

— Dacă ne cărăm, n-o să ne mai întoarcem noi! îi răspunse aceeaşi voce.

— Înţelegeţi, încercă Mortaeld să convingă oamenii, că toate aceste măsuri sunt atât spre binele vostru, cât şi al

companiei. Lucrul va înceta peste trei zile, iar lucrările vor dura opt luni. Cu toţii veţi primi drept despăgubire salariul pe două luni, iar cei ce-şi vor manifesta în scris intenţia de a lucra în continuare, la redeschiderea şantierului vor primi salariul pe cele opt luni cât a fost închisă mina.

Mortaeld îşi drese glasul, conştient că respectase cuvânt cu cuvânt dorinţa lui Homer Kloppe. Faxul pe care îl primise în zorii aceleiaşi zile fusese fără echivoc, umplându-l de uimire. Până în acele clipe, nu crezuse că poate exista vreun om de afaceri care să aibă atâta grijă de salariaţii săi, aşa cum dovedise Kloppe.

– Vă doresc tuturor noroc! Şi acum, la muncă! încheie Mortaeld şi dispăru în baraca prevăzută cu aer condiţionat.

Julio şi Jao se priviră descumpăniţi:

– Ce rahat! spuse într-un târziu Jao. Tu ce-o să faci?

Julio dădu din umeri într-un gest de neputinţă. Înainte de toate, trebuia s-o prevină pe Manuella că avea să se întoarcă la Zürich. În ultima scrisoare pe care o primise de la ea, era scris negru pe alb că Renata Kloppe se oferise să-i găsească o slujbă. Julio o cunoştea pe Renata şi ştia că Manuella o adora. Numai că fiica bancherului se măritase în ajun şi numai la el nu-i era gândul.

Îngândurat, Julio ajunse la baraca sa, scoase dintr-un sertar stiloul şi o foaie de hârtie şi începu să scrie.

Doctorul Mellon îi luă pulsul lui Gabelotti şi-l întrebă:

– Totul e în regulă?

– Nu... mârâi acesta.

De fiecare dată când privirea îi aluneca din întâmplare spre hubloul avionului, era obligat să-şi închidă rapid ochii pentru a alunga senzaţia de ameţeală care îl cuprindea. Însă chiar dacă nu se uita pe fereastră, cuvintele înfricoşătoare ale comandantului, care anunţase pasagerii că avionul zbura la o înălţime de treizeci şi cinci de mii de picioare, îi reveneau fără încetare în minte. La plecarea din New York, Richard Mellon îl îndopase cu tot felul de tranchilizante, care însă nu reuşiseră să-i alunge frica, provocându-i în schimb o durere cumplită de cap. Crispat în fotoliul în care stătea şi strângându-i cu disperare braţele, recapitula catastrofele aeriene ale ultimilor ani. Un DC 10, al unei companii franceze, două sute de morţi... Şi o lună în urmă, la Santa

Cruz de Tenerife, catastrofa catastrofelor, în care îşi găsiseră sfârşitul cinci sute şaizeci şi două de persoane, într-o coliziune la sol între două Jumbo-Jet-uri 747, identice cu avionul cu care călătorea.

– Richard...

– Da, *Don* Ettore!

– Nu mă simt prea bine... Dă-mi alt rahat de pilulă...

– Aţi depăşit doza, *Don* Ettore...

– Puţin îmi pasă!

– Cum doriţi, *Don* Ettore...

Medicul sună stewardesa pentru a-i aduce apă. Mai înainte de a-şi consacra talentul unei clientele formate în exclusivitate din oameni bogaţi, doctorul Mellon lucrase trei ani într-o clinică de psihiatrie plină cu obsedaţi şi schizofrenici. Aşa că se întreba dacă nu cumva inepuizabila sete de putere a lui Gabelotti se datora prin compensare unei lipse acute pe plan sexual. Însă pentru a fi sigur de aşa ceva, ar fi fost nevoie de o discuţie prelungită şi calmă, lucru absolut imposibil.

– *Don* Ettore, vă simţiţi bine?

Solicitudinea lui Carmine Crimello îl exaspera pe Gabelotti, făcându-l şi mai mult să-şi simtă vulnerabilitatea.

– Cară-te! mârâi el, fără să-şi descleşteze dinţii.

Carmine nu aşteptă să i se spună de două ori. Se întoarse şi începu să urce scara în spirală ce ducea spre bar. Problema lui nu erau avioanele, ci maşinile. De fiecare dată când se afla altcineva decât el la volan, devenea crispat. Iar adevărata lui teamă secretă pe care o purta în adâncul sufletului, era că avea să moară împuşcat.

– *Don* Ettore, eu zic să luaţi două pilule, spuse doctorul Mellon. V-ar deranja dacă aţi dormi niţel?

– Nu vreau să dorm! Aş visa că zbor cu avionul şi asta m-ar trezi!

– Hm, e nostim ce spuneţi! zâmbi Mellon. Dar nu vă neliniştiţi... O să ajungem la Zürich în mai puţin de trei ore...

– Până atunci o să crăp!

Pentru a zecea oară, Gabelotti se asigură că punga de hârtie pentru cazul în care ar fi simţit nevoia să vomite, se afla în buzunarul fotoliului, alături de pliantele publicitare.

Chimène făcuse uz de relaţiile soţului ei pentru ca corpul Renatei să nu fie dus la morgă, aşa cum pretindeau primii poliţişti ajunşi la locul tragediei, ci la reşe înţa familiei Kloppe din Bellerive Strasse.

În timp ce comenta cu un grup de prietene zborul solitar al lui Kurt Heinz, prefăcându-se amuzată de tot ceea ce se întâmplase, cineva o anunţă că era căutată la telefon. Încă mai râdea când o voce anonimă o înştiinţă că Renata fusese victima unui grav accident de circulaţie. Cu figura descompusă, îl înştiinţă pe Kloppe de nenorocirea ce se abătuse asupra lor. Fără să anunţe pe nimeni, cei doi îşi părăsiră discret invitaţii şi luând un taxi, ajunseră înnebuniţi de spaimă la locul ce li se indicase.

Kloppe resimţi primul şoc la vederea unei maşini Beaty Ghost necunoscute, care zăcea răsturnată cu roţile în sus. Al doilea şoc îl avu zărind corpul Renatei, pe care poliţiştii încă nu-l deplasaseră, sub bara de oţel cromat din partea superioară a parbrizului.

La ora opt dimineaţa, corpul Renatei se odihnea în patul ei, cu figura liniştită, la fel de frumoasă moartă precum fusese şi în viaţă. Chimène dăduse dispoziţii să fie îmbrăcată în rochia de mireasă pe care nu apucase s-o poarte la nuntă. În fiecare colţ al patului, era aprinsă câte o lumânare, iar Homer şi Chimène stăteau mână-n mână, îngenuncheaţi, şi zdrobiţi de durere plângeau fără zgomot. Manuella li se alăturase câteva clipe, dar nefiind în stare să-şi stăpânească hohotele de plâns, se retrase în camera ei.

La ora opt şi zece minute, îşi făcu apariţia şi Kurt Heinz. Socrii nu-i adresară nici o privire. Kurt îngenunche alături de ei şi începu să se roage.

În timp ce se întorcea de la aeroport cu taxiul, turbat de furie, trecuse pe lângă câteva maşini ale poliţiei staţionate în dreptul unei limuzine decapotabile gri metalizate, care părăsise drumul şi se răsturnase. În timp ce se gândea la situaţia ridicolă în care fusese pus faţă de sutele de invitaţi, privirea îi înregistră maşinal culoarea bleu deschis a taiorului Renatei. Opri taxiul, sări din el şi se îndreptă spre locul accidentului fără nici un sentiment în suflet, în timp ce gura îi era invadată de acel bizar gust de rugină. Peste cinci minute, apărură şi socrii lui, ale căror ţinute de seară contras-

tau în mod crud cu scena abominabilă, luminată de farurile mașinilor de poliție.

– Mașina aparține accidentatei? îl întrebă pe Kloppe unul dintre polițiști.

Bancherul dădu amar din cap în semn că nu. Oricine ar fi fost proprietarul mașinii, se simțea direct răspunzător de accident.

– Numele victimei este Renata Kloppe? își continuă polițistul investigațiile.

– Nu Kloppe, interveni Kurt. Heinz. Renata Heinz.

După ce Kurt trecu pe acasă și-și schimbă costumul ridicol de catifea și cămașa cu jabou, se întorsese apoi la reședința familiei Kloppe. Terminându-și rugăciunea, ridică privirea spre figura socrului său, întrebându-se în sinea sa cum de fusese posibil să devină văduv la un sfert de oră după cununie. În acele momente, bancherul nu-i mai părea ca un străin, ci ca cineva apropiat, pe care îi lega o durere comună. Dorind să-și împărtășească gândurile, Kurt murmură ca pentru sine:

– Ce-am făcut, Doamne, de ne-ai pedepsit așa?

Fără să-și desfacă buzele, Homer Kloppe șopti:

– Lasă-ne să ne reculegem în liniște.

– Renata era doar soția mea! făcu Kurt uimit.

– Nu era soția ta, era fiica mea. Acum, nu mai ai ce căuta aici. Ieși!

Kurt simți din nou în gură acel gust ciudat ca de rugină.

Moshe Yudelman aștepta să treacă furtuna, privind prin fereastră păsările zburând printre ramurile copacilor, în pulberea aurie a soarelui. Trecuse mult timp de când nu mai văzuse copaci adevărați...

Italo Volpone își freca cu un prosop pieptul gol ce emana o impresie de forță animalică, fiecare mișcare făcându-i să-i tresară musculatura puternică.

– Cine ți-a cerut să vii? repetă el pentru a zecea oară. Cine? Ai de gând să-mi spui?

– Nimeni, spuse Yudelman.

– Ai făcut tâmpenie după tâmpenie! Ai permis ca Angela să fie răpită și după asta, i-ai întins mâna răpitorului! Doar nu-ți închipui că o să-l aștept pe Gabelotti cu flori?

Yudelman se întoarse brusc, nemaiputând suporta:

– Termină să-i tot acuzi pe alţii! Tu eşti aici de patru zile, şi poţi să-mi spui şi mie ce ai reuşit să faci în tot timpul ăsta? Ai obţinut numărul contului? Nu! Iar ca să fie lichidaţi doi poliţişti, nu trebuia să faci atâta deplasare de forţe! Oamenii tăi puteau rămâne la New York şi altcineva să facă treaba asta!

Italo se proţăpi în faţa lui, alb la faţă de furie:

– Dacă ţii la pielea ta, să nu-mi mai vorbeşti niciodată pe tonul ăsta! M-ai auzit? Niciodată!

Yudelman dădu din umeri.

– Puţin îmi pasă mie de pielea mea! La a ta mă gândesc. Comisia are ochii aţintiţi asupra ta. Şi dacă-şi bagă nasul cumva în afacerile noastre, ne-am dus pe copcă!

– Dar ce-ai fi vrut? Să nu-mi pese de moartea lui Genco? Să nu ridic nici un deget? Ai vrea să încasez jignirile lui Gabelotti mulţumindu-i?

– Una este să-ţi rezolvi afacerile şi alta este să te răzbuni! L-am iubit pe Genco la fel de mult ca şi tine. Crezi că degeaba am lucrat împreună cu el timp de şaptesprezece ani încheiaţi, zi de zi? Şi mai ştii care a fost motivul pentru care a devenit un *Don*? Pentru că a aşteptat întotdeauna momentul potrivit pentru a se răzbuna!

Furia lui Italo se domoli ca prin minune. Moshe Yudelman avea dreptate, şi tocmai acest lucru îl irita cel mai mult. Iar consilierul său era singurul om căruia îi admitea sinceritatea.

– Italo, tu nu eşti un ucigaş oarecare, ci eşti noul *capo* al familiei noastre! Şi cu atât mai mult un *capo* se foloseşte de materia sa cenuşie decât de pistol!

– Dacă eşti aşa de deştept, mârâi Volpone, să vedem cum o să rezolvi problema asta cu banii!

– Important este să supravieţuim. Ceea ce-ţi pot spune cu certitudine, este că în cel mai rău caz, banii noştri vor rămâne în continuare blocaţi. În fond, ce ai făcut exact cu bancherul ăsta?

– Ei, nişte fleacuri... L-am implicat într-un scandal cu o târfă care a venit goală la el acasă, când avea invitaţi la masă.

– Şi pe urmă?

– Pe urmă, am pus să i se smulgă toţi dinţii.

– Şi care a fost rezultatul?

– Zero.

– Hm, o metodă proastă... spuse Yudelman întunecat la față. Chiar dacă i-ai fi smuls testicolele, tot nu ar fi spus nimic. Tu crezi că ai de-a face cu un singur om? Te înșeli! Te lupți cu întreaga Elveție, și nemernicii ăștia de bancheri nu au cedat nici măcar o singură dată în fața nimănui!

– Și atunci, ce-i de făcut? lătră Volpone.

Yudelman oftă, și se întoarse lângă fereastră, adâncindu-se în contemplarea peluzelor.

– Trebuie să așteptăm sosirea lui *Don* Ettore, spuse el în cele din urmă.

Volpone îl privi consternat.

– Ce-ai spus? Te aștepți ca grăsanul ăla să ne dea nouă idei?

– Nu. Aștept ca grăsanul ăla să se moaie. Până în prezent, doar noi ne-am agitat, noi singuri. Și dacă s-ar fi întâmplat ceva rău, tot noi am fi pățit-o. Iar pentru Gabelotti ar fi fost floare la ureche să demonstreze Comisiei că ne-a lăsat șansa să ne descurcăm și noi ne-am bătut joc de ea. Așa că lăsându-l și pe el să acționeze, vom restabili echilibrul. Și dacă reușește, cine ne împiedică să scoatem castanele din foc cu mâna lui?

– Dar ce poate face mai mult decât am făcut eu?

– Îmi este teamă că nimic. Însă pentru moment, nu asta este problema. Jocul ăsta se joacă în patru. Tu, Gabelotti, bancherul și poliția. Bébé, tu ai pierdut prima repriză. Să i-o lăsăm pe a doua lui Gabelotti.

– Și în timpul ăsta, vrei ca eu să stau cu brațele încrucișate?

– Stai deoparte și îl lași să acționeze. O să vedem noi dacă se descurcă...

– Și dacă nu reușește?

– Dacă nu reușește, îți dau cuvântul meu că voi fi primul c re te va sfătui să folosești mijloace r dicale!

După ce plânse îndelung, Manuella se hotărî că nu mai avea nici un motiv să rămână în acea casă. Durerea îi era prea mare pentru a putea înfrunta lipsa Renatei. Nu se putea imagina stând între acei pereți care răsunaseră zi de zi de râsetele stăpânei ei, care fusese mai mare decât ea numai cu două luni. Iar moartea Renatei o simțea ca pe o nedreptate

ce o lovise pe ea însăşi. Era foarte probabil ca Homer şi Chimène s-o roage să continue să lucreze pentru ei, însă avea să-i refuze.

Cu toate astea, se hotărî să aştepte funeraliile pentru a le anunţa hotărârea luată. Instinctiv, îşi trecu mâna peste pântece. Se simţea singură şi ardea de dorinţa de a-l revedea pe Julio. Moartea Renatei le dăduse planurile peste cap, aşa că îşi spuse că cel mai bun lucru pe care îl avea de făcut, era să plece din Zürich şi să se întoarcă la Albufeira, unde să se căsătorească imediat cu Julio. Prezenţa corpului neînsufleţit al Renatei sub acelaşi acoperiş cu ea o făcu să simtă şi mai mult importanţa vieţii sale, ce purta germenii altei vieţi. Totul era foarte simplu. Avea să-i trimită o telegramă lui Julio, cu un singur cuvânt: „Întoarce-te".

Şi ştia că Julio avea să lase totul şi să se întoarcă.

Începând chiar din zorii zilei, Orlando fu nevoit să îndure sarcasmul lui Italo Volpone, iar sosirea lui Moshe Yudelman la Zürich se părea că nu-i este de nici un ajutor. Italo avea figura îngrijorată ca în zilele lui proaste, şi privirea rea.

— Şi ai lăsat-o să se mărite! Nici măcar n-ai reuşit s-o ţii cu tine!

— Am făcut tot ce-am putut...

— Ai făcut pe naiba!... spuse Volpone dispreţuitor. Şi eu care te credeam un adevărat campion!

Orlando era frânt de oboseală. După ce se despărţise de Renata, luase un taxi şi se întorsese acasă. Epuizat de efortul depus, nu reuşise decât să moţăie o oră, după care, la şapte dimineaţa, sărise din pat, iar peste patruzeci de minute se afla în faţa lui Volpone pentru a-i da raportul.

Volpone discuta aprins cu Yudelman, aşa că nu-i acordă atenţie decât un minut, timp în care îl făcu cum îi veni la gură, acuzându-l pentru eşecul tentativei de a o împiedica pe Renate să se căsătorească. După ce Volpone îi făcu semn să iasă, Orlando se retrase în bucătărie, unde se afla Bellinzona.

— Salut, Pietro, ce faci?

Bellinzona îşi feri privirea, mormăi ceva ininteligibil, deschise frigiderul şi îşi luă o cutie de bere. Orlando se

apucă să-şi facă nişte sandvişuri cu salam şi caşcaval şi-l întrebă:

– Pietro, mie mi s-a făcut o foame cumplită. Vrei să-ţi fac şi ţie nişte sandvişuri?

Nedumerit de tăcerea acestuia, Orlando întoarse capul şi simţi cum i se făcu pielea ca de găină. Bellinzona stătea în spatele lui, privindu-l gânditor, cu un cuţit de bucătărie în mâna dreaptă. Privirile lor se încrucişară preţ de cinci secunde interminabile, în care Orlando rămase cu bucata de sandviş în gură, fără să apuce s-o înghită.

– Ce dracu' ai de mă priveşti aşa? reuşi el să articuleze în cele din urmă.

Fără să scoată nici un cuvânt, Bellinzona se întoarse şi începu să-şi taie o felie de pâine.

În momentul în care avionul ateriză, lui Ettore Gabelotti îi veni să se comporte ca toţi naufragiaţii: să îngenuncheze şi să sărute pământul. În ciuda tranchilizantelor pe care i le administrase doctorul Richard Mellon, îşi păstrase o luciditate cumplită până la aterizare, privind plin de panică şi cu faţa şiroindu-i de sudoare pista ce se apropia, ferm convins că avionul avea să se prăbuşească. Viteza prea mare cu care rula avea să-l împiedice să se oprească mai înainte de a se ciocni de hangarele ce se profilau în depărtare. Sub pretextul că îşi şterge nasul, îşi desfăcu batista de mătase şi şi-o băgă în gură, strângând-o cu dinţii.

– Ei, vedeţi *Don* Ettore, n-a fost chiar aşa de groaznic!... i se adresă doctorul Mellon.

Gabelotti îi aruncă o privire arţăgoasă, îşi desfăcu rapid centura de siguranţă şi se grăbi spre ieşirea din avion. Carmine Crimello i se alătură imediat, având prudenţa de a nu face nici un comentariu, figura palidă a lui *Don* Ettore fiind elocventă pentru suferinţele îndurate.

Imediat ce trecură de controlul paşa oartelor, îi întâmpină Carlo Badaletto împreună cu un necunoscut.

– Bună ziua, *Don* Ettore. Toţi ceilalţi au sosit şi vă aşteaptă. Vi-l prezint pe Luciano Zullino.

Luciano Zullino era cel din familia Gabelotti ce răspundea pentru reţeaua de prostituţie din Europa de sud şi primise de la Angelo Barba sarcina de a se ocupa de sejurul lui

Gabelotti la Zürich. Zullino apucă mâna lui *Don* Ettore şi i-o sărută, înclinându-se respectuos:

– *Baccio gli mani...*

Gabelotti îşi retrase mâna şi mormăi:

– Ridică-te, doar nu eşti un străin.

În faţa aeroportului aşteptau două Mercedesuri 600 negre cu geamurile fumurii. Doi şoferi îmbrăcaţi în costume închise la culoare şi cu ochelari de soare, deschiseră precipitat portierele maşinilor.

– Urci, doctore? îl întrebă Gabelotti pe Mellon.

– Nu, mulţumesc, o să iau un taxi. Probabil că aveţi treabă. Ştiţi unde să mă găsiţi, nu?

– Da. O să te anunţ când o să plecăm.

– La dispoziţia dumneavoastră, *Don* Ettore.

Mellone se înclină, se întoarse şi se pierdu în mulţime. Gabelotti urcă în prima maşină împreună cu Luciano Zullino şi Angelo Barba, iar Badaletto, Crimello, Merta, Sabatini şi Ferro se înghesuiră în cea de-a doua.

– *Don* Ettore, spuse Luciano Zullino, v-am rezervat mai multe apartamente la hotelul Commodore.

– În regulă. Şi florile?

– Sunt în portbagaj.

Zullino deschise gura să mai spună ceva, dar se răzgândi.

– În cât timp o să ajungem?

– În vreun sfert de oră, îi răspunse Zullino.

Gabelotti îşi instală confortabil corpul imens şi privi pe geam.

– Dacă sejurul dumneavoastră la Zürich se prelungeşte, vă pot închiria o reşedinţă, adăugă după câteva clipe Zullino.

– Mulţumesc. N-o să fie necesar.

Restul drumului decurse în linişte. Peste un sfert de oră, maşinile opriră lin, una în spatele celeilalte.

– Am ajuns, spuse Zullino. Asta-i clădirea morgii.

La o sută de metri depărtare, un Volkswagen crem semnaliză dreapta, trase la marginea trotuarului şi opri. La volanul său se afla Folco Mori, pe care Moshe Yudelman îl însărcinase să urmărească fiecare mişcare a lui Gabelotti.

Din cele două Mercedesuri ieşiră opt persoane. Unul dintre şoferi deschise portbagajul maşinii din faţă şi scoase o

coroană de flori, pe care o înmână unuia din grup, după care cei opt dispărură în clădire.

Slujbaşul din camera frigorifică trase de un mâner din perete şi un sertar uriaş alunecă încet, în faţa ochilor tuturor apărând piciorul lui Genco. Slujbaşul se retrase apoi discret într-un colţ al încăperii, pentru a permite celor prezenţi să se reculeagă în faţa bucăţii macabre de carne.

Gabelotti îi făcu un semn nerăbdător lui Carlo Badaletto. Înainte de a deveni unul dintre locotenenţii săi, Badaletto lucrase mai mulţi ani în serviciul lui Genco, aşa că Gabelotti era convins că dacă cineva putea identifica acea bucată de carne albăstrie, atunci numai Badaletto putea fi acela. Numai că Badaletto nu-i văzuse niciodată picioarele lui Genco, aşa că ridică neputincios din umeri.

Don Ettore semnă în registrul pe care i-l întinse slujbaşul şi-i spuse:

– Ruda noastră a fost o persoană foarte importantă. Bănuiesc că un număr mare de prieteni au venit să-i aducă un ultim omagiu...

– Mda, câţiva... făcu acesta evaziv.

Gabelotti dădu din cap şi se îndreptă spre ieşire urmat de toţi oamenii săi. Pe moment, nu aflase nimic nou. În afară de afirmaţiile lui Italo Volpone, nimic nu-i dovedea că piciorul era al lui Genco. Şi nici că acesta murise.

Ajunşi în stradă, unul dintre slujbaşii de la morgă coborî în goană scările, alergând după ei:

– Domnule!... V-aţi uitat florile!

Gabelotti îi mulţumi cu un semn amabil din cap, după care îi spuse şoferului:

– Bagă-le în portbagaj.

Apoi urcă în maşină şi spuse printre dinţi, ca pentru el:

– Dacă Volpone a încercat să mă tragă pe sfoară, o să i le pun chiar eu pe mormânt.

XIX

Privirile neliniştite ale tuturor celor din conducerea firmei erau îndreptate asupra lui Melwin Bost. Acesta îşi drese glasul, îşi apropie de ochi o foaie de hârtie şi spuse:

– Am să vă dau o veste proastă. Tocmai am primit un fax de la preşedinte, prin care ni se cere să-i prevenim urgent prin toate mijloacele pe toţi proprietarii maşinilor Beaty Ghost P9 şi să-i anunţăm că există un defect de fabricaţie la sistemul de direcţie care le poate periclita viaţa, iar piesa defectă va fi schimbată pe cheltuiala firmei.

În liniştea ca de mormânt, Bost puse hârtia pe masă, de parcă ar fi cântărit o tonă.

– Asta-i sinucidere curată! se auzi vocea cuiva. În lume sunt aproape patru sute de mii de Beaty Ghost în circulaţie! Şi fiecare verificare ne va costa cel puţin trei sute de dolari! Faceţi şi dumneavoastră socoteala!

– Ne-aţi spus că preşedintele a acceptat un risc calculat! exclamă directorul serviciului de cercetări. Doar ştim cu toţii analiza dată de calculatoare!

– Asta înseamnă să ne provocăm falimentul cu mâna noastră! interveni şi administratorul general. Nici o firmă nu poate supravieţui unei asemenea măsuri!

Melwin Bost înclină capul sub atacurile primite. Ar fi vrut să evite comunicarea veştii aflate din gura lui Garnheim, mâna dreaptă a lui Kloppe, dar văzu că nu are altă ieşire. Ridică mâinile pentru a cere linişte.

– Domnilor, domnilor, vă rog!... În urmă cu şase zile, când am avut o întrevedere cu preşedintele la Zürich, am ajuns la înţelegerea că dacă în următoarele trei luni nu se va

mai întâmpla nici un accident, atunci lăsăm lucrurile aşa cum sunt...

– Şi ce? S-a mai întâmplat ceva? Din câte ştim noi nu! îl întrerupse administratorul general.

– Până în momentul trimiterii acestui fax, într-adevăr, n-a mai avut loc nici un accident, ceea ce demonstrează că oricum, preşedintele şi-a schimbat atitudinea faţă de ceea ce a vorbit cu mine. Aş fi putut avea o nouă întrevedere cu el, pentru a încerca să-l fac să se răzgândească, însă din păcate, acest lucru este acum imposibil de realizat. Am aflat cu câteva clipe în urmă că a mai avut loc încă un accident datorat ruperii barei de direcţie.

– Unde anume? se interesă o voce răguşită.

– Chiar la Zürich.

– Accidentul a fost grav? întrebă aceeaşi voce.

– Mortal. La volanul maşinii pe care o fabricăm noi se afla chiar fiica lui Homer Kloppe.

– Au venit toţi în păr! spuse Folco Mori.

– Toţi? se miră Yudelman.

– Da. Gabelotti s-a deplasat cu întregul său stat major.

– Pe cine ai văzut concret?

– Păi, pe consilierii lui, Carmine Crimello şi Angelo Barba, pe ... Thomas Merta, omul lui de încredere, pe cei trei locotenenţi, Carlo Badaletto, Simeone Ferro şi Frankie Sabatini şi pe încă un tip pe care nu-l cunosc. Aşta din urmă i-a aşteptat la aeroport cu două maşini şi cu doi şoferi. Ia ghiceşte unde sunt acum?

– Nu-mi plac ghicitorile.

– Sunt la morgă. Cu o coroană de flori.

– Bine. Poţi să te întorci.

Yudelman închise telefonul şi îl sună imediat pe Vittorio Pizzu la New York.

– Vittorio?... Ia-i imediat pe Aldo, Vicente şi Joseph, urcaţi-vă în primul avion şi veniţi încoace. Ştii unde să dai de mine?

După ce închise, Yudelman răsuflă uşurat. În prezent era convins că nici Gabelotti nu avea acces la numărul contului din Trade Zürich Bank şi că Mortimer O'Broin îl trădase, dându-i un număr fals. De acum înainte, un singur om din lume putea descurca situaţia, iar acesta era însuşi bancherul.

Yudelman stătu pe gânduri câteva clipe, după care puse din nou mâna pe telefon şi-l sună pe Volpone.

– Italo?... M-a sunat Mori. A sosit Gabelotti. Dar nu-i singur, e cu toată trupa.

– Şi ce mai aştepţi? Sună-l pe Vittorio şi spune-i să-şi aducă oamenii încoace!

– L-am şi sunat.

– Bine. Cu cine a venit Gabelotti?

– Cu consilierii şi cu locotenenţii lui şi cu încă trei persoane necunoscute nouă care îl aşteptau la aeroport. Primul drum l-a făcut la morgă, cu o coroană de flori.

– Hm, jigodia... El l-a ucis pe Genco...

– Nu el, ci O'Broin. Acum, lasă-mă să pregătesc întâlnirea. O să plec cu Bellinzona la hotelul Commodore, unde a tras Gabelotti cu ai lui.

Pe drum, Yudelman fu frapat de faptul că Bellinzona nu scotea o vorbă şi părea frământat de ceva.

– Pietro, e ceva ce nu merge?

– Poftim?... Nu, nu... Nu-i nimic...

Maşina coti în jurul unei peluze de flori şi se opri în faţa intrării hotelului.

– Aşteaptă-mă aici, spuse Yudelman.

În capătul scărilor se afla Angelo Barba. În timp ce Yudelman începu să urce treptele, Barba porni să coboare. Cei doi se întâlniră exact la jumătatea scării.

– Te aşteptam, spuse Barba.

– Iată-mă, răspunse Yudelman, înclinându-şi uşor capul.

Cu un gest plin de curtoazie, Barba îl invită pe Yudelman să se îndrepte spre intrarea în hotel.

Lui Orlando îi era frică. Imaginea lui Bellinzona în spatele său, cu un cuţit în mână, îl făcea să i se zbârlească părul de spaimă. O mulţime de detalii cărora nu le acordase până atunci nici un fel de atenţie îi reveniră în minte. De când se întâmplase povestea cu fraţii lui Ines, Bellinzona nu-i mai adresase nici un cuvânt. Chiar şi după incidentul cu cuţitul, Bellinzona păstra tăcerea, întorcându-i ostentativ spatele. Aşa că Orlando răsuflă uşurat când îl văzu plecând împreună cu Yudelman, care avea un aer distrat şi preocupat.

La câteva minute după ce maşina celor doi părăsi parcul vilei, sosi Folco Mori.

– Folco, mă duc să-mi iau maşina şi dau o fugă până acasă să mă schimb. Dacă întreabă *Don* Italo de mine, sunt acasă.

– O.K.

– Folco...

– Da?

– Îl cunoşti de mult timp pe Pietro?

Folco îi aruncă o privire scurtă.

– De ce mă întrebi?

– Hm, aşa... făcu Orlando enigmatic.

Chemă apoi prin telefon un taxi şi-i spuse şoferului să-l ducă în Bellerive Strasse. Când ajunse în dreptul casei lui Kloppe, constată că maşina sa nu mai era în locul în care o lăsase. Ocoli cu taxiul pe străzile din jur, ajungând din nou în faţa casei lui Kloppe, dar maşina sa era de negăsit. Contrariat, dădu şoferului adresa sa, îşi aprinse o ţigară şi căzu pe gânduri.

În holul imobilului unde se afla apartamentul său, doi indivizi stăteau sprijiniţi de unul din stâlpii de marmură.

– Domnul Orlando Baretto? spuse unul dintre ei, apropiindu-se de el.

Sub ochii lui Orlando apăru o legitimaţie de poliţie.

– Sunteţi Orlando Baretto? repetă întrebarea acelaşi individ.

– Da, eu sunt, răspunse Orlando încruntându-se. Ce s-a întâmplat?

– Vă rugăm să ne însoţiţi până la comisariatul de poliţie.

– Pentru ce?

Al doilea individ se apropie şi-l lămuri amabil:

– Este vorba de maşina dumneavoastră.

Cu toate că era la capătul puterilor, Orlando avu prezenţă de spirit şi răspunse:

– Ah, da! Tocmai mă pregăteam să depun o plângere. Mi s-a furat!

– Fiţi liniştit, domnule Baretto, am găsit-o.

– Zău? Unde anume?

– Pe drumul către aeroport. Haideţi să mergem.

Cu toate că poliţiştii vorbeau cât se poate de politicos, aveau un aer hotărât, care nu suferea contrazicere.

– Intenţionam să mă schimb. Nu s-ar putea să...

— Doar câteva clipe, domnule Baretto. Este vorba de o simplă formalitate. Haideţi, vă rog, domnului locotenent Blesh nu-i place să aştepte.

După o lungă discuţie, Yudelman şi Barba conveniră ca cei doi capi ai lor să se întâlnească la ora douăsprezece în parcul din Dolder Grand Hotel, amândoi fiind de acord că natura prezenta cele mai mari garanţii de siguranţă. Fiecare dintre cei doi şefi avea dreptul doar la două gărzi de corp, care urmau să stea la o distanţă de cincizeci de metri de Volpone şi de Gabelotti. După ce stabiliră toate detaliile, cei doi consilieri se despărţiră pentru a comunica şefilor lor rezultatul întrevederii.

La ora douăsprezece fără cinci minute, un Mercedes 600 negru îl lăsă pe Ettore Gabelotti în faţa parcului hotelului Dolder. Urmat la câţiva paşi de Thomas Merta, Gabelotti se îndreptă spre piscina în care deocamdată nu se afla nimeni, trecând pe lângă cei care se întinseseră în şezlonguri pentru a beneficia de primele mângâieri ale primăverii. Vântul încărcat de parfumul florilor, unduia vârfurile arborilor din care se auzeau răzleţe trilurile păsărilor. Gabelotti o luă pe o alee de pietriş, flancată de tufe înflorite de rozmarin. La câţiva zeci de metri, în apropiere de malul lacului, Simeone Ferro îi făcu semn că totul era în regulă.

La un minut după sosirea Mercedesului, apăru şi Fiatul lui Italo. Folco Mori coborî de la volan, îi deschise uşa lui Volpone şi amândoi o luară pe acelaşi drum cu Gabelotti. Pietrişul scârţâia sub paşii lor. În depărtare, se distingea printre doi sicomori silueta masivă a lui Bellinzona care se prefăcea că citeşte atent un ziar.

În clipa în care Gabelotti îl zări pe Volpone, îi făcu semn lui Thomas Merta să se depărteze. Folco Mori se retrase şi el discret printre copaci.

Volpone se îndreptă spre Gabelotti, aşa cum îl sfătuise Yudelman şi aşa cum cerea tradiţia ca cel mai tânăr să facă primul pas. Când ajunse la un metru în faţa acestuia, se opri şi spuse:

— *Don* Ettore, ţi-ai exprimat dorinţa să mă vezi. Iată-mă.

Pe figura lui Gabelotti apăru un zâmbet patern de bun sosit.

— Îţi mulţumesc că ai răspuns chemării mele.

Şi desfăcându-şi braţele, se apropie de Volpone şi-l strânse la piept.

— Dă-mi voie să-ţi spun că am simţit o durere adâncă când am aflat de moartea fratelui tău.

Făcu apoi un pas înapoi, fără a-şi desprinde mâinile de pe umerii lui şi-l privi călduros drept în ochi, de parcă ar fi regăsit un vechi prieten după ani şi ani.

— *Don* Genco era prietenul meu. Aveam pentru el cel mai mare respect şi cea mai sinceră admiraţie.

Şi luându-l familiar pe după umeri, Gabelotti porni din loc. Muşchii lui Volpone se crispară involuntar, dar în cele din urmă se resemnă să meargă alături de el. Mori, Merta, Bellinzona şi Ferro porniră şi ei din locurile lor, cu ochii aţintiţi asupra celor doi.

— Italo, mi s-a vorbit mult despre tine şi sunt fericit că pot avea ocazia să te cunosc mai bine. L-am cunoscut pe fratele tău încă de la început, de când a intrat în afaceri. Şi de la el am aflat o sumedenie de lucruri despre tine, lucruri care te-ar uimi...

— Ca de exemplu? întrebă Volpone cu răceală.

Râsul lui Gabelotti se rostogoli ca o cascadă pr n liniştea întreruptă doar de trilurile păsărilor.

— Uite, de exemplu lovitura de la băcănia lui moş Bisciotto... Ha, ha!... Aveai vreo paisprezece ani la vremea aia...

— Treisprezece.

— Ce-ţi spuneam? Te-am dat gata, nu? Italo, viaţa ţi-a rezervat o mare şansă, dar în acelaşi timp ai avut şi un mare ghinion. Te-ai născut în umbra unui mare om. Fiindcă *Don* Genco a fot un mare om, un *uomo di rispetto.* Natura afacerilor noastre ne-a situat uneori pe poziţii opuse, dar întotdeauna în loialitate. N-ar fi trebuit să-ţi spun, însă chiar de la aeroport am fost la morgă, pentru a-i aduce un ultim omagiu.

Şi parcă tulburat de această amintire, Gabelotti tăcu. Braţ la braţ, cei doi parcurseră câţiva zeci de metri în tăcere, timp în care Gabelotti mai întindea mâna să mângâie câte o floare. Ajunşi în dreptul unei bănci, Gabelotti spuse:

— Vrei să ne aşezăm? Aşa putem discuta mai bine. După cum vezi, m-am cam îngrăşaat şi mersul mă cam oboseşte...

Gabelotti se lăsă pe bancă cu un oftat de mulţumire. Volpone se aşeză şi el, gândindu-se că întâlnirea nu decurgea

așa cum s-ar fi așteptat. Își concentrase întreaga energie pentru o luptă înverșunată și în loc de așa ceva, era nevoit să asculte cuvintele anoste ale obezului de lângă el. Însă Moshe îl implorase să nu se enerveze și să fie răbdător.

— Încă nu ai scos nici un cuvânt, continuă Gabelotti, și probabil că nu-ți place să te tutuiesc. Însă vreau să consideri asta ca o dovadă de încredere și de prietenie. Și dacă ai pentru mine stima pe care am avut-o eu pentru fratele tău, te rog să faci același lucru. Și în același timp te rog să crezi în sinceritatea cuvintelor mele. Ha, ha, sunt convins că încă nu ai încredere... Nu, nu!... Să nu negi, fiindcă n-o să te cred! Mai înainte de a se judeca unii pe alții, oamenii trebuie să se cunoască. Noi suntem asociați, iar în scurt timp, vei deveni un *capo* al familiei tale...

— Deja sunt.

Râsul în cascade al lui Gabelotti, indulgent și patern, răsună din nou.

— Ah, Italo, Italo!... Genco te-a descris perfect, așa cum ești în realitate! Impulsiv, dar sincer... Titlul de *Don* se merită, nu se obține pur și simplu...

— Titlul de *Don* se ia, răspunse Italo pe un ton neutru.

— Ai perfectă dreptate, se și ia, și sunt sigur că sub conducerea ta, familia Volpone este pe mâini bune. Acum, hai să vorbim serios...Știi pentru ce am venit aici la Zürich? Consilierul meu, Mortimer O'Broin, a dispărut. Fratele tău a murit. Așa că nu pot lăsa capitalul nostru comun să zacă într-o bancă. Din respect pentru tine, nu am vrut să întreprind nimic fără să te avertizez în prealabil. Așa că te întreb acum: vezi vreun inconvenient în a retrage eu banii noștri de la Trade Zürich Bank și în a-i transfera în circuitul pe care l-am convenit cu *Don* Genco?

Cu toate că era pregătit la orice, Volpone îi aruncă lui Gabelotti o privire scurtă.

— Ești surprins? se miră acesta. Nu ești de acord?

— Ba da, cum să nu. Ați vorbit cu bancherul?

Gabelotti îl amenință cu degetul.

— Italo, Italo!... Mă superi!... Nu mă tutuiești!

— Ai vorbit cu bancherul? rectifică Volpone.

— O să merg la el chiar în după-amiaza asta.

Volpone nu se putu împiedica să nu-i adreseze întrebarea care-i ardea buzele, deși era convins de stupiditatea ei:

— Ai numărul de cont?

Gabelotti îl privi cu un amestec de jignire şi de incredulitate:

— Italo, dar dacă nu l-aş avea eu, cine crezi că l-ar putea avea? Ştiu foarte bine că pentru a te face util tuturora şi pentru a termina ceea ce fratele tău nu a reuşit, te-ai dus chiar tu la bancher. Şi înţeleg perfect sensul acestui gest săvârşit sub imperiul emoţiei... Evident, m-ai fi putut înştiinţa şi pe mine şi ţi-aş fi putut spune că băncile elveţiene sunt mai bine păzite chiar şi decât Fort Knox. Fără să mai vorbim de faptul că aş fi putut interpreta greşit spontaneitatea acţiunilor tale... Uite, ca să u sincer, îţi mărturisesc că m-aş fi putut gândi că te amesteci în treburi care nu te privesc, sau, şi mai rău, că durerea ta te împinge să faci acte de nebunie... Pune-te şi tu în locul meu...

— Ba pune-te tu într-al meu! îl întrerupse cu duritate Volpone. Fratele meu a fost asasinat şi în acelaşi timp, ca prin minune, consilierul tău dispare fără urmă!

— De unde ştii?

— Mi-ai spus-o chiar tu!

— Aşa este, eu ţi-am spus-o. Însă atunci când ai fost la bancă, încă n-o ştiai.

— Hai să nu ne mai jucăm de-a cel mai şmecher! mormăi Volpone. Toată lumea ştie că Mortimer O'Broin, consilierul tău de rahat, a încercat să-ţi tragă clapa!

Ochii lui Gabelotti se transformară instantaneu în două crăpături strălucitoare din care răzbătea cruzimea. Făcu un efort uriaş pentru a se controla şi răsuflă ca o focă, realizând că Volpone avea perfectă dreptate şi că într-adevăr, rahatul de O'Broin îl trădase. Aşteptă răbdător ca pulsul să-i redevină normal, se aplecă, rupse o floare şi o duse la nas.

— Italo, ascultă-mă bine, fiindcă nu repet niciodată de două ori acelaşi lucru. Dacă ţii să-i urmezi îndelung lui *Don* Genco, să ai grijă cum vorbeşti. Pentru respectul pe care-l port memoriei fratelui tău, ia-o ca pe-un sfat al cuiva mai în vârstă. Dacă îmi asculţi sfatul, aşa cum sunt convins că o vei face, sunt gata să şterg cu buretele tot ceea ce s-a întâmplat, şi să uit de toate neînţelegerile care au apărut în decursul vremii între familiile noastre. Cred că ţi-am făcut o propunere rezonabilă, fiindcă, vezi tu, esenţialul este să fim sănătoşi şi să ajungem să ne trăim liniştiţi bătrâneţile...

— Şi Genco spunea la fel, spuse Volpone cu amărăciune în glas.

Gabelotti se ridică.

— Nu uita ce ți-am spus. Acum imediat, o să mă duc la bancă. O să te țin la curent.

Se întoarse și se depărtă. Volpone observă că mergea cu un pas vioi și sigur. Prima lor întrevedere luase sfârșit.

Locotenentul Blesh închise furios telefonul. Peste câteva ore, avea să se trezească cu vizita căpitanului Kirpatrick. După ce discutaseră aproape un sfert de oră, se dovedise că șeful Comisariatului central din Bulevardul 6 era cel puțin la fel de viclean ca și șeful poliției cantonale din Zürich. Singurul avantaj pe care îl avea Blesh asupra lui Kirpatrick era că știa încă de la început că acesta îl lua drept un imbecil. Și cu inima strânsă, îi dăduse căpitanului câteva informații nesemnificative despre mersul anchetei, tocmai pentru a-l încurca și mai mult, însă se părea că numele rostite avură darul de a-l incita pe american.

— Locotenente, repetă te rog!

— Vă spuneam că indivizii ăștia nu au venit împreună. Am primit informațiile de la diferite posturi de frontieră ale țării. Câțiva au sosit din Franța, alții din Italia, doar Gabelotti și Crimello au sosit direct de la New York.

— Ascultă, locotenente, o să-ți explic acolo toată povestea!

— Poftim?

— Da... Dacă nu vezi nici un incovenient, o să sosesc la Zürich.

Blesh nu putea suporta ca cineva să se amestece în treburile lui, mai ales poliția unei țări străine. Tăcu câteva clipe, pentru a-i da de înțeles lui Kirpatrick că planul acestuia nu-i era pe plac.

— Locotenente, o să vin ca turist, bineînțeles! Îi cunosc pe indivizii despre care mi-ai pomenit... Și dacă dorești să-ți fiu util...

Făcu o pauză, după care adăugă pe un ton aproape umil:

— ...așa, ca între confrați... O să mă limitez să lămuresc doar aspectele specific americane ale întregii afaceri, adică acelea pe care nu ai cum să le cunoști...

— În fond, cine sunt indivizii ăștia? întrebă Blesh.

Kirpatrick ezită îndelung, după care răspunse parcă cu regret:

— Ettore Gabelotti este șeful unei familii mafiote din Statele Unite.

– O să-l expulzez.

– Nu, locotenente, nu! Să nu faci nici o mişcare! Am putea ca împreună să reuşim o operaţie de-a dreptul fantastică!

– Împreună?

– Bine, atunci numai voi! Dar te asigur că ajutorul pe care ţi-l voi da va fi esenţial!

După ce termină de discutat cu Kirpatrick, Blesh se felicită că se abţinuse să nu-i spună nimic despre un fapt nou apărut, despre care era convins că avea legătură într-un fel sau altul cu evenimentele neobişnuite ce se derulau de aproape o săptămână la Zürich. Cu câteva ore în urmă, Renata Kloppe, moştenitoarea unică a unuia dintre cei mai bogaţi bancheri elveţieni, îşi găsise sfârşitul într-un accident de maşină pe şoseaua spre aeroport. Maşina în care fusese Renata Kloppe aparţinea unui american de origine italiană, pe nume Orlando Baretto. Blesh făcuse deja cercetări şi aflase că respectivul Baretto figura în fişierele poliţiei, fiind bănuit a fi proxenetul unei negrese de lux. Numai că Baretto nu făcuse nici un scandal, nu tulburase în nici un fel liniştea publică, şi era titularul a două conturi substanţiale.

Uşa biroului lui Blesh se deschise şi în prag apăru un inspector în civil.

– Locotenente, l-am adus pe Baretto.

– Bine, să intre

Orlando intră şi se apropie de biroul lui Blesh. Cât durase drumul până la comisariatul de poliţie, îşi pusese la punct tactica de adoptat, hotărându-se să nege orice legătură cu Renata. Era convins că cea mai mică legătură făcută între Volpone şi Kloppe ar fi permis poliţiei să-şi bage nasul în afacerile familiei din care făcea parte. Iar o astfel de greşeală o putea plăti cu viaţa.

– Poftiţi, domnule Baretto... Luaţi loc. Sunt locotenentul Blesh şi vă mulţumesc că v-aţi deranjat până aici.

– Inspectorii dumneavoastră mi-au spus că maşina mea a fost găsită. E adevărat?

– Aşa este.

– Tocmai mă pregăteam să depun o plângere pentru faptul că mi-a fost furată.

– Vi s-a furat, domnule Baretto? Când?

Blesh îl găsea pe Orlando respingător. Încă de cum intrase, simţise faţă de el o anntipatie la prima vedere.

– Probabil în decursul nopții, făcu Orlando. Dimineața nu mai era la locul ei. Se pare că ați găsit-o pe șoseaua spre aeroport, nu?

– Domnule Baretto, dumneavoastră unde ați lăsat-o?

– În fața casei, ca de obicei.

– Și de cât timp o aveți?

– Păi... de vreo două săptămâni. Pot să mi-o iau?

– Pentru moment este imposibil. Mașina dumneavoastră a fost accidentată.

– Accidentată?

– O cunoașteți pe o anumită Renata Kloppe?

– Pe cine?

– Pe Renata Kloppe, fiica bancherului Kloppe.

Orlando dădu din cap în semn că nu.

– N-am auzit niciodată de ea.

– Ba da, făcu Blesh binevoitor. Fără să fiți un cetățean al orașului nostru, nu se poate să nu fi auzit de nunta Renatei Kloppe, de care s-a vorbit în toată presa și la televiziune.

– Mă rog, se poate, admise Orlando. Dar nu văd ce legătură are cu...

– S-ar putea să fie o legătură, domnule Baretto. Renata Kloppe a murit la volanul mașinii dumneavoastră, o Beaty Ghost P9, acum câteva ore. Ne puteți explica cum de s-a aflat în mașina dumneavoastră?

Sentimentul de pericol izgoni instantaneu oboseala cumplită pe care Orlando o resimțea încă din ajun.

– Dar, locotenente... se prefăcu el mirat, de unde să știu asemenea lucru?

– Cât v-a costat mașina?

– Mașina?...

Având minciuna în sânge, Orlando știa că adevărul trebuia spus numai în frânturi, neputând ști cât de adânci aveau să fie investigațiile locotenentului.

– Mașina a costat cam optsprezece, nouăsprezece mii de dolari...

– Ați plătit-o în dolari?

– Nu, în franci elvețieni.

– Prin cec?

– Locotenente, nu înțeleg de ce...

– Prin cec? insistă Blesh.

– Da, prin cec. Numai că nu am plătit-o eu.

Orlando simți că se înfunda din ce în ce.

– Mi-a fost făcută cadou.
– Hm, frumos cadou.
– De fapt, nu a fost chiar un cadou. Mai curând este vorba de o datorie de joc. Am întâlnit un individ într-un bar şi am început să jucăm o partidă de pocher... Până la urmă, am câştigat în jur de vreo douăzeci de mii de dolari.
– Şi cum se numea individul acela?
– Nu mi-a spus.
– Nu prea sunteţi curios, domnule Baretto.
– De ce aş fi fost dacă eram în că tig? spuse Orlando dând din umeri.
– Bine. Individul respectiv se numea Volpone. Genco Volpone.
– Tot ce se poate.
– Sau, mai bine spus, se numea.

Orlando îşi simţi mâinile umede de transpiraţie, reuşind să-şi păstreze expresia de plictiseală. Însă, după ce locotenentul îi pomenise de numele lui Genco şi făcuse aluzie la faptul că acesta murise, era să fie convins că poliţistul nu avea să-l lase aşa de uşor.

Cu maxilarele strânse, Orlando aştepta cuvintele poliţistului care aveau să-l priveze de libertate. Blesh îşi întoarse brusc privirea de la el şi-i spuse:

– Domnule Baretto, vă mulţumesc pentru concursul dumneavoastră. Imediat ce ancheta va lua sfârşit, vă veţi putea recupera maşina. Totuşi, vă rog să nu părăsiţi oraşul. S-ar putea să mai am nevoie şi de alte informaţii de la dumneavoastră.

Ajuns în stradă, Orlando îşi înfrână cu greu dorinţa de a o lua la fugă. Trebuia să-l anunţe imediat pe Volpone că poliţia era la curent cu tot şi că cel mai bun lucru pe care îl aveau de făcut, era să plece cât mai repede din Elveţia.

În acest timp, locotenentul Blesh rămas singur în biroul său, spumega de furie la gândul că toţi protagoniştii afacerii îl luau drept idiot sadea. Iar în capul listei se afla căpitanul Kirpatrick, care avea să plătească primul această eroare de judecată.

Chimène se văzu nevoită să-l implore pe Homer să părăsească camera mortuară. Cufundat încă din ajun într-o stare de prostraţie, Kloppe nu mâncase nimic, şi aproape că rămăsese în aceiaşi poziţie în faţa patului pe care odihnea

corpul neînsufleţit al fiicei sale. Din când în când îşi ridica ochii asupra ei şi o privea fix, până când şi-o imagina mişcându-se imperceptibil în lumina şovăielnică a lumânărilor.

– Homer, haide... Nu mai sta aici... Te implor... Nu e bine...

După ce în cele din urmă consimţise să plece din acea încăpere, traversase ca o umbră apartamentul pe care oamenii lui Oswald Hepbräuer se căzneau să-l pună în ordine cu precauţii infinite şi ieşise în stradă. Umblase câteva ore fără nici un rost, bătând oraşul în lung şi-n lat şi într-un sfârşit, realiză că se afla în incinta băncii, fără să pară foarte hotărât să intre în birou. Marjorie se afla ca de obicei în anticameră, şi după figura ei îndurerată, îşi dădu seama că era la curent cu cele întâmplate. Ziarele încă nu publicaseră nimic, însă zvonul se răspândise prin tot oraşul.

– Domnule... începu ea timidă, dar se opri, neputând continua.

Kloppe o bătu uşor pe braţ şi trecu de ea, fără s-o privească. Intră în birou, închise uşa în urma lui şi se aşeză mecanic în fotoliu. Deschise un sertar, scoase sticla de whisky scoţian, îi desfăcu dopul, o duse la buze, dar se opri şi o puse pe birou. Luă apoi cutia de trabuce, o privi gânditor, după care o aşeză alături de whisky. Nu avea chef de nimic, de parcă el însuşi ar fi fost mort. Se ridică din fotoliu cu greutate, făcu câţiva paşi până în dreptul ferestrei şi privi afară. Vremea era frumoasă, iar oamenii mergeau cu acea alură suplă pe care o dă apariţia primăverii. Homer simţi că era nedrept ca vremea să fie atât de frumoasă şi ca lumea să continue să existe, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, când tocmai murise o fată de douăzeci şi trei de ani.

Se întoarse la biroul său, se aşeză, luă un dosar şi începu să-l frunzărească, fără a înţelege nimic din semnificaţia literelor şi cifrelor ce-i înnegreau foile. Nimic nu mai avea sens...

Marjorie intră ca o nălucă în birou, fără să facă nici un zgomot.

– Domnule, dacă întreabă cineva de dumneavoastră, sunteţi aici?

– Nu.

Marjorie dădu să iasă, când Kloppe o opri.

– A întrebat cineva de mine?

– Da. Un domn care a venit special pentru dumneavoastră din Statele Unite. A spus că se numeşte Ettore Gabelotti.

Imediat, în mintea lui Kloppe explodă numele de Volpone. După accidentul Renatei, se întrebase chiar dacă nu cumva gangsterul acela respingător nu avea vreo legătură cu celc întâmplate. Însă îşi alungase rapid îndoiala, fiind ferm convins că el era adevăratul vinovat, doar pentru a nu pierde o avere care oricum acum, nu-i mai putea folosi la nimic. Îşi aminti că Gabelotti era asociatul lui Genco Volpone, individul cu care avusese o întrevedere chiar în biroul în care se afla, cu opt zile în urmă, într-o altă viaţă...

– Poftește-l înăuntru...

Marjorie păru uimită, dar nu făcu nici un comentariu. Peste câteva clipe, Ettore Gabelotti îşi făcu apariţia. Era imens, masiv şi dizgraţios.

– Domnul Kloppe?

– Cu o mişcare a bărbiei, Kloppe îi făcu semn să ia loc.

– Mulţumesc, făcu Gabelotti. Mă cunoaşteţi, nu-i aşa? Avem o cunoştinţă comună, pe Phillip Diego, avocatul meu. Probabil că v-a vorbit despre mine. Vedeţi dumneavoastră, mă aflu într-o situaţie extrem de neplăcută... Am depus la banca dumneavoastră o sumă considerabilă. Două miliarde de dolari, după cum ştiţi foarte bine...

Don Ettore aruncă o privire scurtă spre figura bancherului pentru a remarca vreun semn de încurajare, dar nu zări nimic.

– Acest capital fusese destinat unui transfer în Panama, la Chemical Inter Trust, când, partenerul meu, pe care aţi avut onoarea să-l cunoaşteţi, şi-a găsit moartea... Este vorba despre prietenul meu, Genco Volpone. Şi printr-un concurs de împrejurări extraordinare, reprezentantul meu, Mortimer O'Broin, pe care l-aţi cunoscut împreună cu Genco Volpone când au venit împreună la dumneavoastră pentru constituirea depozitului...

Gabelotti se întrerupse câteva secunde, inspiră adânc şi reluă:

– Şi după cum vă spuneam, Mortimer O'Broin s-a comportat faţă de mine într-un mod nedemn şi necinstit. Mi-a dat un număr de cont fals, aşa după cum am aflat când v-am telefonat de la New York, după moartea regretabilă a asociatului meu. Da, domnule Kloppe, am fost trădat de omul în care mi-am pus toată încrederea.

Kloppe nu făcu nici o mişcare, de parcă ar fi fost tăiat într-un bloc de granit. Nici privirea sa nu exprima nimic, nici curiozitate, nici interes. Vizibil stânjenit, Gabelotti se agită în fotoliul în care stătea.

— Domnule Kloppe, de asemenea sunt la curent cu faptul că asociatul meu, Italo Volpone, a crezut nimerit să acţioneze singur, fără să mă înştiinţeze, în timp ce nimeni şi nimic nu-l îndreptăţea la un asemenea demers. Şi întrucât îi cunosc stângăcia, nu aş vrea ca eroarea regretabilă pe care a săvârşit-o să se răsfrângă asupra mea, care sunt o persoană onorabilă. Dacă am ales banca dumneavoastră pentru a tranzita fondurile mele, s-a datorat numai şi numai faptului că vă cunoşteam reputaţia de integritate şi de loialitate. Este evident deci că pentru cineva care nu are bunul simţ al dumneavoastră, aceste calităţi riscă să se întoarcă asupra mea, întrucât, domnule Kloppe, trebuie să vă mărturisesc că nu am numărul de cont al depozitului meu. După cum puteţi constata, joc cu cărţile pe masă, pentru simplul motiv că am încredere absolută în dumneavoastră. Ştiţi perfect de bine că banii pe care îi aveţi îmi aparţin în întregime. Aşa că fac apel la raţiunea dumneavoastră şi vă cer fără martori, ca de la bărbat la bărbat, să mi-i viraţi în Panama, aşa cum a fost înţelegerea iniţială.

Preţ de câteva secunde, se instaură o linişte absolută. Kloppe se uită la Gabelotti de parcă în acea clipă l-ar fi văzut pentru prima oară şi nu în momentul în care intrase în birou. Îl privi îndelung cu ochii săi albaştri de miop, se ridică de la birou pentru a-i da de înţeles că întrevederea luase sfârşit, şi spuse pe o voce calmă, impersonală:

— Îmi pare foarte rău, însă nu ştiu despre ce anume vorbiţi.

XX

Anunțul cu privire la închiderea minei catalizase oamenii, în loc să-i lase indiferenți, de parcă cu toții ar fi vrut să smulgă pământului diamantele care li se refuzaseră până atunci. Toți, fie ei cadre superioare sau simpli muncitori, fură cuprinși de febra care odinioară îi cuprinsese pe căutătorii de aur.

Nici Julio Almeida nu scăpă de la această regulă. Sosind la Chuduku, nu se gândise la nimic altceva decât la salariul mare promis, fără să-i pese de natura muncii pe care urma s-o presteze. Însă după nici două săptămâni, se contaminase ca toți ceilalți, fără ca prerogativele sale de șef de echipă să-l împiedice la vânătoarea de diamante. Nu avea nici o importanță că diamantele, după ce erau aduse la lumină, plecau din mâinile lor, esențial era ca pământul să fie răscolit pentru a-i fi smulse pietrele prețioase. Iar febra căutării devenise atât de puternică, încât mulți nici nu auzeau sirena care anunța sfârșitul zilei de muncă.

Iar din ajun, totul devenise și mai cumplit. Anunțul lui Eric Mortaeld că mina avea să fie închisă opt luni, declanșase o adevărată furie a căutării. Fiecare spera să găsească „piatra cea mare" ce putea să cântărească de la o sută până la o mie de carate. Julio, care își petrecea serile lungi citind tratate de specialitate, era fascinat de eternitatea diamantelor.

Stând în genunchi în galeria întunecoasă, continua să viseze la basmele cu zâne... De altminteri, cei ce aduseseră la lumina zilei diamantele care conferiseră celebritate posesorilor lor, fuseseră niște indivizi anonimi, aidoma lui....

Diamantul Albastru, Koh-i-Noor-ul, Marele Mogul... Şi atunci, de ce nu şi el? Cu o lună în urmă, trecând prin aceeaşi galerie, fuseşe frapat de un amănunt pe care intenţiona să-l controleze. Însă trebuia să acţioneze rapid, întrucât peste câteva ore mina avea să fie închisă şi să fie pusă sub pază militară. Pretextând o inspecţie în fundul galeriei, îşi lăsase echipa cu mult în urmă şi avansase până în locul unde se înălţau stâlpii de susţinere, dincolo de care, în spaţiile virgine în care nu se făcuseră încă prospecţiuni, muriseră deja câţiva oameni. Capetele galeriilor fuseseră închise cu bucăţi udimentare de scânduri, urmând ca în viitor, să fie înlocuite cu stâlpi de beton injectaţi în roci.

Julio aruncă instinctiv o privire în spatele său şi îşi îndreptă lanterna în bezna de nepătruns. Pentru a ajunge acolo unde se afla în acele clipe, trecuse deja de două baraje ce delimitau zonele interzise. Era absolut singur. Nu se auzea decât zgomotul unei picături de apă ce cădea într-o băltoacă. Ajutându-se de ciocan, începu să desprindă scândurile barajului până când spărtura creată fu suficient de mare pentru a se strecura prin ea. Plimbă fasciculul lămpii în caverna de câţiva zeci de metri lungime, în care nu pătrunsese nimeni înaintea sa, în care nici o mână nu apucase să mângâie rocile pe care nici un târnăcop nu le zgâriase încă. În spatele fiecărui centimetru de pământ se putea afla cel mai frumos diamant din lume. Ţinându-şi respiraţia de emoţie şi cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, încercă o senzaţie incomparabil mai puternică decât orice altceva ce simţise în viaţa sa. Încercă să găsească un termen de comparaţie pentru starea de graţie absolută în care se afla, dar nu reuşi. Chiar şi stările de extaz pe care i le provoca câteodată Manuella în momentele lor intime i se părură brusc fade.

Făcu câţiva paşi şovăielnici, îndrăzni să pună mâna pe un perete cu delicateţea cu care ar fi atins sânul unei femei, şi cu buricele degetelor râcâi uşor. Un firişor firav de praf începu să se prelingă pe perete, scurgându-se până la picioarele sale. Fasciculul lămpii delimita profiluri dure pe asperităţile peretului. Alese din ochi locul care i se păru cel mai potrivit şi desprinse uşor cu ciocanul o bucată din roca friabilă. Instantaneu, bucăţi desprinse din perete antrenară după ele o cădere alarmantă de roci. Julio se feri făcând rapid un pas înapoi, îşi şterse fruntea de sudoarea ce-i picu-

ra pe ochi şi începu din nou să lovească uşor peretele, de parcă ar fi fost un făt în pântecele mamei.

O nouă avalanşă în miniatură îl făcu să rămână nemişcat. Era ultima sa şansă. A doua zi, Wasswnaar's Consolidated avea să-şi închidă porţile şi nimeni nu mai avea să verifice ceea ce presimţea el în acele clipe. Continuă să râcâie peretele, încercând să facă o gaură. La un moment dat, ciocanul său sparse o ultimă bucată din perete şi întâlni golul de cealaltă parte. Lărgi febril gaura până când îşi putu introduce lampa prin ea şi privi dincolo de perete. Spaţiul gol, aidoma unui coş de origine vulcanică, cimentat de o lavă bazică, care fără îndoială era kimberlit, îl convinse că nu se înşelase. Se afla în faţa unor condiţii geologice ideale pentru filonul unui zăcământ de diamante.

Tremurând de nerăbdare, aruncă ciocanul şi apucă târnăcopul. La prima lovitură dată, stâlpii de susţinere cedară ca nişte chibrituri sub presiunea fantastică a miilor de tone de stâncă în echilibru instabil. Tavanul galeriei se prăbuşi pe toată lungimea într-un zgomot surd. Îngropat de viu, însă încă în viaţă pentru câteva secunde, Julio mai avu puterea să articuleze cu gura plină de pământ silabele ce formau numele femeii ce-i purta copilul în pântece.

Vameşul aruncă o privire scurtă celor patru bărbaţi îmbrăcaţi elegant, în costume închise la culoare şi cu serviete diplomat, după care le examină paşapoartele fără să le acorde vreo atenţie specială.

– Poftiţi, domnilor...

Vittorio Pizzu, Aldo Amalfi, Vicente Bruttore şi Joseph Dotto se pierdură imediat în mulţimea călătorilor din aeroport. Avionul Boeing 747 care asigura cursa New York-Zürich aterizase de câteva minute.

– Ştii cum se numeşte strada unde a închiriat o vilă *Don* Italo? îl întrebă Pizzu pe Bruttore. Strada Bancherilor! Mi se pare normal ca la Zürich să existe o astfel de stradă!

– Mi s-a făcut foame, replică Bruttore.

– Cum naiba ne recuperăm armele? se interesă Dotto.

– Nu-ţi face tu griji, mormăi Vittorio. *Don* Italo s-a gândit la toate...

Cei patru luară un taxi şi dădură şoferului adresa scrisă pe o hârtie.

În acest timp, vameşul de la aeroport telefonase la comisariatul poliţiei cantonale din Zürich şi ceruse să vorbească cu locotenentul Blesh.

– Blesh la telefon.

– Sunt sergentul Glucke de la vama aeroportului.

– A sosit careva?

– Da, patru persoane de la New York.

– Stai să notez... Te ascult, spune!

– Vicente Bruttore...

– Cu doi de „t" ?

– Da. Aldo Amalfi... Joseph Dotto... şi Vittorio Pizzu.

– Bine. Ai anunţat oamenii?

– Bineînţeles. Deja au pornit după ei în filaj.

– În regulă, mulţumesc.

Locotenentul Blesh simţi de la prima vedere o aversiune puternică faţă de căpitanul Kirpatrick. Mai întâi, pentru că lui Blesh nu-i plăceau bărbaţii roşcaţi şi în al doilea rând pentru că americanul sosise cu întăriri.

– Adjunctul meu, locotenentul Herbie Finnegan... făcu Kirpatrick prezentările.

Blesh înclină scurt din cap.

– ...şi domnul Scott Dempsey, continuă Kirpatrick.

Blesh privi scurt la omuleţul cu aspect hilar, care avea aerul că se aniuză copios. Individul era îmbrăcat într-o haină şifonată de tweed, iar cravata îi era mototolită, de parcă ar fi fost o cârpă.

– Sunteţi de la poliţie? îl întrebă Blesh neîncrezător, încruntându-se.

– Nu chiar!... se repezi Kirpatrick să răspundă în locul lui.

Îşi drese glasul, după care adăugă:

– Prietenul meu Scott Dempsey face parte din *Securities and Exchange Commission*.

Blesh se încruntă şi mai mult. Ultima persoană din lume pe care ar fi dorit s-o vadă în Zürich ar fi fost un expert din *S.E.C.* Iritarea sa fu atât de mare, încât în loc să le ofere loc celor trei vizitatori, i se adresă căpitanului Kirpatrick pe un ton glacial:

– Căpitane, mă văd nevoit să mărturisesc că sunt foarte surprins. Am înţeles la telefon că vei veni singur şi în interes pur personal.

Kirpatrick izbucni în râs. Dacă Blesh nu putea suporta bărbaţii roşcaţi, în schimb el ura tot ceea ce aducea a elveţian. Prea de multe ori pistele pe care le urmărise se terminaseră la Lausanne, Geneva sau Zürich, fără să poată trage nici un folos, iar în ochii săi Elveţia reprezenta un debuşeu important al comorilor Mafiei.

– Aşa-i locotenente, ai dreptate, exact asta am spus!

– În acest caz, nu văd ce rol are un expert al serviciilor financiare americane.

Scott Dempsey continua să se amuze, de parcă nu era vorba despre el. În continuare cu zâmbetul pe buze, Kirpatrick spuse:

– Şi domnul Dempsey se află într o vizită particulară.

– Căpitane, îmi pare rău, dar sunt nevoit să te anunţ că voi veghea ca vizita asta să rămână într-adevăr particulară. Noi nu prea tolerăm imixtiunea în ţara noastră a unor funcţionari străini, chiar dacă fac parte dintr-o ţară prietenă.

Finnegan sări în ajutorul şefului său, adresându-i-se lui Blesh cu un surâs cordial:

– Locotenente, să fii convins că nu vom întreprinde nimic. Poţi să uiţi că suntem colegi şi dacă vrei, ne poţi considera simpli informatori benevoli.

Blesh îl privi scrutător pe Dempsey şi-l întrebă:

– Aş putea afla în ce scop precis aţi făcut această călătorie?

– Eu l-am rugat să mă însoţească! răspunse din nou Kirpatrick în locul lui.

– Şi de ce, mă rog?

Dempsey aproape că se înecă de râs. Kirpatrick îl fulgeră cu privirea, după care întoarse capul spre Blesh şi-i răspunse:

– Vezi, locotenente, afacerea asta, pe ale cărei urme ne aflăm, îmi depăşeşte competenţa...

– Asta-i culmea! exclamă Blesh. Nu mi-aţi afirmat în decursul ultimei convorbiri telefonice pe care am avut-o că este vorba despre o afacere pur criminală?

– Ba da!

– Şi atunci?

Kirpatrick se foi, încercând să evite răspunsul.

— Căpitane, am impresia că nu joci fair-play! făcu Blesh cu răceală.

— Poftim?

— Şi pot să adaug că nu apreciez deloc purtarea voastră.

Figura lui Kirpatrick deveni la fel de stacojie cum îi era părul. Îi privi pe rând pe Finnegan şi pe Dempsey, însă adjunctul său lăsase privirea în pământ, iar Dempsey continua să râdă.

Blesh tăie aerul cu muchia palmei şi spuse pe un ton acuzator:

— De când ţi-am telefonat pentru a te informa de moartea inspectorului Mahonney, n-ai încetat să mă consideri un imbecil. Şi pretinsa ta intenţie de a mă ajuta, este o minciună! Ai încercat să obţii totul, fără să dai nimic în schimb! Iar chestia asta nu se numeşte în nici un caz colegialitate!

Ultima mustruluială pe care o luase Kirpatrick fusese cu vreo douăzeci de ani în urmă, pe vremea când îşi dădea examenul de inspector, aşa că nemaifiind obişnuit cu aşa ceva, tăcu, neştiind ce atitudine să adopte.

— Şi pot să-ţi spun că ştiu chiar mai multe decât voi în toată afacerea asta, continuă Blesh pe acelaşi ton. Vă ştiu toate micile voastre secrete! Îi ştiu pe toţi din clanul Volpone şi pe cei din clanul Gabelotti!

Blesh îşi arătă palma deschisă, după care şi-o închise:

— Pe toţi îi am aici! Pe Rico Gatto îl ştiţi? Nu! Dar de Orlando Barctto aţi auzit? Nu! Căpitane, văd că ţi-au cam scăpat nişte lucruri!

Kirpatrick nu replică nimic, fiind vizibil încurcat. Finnegan îşi întoarse capul jenat şi chiar şi Dempsey se opri din râs.

— Aşa că vă propun următorul lucru, adăugă Blesh. Ori schimbăm informaţiile de care dispunem amândoi, în cel mai corect mod, ori, dacă nu doriţi lucrul ăsta, sunteţi liberi să vă întoarceţi acasă!

Kirpatrick îşi muşcă buzele de ciudă, consultându-i pe Finnegan şi Dempsey din priviri. Adjunctul său îl privi întunecat la faţă şi-i spuse:

— Căpitane, cred că locotenentul Blesh are dreptate.

— O clipă! sări Blesh. Ţin să vă mai spun că aici, în Elveţia, nu aveţi nici o putere! Atât ca poliţişti, cât şi ca investigatori asupra activităţilor bancare!

– Şi atunci, ce ne mai rămâne? întrebă Kirpatrick, înghiţând în sec.

– Nimic! În schimbul anumitor informaţii pe care ni le veţi da, vă voi permite să asistaţi la desfăşurarea anchetei mele. Şi sunteţi liberi să folosiţi toate rezultatele pe care le voi obţine după ce vă veţi întoarce în Statele Unite.

– Dar dacă veţi face nişte arestări? remarcă Finnegan.

Blesh zâmbi ironic:

– Uitaţi un singur lucru! Până la proba contrarie, pe teritoriul Elveţiei nu a fost comis nici un delict, absolut nici unul! Aşa că, în aceste condiţii, pe cine aţi vrea să arestez? Şi sub ce acuzare?

Pentru a-şi ascunde satisfacţia pe care i-o dădea victoria, Blesh se încruntă şi îşi compuse o figură preocupată. Se ridică de la birou, făcu câţiva paşi şi se opri în faţa lui Kirpatrick:

– Ei? Ce ai hotărât? Da sau nu?

Kirpatrick îşi trecu mâna prin claia de păr roşcat, şi se consultă din priviri cu Finnegan şi cu Dempsey, care îi făcură un semn de aprobare. Dădu apoi din umeri şi mârâi:

– Bine, de acord.

Blesh schiţă un zâmbet, şi apăsă un buton de pe birou. Imediat uşa se deschise şi în prag apăru un planton:

– Adu-mi nişte pahare şi o sticlă cu scotch!

– Am înţeles, domnule locotenent.

Fritz Blesh se întoarse spre vizitatorii săi şi cu o expresie de satisfacţie nedisimulată se adresă la modul general:

– Între noi fie vorba, m-aş lipsi cu dragă inimă de prezenţa aici, la Zürich a... compatrioţilor voştri. Tot ceea ce vreau, este să scap de ei! Iar dacă indivizii aştia sunt atât de ţicniţi să confunde Elveţia cu Chicago, atunci o să vi-i dau uite aşa!

Şi le arătă din nou palma desfăcută, după care îşi strânse degetele.

– Şi acum căpitane, te ascult...

În holul vilei nu se afla nimeni. Uitând de orice oboseală, Orlando o luă la goană pe scări, urcând treptele câte trei, având în minte doar gândul de a-l preveni pe Volpone că poliţia elveţiană era pe urmele lor. Pe palierul de la primul etaj se ciocni cu Folco Mori.

– Unde este *Don* Italo? întrebă Orlando gâfâind.

– Este ocupat şi nu poate fi deranjat.
– Folco, trebuie neapărat să-i vorbesc!
– Pizzu a sosit de la New York cu consilierii şi cu locotenenţii. S-au strâns cu toţii. Este şi Yudelman cu ei.
– Fir-ar să fie! Şi o să mai dureze?
– Habar n-am...
Conform ordinelor nescrise ale ierarhiei, Orlando era obligat să-l înştiinţeze în primul rând pe Volpone despre cele aflate. Coborî scările înjurând şi intră în bucătărie.
Bellinzona stătea la masă şi frunzărea o revistă de benzi desenate. În faţa sa erau trei cutii de bere desfăcute. Orlando luă o sticlă de vodcă, îşi turnă jumătate de pahar şi-l dădu peste cap.
– Pietro, tu ce crezi, mai au mult de discutat?
– Depinde, făcu acesta enigmatic. Cu cine ai treabă?
– Cu *Don* Italo.
– Nu ştiu, s-au închis acolo de o oră.
Orlando realiză brusc că Bellinzona catadicsise să vorbească cu el.
– Pietro, te simţi mai bine? îl întrebă el pe un ton prietenesc.
– Cum adică, mai bine?
– Păi, mi s-a părut că de ieri tot îţi tună şi îţi fulgeră...
Orlando ar fi vrut să-i explice că el deja uitase acele scene la care fusese martor involuntar şi că în viaţa lui nu avea să sufle un cuvânt despre cele întâmplate.
– Da, e-n regulă... mormăi Bellinzona.
Se ridică de la masă, făcu câţiva paşi până la frigider, scoase încă o cutie de bere, o desfăcu, bău jumătate din ea, apoi se îndreptă spre uşă cu un aer gânditor, răsuci cheia în broască şi o scoase din uşă.
– Hei, ce naiba faci? exclamă Orlando uimit.
Colosul băgă cheia în buzunar şi când îşi scoase mâna, scoase la iveală un pistol Walter PP pe care îl îndreptă asupra lui Orlando.
– Pietro, ai înnebunit? strigă acesta cu vocea sugrumată de emoţie.
Bellinzona îşi puse un deget pe buze, făcându-i semn să tacă.
– Tipule, nu face gălăgie! Acolo sus, lumea lucrează, aşa că să nu-i deranjăm!
– Ce dracu' faci cu pistolul ăsta?

– Lando, am să te omor.

Orlando simţi cum un fior ca de gheaţă îi străbătu şira spinării.

– Pietro, ce ţi-am făcut ca să mă omori?

Bellinzona se scărpină în creştet, vădit încurcat.

– Nimic... de fapt, nu mi-ai făcut nimic... Îţi jur că nu am nimic cu tine...

– Nu sunt eu prietenul tău? făcu Orlando, încercând să nu i se deslușească tremurul din glas.

– Ba da. Numai că sunt obligat să te omor...

– Eşti nebun de-a binelea! strigă Orlando. N-am văzut nimic! Nici măcar nu m-am uitat! Iar chestia aia mi se putea întâmpla şi mie!

– Da, numai că mi s-a întâmplat mie , spuse Bellinzona întunecat la faţă. Iar eu nu pot trăi dacă trăieşti şi tu.

– Pietro! Nu poţi face una ca asta! Nu ai cum să mă împuşti! O să fii auzit! Şi Italo o să te lichideze pentru treaba asta! Bătrâne, am uitat totul, pe cuvântul meu!

Bellinzona se crispă brusc.

– Nu mă mai privi aşa! M-am săturat de ochii tăi! Hai, întoarce-te!

– Pietro!

– Întoarce-te, ţi-am spus!

– Pietro, termină cu tâmpeniile!

Şi cu picioarele tremurându-i, Orlando se întoarse cu spatele, simţind imediat în ceafă răsuflarea lui Bellinzona.

– Scuză-mă, tipule... Nu am de ales...

– Pietro! strigă disperat Orlando.

Şi încercă să se întoarcă, dar muchia palmei lui Bellinzona îl pocni la baza gâtului, la nivelul vertebrelor cervicale. Orlando se prăbuşi fără să scoată un zgomot.

Bellinzona alergă până la uşă şi-şi lipi urechea de ea. Pentru mai multă siguranţă, o descuie, scoase capul în hol şi privi în toate părţile, convingându-se că toată lumea se afla în continuare la etaj.

Încuie din nou uşa, deschise congelatorul, luă o bucată de gheaţă de câteva kilograme, se apropie de Orlando care continua să zacă în nesimţire, şi îl întoarse cu piciorul pe spate. Apoi se aplecă asupra lui şi izbi cât putu de tare cu bucata de gheaţă în fruntea lui Orlando. Într-un zgomot sec, bucăţi de gheaţă mânjite de sânge şi fragmente de oase se împrăştiară prin bucătărie. Bellinzona luă bucata de gheaţă

care îi servise drept armă a crimei, o puse în chiuvetă, dădu drumul la apa caldă peste ea, şi începu apoi să mătură resturile de gheaţă şi oase împrăştiate prin bucătărie. După ce curăţă şi aruncă totul la gunoi, târî corpul lui Orlando în dreptul bufetului, îl întoarse cu faţa în jos, şi răsturnă un taburet lângă el. Apoi luă o bucăţică de gheaţă şi o puse sub un teanc de farfurii aşezate în echilibru instabil pe unul din rafturile bufetului. Peste câteva minute, gheaţa avea să se topească şi farfuriile să cadă pe podea. Scoase apoi din frigider platoul cu brânză şi mezeluri şi le puse pe cel mai înalt raft al bufetului, unde nici el nu putea ajunge, decât înălţându-se în vârfurile picioarelor.

Între timp, gheaţa din chiuvetă se topise. Bellinzona închise apa, aruncă o privire de jur împrejur, şi se convinse că tabloul era cât se poate de convingător: Orlando se urcase pe taburet pentru a lua platoul cu brânză, alunecase şi căzuse, zdrobindu-şi capul de dalele de marmură din bucătărie.

Ieşi apoi din bucătărie şi se strecură pe furiş în colţul cel mai îndepărtat al holului, instalându-se într-un fotoliu, de unde îl strigă pe Mori:

— Hei, Folco!

Capul acestuia apăru imediat deasupra balustradei scării:

— Ce-i?

— Tu crezi în tâmpeniile pe care le scriu ăştia?

— Despre ce vorbeşti?

Bellinzona îi arătă revista.

— Cică au reuşit să încolţească nişte seminţe vechi de două mii de ani!

— Ce fel de seminţe?

Bellinzona se pregăti să-i răspundă, când din bucătărie răzbătu un zgomot puternic. Bellinzona sări imediat în picioare.

— Ce dracu' a fost asta? făcu Mori, scoţându-şi pistolul.

— Nu ştiu, mă duc să văd, îi răspunse Bellinzona, scoţându-şi şi el arma.

Traversă holul, deschise uşa bucătăriei şi exclamă uimit:

— Ce porcăria naibii! Doamne Sfinte, nu poate fi adevărat!

Mori coborî în goană scările şi se opri în pragul uşii bucătăriei, de unde se putea vedea corpul lui Orlando, cu faţa într-o baltă de sânge. În jurul lui, o mulţime de cioburi erau

răspândite pe podea. Folco se apropie de el, se aplecă, îl întoarse cu faţa în sus şi-şi lipi pentru câteva clipe urechea de pieptul acestuia. Apoi se uită consternat la Bellinzona, spunându-i de parcă nu i-ar fi venit să creadă:

– Nu-mi vine să cred... A murit...

– Doamnă, vreţi s-o mai vedeţi pentru ultima oară?

Chimène izbucni în hohote de plâns, şi se aruncă în braţele lui Homer, care începu să-i mângâie cu duioşie capul. Pe deasupra umărului ei, făcu un semn celui de la pompe funebre. Imediat, răsunară zgomotele lugubre ale ciocanelor ce ţintuiau capacul sicriului.

– Curaj... îi spuse Kloppe Chimènei.

– Spune-mi că nu este adevărat!... Spune-mi!...

– Curaj... repetă Kloppe ca un automat. Dumnezeu nu ne va părăsi.

– Ba ne-a părăsit! gemu Chimène. Ne-a părăsit!...

În stradă, şirul de maşini aştepta ca sicriul încărcat de jerbe de flori să se pună în mişcare.

Prin culoarul din faţa camerei în care se aflau trecură încet patru bărbaţi îmbrăcaţi în negru ce purtau pe braţe sicriul Renatei.

– Hai, îi spuse Kloppe. Trebuie să ne ducem până la capăt calvarul.

Chimène se sprijini de el, şi cu faţa ascunsă la pieptul său începu să păşească şovăielnic. Pe culoar, Manuella îmbrăcată în întregime în negru, stătea sprijinită de un perete, suspinând uşor. La vederea soţilor Kloppe, sări s-o sprijine pe Chimène şi s-o ajute să coboare scările.

Când ieşiră în strada plină de oameni, clopotele din Grossmünster începură să bată grav şi trist. Locotenentul Blesh se desprinse din mulţime şi se apropie de Kloppe:

– Domnule Kloppe, vă prezint condoleanţele mele...

Kloppe dădu din cap şi făcu un pas mai departe.

– Domnule Kloppe, făcu poliţistul pe o voce joasă, ţinându-se după el, îmi dau perfect de bine seama că nu este momentul potrivit...

– Nu, nu este, spuse bancherul.

– Vă rog să mă credeţi că în alte împrejurări nu mi-aş fi permis, dar dată fiind urgenţa situaţiei... Domnule Kloppe, aţi fost ameninţat în vreun fel?

Oamenii de la pompe funebre aşezau sicriul în maşina mortuară. Prin mulţimea de oameni, Kloppe distinse silueta masivă a Uttei Heinz, alături de care stătea ca de obicei soţul ei, Joseph. Kloppe îl căută din priviri pe Kurt, dar nu-l văzu nicăieri.

— Ce fel de ameninţări?

— Aici, în Zürich, s-au petrecut fel de fel de lucruri ciudate, care s-ar putea să aibă vreo legătură cu tragicul sfârşit al fiicei dumneavoastră... Iar eu sunt însărcinat cu această anchetă... Aşadar, aţi fost ameninţat în vreun fel?

Homer Kloppe privi drept în ochii locotenentului Blesh şi spuse pe un ton abătut:

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

Şi grăbind pasul, o ajunse din urmă pe Chimène şi o ajută să urce într-o maşină de culoare neagră.

Moshe Yudelman dădu deoparte receptorul telefonului de la gură şi-i spuse lui Volpone:

— E Angelo Barba. Gabelotti îţi propune o nouă întâlnire, la ora patru, în acelaşi loc. Îţi convine?

Şi fără a-i mai aştepta răspunsul, duse receptorul la gură şi spuse:

— *Don* Volpone este de acord.

Uitând pe moment de moartea stupidă a lui Orlando Baretto, al cărui corp fusese pus provizoriu în pivniţa vilei, cei de faţă schimbară o privire scurtă şi plină de înţelesuri. Numindu-l pe Italo *Don*, Yudelman oficializa într-un fel titlul suprem de *capo* al familiei, făcându-l pe acesta drept succesor legitim al fratelui său, Zu Genco Volpone şi înlăturând pe viitor orice echivoc.

La orele patru ale după-amiezii, Ettore Gabelotti şi Italo Volpone se regăsiră în parcul din Dolder Grand Hotel cu acelaşi ceremonial ca în decursul dimineţii. De această dată, Gabelotti fu acela care făcu primii paşi.

— Italo, îţi datorez scuze...

Ca şi dimineaţa, îl îmbrăţişă pe Volpone şi-l conduse spre aceeaşi bancă.

— Italo, ai avut dreptate. O'Broin m-a trădat. Numărul de cont pe care mi l-a dat a fost fals.

Volpone se destinse uşor.

— Încă nu-mi vine să cred că lucrul ăsta este posibil, continuă Gabelotti, clătinând din cap. Vezi tu, ceea ce nu ştiu

acum este dacă gunoiul ăsta de consilier al meu a putut sau nu să ia banii noştri din bancă...

Volpone fixă cu privirea două mierle care îşi disputau o firimitură de pâine, fără să facă nici un comentariu.

— Înţelegi, bancherul ăla nu mi-a spus nimic concret, îi explică Gabelotti. Aşa că de unde să ştim dacă banii noştri sunt în continuare acolo sau nu cumva i-a luat O'Broin?

Şi se uită la Volpone cu o privire întrebătoare.

— Pe care pariezi? Pe aia din dreapta sau pe aia din stânga? îl întrebă Volpone, arătând spre cele două mierle.

— Este extrem de important pentru noi doi să ştim lucrul ăsta, insistă Gabelotti. Vezi, n-ar avea nici un rost să ne războim cu banca, dacă Mortimer a întins-o cu cele două miliarde de dolari. Măcar dacă am avea cea mai mică informaţie în privinţa asta, am putea şti cum să ne orientăm acţiunea noastră comună... Tu care te afli la Zürich mai înainte de a sosi eu, nu ştii nimic?

Volpone dădu din cap în semn că nu.

— Italo, sunt tare încurcat şi te întreb deschis: ai vreo idee? Propui ceva concret?

— Să terminăm ceea ce am început, răspunse sumbru Volpone.

— Adică?

— Să-l luăm tare pe Kloppe.

— Se pare că metoda asta nu prea a dat roade până în prezent.

— Fiindcă ne-am purtat cu mănuşi, de asta.

— Italo, ştii foarte bine că viaţa lui este extrem de preţioasă pentru noi. Şi el o ştie. Aşa că din momentul în care are certitudinea că viaţa nu-i este în pericol, poate continua să ne şicaneze la nesfârşit. Fără a mai vorbi de faptul că ne şi poate denunţa la poliţie. Aici nu suntem acasă la noi, şi se poate ca în cel mai fericit caz să fim expulzaţi, uite-aşa!

Şi Gabelotti pocni din degete.

Volpone căzu pe gânduri. Împreună cu Yudelman, ajunsese la concluzia că existau doar două posibilităţi: ori Gabelotti avea numărul contului, ori nu-l avea. Iar după cele spuse de Gabelotti, a doua variantă era cea adevărată. Amintindu-şi de recomandările făcute de Yudelman, spuse pe o voce calmă:

— Da, m-am gânndit la ceva...

Gabelotti îl privi cu atenţie, gândindu-se că nici o clipă acesta nu fusese tentat să creadă că Mortimer O'Broin reuşise să sustragă banii de la bancă. Ceea ce însemna că Italo îl lichidase pe O'Broin, fără a putea smulge de la el numărul de cont.

– Te ascult, Italo, vorbeşte...

– Crezi că dacă l-am avea câteva zile la dipoziţie pe Kloppe, i-am putea smulge numărul de cont?

– Bineînţeles, Italo, bineînţeles! Din păcate, planul ăsta este irealizabil!

– De ce?

– Am făcut până acum destule valuri prin Elveţia. Şi dacă o să mai dispară şi Kloppe, o să ne trezim cu toată poliţia pe urmele noastre!

Volpone zâmbi pentru prima oară de la începutul întrevederii.

– Ettore, nu cred că se va întâmpla una ca asta.

Scoase un plic din buzunar şi i-l întinse lui Gabelotti.

– Vrei să te uiţi la plicul ăsta?

Gabelotti desfăcu plicul din care scoase o scrisoare şi o fotografie reprezentând o negresă admirabilă, de o înălţime neobişnuită, cu braţele ridicate în semn de victorie. În afară de doi cercei imenşi, negresa nu mai avea nimic pe ea.

– Cine-i asta? întrebă Gabelotti.

– Micuţa prietenă a lui Kloppe. O târfă, Ines. Kloppe făcea dragoste cu ea chiar în camera blindată a băncii sale. Dar uită-te cui îi este adresată scrisoarea...

Gabelotti întoarse plicul pe care se aflau câteva cuvinte, cu un scris tipic de femeie:

Madame Chimène Kloppe- 9, Bellerive Strasse, Zürich

Gabelotti îl privi surpins pe Volpone:

– Vrei să spui că puicuţa lui Kloppe i-a scris soţiei lui?

– Exact. Şi eu i-am dictat totul. Citeşte scrisoarea.

Gabelotti despături scrisoarea şi începu să citească:

Madame,

Întrucât Homer n-a avut curajul, o fac eu în locul lui. O să plecăm amândoi pentru o săptămână de vacanţă. Dacă sunteţi amatoare de detalii, aflaţi că vom pleca în Sardinia. Îi datoraţi această vacanţă după cei treizeci de ani de căsnicie. O să vi-l aduc înapoi în bună stare, poate puţin cam obosit, dar oricum, în bună stare.

Prinţesa Kibondo

– Pariez pe aia din stânga, spuse Gabelotti.

– Ai pierdut. Priveşte...

Mierla din dreapta îşi luă zborul cu firimitura de pâine în cioc.

– Şi chiar este prinţesă? întrebă Gabelotti.

– Da, este. Dar şi eu sunt prinţ în cartierul meu. Gândeşte-te că dacă soţia lui Kloppe primeşte scrisoarea asta, n-o să se ducă ea să se plângă la poliţie! O să facă tot ce-i posibil ca afacerea să fie muşamalizată. Ce femeie ţine neapărat să se vadă că este înşelată?

– Continuă, spuse Gabelotti.

– Aşa că o să-l răpim pe loppe.

– Cum?

– Mi-am chemat câţiva oameni din Italia. Spargem banca, pur şi simplu.

– Doar nu-ţi imaginezi că o să-i golim toate seifurile!

– Ce treabă avem noi cu seifurile? Banii noştri nici măcar nu se află acolo. Cu siguranţă că Kloppe i-a învestit ca să scoată şi el un profit.

– Şi atunci?

– O să provocăm un asemenea scandal la banca lui şi în viaţa lui particulară, că o să fie curăţat! O să dea faliment! Nu noi o să-i golim seifurile, ci scandalul care o să iasă! Iar clienţii o să se ducă la alte bănci, mai liniştite şi mai sigure!

– Pe ce am mizat? întrebă Gabelotti

– Poftim?

– Am pierdut pariul cu mierlele, zâmbi Gabelotti. Care a fost miza?

– După ce o să terminăm totul, o să-mi dai un ceas elveţian.

– Şi când vrei să-l răpim pe Kloppe?

– Chiar în seara asta.

– Şi cu spargerea de la bancă?

– Dacă eşti de acord... la noapte.

Gabelotti se încruntă:

– Sunt de acord să acţionăm rapid, dar nu trebuie să precipităm lucrurile...

– Un comando de zece oameni de-ai mei va sosi în noaptea asta la Zürich. Vin de la Milano.

– Şi cum o să treacă graniţa?

– Am aranjat deja.

Gabelotti făcu o figură amuzată:

– Care va să zică, lupii tineri lucrează pentru cei bătrâni, nu?

– Nu, *Don* Ettore, toţi lupii lucrează împreună!

Şi cu un sentiment brusc de putere, Volpone îşi aţinti asupra lui Gabelotti ochii ca de cărbune:

– Ai încredere în mine?

Gabelotti îi luă amânouă mâinile într-ale sale:

– Totală, Italo!... Totală!... Acum, aş vrea să-mi explici câteva detalii.

– Sigur că da.

– Fiindcă, vezi tu Italo, îmi place să fiu spectator, dar nu şi când este vorba de două miliarde de dolari!

Se părea că întreg oraşul îşi dăduse întâlnire la cimitir. Jerbe şi coroane de flori acopereau în întregime mausoleul familiei Kloppe, în care Renata avea să-şi doarmă somnul de veci. Iar sentimentul religios al lui Homer Kloppe era prea puternic ca să se îndoiască măcar şi o secundă de supravieţuirea sufletului fiicei sale. Dumnezeu o chemase la El, într-un loc misterios unde Homer şi Chimène aveau să ajungă într-o bună zi, când avea să le sune ceasul. Şi Homer mai ştia că Dumnezeu îl pusese în faţa acestei încercări pentru a-l pedepsi pentru slăbiciunile şi greşelile de care se făcuse vinovat.

Chimène complet acoperită de vălul de doliu, strângea mâinile ce i se întindeau. Homer stătea la stânga ei, neputându-l împiedica în vreun fel pe Kurt Heinz să îi se alăture, în aşa fel încât străinul care îi fusese ginere doar un sfert de oră, primea în numele său compasiunile care de drept ar fi trebuit să revină părinţilor celei dispărute.

De îndată ce sicriul fusese coborât în pământ, Kurt se aşezase lângă Chimène, de parcă ar fi făcut parte din familie. Mulţimea era incredibil de deasă. Cei care doreau să-şi exprime condoleanţele trebuiau să aştepte mai bine de o jumătate de oră printre morminte, pentru a ajunge în dreptul familiei îndoliate. Un şir nesfârşit de oameni se scurgea pe porţile cimitirului până în strada în care circulaţia maşinilor aproape că devenise imposibilă, în timp ce şirul celor care încă nu trecuseră prin faţa cavoului se pierdea în depărtare, undeva printre pâlcurile de chiparoşi.

După o oră încheiată, Chimène îi şopti lui Kloppe:

– Homer, nu mă simt prea bine...

Kloppe o luă de braţ:

– Te duc acasă.

– Nu, nu! Trebuie să rămânem aici!... protestă Chimène.

– Ba nu, o să te trimit acasă cu Manuella, spuse Kloppe pe un ton care nu admitea contrazicerea.

Şi îi făcu semn Manuellei care stătea în spatele lor să se apropie. Manuella veni lângă Chimène, o luă de braţ şi se îndreptă cu ea spre ieşire, pierzându-se în mulţime.

Kloppe se întoarse spre cei ce-i prezentau condoleanţele, înclinând mecanic din cap la fiecare frază rostită, cu spiritul golit de orice gând, privind la chipurile întristate din faţa sa, fără să reuşească să distingă clar pe cineva anume.

După încă o oră, Kloppe strânse ultimele mâini.

– Maşina mea este afară, îi spuse Kurt. Vreţi să vă conduc?

În loc de răspuns, Kloppe întoarse capul. Un şofer în livrea se apropie de el şi-i şopti la ureche:

– Domnule Kloppe, vă aştept... Dacă doriţi, putem merge...

– Bine, hai să mergem.

Kloppe se luă după şofer, trecând printre câteva grupuri de oameni care încă nu părăsiseră cimitirul. La ieşire, aştepta un Mercedes 600 negru cu geamurile fumurii. Şoferul deschise portiera din spate, îl aşteptă pe Kloppe să intre, după care o închise.

În maşină se aflau patru bărbaţi. Doi îi erau necunoscuţi, cât despre Italo Volpone şi Ettore Gabelotti ar fi dat orice să nu-i întâlnească într-o asemenea împrejurare.

– Vă rog să fiţi convins că particip din toată inima la nenorocirea care v-a lovit, spuse Gabelotti.

– Condoleanţele mele, adăugă scurt Volpone.

Kloppe încercă mânerul uşii, dar aceasta era blocată. Mercedesul demară lin, ieşi din mulţimea de maşini, coti în direcţia oraşului şi luă viteză. Kloppe îşi puse mâinile pe genunchi şi ţinându-şi buzele strânse şi spatele drept, privi în faţa sa cu indiferenţă, hotărât să nu întrebe nimic. Nu-i era frică, ci era doar uşor iritat, fiindu-i lehamite de vanitatea eforturilor umane în general şi de stupida inutilitate a răpirii sale în particular.

– Domnule Kloppe, sunt realmente stânjenit, spuse Gabelotti, dar de data asta, mă tem că veţi fi nevoit să ne ascultaţi cu mult mai multă atenţie decât aţi făcut-o până acum.

XXI

Ottavio Giacomassi era unul dintre bătrânii oraşului. În vârstă de şaizeci şi cinci de ani, făcuse pe vremuri parte din oamenii lui Lucky Luciano. Iar când Luciano fusese condamnat în 1936 la treizeci de ani închisoare de către Thomas Dewey, guvernatorul statului New York, acesta numindu-l „cel mai josnic criminal care a compărut vreodată în faţa justiţiei", Ottavio, în vârstă de nouăsprezece ani, se simţi brusc orfan. Însă chiar a doua zi de la încarcerarea celui care îi fusese *Padrone*, îşi dădu seama că totul se desfăşura ca până atunci, Luciano continuând să-şi dirijeze afacerile din celula sa. Peste trei ani, izbucni războiul, însă Giacomassi îşi vedea de treburile lui. Cu toate acestea, viaţa sa se schimbă în momentul în care Statele Unite se hotărâră să intre în război. Italia era bântuită de fascism, iar pentru a asigura succesul debarcării aliate în Sicilia, serviciile speciale de la Casa Albă nu ezitară ca în cel mai natural mod cu putinţă, să-l consulte pe Luciano în celula sa.

„Cel mai josnic criminal" se văzu promovat brusc în funcţia de consilier militar. I se ceru să-şi pună în serviciul naţiunii cunoştinţele, relaţiile şi oamenii, şi toată infrastructura organizaţiei sale, obţinând în schimb promisiunea unei eliberări anticipate, promisiune ţinută în februarie 1946. Ottavio Giacomassi avu cinstea să fie ales personal de Lucky, pentru a face parte din americanii de origine italiană care trebuiau să organizeze debarcarea aliaţilor în Sicilia. Iar peste zece ani, Lucky îl detaşă pe Ottavio pe lângă un lup tânăr, ambiţios şi care promitea, pe nume Zu Genco

Volpone. Ottavio se ataşă de Genco şi de atunci ocupase în familia Volpone funcţia de şef al Italiei septentrionale.

Iar când Bébé Volpone, fratele mai mic al lui Genco îl puse la curent cu ultimele evenimente, Ottavio simţi o durere adâncă. După Lucky, *Don* Genco era al doilea om respectabil pe care îl vedea dispărând. Dar se părea că Italo, care preluase succesiunea fratelui său, nu intenţiona să doarmă: pentru prima sa acţiune de *capo* îl rugase pe Ottavio să-i facă rost de un comando de zece oameni, a căror misiune avea să fie spargerea unei bănci din Zürich.

Tupeul lui Bébé Volpone avu darul să-l seducă pe Ottavio. Ştia cum să-şi facă oamenii să intre ilegal în Elveţia, însă îl nemulţumea un singur lucru: Italo nu-i precizase nimic despre modul în care intenţiona să-i trimită oamenii înapoi, la Milano, după terminarea misiunii. Of, tinereţea, tinereţea!... Din fericire, papa Ottavio veghea la toate.

Manuella ar fi dat orice să nu fie nevoită să-i spună Chimènei Kloppe ceea ce avea de gând. Cum sosise acasă, Chimène se dusese în camera ei, şi fără ca măcar să se dezbrace, se aruncase în pat, înfăşurată în vălurile de doliu. Helena Marculis, prietena ei care o însoţise de la cimitir, încerca să o consoleze, îndemnând-o să bea din ceaiul pregătit de Manuella.

– Hai, Chimène, bea!... O să-ţi facă bine!...

Chimène dădu din cap cu disperare, şi izbucni din nou în plâns. Sufocată de lacrimi, reuşi să articuleze:

– Helena, nu te supăra pe mine... Aş vrea să rămân singură... singură!

Helena Marculis se retrase discret, îi recomandă Manuellei să o anunţe la cel mai mic incident şi plecă. Manuella rămase în faţa patului, neştiind cum să înceapă.

– Doamnă, vreţi să vă ajut să vă dezbrăcaţi?

– Nu... nu... Homer o să se întoarcă...

– Doamnă... sunt teribil de şocată de cele întâmplate...

– Ştiu, Manuella, ştiu... Renata ţinea atât de mult la tine...

– Şi eu o iubeam, doamnă...

– Ştiu...

– Doamnă aş vrea să vă spun ceva... Îmi este tare greu... Mai ales în aceste momente... însă trebuie să ştiţi... nu mai pot...

– Ce nu mai poţi? o întrebă Chimène, ridicându-şi privirea spre ea.

– Doamnă, aş vrea să plec... Să mă întorc în Portugalia...

Chimène o privi parcă nevenindu-i să creadă, zguduită de hohote tăcute de plâns. Stânjenită şi cu lacrimile în ochi, Manuella adăugă:

– Înţelegeţi-mă, doamnă... În casa asta, m-aş gândi la ea în fiecare clipă...

Îşi muşcă buzele, începu să plângă şi articulă din greu:

– E imposibil... N-aş rezista...

Cu vocea sufocată de hohote de plâns, Chimène exclamă:

– Oh, Manuella!... Manuella!...

Îi luă mâinile şi i le strânse cu violenţă, de parcă Manuella ar fi fost ultima ei salvare:

– Manuella!... Manuella!... Nici eu nu mai pot!... Nici nu ştiu dacă voi mai putea trăi!... Dumnezeu este nedrept!... Ai perfectă dreptate că vrei să ne părăseşti!... Casa asta va mirosi a moarte tot timpul!... Te înţeleg, Manuella!... Te înţeleg!...

– Doamnă...

– O să te ajut!... Oriunde te-ai duce, o să fiu mereu alături de tine, în amintirea Renatei... Şi copilul tău... copilul tău...

Lacrimile care îi şiroiau pe obraji o împiedicară să continue. Cu faţa în lacrimi, Manuella îi strecură în mâini scrisoarea primită chiar în acea după-amiază şi ieşi din încăpere.

Rămasă singură, Chimène începu încetul cu încetul să-şi revină. Îşi şterse faţa cu cearşaful, mânjindu-l de fond de ten şi de rimel, după care se ridică în capul oaselor, luptând împotriva hohotelor de plâns pe care le simţea urcându-i în gât. Cu gesturi automate, desfăcu scrisoarea. O fotografie căzu pe cearşaf. Chimène o luă, îşi frecă ochii şi recunoscu imediat pe negresa ale cărei fotografii le găsise în pardesiul lui Homer, şi care apăruse goală într-o seară în sufrageria lor plină de invitaţi. Cu inima strânsă, citi scrisoarea, după care o reciti.

Cele mai nebunești idei începură să-i treacă prin minte. Se uită din nou la fotografie, fixând îndelung sânii negresei ce-și ridicase brațele în semn de victorie. Și fără să se îndoiască nici un pic, avu certitudinea că Homer al ei era în pericol. Îl cunoștea de prea mult timp pentru a crede măcar și o secundă că era în stare s-o abandoneze. În nici un caz în împrejurări obișnuite, și cu atât mai mult în acele clipe în care Cel de Sus îi pusese în fața unei încercări groaznice, răpindu-le unica lor fiică.

Catalizată de aceste gânduri, puse mâna pe telefon și-l sună pe Kurt. Acesta îi spuse că Homer plecase din cimitir cu aproximativ o oră în urmă. Chimène îi mulțumi și sună la bancă, dar Marjorie îi răspunse că nu-l mai văzuse pe domnul Kloppe încă din ajun. Chimène făcu numărul poliției, dar închise imediat ce i se răspunse, având sentimentul brusc că era ridicolă. Își propuse să lase să mai treacă două ore, și dacă nici în acest interval de timp Homer nu și-ar fi făcut apariția, atunci avea să-l anunțe pe locotenentul Fritz Blesh.

Aparatul staționa la capătul unei piste secundare, în zona rezervată avioanelor-taxi și celor de la aeroclub. Traficul normal al aeroportului din Milano se efectua mult mai spre vest, acolo unde se vedea clădirea principală și cele ale vamei. Pe ambele flancuri ale avionului model MD 315, ce aparținuse armatei franceze și fusese scos din uz, stătea scris cu litere mari, roșii: AVION ȘCOALĂ.

Cei zece oameni se urcară în avion, aruncând câteva priviri temătoare spre petele de rugină ce încadrau ușa. Înăuntru nu se afla nici un scaun, iar centurile de siguranță erau prinse direct de fuselaj. Unul dintre oameni, care se părea că-l cunoaște pe pilot, îl întrebă mai în glumă, mai în serios:

– Morobbia, ia spune, ești sigur că chestia asta zboară?

Amedeo Morobbia dădu din umeri:

– Depinde de vânt, de zi, de Sfânta Fecioară... Hai, prinde-ți centura, că pornim din loc!...

Îi întoarse spatele și trecu în carlingă, unde îl aștepta Giancarlo Ferrero, operatorul radio.

– Îi dăm drumul?

– Îi dăm.

Amedeo acționă contactul. Cele două motoare ezitară să pornească, tușiră și în cele din urmă începură să se învâr-

tească cu un uruit cumplit, care făcea ca întreg aparatul să vibreze într-un mod îngrijorător.

După instrucţiunile primite de la Ottavio Giacomassi, Morobbia trebuia ca după trecerea frontierei elveţiene să zboare practic razant cu solul, şi să aterizeze pe un fel de platou cuprins în triunghiul format de Zugs, Nafels şi Schwyz. Iar după ce oamenii pe care îi transporta aveau să debarce, Morobbia urma să decoleze şi să zboare spre Zürich.

— Avionul şcoală MD 315 cere permisiunea de decolare pe pista 9, spuse Giancarlo în microfonul staţie radio.

— Md 315, puteţi decola, i se răspunse din turnul de control.

— Am înţeles, decolăm, confirmă Giancarlo.

Morobbia trase manşa spre el. Avionul rulă pe cei trei sute de metri ai pistei, după care se ridică greoi de la pământ, peste hangarele de reparaţii şi revizii. Între Milano şi locul unde trebuiau să aterizeze erau aproximativ o sută cincizeci de kilometri. Amedeo socoti că aveau să ajungă la destinaţie peste vreo trei sferturi de oră.

Îndreptă avionul spre nord-est, îl trase de mânecă pe Giancarlo şi strigă cât putu de tare, pentru a acoperi zgomotul motoarelor:

— Hei, Giancarlo!... Ai verificat dacă este ulei suficient?...

Cesare Piombino era prototipul omului obişnuit, pe care îl întâlneşti de zece ori pe stradă şi tot nu-i reţii figura, întrucât nimic nu-ţi atrage atenţia la el.

Îmbrăcat într-un costum gri, cu cămaşă albă, cravată neagră şi cu o servietă diplomat, intră în Trade Zürich Bank cu trei sferturi de oră înainte de închidere, întrebă politicos uşierul unde se afla serviciul de seifuri, mulţumi şi luă liftul până la etajul al treilea. După ce străbătu culoarul, ajunse într-o sală elegantă de la capătul acestuia, în care trei secretare îmbrăcate în taioare bleumarin lucrau la calculatoare.

— Cu Herr Rungghe, vă rog...

— Herr Rungghe lipseşte în această după-amiază. Aveţi cumva o întâlnire programată?

— Da.

— Doriţi să staţi de vorbă cu persoana care îl înlocuieşte pe Herr Rungghe?

– Nu. E vorba de ceva personal. Şi când se va întoarce Herr Rungghe?

– Mâine dimineaţă.

– O să revin atunci mâine dimineaţă. Mulţumesc.

Cesare Piombino avea o înfăţişare atât de banală, încât nici măcar una dintre secretare nu se gândi să-l întrebe cum se numeşte. Iar când dispăru la capătul culoarului, secretarele şi uitară de el, fiind gata să jure că nu-l văzuseră în viaţa lor.

Cesare Piombino avea un magazin de mobilă veche în Zurliden Strasse din cartierul Aussersihl. Cifra sa de afaceri era foarte scăzută, dar lui Piombino nici nu-i păsa, întrucât era unul din cei cinci oameni ai lui Ottavio Giacomassi care se ocupau de afacerile Mafiei în Italia de nord şi în Elveţia. Pe vremuri, în timpul războiului, lucrase împreună cu Ottavio şi cu partizanii, specialitatea sa fiind aruncarea în aer a trenurilor şi otrăvirea apei care alimenta armata de ocupaţie.

Misiunea pe care i-o încredinţase în prezent Ottavio era aproape la fel de delicată ca cele de pe vremuri. Mai întâi, trebuia să rămână în bancă, după ora închiderii. Apoi, să reuşească să facă ce i se spusese, după care să iasă viu, în felul ăsta câştigând cei zece mii de dolari promişi de Ottavio. Însă pe moment, trebuia să găsească un loc pentru a se ascunde. Deschise prudent o uşă de lângă lift, şi dădu de scara de serviciu. Strânse la piept servieta diplomat încărcată cu dinamită şi cu fitile Bickford şi începu să urce treptele.

Manuella traversă cămăruţa ei, intră în baie, dădu drumul la apă şi începu să-şi scoată hainele negre. După ce se dezbrăcă, intră în cadă şi deschise duşul, primind pe faţă jetul de apă ca ofrandă ce-o spăla de lacrimi, de oboseala zilei, de durere şi de incertitudini. I se rupea inima de durere că era nevoită să părăsească familia Kloppe, care manifestase întotdeauna faţă de ea o afecţiune deosebită, încât practic îşi uitase condiţia de servitoare. Ba dimpotrivă, i se părea chiar că făcea parte din familie. Însă, de acum înainte, se vedea nevoită să tragă linie. Julio avea să vină cât mai curând în Europa, şi cum aveau să ajungă în Albufeira, aveau să se căsătorească.

Ieşi de sub duş, pă i peste hainele de doliu şi începu să se şteargă cu un prosop aspru. Deschise apoi uşa şifonierului care ocupa un sfert din cameră, şi se privi în oglinda fixată pe interiorul uşii, mângâindu-şi cu duioşie pântecele şi sânii pe care sarcina ce-o purta îi măreau zi de zi. Abia când în oglindă se reflectă imaginea scrisorii pe care o lăsase pe pat, îşi aminti de ea.

Prima oară o citi cu sprâncenele încruntate, neînţelegând nimic. Se aşeză pe pat, şi o citi a doua oară, cu capul şi urechile vuindu-i. Preţ de câteva secunde, fu incapabilă să mai respire. Textul conţinea câteva cuvinte care i se înfipseră în inimă ca tot atâtea lovituri de cuţit:

Vă anunţăm cu regret decesul accidental al lui Julio Almeida şi aşteptăm instrucţiunile dumneavoastră pentru eventualul transport al corpului.

Eric Mortaeld, Director al societăţii Wassenaar's Consolidated- Chukudu, Botswana

Primul gând coerent al Manuellei după ce-şi mai veni în fire se îndreptă spre copilul pe care avea să-l nască. Acesta nu avea să aibe niciodată tată.

Mica staţie de benzină pierdută în Eschwiesen Strasse, o străduţă liniştită, era ca atâtea alte mii de staţii de benzină. Avea doar trei pompe, două pentru benzină şi una pentru motorină. În partea dreaptă a pompelor, o rampă de beton ducea la subsol, unde se afla un parking pentru treizeci de maşini. În acel loc intenţionase Orlando Baretto să-i ducă pe Mortimer O'Broin şi pe Zaza Finney când îi răpise din faţa lui Trade Zürich Bank.

Enzo Priano, patronul staţiei de benzină era de origine siciliană şi făcea din când în când servicii neînsemnate Mafiei, fără a face parte din ea. Nu punea niciodată întrebări şi nici nu făcea vreun comentariu când primea plicul cu franci elveţieni pentru serviciile aduse. Cel mai des trebuia să ascundă anumite persoane. În fundul parkingului se înălţa o grămadă de cauciucuri uzate, în spatele cărora se afla o uşă metalică ce dădea într-o cămăruţă cu pereţii de beton. O chiuvetă cu apă rece, un pat, o gaură în podea, două taburete de lemn şi un bec ce atârna la capătul unui fir constituiau

întreg mobilierul, iar aerisirea era asigurată de un tub subțire ce lega cămăruța cu parkingul.

Cu zece minute în urmă, un Mercedes 600 negru, cu geamurile fumurii coborâse rampa parkingului. Enzo Priano dăduse la o parte câteva cauciucuri și deschisese ușa metalică a ceea ce numea familiar „camera de oaspeți". În cămăruță se înghesuiseră trei oameni, dintre care unul, cel mai mic, avea ochii legați. Al doilea era un uriaș corpolent, îmbrăcat în negru, iar al treilea, cu figura palidă și privirea dură, emana o senzație de forță fizică. Enzo îi dădu acestuia din urmă cheile de la cămăruță, după care ieșind, constată că Mercedesul dispăruse din parking.

După ce Volpone îi scoase legătura neagră de la ochi, Kloppe clipi de câteva ori și se uită în jur cu o expresie de dezgust.

— Unde-mi sunt ochelarii? făcu el.

Gabelotti îi întinse ochelarii și-i spuse:

— Stați jos.

Kloppe rămase în picioare. După mirosul de benzină pe care îl simțea, își dădu imediat seama că se afla într-o stație de benzină. În cimitir nu pusese nici o clipă la îndoială faptul că șoferul în livrea fusese trimis de Helena Marcoulis, prietena Chimènei, așa că-l urmase fără să-și pună vreo întrebare.

— Domnule Kloppe, spuse Gabelotti pe o voce onctuoasă, doar de dumneavoastră depinde să ieșiți cât mai repede din acest loc neplăcut. Să ieșiți viu, vreau să spun. Și măsurile pe care le-am luat sunt justificate în totalitate de încăpățânarea dumneavoastră. Vă aflați în posesia a două miliarde de dolari care nu vă aparțin, și știți foarte bine că acești bani ne aparțin nouă. Pentru ultima oară, aveți de gând să-i transferați în modul în care v-a spus Genco Volpone?

Kloppe se așeză pe marginea patului. Totul îi era absolut indiferent. Tortura nu-l înspăimânta, iar ideea morții nu avea nici un efect asupra sa. Din clipa în care Renata fusese acoperită de pământ, celelalte valori care fuseseră până atunci țelul vieții sale îi păreau derizorii. În afară de una: principiile discreției profesionale, care contribuiseră la forța și grandoarea țării sale. La fel cum naziștii nu reușiseră să afle de la funcționarii băncilor elvețiene numerele conturilor evreilor blocate în momentul începerii războiului, tot așa

nici cei ce se aflau în fața sa nu aveau să afle nimic de la el. Indiferent care ar fi fost consecințele, atât pentru persoana lui, cât și pentru bunurile sale. Îi privi îndelung pe Gabelotti și pe Volpone, în timp ce buzele sale subțiri schițară un zâmbet disprețuitor.

— Am impresia că-și bate joc de noi! făcu Volpone pe o voce neutră.

— Te-am întrebat ceva! strigă brusc Gabelotti, renunțând la orice politețe.

Homer Kloppe dădu din cap cât se poate de calm:

— Nu știu despre ce vorbiți.

Volpone făcu doi pași spre Kloppe, îl înșfăcă de reverele hainei, îl ridică în picioare și-i spuse printre dinți:

— Ascultă-mă bine, nenorocitule! Ascultă-mă și bagă la cap ce-o să ți se întâmple ție, băncii tale și soției tale!

Din clipa în care îl simțise pe Kirpatrick că cedase, locotenentul Blesh devenise mai puțin agresiv. Timp de o oră, obținuse de la americani o mulțime de informații, dând în schimb foarte puțin din ceea ce i se ceruse. Și încetul cu încetul, piesele jocului de puzzle începeau să se asambleze...

— În legătură cu dispariția lui Patrick Mahonney, am o ipoteză, spuse Blesh, dar evident, nu se bazează pe mare lucru...

— Spune, îl încurajă Kirpatrick.

— Dacă inspectorul vostru a fost lichidat, așa după cum poate presupuneți, asta s-ar fi putut întâmpla acum vreo trei zile, când în subsolul hotelului Commodore au fost înregistrate focuri de armă.

— Între cine și cine?

— Nu știu. Nimeni nu a văzut și nici nu a auzit nimic. Salariații de acolo au fost alertați de niște aburi care țâșneau din sala mașinilor. Conductele de apă caldă fuseseră găurite de gloanțe. Oamenii mei au descoperit urme de sânge și mai multe cartușe trase. Am fost chiar și eu acolo, și sunt aproape sigur că cineva a fost târât pe jos și apoi aruncat într-un cazan.

— Și cum, nu ați verificat? se miră Kirpatrick.

Blesh îi aruncă o privire agasată.

— Nu căpitane, a fost imposibil. Cazanul central are o capacitate de aproape două sute de metri cubi, iar flăcările

de acolo ard în mai puțin de zece minute orice material, fără a lăsa nici cea mai mică urmă. Iar pentru a opri cazanele și a răci instalația, ar fi necesitat cel puțin trei zile. Un adevărat infern căpitane, un infern...

– Și ce vă face să credeți că Mahonney?...

– În acea perioadă, la Zürich au dispărut doi oameni. Inspectorul Mahonney și Rico Gatto, un ucigaș american de pe coasta de vest.

– Dar de unde știți că acel Gatto a dispărut?

– Pentru că a intrat în Elveția și nu a mai ieșit. Și a plecat de la hotel fără să-și achite nota, spuse Blesh cu răceală în glas. După părerea mea, există cincizeci la sută șanse ca victima de la hotelul Commodore să fie ori Rico Gatto, ori Patrick Mahonney. Dar până când vreunul din corpuri nu va fi găsit și identificat, nu am nici un mijloc de a ști care dintre ei a dispărut.

– Și dacă nu va fi găsit nici unul dintre cele două corpuri? întrebă Finnegan.

Blesh își depărtă mâinile într-un semn de neputință:

– Cu toate că problema asta nu vă privește, să știți că dacă a avut loc vreun transfer de fonduri, atunci acesta a avut loc între oamenii pe care îi urmăriți și Trade Zürich Bank. În urmă cu două zile, fiica patronului de la Trade Zürich Bank, Renata Kloppe, a murit într-un accident de mașină, la nici un sfert de oră după cununia ei. Și a fost înmormântată chiar în acea dimineață. Știți cui aparținea mașina în care și-a găsit sfârșitul? Unui oarecare Orlando Baretto, de origine siciliană. Și mai știți cine i-a plătit mașina acestui Baretto?

Blesh privi câteva clipe lungi la cei din fața sa, care ca niște elevi atenți, ardeau de curiozitate să afle urmarea.

– Genco Volpone, făcu el în cele din urmă.

– Și unde este Baretto ăsta? mârâi Kirpatrick.

– Pe-aici, prin oraș, răspunse Blesh cu nonșalanță.

– Poftim? Și încă nu l-ați arestat?

– Hm!... Dacă aș fi arestat până acum pe toți cei care au declarat că li s-a furat mașina, atunci...

– Locotenente, îl întrerupse Finnegan, ai ocazia să dai lovitura vieții tale, ocazie cu care n-o să te mai întâlnești așa de ușor! De ce nu-i arestezi pe toți sub un pretext oarecare?

Blesh îl privi pe Finnegan cu o expresie de uimire:

– Sub care pretext? A fost cumva tulburată ordinea publică? S-a înregistrat cumva cea mai mică plângere?

Finnegan şi Kirpatrick schimbară o privire exasperată.

– Îmi permiteţi să pun şi eu o întrebare? interveni Scott Dempsey, cu veşnicul său zâmbet pe buze. Kloppe v-a declarat cumva că a fost ameninţat?

Blesh îşi muşcă buzele:

– Domnule Dempsey, la noi elveţienii, banca reprezintă un stat în stat, fiind un organism absolut autonom. Dumneavoastră credeţi că un bancher poate fi atât de naiv ca să-şi amestece propriile afaceri cu cele ale poliţiei?

– Kloppe nu ştie cu cine a încheiat afacerea! râse scurt Kirpatrick. Iar Mafia este destul de puternică pentru a îngenuchea Elveţia!

Blesh îl privi cu o milă indescriptibilă:

– Căpitane, până acum nimeni nu a reuşit una ca asta. Şi ştii de ce? Pentru că în ţara noastră, nu există măcar un singur cetăţean care să poată fi corupt!

Văzând că Kirpatrick se îmbujorase, gândindu-se probabil că spusele lui Blesh fuseseră o acuzaţie indirectă pentru americani, acesta se grăbi să-l întrebe:

– Căpitane, crezi că Gabelotti şi Volpone sunt în stare să atace o bancă din Zürich în plină zi?

– Şi de ce nu? făcu Kirpatrick arţăgos. Dacă ei consideră că sunt îndreptăţiţi să facă una ca asta, atunci...

Scott Dempsey izbucni în râs.

– Ar fi prea frumos, mormăi Blesh.

– Dacă înţeleg bine, se indignă Kirpatrick, voi aşteptaţi ca banditii ăştia să dea foc întregului Zürich, ca să puteţi interveni!

Blesh i-o reteză scurt:

– Căpitane, eu ştiu foarte bine ceea ce am de făcut!

– Of, locotenente, oftă Dempsey cu un aer visător, şi când mă gândesc că am putea tăia răul din rădăcini... Dintr-o singură mişcare, am putea neutraliza întreaga Mafie... Nici măcar nu ar fi nevoie să ridici un singur deget... Ar fi suficient să-mi dai o singură cifră, una mititică... De exemplu, valoarea totală a capitalurilor care ies în mod fraudulos din Statele Unite... Un singur cuvânt din partea bancherului dumneavoastră, doar unul singur, şi i-aş lega pe toţi!

Şi Dempsey îşi ridică privirea, contemplând tavanul.

– Ascultă-mă, locotenente, deschise gura Kirpatrick, departe de mine ideea de a-ţi da sfaturi, însă în împrejurările actuale, cred că ar fi nimerit să pui sub ascultare telefoanele indivizilor ăstora...

În ciuda tonului său umil şi inocent, Blesh îl fulgeră cu privirea:

– Căpitane, renunţă la metodele pe care le foloseşti voi acolo! Acum vă aflaţi la Zürich! Asemenea procedee sunt de neconceput pentru noi!

Kirpatrick strânse din pumni şi înghiţi în sec. Blesh îşi dădu seama că replica sa fusese extrem de dură şi încercă s-o mai îndulcească:

– Nu aveţi nici un motiv să vă neliniştiţi. Esenţialul a fost făcut. Doi dintre oamenii mei păzesc deja banca.

Locul unde se afla platoul, împrejmuit de coline împădurite cu brazi, semăna cu fundul unui pahar. Numai că Morobbia era obişnuit cu aterizările în condiţii dificile. În trei ani, zburase mai mult de o sută de ori pe ruta Milano-Elveţia, în ambele sensuri, în special în timpul zilei. Şi zburând razant cu munţii, escaladându-le crestele sau plonjând în văile abrupte, evita să fie reperat de radarurile de frontieră. În ciuda aspectului jalnic, avionul său MD 315 pe care-l pilota, nu-l trădase niciodată, răspunzând întotdeauna comenzilor date şi permiţându-i să aterizeze pe distanţe mai mici de trei sute de metri. De obicei, pasagerii pe care-i transporta săreau din avion la aterizare şi alergau spre un drum forestier unde-i aştepta o maşină, după care Morobbia, cu conştiinţa împăcată, se înălţa în aer, reluându-şi drumul de întoarcere şi dându-i raportul prin telefon lui Ottavio Giacomassi.

Însă în acea zi, intervenise o mică modificare a programului. Morobbia trebuia să aterizeze cu avionul său şcoală pe câmpie, să ruleze până în dreptul lizierei pădurii, şi să-l adăpostească cât mai mult timp posibil şi să aştepte.

– Cât timp? îl întrebase el pe Ottavio la Milano.

– Habar n-am, îi răspunsese acesta.

– Dar dacă nu mă întorc, cei de la aeroportul din Milano nu vor intra la idei?

– De ce? Ai avut şi tu o defecţiune la motor şi ai fost obligat să aterizezi forţat.

– De acord, dar oricum, ar trebui să-i previn.

– Bine. O să mă ocup eu de asta. Dacă mâine dimineaţă nu vei fi aici, o să-i anunţ eu.

– În regulă.

Morobbia reperă colina pe care o căuta din ochi, coborî în picaj aidoma unei pietre după care redresă avionul, aducându-l paralel cu panta. Roţile luară un prim contact brutal cu solul, în timp ce eleroanele începură să frâneze înaintarea avionului. Curentul puternic de aer culca iarba la pământ, trasând parcă prin ea cărări unduitoare. Morobbia continuă să ruleze până întâlni versantul opus al colinei, după care întrerupse contactul.

Giancarlo Ferrero se repezi în spatele carlingei pentru a-i ajuta pe cei zece pasageri să se elibereze din centurile de siguranţă.

– Hai, băieţi!... Grăbiţi-vă!... Sunteţi aşteptaţi în spatele colinei!...

Toţi erau tineri, îmbrăcaţi în costume cu cravată, cu impermeabile şi cu serviete diplomat. Aproape imediat, toţi dispărură în spatele copacilor, unde erau aşteptaţi de nişte maşini care aveau să-i ducă la Zürich.

– Şi acum, ce facem? întrebă Ferrero.

– Aşteptăm, mormăi Morobbia.

– Mult timp?

– Habar n-am...

Şi cu un aer visător, se lipi de speteaza scaunului şi-şi aprinse o ţigară.

– Eu şi cu prietenul meu Italo Volpone, am luat de comun acord o serie de măsuri. Şi v-am convocat pe toţi, ca să vi le aducem la cunoştinţă.

Ettore Gabelotti îşi plimbă asupra celor de faţă o privire paternă şi binevoitoare. Întrunirea avea loc în biblioteca vilei închiriate de Volpone, în care membrii celor două familii se aşezaseră în jurul unei mese rectangulare uriaşe. Afară, în faţa uşii se afla de pază Simeone Ferro.

Figura lui Gabelotti deveni blândă:

– Nici Bèbè Volpone şi nici eu nu suntem înclinaţi spre violenţă. Însă sunt convins că înţelegeţi că mai presus de interesele noastre personale se află cele ale marii familii din care facem parte cu toţii şi prestigiul ei. Ce s-ar întâmpla

dacă un bancher oarecare şi-ar permite să înfrunte organizaţia din care facem parte? Ne-am pus şi noi întrebarea asta şi am ajuns la concluzia că nu putem trece cu vederea un asemenea afront.

Întinse mâna spre Volpone şi continuă:

— Italo, explică-le prietenilor noştri ce aşteptăm de la ei...

Gabelotti luă loc ştergându-şi fruntea de transpiraţie. Italo Volpone se ridică de pe scaun. Nici nu trecuseră două săptămâni de când citise la Nassau, în faţa conducătorilor celor două familii, telegrama fratelui său, compusă doar din două litere: „O.K.". În acele clipe, nu-şi putea imaginea că vreodată avea să-l înlocuiască pe Genco, fiind convins că întotdeauna avea să fie fratele mai mic, neluat de nimeni în seamă. Însă moartea acestuia şi responsabilităţile violente care îi reveniseră, provocaseră în conştiinţa sa o rupere de zăgazuri, dându-i posibilitatea să întrevadă posibilităţi pe care până atunci nu le întrezărise. Puterea pe care o gusta era un fruct cu un gust cu totul nou, a cărui savoare i se părea pe viitor indispensabilă. Nici Gabelotti şi nici nimeni altcineva nu-l puteau împiedica să se înfrupte din el.

Privi rând pe rând pe cei aşezaţi în jurul mesei, şi după câteva clipe de tăcere, spuse:

— Noi avem un scop dublu. Să ne recuperăm banii şi în acelaşi timp să provocăm represalii. Este imposibil să-l suprimăm pe bancher, fiindcă riscăm să rupem firul care ne leagă de banii noştri. În schimb, printr-o serie de măsuri represive, putem să-l determinăm să joace aşa cum îi cântăm noi. Homer Kloppe se află în mâinile noastre, însă problema este că suntem la Zürich de prea mult timp. Trebuie să acţionăm rapid, după care să dispărem. În noaptea asta, îi vom distruge banca. Trebuie ca Kloppe să înţeleagă o dată pentru totdeauna că suntem gata să mergem până la capăt dacă nu ne dă ceea ce ne aparţine! În Elveţia, genul ăsta de furt legal a fost întotdeauna rezolvat pe cale internaţională. Însă cu noi nu le merge! Mafia nu poate fi furată!

— Ce-ar fi să ne spui cum te gândeşti că or să se desfăşoare lucrurile? interveni Carlo Badaletto cu dezinvoltură.

Mâinile lui Volpone se crispară uşor de marginea mesei. Îşi aplecă uşor capul, după care spuse pe acelaşi ton ca mai înainte, fără să ridice vocea:

— Gura! Acum eu vorbesc!

Din tonul său, Moshe Yudelman îşi dădu seama că pacea fragilă pe care o instaurase cu atâta chin se putea destrăma în orice clipă. Aidoma lui, Gabelotti realiză schimbarea subită a atmosferei şi cu ochii scăpărând de mânie, se răsti la omul său:

– Tacă-ţi gura!

Badaletto îşi plecă privirea asupra mâinilor fără să mai scoată un cuvânt. Volpone inspiră adânc şi continuă:

– Am adus zece oameni din Italia. Îi veţi lua sub ordinele voastre şi veţi sparge banca.

Thomas Merta ridică politicos mâna pentru a cere cuvântul:

– Am văzut cum arată banca aia, spuse el. E ca o fortăreaţă.

– Totul depinde de rapiditatea cu care ne vom mişca, îi replică Volpone. Dacă întreaga acţiune se va desfăşura în patru minute, atunci am câştigat. Veţi fi în total optsprezece oameni care vor pătrunde în bancă. Trei vor pătrunde pe la etajele superioare, iar trei prin holul central, după care vor urma restul. Veţi avea la dispoziţie grenade incendiare şi aruncătoare de flăcări din dotarea armatei americane.

– *Padrone*, obiectă Pizzu, doar n-o să forţăm uşa camerei blindate cu grenade sau cu aruncătoare de flăcări!

– Nu ne pasă de camera blindată, interveni Gabelotti cu amabilitate. Scopul nostru este de a provoca maximum de pagube. În cele patru minute, trebuie să dăm foc la tot ce se poate da foc! Nu ne interesează banii, ci să facem cât mai multe pagube!

Thomas Merta ridică din nou mâna:

– Ne-aţi spus că vom fi optsprezece oameni în bancă, i se adresă el lui Volpone. Cum vom intra?

– Pe uşă, bineînţeles, îi răspunse acesta, pe cel mai natural ton din lume.

– Aveţi cumva cheile?

Volpone zâmbi:

– Fix la miezul nopţii, uşa de la intrarea băncii va zbura în aer. Unul dintre colaboratorii mei se află chiar acum înăuntru, cu câteva kilograme de dinamită la el.

– Şi dacă apar sticleţii, ce facem? se interesă Vicente Bruttore.

– N-or să apară! îi reteză cuvintele Volpone. Între momentul în care se va declanşa semnalul de alarmă şi cel în care va apărea poliţia, se vor scurge opt minute. În timpul ăsta veţi fi departe!

– Departe, unde? întrebă Frankie Sabatini. Cu un asemenea foc de artificii, cum naiba să ieşim din ţară în patru minute?

– Nu-ţi face griji! Mâine dimineaţă o să-ţi bei cafeaua în Italia!

Gabelotti care încă nu aflase de la Volpone modalitatea prin care acesta intenţiona să-şi scoată oamenii din Elveţia, i se adresă pe o voce mieroasă:

– Explică băieţilor cum vor ieşi... Îi simt cam neliniştiţi...

Volpone nu aşteptă decât această ocazie pentru a se face încă o dată remarcat. Îi zâmbi amabil lui Gabelotti şi-i spuse:

– M-am gândit, *Don* Ettore, m-am gândit şi la asta...

Tutuindu-l intenţionat pe Gabelotti, îi retrăgea acestuia orice merit de a fi participat la elaborarea soluţiei, care de fapt îi fusese dată de Ottavio Giacomassi.

– După ce veţi ieşi din bancă, veţi avea la dispoziţie şase maşini care vă vor aştepta. Şi imediat, maşinile se vor dispersa în toate direcţiile, pe rute pe care le-am stabilit pentru a nu se intersecta cu maşinile poliţiei.

– Şi cine va conduce maşinile alea? se interesă Carmine Crimello.

– Nişte prieteni care cunosc oraşul ca pe buzunarul lor. Şi pe drumuri diferite, veţi ajunge cu toţii în acelaşi punct de la periferia oraşului.

– La un sfert de oră după explozie, toate străzile vor fi blocate, spuse Thomas Merta. Ce-o să facem, o să rămânem în ţara asta la nesfârşit?

Volpone îl privi dojenitor:

– Parcă am spus că mâine dimineaţă vă veţi lua cu toţii micul dejun în Italia, nu?

– Şi cum vom trece frontiera?

– În lapte, răspunse calm Volpone.

Aşteptă câteva secunde ca vorbele sale să-şi facă efectul, după care reluă:

– Fratele meu Genco a făcut afaceri cu o lăptărie din Zürich. În fiecare seară, mii de bidoane sunt colectate din

regiune şi transportate la lăptăria noastră. Şi de trei ori pe săptămână, paisprezece camioane-cisternă fac drumul între Zürich şi Milano, pentru ca bebeluşii italieni să bea lăpticul elveţian. Iar fiecare cisternă conţine vreo zece mii de litri. Aşa că Thomas, dacă urăşti vacile...

Câteva râsete mai destinseră atmosfera, dar Volpone făcu un semn, impunând tăcere:

– De şase ani, vameşii tot văd trecând cisternele. În opt dintre ele, fratele meu a făcut nişte ascunzători, în care trei sau patru oameni pot sta confortabil. Veţi ajunge la Milano în mai puţin de cinci ore. Iar acolo veţi fi aşteptaţi de alţi oameni de-ai noştri. Aveţi întrebări?

Angelo Barba îndrăzni să pună întrebarea care-i frigea buzele:

– Şi dacă lucrurile o să iasă prost?

– De ce să iasă prost? se miră Volpone. Poţi să-mi spui ce legătură poate exista între tine, un negustor american cinstit, în trecere prin Zürich şi nişte nebuni de anarhişti, care dau foc unei bănci, fără ca măcar să se atingă de un franc din ea?

– Şi cu toate astea, insistă Angelo, cum am putea ieşi din Elveţia dacă lucrurile o să iasă prost?

Pe figura lui Volpone se instală o expresie de reproş indulgent:

– Angelo, cum crezi că nu m-am gândit şi la una ca asta?

XXII

Folco Mor îmbrăţişă camera dintr-o privire şi spuse:
– Cred că merge. Tu ce spui?
Pietro Bellinzona făcu o grimasă:
– Habar n-am.
– De ce? Lipseşte ceva?
Mori aruncă o privire asupra corpului lui Orlando Baretto, care întepenise. Volpone le dăduse dispoziţie să-l ducă acasă la el, dar Baretto, aşa mort cum era, se arătase mult mai puţin maleabil decât fusese în viaţă. Celor doi le fusese imposibil să-i îndoaie corpul, iar timpul presa. Aşa că riscaseră să-l aşeze în dreptul banchetei din spatele maşinii, punând peste el o pătură.
La volan, Folco conducea cu maxilarele strânse, respectând riguros semnele de circulaţie şi atent să nu facă nici cea mai mică greşeală. Alături de el, Bellinzona părea apatic. La început, moartea lui Orlando îl uşurase, fiind convins că nimeni nu l-ar fi putut acuza vreodată de crimă. Însă de acum înainte, trebuia să trăiască cu el însuşi şi să evite să se gândească la umilinţa pe care o îndurase. Realiza faptul că cei din familia Volpone îl trataseră dintotdeauna ca pe un idiot, şi i-ar fi plăcut să spună tuturor că el fusese criminalul şi să le dea detaliile privitoare la punerea în scenă pe care o făcuse. Însă era condamnat să tacă...
În apartamentul lui Orlando reconstituiră o scenă identică cu cea din bucătăr a vilei. Iar când poliţia sau vecinii aveau să descopere cadavrul, existau toate şansele să fie acceptată ipoteza unui accident.
– În orice caz, spuse Folco, puţin ne pasă! Când o să-l descopere, noi o să fim departe!

– Îmi pare rău de el... mi-era drag, spuse Bellinzona cu sinceritate.

– Şi mie, îi răspunse Folco. N-a avut noroc, asta-i...

– Aşa-i, îi întări spusele Bellinzona. N-a avut noroc...

Aruncară o ultimă privire asupra cadavrului ţeapăn al celui care fusese camaradul lor, lungit cu faţa pe dalele de marmură ale sufrageriei, lângă un scaun răsturnat, după care ieşiră discret din apartament. Volpone le ceruse să se întoarcă cât mai repede posibil.

Hans Bregenz avea drept zonă de observaţie Stamfenbachstrasse. Tot plimbându-se în susul şi în josul străzii de la ora două, putea spune pe dinafară conţinutul tuturor vitrinelor pe o rază de cincizeci de metri faţă de Trade Zürich Bank. Îşi ridică gulerul trenciului şi privi ceasul de la mână, care arăta ora zece noaptea. Traversă strada, intră într-un pasaj şi urcă câteva trepte.

– Paul! Mi s-a uscat gâtul! La ce oră suntem schimbaţi?

– La miezul nopţii.

– Mda... totuşi, aş bea ceva...

– Ai răbdare să ne vină schimbul. Ceva nou?

– Ce dracu'ai vrea să fie nou? Blesh nici măcar nu ne-a spus pentru care motiv ne-a plantat în faţa blestematei ăsteia de bănci! Ce porcăria naibii!...

Romanshorn dădu din umeri. Căile lui Blesh erau de nepătruns, asemenea căilor Domnului. Disciplină şi iarăşi disciplină... Niciodată nu le spunea oamenilor săi decât strictul necesar, considerând că nu este util să le explice motivele misiunilor încredinţate.

– Să-mi semnalaţi tot ce vi se pare suspect în perimetrul băncii, le spuse Blesh când îi trimisese în misiune.

Romanshorn se dezlipi de perete şi spuse cu părere de rău:

– Bine, mă duc să dau şi eu o tură.

Bregenz se postă în locul lui Romanshorn, de unde se putea vedea perfect intrarea în bancă. Romanshorn ieşi în strada pustie, întrebându-se o dată în plus ce rost avea misiunea lor. Băncile era considerate un fel de loc sacru şi din câte cunoştea el, nimănui nu-i dăduse prin cap să comită nici cel mai mic jaf. S-ar fi putut crede că literele de aur ce stăteau scrise pe frontiscipiul lor le ferea de orice rău.

Până să-i sosească schimbul, mai avea de aşteptat două ore. Oftă şi începu să se plimbe pe trotuar.

Bregenz apăsă pe butonul staţiei portabile de radio emisie. Imediat recunoscu vocea sergentului de serviciu Dorner din comisariatul central:

– Ceva nou? îl întrebă acesta.

– Da, tăticule, îi răspunse Bregenz. Mor de frig şi mă plictisesc de moarte!

Homer Kloppe dădu drumul la robinetul chiuvetei îşi puse mâinile căuş sub jetul de apă şi începu să bea. În afară de ceaşca cu cafea pe care o băuse de dimineaţă, înainte de funeraliile Renatei, nu mai mâncase nimic, dar nu-i era foame.

Volpone şi Gabelotti nu-i făcuseră nici un rău fizic, mulţumindu-se doar să-l ameninţe şi să-i descrie în amănunţime soarta care l-ar fi aşteptat dacă nu avea să transfere cele două miliarde de dolari în Panama. Kloppe îşi dorea să poată scăpa de toată povestea asta, însă deontologia impunea păstrarea secretului absolut. Orele de singurătate în care stătuse închis îi dăduseră ocazia să întoarcă problema pe toate feţele, însă acest nou examen nu-i adusese nici un element nou, întărindu-i convingerea că îşi putea împlini datoria doar protejându-şi misiunea profesională prin tăcere, aşa cum făcuseră tatăl şi bunicul său. Când Volpone strigase la el, îi venise să-i răspundă că într-adevăr, avea cele două miliarde de dolari, numai că nu i le putea returna decât în situaţia în care ar fi fost respectate condiţiile legale. Gabelotti se arătase mai abil, mai perfid, alternându-şi ameninţările cu promisiuni şi cu regrete:

– Domnule Kloppe, mărturisesc că mă puneţi într-o situaţie delicată acţionând de această manieră cu dumneavoastră... Şi trebuie să recunoaşteţi că nu ne-aţi prea dat de ales... Ne obligaţi să vă ruinăm şi să vă distrugem...

Kloppe nu putea fi distrus mai mult decât era deja. Moartea Renatei cât şi ideea propriei sale morţi, care i se strecura tot mai mult în suflet, erau de natură să-l insensibilizeze la ameninţările primite. Iar dacă urma să fie ruinat, nu avea cum să se apere. Singurul lucru care mai avea importanţă în viitor era să rămână demn şi să nu cedeze.

Se întoarse de la chiuvetă şi se aşeză pe marginea patului de fier, cu mâinile pe genunchi, într-o atitudine care îi era familiară. Din spatele uşii metalice auzi zgomotul cau-

ciucurilor deplasate de la locul lor. O cheie se răsuci în broască şi în cămăruţă îşi făcu apariţia Ettore Gabelotti, urmat de Italo Volpone care încuie uşa în urma sa şi bägă cheia în buzunar. Homer rămase nemişcat pe pat, privind ţintă chiuveta.

— Domnule loppe, spuse Gabelotti, ne-am permis să vă facem o ultimă vizită mai înainte să se producă anumite evenimente ireversibile şi deosebit de grave. Vă voi spune foarte sincer ceea ce se va întâmpla, ca să vă ajut să luaţi o decizie.

Volpone se aşezase pe unul dintre cele două taburete, privind nemişcat un punct situat în tavan, în timp ce talpa piciorului drept bătea solul într-un ritm rapid.

— Domnule Kloppe, este ora unsprezece noaptea. Peste o oră, Trade Zürich Bank va sări în aer. Un comanado format din oamenii noştri se află în oraş. Vă spun sincer că vor incendia întreaga bancă. Nu va mai rămâne nimic din ea, absolut nimic! Şi dacă şi amănuntul acesta vă lasă rece, atunci mâine dimineaţă o vom răpi pe soţia dumneavoastră. Şi nu trebuie să vă mai spun ce va trebui să îndure până să moară. Însă dumneavoastră veţi fi cel care se va blestema că a îngăduit o asemenea monstruozitate. După ce o vom răpi, o vom tortura şi vom da foc casei dumneavoastră. După care vă voi încredinţa oamenilor noştri care îşi cunosc meseria, şi care, ascultaţi-mă pe mine, vă jur că vă vor face să vorbiţi. Domnule Kloppe, sunteţi un om raţional şi un bun creştin... Ştiţi că nu glumim. Aşa că vă implor, gândiţi-vă bine şi repede... Încă mai aveţi timp! Înapoiaţi-ne ceea ce ne aparţine şi vă dau cuvântul că vă vom elibera numaidecât. Dacă nu, vom merge până la capăt! Vă felicit pentru curajul de care aţi dat dovadă până în prezent, însă totul are o limită. Încăpăţânarea dumneavoastră s-a transformat în sinucidere. Şi trebuie să vă gândiţi că nu sunteţi doar dumneavoastră implicat, mai este vorba şi de viaţa soţiei dumneavoastră.

Gabelotti tăcu. Piciorul lui Volpone continua să bată un ritm din ce în ce mai nervos. Gabelotti zâmbi încurajator:

— Domnule loppe, noi avem un punct comun. Aţi auzit vorbindu-se de *omerta*? Asta înseamnă legea tăcerii. Şi noi ne supunem acestei legi cu aceeaşi intransigenţă ca şi dumneavoastră. Cu singura diferenţă că motivaţiile noastre

sunt nobile, întrucât se referă la onoarea noastră. Pe când în cazul dumneavoastră, domnule Kloppe, nu este vorba de onoare, ci de bani. Şi mai mult, de nişte bani care nu vă aparţin, aşa după cum ştiţi prea bine. Atunci, vă întreb, la ce bun? Vreţi, da sau nu, să daţi ordinul de transfer?

Piciorul lui Volpone se opri brusc din bătut. O linişte grea se lăsă brusc, întreruptă doar de respiraţia astmatică a lui Gabelotti. Kloppe îşi întoarse încet capul spre Gabelotti, privindu-l îndelung. Sub masca de om bun a acestuia, Kloppe intuì cruzimea, aviditatea implacabilă, lipsa oricărui sentiment de milă, şi răceala de gheaţă emanată de privirea unui animal sălbatic.

În cele câteva secunde în care privirile lor se întâlniră, Gabelotti speră că până la urmă bancherul avea să vorbească. Chiar i se păru că la un moment dat, buzele acestuia se întredeschiseră. Însă din gura lui Kloppe nu ieşi nici un cuvânt, întrucât Volpone se repezise asupra lui strigând:

– Hoţ nenorocit ce eşti, până la urmă tot o să vorbeşti! Tot o să vorbeşti, ascultă-mă pe mine!

Kloppe nu făcu nici un gest pentru a se apăra. Sub greutatea lui Volpone care-l strângea de gât, se prăbuşi la podea. O clipă speră chiar că avea să moară. Însă Gabelotti interveni rapid, îl înlănţui pe Volpone din spate cu braţele şi ridicându-l în aer încercă să-l calmeze:

– Italo!... Italo!...

– Tacă-ţi gura!... spumegă Volpone.

Se smulse cu iuţeala unei fiare din braţele acestuia şi îndreptă o armă asupra lui. Gabelotti întoarse capul spre Kloppe şi-i spuse cu o expresie mâhnită:

– Domnule Kloppe, regret nespus atitudinea pe care o aveţi. Un singur lucru nu trebuia să furaţi, şi anume doliul şi nenorocirile ce se vor abate asupra dumneavoastră.

Se întoarse spre Volpone şi-l luă familiar de braţ, prefăcându-se că nu observă pistolul din mâna acestuia.

– Hai Italo, hai... *Andiamo...*

Volpone îşi băgă arma în buzunar, scoase cheia şi o băgă în broască. După ce uşa metalică se închise peste Kloppe, *Don* Ettore încercă să-şi amintească dacă vreodată cineva care-l ameninţase în decursul vieţii sale, avusese şansa de a supravieţui unei asemenea insulte ireparabile.

Nu. Absolut nimeni.

– Hans... Nu crezi că chestia asta e cam ciudată?
– Ce anume? făcu Bregenz.
– Uite, maşina aia e a treia care s-a oprit în stradă...
– Şi ce-i cu asta?
– Păi, din ele nu a coborât nimeni.
– Nu mai poate omul să parcheze maşina din cauza ta, îl ironiză Bregenz.
– Uite! spuse agitat Romanshorn. Încă una!
Bregenz privi în direcţia indicată de colegul său şi văzu un Opel care trase la marginea trotuarului şi-şi stinse farurile, la mai puţin de treizeci de metri de intrarea în Trade Zürich Bank.
– Acum sunt patru... şopti Romanshorn.
Peste încă o jumătate de minut, alte două maşini se opriră de cealaltă parte a intrării în bancă. Intrigat, Bregenz se încruntă:
– Şi ce ţi se pare curios în toată chestia asta?
– Ţii minte ce ne-a spus Blesh? făcu Romanshorn, fără să părăsească din priviri Stampfenbachstrasse. Să-i aducem la cunoştinţă tot ceea ce ni se pare ciudat... O maşină, da, sunt de acord, dar şase, în acelaşi timp şi în aceeaşi stradă, asta nu!... Ia dă-mi staţia!
Smulse staţia de radio-emisie din mâna lui Bregenz şi apăsă butonul:
– Dorner?... Sunt eu, Romanshorn... Unde-i Blesh?
– Da' ce s-a întâmplat? se auzi vocea sergentului de serviciu.
– În Stampfenbachstrasse au apărut şase maşini care staţionează şi din care nu a coborât nimeni...
– Bine, o să-l anunţ pe locotenent imediat.
Romanshorn îi înapoie staţia lui Bregenz şi se uită la ceasul de la mână care arăta că mai erau patru minute până la miezul nopţii.
– Şi acum, ce facem? îl întrebă Bregenz.
– Nimic, ce să facem? Aşteptăm...
Bregenz băgă mâna în buzunarul impermeabilului, simţind prezenţa liniştitoare a Coltului său de care se folosise doar în poligonul de trageri, în zilele de antrenament. Privi îndelung cele şase maşini staţionate, încleştându-şi palma pe patul pistolului. Era destul de neliniştitor să nu vezi pe nimeni coborând din ele...

Îmbrăcat într-un halat de culoarea purpurei şi cu un pahar de coniac în mână, locotenentul Blesh stătea lungit pe canapea, bătând măsura cu degetul arătător al mâinii drepte. Căştile stereo pe care le avea la urechi erau conectate la o combină ultimul model, care-l costase economiile pe trei luni. Însă pentru locotenentul Blesh, care-şi ascundea vocaţia de estet în spatele unui suflet de poliţist, deconectarea supremă după orele petrecute în promiscuitatea vulgară a unor funcţionari analfabeţi era să-şi asculte zeul, pe Wolfgang Amadeus Mozart.

În ciuda extazului în care cădea ca de obicei când asculta *Cosi fan tutte*, opera sa favorită, auzi totuşi ca prin vată sunetul odios al soneriei telefonului. Se hotărî să nu răspundă, însă soneria continuă cu insistenţă, alterând efectul muzicii. Blesh lăsă jos paharul cu coniac şi aruncă o privire spre pendula maiestuoasă de bronz din secolul al XVIII-lea, cea mai preţioasă piesă dintre antichităţile cu care-i plăcea să se înconjoare. Până la miezul nopţii mai erau exact trei minute şi jumătate. Ridică telefonul revenind pe pământ din visele voluptuoase în care-l făcuse să plutească geniul lui Mozart.

– Da!

– Domnule locotenet, sunt sergentul Dorner!

– Ce vrei?

– Domnule locotenent, tocmai am fost chemat prin staţie de către Bregenz şi Romanshorn. În faţa lui Trade Zürich Bank au parcat şase maşini din care nu a coborât nimeni.

– Şi ce-i cu asta? întrebă Blesh, încă sub influenţa sublimelor sunete ale muzicii.

– Nimic, domnule locotenent... Scuzaţi-mă... Însă mi-aţi spus că dacă...

– Fir-ar a naibii de treabă! urlă Blesh. Trimite imediat acolo două maşini! Să blocheze capetele de la Stampfenbachstrasse! Imediat! Vin şi eu acolo!

Şi fără să mai pună receptorul în furcă, aruncă halatul de pe el, se năpusti la şifonier, înşfăcă un pulover pe gât, îl îmbrăcă rapid, îşi trase nişte pantaloni la repezeală, după care se încălţă în aceeaşi viteză, nemaiavând timp să-şi pună chiloţii şi ciorapii. Luă în goană de pe o măsuţă stil rococo pistolul marca Police Python 357 Magnum, îl băgă în buzunarul trenciului şi o luă la goană pe scări, coborând treptele câte patru.

Ultima întâlnire înaintea atacului fusese stabilită la lăptăria aflată la nord-est de Zürich, pe drumul care ducea spre Basserdof. Un zid de trei metri înălțime înconjura întreg complexul de clădiri și magazii, retras la zece metri de drum. O poartă uriașă de lemn permitea accesul în curtea centrală în care staționau cele paisprezece camioane-cisternă ale firmei *Zwiss milk and butter,* iar din fundul curții se pătrundea printr-o arcadă în uzina unde se fabrica untul și brânza. Cu toate că domnea o curățenie desăvârșită, imediat ce se trecea de arcadă răzbătea mirosul persistent al laptelui fermentat. Pe mii de metri pătrați, cât se vedea cu ochii, cuve uriașe săpate în sol, aidoma unor piscine, conțineau laptele pus la fermentare.

Trecând pe lângă ele, în drum spre biroul de la primul etaj al clădirii unde urma să aibă loc întâlnirea celor convocați de Gabelotti și Volpone, Vittorio Pizzu se minună în sinea sa de milioanele de litri de lapte pe care le vedea în cuve, amintindu-și că în viața sa nu pusese picătură de lapte în gură. Într-o zi, mama sa îi mărturisise râzând că în primele luni ale vieții, îi adăuga câteva picături de whisky în laptele pe care i-l dădea cu biberonul, pentru a nu mai plânge. Ceea ce lăsa să se presupună că băuse lapte ca toții copiii, numai că nu reținuse decât mirosul și gustul whisky-ului.

Pizzu intră în birou împreună cu locotenenții săi, Aldo Amalfi, Vicente Bruttore și Joseph Dotto. Deja biroul era plin. Familia Volpone era reprezentată de Italo și de Moshe Yudelman, care avea un aer sumbru, iar familia Gabelotti de *Don* Ettore, mâna dreaptă a acestuia Thomas Merta, cei doi consilieri Carmine Crimello și Angelo Barba și cei trei locotenenți, Carlo Badaletto, Frankie Sabatini și Simeone Ferro. Pizzu nu reușise să se obișnuiască cu prezența permanentă a membrilor familiei Gabelotti, vecinătatea lor părându-i-se complet nepotrivită. Familiile Volpone și Gabelotti erau separate de trei ani de războaie și de o sumedenie de morți ca Pizzu să poată crede că între ele s-ar fi putut instaura o pace trainică.

— Cei zece oameni din Italia au sosit, spuse Volpone fără nici o introducere. Începând din clipa asta, îi luați în primire și le explicați ce au de făcut. La ora unsprezece și un sfert veți pleca de aici cu toții la bancă, în șase mașini. Șoferii cunosc drumul la perfecție. Imediat după ce terminați cu banca, veți fi aduși aici și îmbarcați în ascunzătorile din

cisterne. Veți ajunge la Milano înainte de ivirea zorilor. Ne vom revedea la New York.

Don Ettore făcu un gest de binecuvântare asupra tuturor, și spuse zâmbind lugubru:

– Moarte!

Vittorio își privi ceasul de la mână. Era douăsprezece fără un minut. Peste treizeci de secunde avea să iasă din mașină, iar dacă Piombino ăla era un om serios, atunci peste încă treizeci de secunde avea să înceapă un adevărat foc de artificii.

Vittorio trase de mânerul portierei și puse piciorul pe asfalt. În același timp cu el, ceilalți membri ai comandoului țâșniră din mașinile înșirate de-a lungul lui Stamfenbachstrasse. În liniște absolută, toți se îndreptară spre același punct: Trade Zürich Bank.

La ora douăsprezece fără zece minute, Cesare Piombino ieși din debaraua cu mături și cârpe de șters pe jos în care se refugiase. Stătuse acolo mai bine de șapte ore, luptând împotriva crampelor de la picioare și de la mâini. Pe cadranul luminos al ceasului său urmărise scurgerea timpului, înregistrând zgomotele înăbușite din bancă până la ora închiderii. Apoi, liniștea se instaurase, însă rezistase tentației de a ieși din debara pentru a-și mai dezmorți corpul anchilozat. Nu avea voie să riște nimic. Când urcase pe scara de serviciu, în căutarea unui loc unde să se poată ascunde, nu găsise nimic la etaje. Abia la parter descoperise acea debara amplasată sub scară, în a cărei ușă se afla o cheie. Se strecurase cu chiu cu vai înăuntru, printre mături și tot felul de obiecte și produse pentru curățat, și avusese ideea de a lua cheia și de a închide ușa din interior. Două ore mai târziu, în timp ce sugea câteva bucăți de zahăr cubic, un zgomot de pași îl făcu să-și țină respirația. Niște pași grei și lenți răsunau în banca pustie, apropiindu-se de el și oprindu-se în cele din urmă în fața ușii. O mână încercase ușa să vadă dacă este închisă, după care pașii se depărtară în aceeași cadență liniștită. Inundat de sudoare, Cesare Piombino își făcuse semnul crucii, mulțumind Sfintei Fecioare că-l protejase. După ce trecu alarma, își petrecu timpul ronțăind ciocolată sau bând apă din sticla de plastic pe care o pusese în servietă.

Ieşi prudent în holul central al băncii cufundat în semiobscuritate, cu ochii la pândă. Ajunse lângă uşa enormă de fier forjat care separa holul de Stampfenbachstrasse, îngenunche, deschise calm servieta şi-şi scoase materialele. Mai avea patru minute până ca totul să sară în aer. Mângâie cu blândeţe calupurile de dinamită, după care desfăşură fitilele Bickford. Trebuia ca acestea să ardă în cincizeci şi cinci de secunde, răgaz în care avea timpul necesar să se ascundă în spatele unuia dintre stâlpii uriaşi de marmură din fundul holului. Şi imediat după ce uşa de la intrare avea să sară în aer, avea să fugă în stradă şi să-şi ia maşina parcată în Haldenggstrasse, o străduţă lăturalnică.

Băgă fitilul într-un calup de dinamită, îi tăie cu o foarfecă capătul, puse înapoi în servietă materialele de care nu mai avea nevoie şi aprinse cu vechea sa brichetă Zippo cu benzină capătul fitilului. În momentul în care văzu că acesta începu să ardă, o luă la fugă până la un stâlp de marmură, se lungi la pământ cu capul peste servietă, şi-l acoperi cu mâinile şi începu să numere. Când ajunse cu numărătoarea la douăzeci şi opt, o lumină orbitoare inundă holul, urmată imediat de o explozie care scutură clădirea din temelii. Un suflu dogoritor de aer ajunse până la el, timp în care bucăţi de lemn şi de fier zburau prin holul devastat al băncii.

Cesare Piombino se ridică de la pământ şi începu să alerge spre ieşire. În locul uriaşei uşi de fier se afla doar o gaură diformă, căscată în zid.

Lui Bregenz şi lui Romanshorn nu le veni să-şi creadă ochilor. Stampfenbachstrasse, care cu câteva clipe în urmă era complet pustie, se animă în mai puţin de trei secunde. O mulţime de indivizi ieşiseră din maşini şi înaintau în tăcere, ca nişte fantome spre Trade Zürich Bank.

— Ce porcărie! şopti Bregenz, cu o voce răguşită. Şaptesprezece!...

— Ba nu, optsprezece, murmură Romanshorn.

— Paul!... Ce dracu' facem?

— Nimic... îi aşteptăm pe-ai noştri...

Amândoi îşi scoseseră pistoalele regulamentare Colt Cobra Special de calibrul 38 cu care era dotată poliţia cantonală. Brusc, Bregenz simţi că nu-i mai este frig. Ba dimpotrivă, trecându-şi degetele printre gulerul cămăşii şi gât, constată cu surpriză că era transpirat.

– Ia uită-te! îi şopti Romanshorn.

În josul străzii, indivizii care ieşiseră din maşini se opriseră pe o rază de cincisprezece metri în faţa intrării în bancă, lipindu-se de coloanele ce susţineau arcadele gotice. Bregenz tocmai se pregătea să-l întrebe ceva pe Romanshorn, când o flacără uriaşă ţâşni dinspre intrarea băncii, urmată de un uragan de sticlă spartă, de pietre şi de bucăţi de fier. Năucit de explozie, se prăbuşi la pământ, fără să distingă cuvintele pe care i le urla Romanshorn, înregistrând pe retină doar imaginea braţului său care i se desprinsese de corp, lăsând în urma sa o jerbă purpurie.

Orbit de lumina exploziei, Romanshorn îşi ferise capul cu un reflex animalic. Vitrina în faţa căreia era postat împreună cu Bregenz se volatiliză în mii de bucăţi care zburară deasupra capetelor lor într-o ploaie de schije ucigaşe. Îndrăzni să deschidă ochii, îşi îndreptă privirea spre bancă şi constată că locul uşii de la intrare fusese luat de o gaură în care atârnau încolăcite şi răsucite fiare din zid. Prin ea ţâşni în stradă o siluetă cu o servietă în mână, în timp ce cei care stătuseră ascunşi pe după coloanele din faţa intrării, se năpustiră în interiorul băncii.

Romanshorn începu să tragă cartuş după cartuş. Una dintre siluete se prăbuşi, fiind ridicată imediat de către unul dintre camarazi. Prin gaura din zid sclipiră câteva lumini roşii după care izbucniră exploziile unor grenade.

– Trage! îi strigă Romanshorn lui Bregenz, târându-se în dreptul lui.

O ploaie de gloanţe muşcă din zidul din apropierea lor, în timp ce sirenele maşinilor de poliţie începură să se tânguie în depărtare.

Vittorio Pizzu şi Thomas Merta se năpustiră primii în bancă. Vittorio aruncă două grenade în fundul holului, spre ghişee, iar Merta aprinse aruncătorul de flăcări şi începu să-i plimbe jetul de jur împrejur. În urma lor, pătrunseră şi ceilalţi care se îndreptară spre scări, când urletul lui Aldo Amalfi îi opri în loc:

– Sticleţii! S-o ştergem!

– Sus! le ordonă Merta.

– Ai înnebunit! urlă la el Amalfi. Trag în noi din faţa băncii! Un om de-al nostru este rănit, şi două maşini au barat strada!

Pizzu scoase un pistol şi-l îndreptă spre Amalfi:

– Să nu îndrăzneşti să...

Dar nu apucă să-şi termine vorbele, când din stradă răsunară alte împuşcături. Unul din oamenii lui Ottavio Giacomasi strigă:

– S-o întindem! E plin de sticleţi afară!

Vocea lui Vicente Bruttore acoperi orice alt zgomot:

– Terminaţi cu tâmpeniile astea! Treaba s-a împuţit, aşa că ş-o întindem!

Într-o clipă, toţi ieşiră din bancă, adăpostindu-se în spatele coloanelor. Pizzu îşi aruncă privirea în stradă şi-şi dădu seama că situaţia se prezenta rău. De la primul etaj al clădirii din faţa băncii se trăgea asupra lor cu arme automate. Scoase cuiul unei grenade şi o aruncă într-acolo. La cele două capete ale străzii, două maşini de poliţie cu farurile aprinse şi cu sirenele continuând să urle se plasaseră în aşa fel încât blocaseră trecerea, iar poliţiştii ascunşi în spatele lor, trăgeau asupra celor şase maşini parcate în apropierea băncii.

– La maşini! urlă Pizzu.

Toţi se repeziră alergând în zigzag, acoperiţi de Merta care lansă două jerbe incendiare cu aruncătorul de flăcări în stânga şi în dreapta sa. Vittorio aruncă încă o grenadă în direcţia celei mai apropiate maşini de poliţie. Doi poliţişti în uniformă se prăbuşiră cu mâinile la faţă, în timp ce rezervorul maşinii luă foc într-o pâlâlaie uriaşă de flăcări.

Pizzu se aruncă în Fordul cu care venise. Şoferul porni deja maşina când uşa din spate se deschise şi Amalfi se urcă din mers.

– Dă-i drumul spre maşina aia din faţă! îi strigă Pizzu şoferului.

Fordul luă viteză. Pizzu întoarse capul şi văzu că şi celelalte cinci maşini îl urmau. Însă la mai puţin de treizeci de metri în faţa sa, maşina poliţiei bara Stampfenbachstrasse pe toată lăţimea ei. Chiar dacă ar fi reuşit să urce pe trotuar, Fordul tot nu ar fi avut nici o şansă să clintească din loc maşina poliţiei pentru a-şi face loc.

– Ne-am ars! făcu Amalfi din spate.

Pizzu scoase mâna pe geam şi disperat, aruncă o grenadă înspre maşina poliţiei. Explozia îl împiedică să-i vadă efectul, dar în aceeaşi clipă se trezi aruncat spre dreapta. Şoferul observase un loc îngust între două blocuri, virase brusc

la stânga şi angajase maşina pe treptele unei scări ce cobora spre cheiul râului Limmat. După ce maşina parcurse cei aproape douăzeci de metri, şoferul vră la stânga, făcând cauciucurile să scârţâie, apoi la dreapta, după care o luă cu toată viteza pe podul de peste râu.

Pizzu întoarse din nou capul şi constată stupefiat că şi celelalte cinci maşini reuşiseră să facă aceeaşi manevră.

– O să fim la lăptărie în mai puţin de cinci minute, spuse el cu calm şoferului şi lui Amalfi.

Dintr-o singură privire, Blesh îşi dădu seama de proporţiile dezastrului. O maşină de poliţie era cuprinsă de flăcări. Câţiva poliţişti încercau să stingă focul cu extinctoarele, în timp ce alţii dădeau primele îngrijiri unor colegi de-ai lor întinşi la pământ. Opri Opelul în dreptul maşinii în flăcări şi ţâşni afară:

– Sunt locotenentul Blesh! Ce s-a întâmplat? Hai, spune repede! se adresă el celui mai apropiat poliţist.

– Domnule locotenent, am fost atacaţi cu grenade! Avem doi răniţi grav!

– Şi jigodiile alea, unde sunt?

– Uitaţi-vă şi dumneavoastră! făcu poliţistul, arătând spre intervalul îngust dintre cele două clădiri, în care se vedea dispărând ultima maşină.

– Urcă! îi spuse scurt Blesh.

– Dar, domnule locotenet...

– Urcă, ţi-am spus!

Poliţistul dădu ocol maşinii şi deschise portierea în timp ce Blesh, aproape fără să-l mai aştepte să urce, demară în marşarier, făcu apoi o întoarcere la o sută optzeci de grade prin demaraj, străbătu câţiva zeci de metri şi se strecură printre cele două clădiri.

– Cum te cheamă? îl întrebă el pe poliţist.

– Schindler... domnule locotenent... se bâlbâi acesta, îngrozit de manevra făcută de Blesh.

– la microfonul şi alertează toate maşinile de poliţie! Cheamă şi comisariatul!

Schindler luă ascultător microfonul, apăsă clapeta de emisie şi comunică:

– Apel către toate maşinile de poliţie... Apel către comisariat...

– Sunt locotenentul Blesh! făcu acesta.

– Aici comisariatul, îi răspunse o voce nazală.

– A avut loc o spargere la Trade Zürich Bank. Vom rămâne în contact permanent şi vreau să-mi dirijaţi întăririle pe traseul pe care am să vi-l comunic!

– Am înţeles, domnule locotenent.

– Câte maşini au fost? îl întrebă Blesh pe Schindler.

– Câteva, nu-mi pot da seama... În orice caz, nu prea multe...

– Tâmpitule! Şi câţi oameni?

– Păi... zece... douăzeci...

– Tâmpitule! făcu din nou Blesh.

– Ce-aţi spus, domnule locotenent? se auzi în difuzor vocea nazală.

– Nu cu tine vorbesc! urlă Blesh... rămâi pe recepţie! Aha, uite o maşină! Schindler, dă-mi naibii microfonul ăla!... Sunt pe Museumstrasse... Trec de Hauptbannhof...

– Au şi aruncătoare de flăcări, spuse Schindler.

– Am luat-o pe Limmat Strasse!... lătră Blesh. Maşina pe care o urmăresc este un BMW negru sau albastru închis...

– Domnule locotenent, am anunţat ajutoarele, îi comunică poliţistul de la comisariat.

– Câte au fost? Trei? Douăzeci? O sută? Hai Schindler, trezeşte-te! Câte maşini au fost?

– Domnule locotenent, cred că cinci sau şase...

– Perfect! BMW-ul ăsta o să ne conducă şi la celelalte. Eşti înarmat, Schindler?

– Da.

– Da, domnule locotenet, aşa se răspunde, lătră Blesh. Ce muniţie ai?

– Douăsprezece cartuşe, domnule locotenent.

BMW-ul ajunse în Limmat Platz şi viră la dreapta.

– Maşina urmărită a luat-o înspre Kornhauss Strasse, spuse Blesh în microfon... Vasăzică, aveau şi grenade, da?

– Da, domnule locotenent... şi un aruncător de flăcări...

– Javrele! Javrele! Am intrat în Schaffhauser Strasse...

– Recepţionat, domnule locotenent... Patru maşini se află pe urmele dumneavoastră, cu douăzeci de oameni la bord...

– Ce armament au?

– Mitraliere Sten şi pistoale mitralieră Mauser.

– Am cotit în Hirschwiesen...

– Am înţeles, domnule locotenent... Voi comunica...

– Ia spune Schindler, ce s-a mai întâmplat?

– Când am ajuns, banca era în flăcări. Indivizii ăia au ieşit de-acolo şi au început să arunce cu grenade în noi... şi cu aruncătorul de flăcări...

– Şi în timpul ăsta, voi ce făceaţi? Jucaţi cărţi?

– Am nimerit pe unul dintre ei, domnule locotenent...

– Am ajuns în Winterthurer Strasse... Ies pe şoseaua spre Basserdorf.

Peste câteva minute, BMW-ul viră la stânga, dispărând din vederea lui Blesh. Acesta coti şi el în aceeaşi direcţie, ajungând într-un drum particular ce dădea spre un grup de clădiri, înconjurate cu ziduri înalte. Maşina din faţa lor dispăruse, părând că trecuse prin zid. Blesh frână şi trase Opelul pe marginea din dreapta a drumului, sub un pâlc de arbori.

– Schindler, am pus mâna pe ei! Ce naiba o fi în spatele zidului ăstuia?

– E firma *Zwiss Milk and Butter,* domnule locotenent. Fabrică şi brânză. Ştiu asta de la cumnata mea care lucrează aici.

– Ia dă-mi microfonul!... Către toate maşinile de poliţie!... Încercuiţi clădirea firmei *Zwiss Milk and Butter* care se află la ieşirea din Zürich, pe stânga şoselei ce duce spre Basserdorf!

– Recepţionat, domnule locotenent. Maşinile sunt pe urmele dumneavoastră... Voi transmite imediat mesajul.

– Grăbeşte-te! N-am chef să stau aici toată noaptea!

Blesh aruncă microfonul şi ieşi iute din maşină.

– Schindler, hai cu mine!

Schindler îşi scoase arma şi se luă după locotenent prin iarba umedă. Ajunşi în faţa zidului, auziră un zgomot de motoare de camioane. Blesh o luă de-a lungul zidului, până în dreptul porţii masive de lemn, o încercă dar constată că era încuiată.

– Ajută-mă! îi spuse el lui Schindler.

Şi îşi puse piciorul pe mâinile împreunate ale lui Schindler, se ridică şi privi cu grijă dincolo de zid. Ceea ce văzu îl uimi de-a binelea...

Cele şase maşini ajunseseră la lăptărie pe căi diferite, iar după spusele şoferilor, nici una dintre ele nu fusese reperată de poliţie. Vittorio Pizzu şi Thomas Merta se năpustiră în biroul de la primul etaj, pentru a raporta lui Volpone şi lui

Gabelotti despre eşecul misiunii lor. În timp ce forma un număr de telefon, Pizzu mormăi:

— La urma urmelor, nu s-a căutat decât să se facă scandal. Şi am făcut ceva, n-am stat cu mâinile încrucişate!

— Nu zău? se revoltă Merta. Abia dacă am făcut câteva zgârieturi! Trebuia să distrugem totul, din temelii! Am făcut puţină dezordine în holul de la intrare, asta a fost tot! Dacă m-ai fi ascultat, până acum totul ar fi ars!

— Dacă te-aş fi ascultat, până acum am fi fost arestaţi sau am fi mierlit-o!

Moshe Yudelman îi sfătuise pe Volpone şi pe Gabelotti să nu stea în acea noapte în oraş, atâta timp cât nu se cunoşteau rezultatele şi consecinţele atacului băncii.

— Italo, lucrurile s-ar putea să ia o întorsătură proastă... Nu se ştie niciodată... Să nu subestimăm poliţia locală!

După care luase legătura cu Ottavio la Milano, pentru a-i cere să le pregătească fuga, dacă aşa ar fi cerut-o evenimentele. Pământul elveţian ar fi putut deveni brusc extrem de periculos, aşa că s-ar fi putut să fie nevoiţi să părăsească ţara imediat. Ottavio îi răspunse că se gândise deja la acest lucru şi-i indică măsurile pe care le şi luase.

Capii celor două familii înconjuraţi de gărzile lor de corp se refugiaseră în apartamentul unei anumite Ines, despre care Vittorio nu auzise niciodată vorbindu-se. În clipa în care telefona acolo, Bébé Volpone, Ettore Gabelotti, Moshe Yudelman, Carmine Crimello, Angelo Barba, Folco Mori şi Pietro Bellinzona se găseau împreună, aşteptând veştile.

— Sunt eu, Pizzu.

— Ţi-l dau imediat pe *Don* Volpone, se auzi vocea amabilă a lui Barba.

Vittorio Pizzu remarcă titlul de *Don* pe care un consilier al familiei rivale îl dăduse lui Volpone. Iar faptul că sceptrul lui Genco trecuse atât de repede în mâinile tânărului lui *Padrone*, îl făcu să se simtă mândru.

— Vittorio?

— *Padrone*, treaba s-a încurcat şi a ieşit prost de tot! Ne aşteptau sticleţii! A ieşit tărăboi mare!

— Unde eşti?

— La lăptărie.

— Şi acum?

— Păi... o să plecăm din ţară! Imediat întreg oraşul o să fie scotocit! *Padrone*, eu zic să-ţi iei zborul şi tu.

— *Porca Madona!* exclamă Thomas Merta. Sticleţii au ajuns aici!

Un zgomot de focuri de armă ajunse până la urechile lui Vittorio.

— *Padrone!* Pleacă! Numaidecât! Sticleţii ne-au dat de urmă!

— Vittorio! urlă Volpone.

Însă Pizzu închisese şi se repezise spre fereastră. Motoarele camioanelor uruiau într-un vacarm cumplit, iar membrii comandourilor ieşiseră din ascunzătorile în care abia intraseră. Era clar că orice scăpare în forţă devenise imposibilă. Peste creasta zidului, Pizzu văzu capotele a şase maşini ale poliţiei cu girofarurile aprinse.

— Poliţia! se auzi o voce amplificată de un megafon. Ieşiţi cu mâinile în aer! Sunteţi încercuiţi...

Pizzu deschise fereastra, scoase cuiul unei grenade, îşi luă elan şi aruncă grenada cât putu de departe, peste creasta zidului. Explozia care se auzi imediat acoperi clănţănitul armelor automate. Pizzu dădu să se întoarcă, dar privirile îi rămaseră aţintite asupra unei maşini blindate a poliţiei, care parcurse câţiva zeci de metri în marşarier, cu intenţia clară de a sparge poarta masivă de lemn.

Thomas Merta o luă la goană pe scări. Vittorio Pizzu se dezlipi de fereastră şi se luă după el. Aşa cum evolua situaţia, nici vorbă să se lase prins. În cel mai fericit caz, condamnarea pe care ar fi putut-o primi era pe viaţă.

— Pe aici! le strigă Aldo Amalfi, gesticulând prin fumul gazelor lacrimogene care invada curtea.

Poarta de lemn explodă sub impactul maşinii blindate a poliţiei, care se lovi imediat de unul dintre camioanele-cisternă puse paralel cu poarta. Imediat maşina poliţiei se transformă într-o torţă uriaşă, iar din camionul-cisternă se revărsă un fluviu de lapte care acoperi în parte corpurile celor răniţi şi căzuţi la pământ.

Oamenii familiilor Volpone şi Gabelotti se regrupară spre arcada de unde începeau depozitele de lapte, unt şi brânză. Pizzu, Bruttore, Merta, Ferro, Badaletto şi Sabatini îl înconjurară pe Aldo Amalfi care striga ceva către un lucrător din depozit.

— Repede! Tipul ăsta ştie pe unde să ne scoată! Hai, urmaţi-l!

Toţi se repliară în hangarul imens cu bazine ce conţineau mii de hectolitri de lapte. Din când în când, câţiva dintre ei se opreau şi trăgeau rafale de arme automate pentru a încetini înaintarea poliţiştilor. Brusc, tirul unui poliţist ce se cocoţase pe creasta zidului îi despărţi pe Amalfi şi pe Ferro de restul.

— Du-te! Du-te! urlă Amalfi la Pizzu care ezita să treacă de uşa metalică prin care ceilalţi dispăruseră.

Pizzu smulse cuiul ultimei grenade şi o aruncă în spatele unei cuve, unde trei poliţişti se adăposteau de tirul armelor lui Amalfi şi Ferro. Explozia grenadei zgudui din temelii hangarul, iar suflul ei îi aruncă pe poliţişti în cuva cu lapte. Vittorio acţionă o manetă şi imediat laptele în care cei trei se zbăteau începu să se agite, de parcă ar fi fost pus la fiert. Nişte pale uriaşe începură să se învârtească, antrenând şi zdrobind în mişcarea lor ca de coşmar corpurile celor trei.

Bruttore îl trase puternic după el pe Pizzu, care nu renunţa să-şi părăsească locotenenţii, închise uşa metalică în urma lor şi îl împinse într-un culoar în pantă, cu pereţii de beton. După aproape cincizeci de metri parcurşi, solul redeveni orizontal, şi în faţa privirilor lor apăru una dintre maşini.

La volan se afla lucrătorul din fabrică, alături de care Thomas Merta le făcea semne disperate şi le striga ceva. În spate se aflau Carlo Badaletto şi Frankie Sabatini. Cealaltă maşină îl avea la volan pe Joseph Dotto, cu ochii parcă ieşiţi din orbite. Pizzu şi Bruttore urcară, după care amândouă maşinile demarară cu un scrâşnet de cauciucuri. După trei sute de metri parcurşi prin tunelul de beton, în faţa lor apăru un perete metalic. Şoferul primei maşini frână brusc, ţâşni afară, acţionă un comutator fixat în zidul de beton, şi imediat peretele metalic începu să se ridice, deschizând drumul.

— Stingeţi farurile! urlă el spre Dotto.

Urcă apoi în goană la volanul maşinii, acceleră, parcurse câţiva zeci de metri şi opri din nou. Cele două maşini se aflau într-un hangar gol, prin al cărui acoperiş de sticlă răzbătea lumina vagă şi difuză a nopţii. Din nou şoferul primei maşini sări de la volan şi deschise cu grijă uşa hangarului. De afară răzbătea zgomotul luptelor îndârjite ce se dădeau în interiorul lăptăriei între poliţişti şi supravieţuitorii coman-

doului, în timp ce luminile incendiilor urcau spre cerul de păcură ca niște jerbe incandescente.

Șoferul se numea Enzo Cerignola și era un prieten personal de-al lui *Don* Genco Volpone. Datorită insistențelor lui Volpone consimțise cu cinci ani în urmă să construiască tunelul secret, care le adusese foloase enorme, iar Cerignola era singurul care avea cheia de acces spre tunel.

După ce deschise ușa hangarului, se întoarse, se apropie de mașina lui Dotto și-i spuse:

– Mergi după mine. Nu-ți aprinzi farurile decât dacă și eu fac același lucru. Și dacă vrea Sfânta Fecioară, o să ajungem în munți. Iar de trecerea frontierei s-a ocupat Ottavio.

Urcă înapoi în mașina sa și demară. Cu farurile stinse, cele două mașini se topiră curând în bezna nopții.

– Dă-i drumul! urlă Simeone Ferro spre Aldo Amalfi. Te acopăr!

Aldo începu să alerge cu corpul aplecat, făcând salturi ca de iepure și mergând în zigzag. Polițistul care se cocoțase pe creasta zidului îl văzu și trase asupra lui o rafală. Amalfi se aruncă la pământ, și se rostogoli până la ușa metalică pe unde dispăruseră Vittorio Pizzu, Merta și ceilalți. Disperat, constată că suprafața metalică a ușii nu avea nici o clanță. Din reflex, se întoarse spre direcția de unde se auzise rafala ucigașă ce-l căutase. Chipul polițistului de pe creasta zidului se transformase într-o masă diformă și însângerată, capul fiindu-i zdrobit de glonțul lui Simeone Ferro, dar lucru curios, încă sprijinându-se în poziție verticală de un crenel al zidului.

Aldo își căută camaradul din priviri, și-l descoperi lungit pe spate, cu brațele în lături și picioarele desfăcute. Alături de pieptul său se afla automatul Herstal care-i scăpase din mâini în clipa în care moartea îl fulgerase. Amalfi realiză faptul că rămăsese singur împotriva tuturor și că și el avea să moară.

Se târî în spatele parapetului ce înconjura cuva de lapte și care nu-i oferea protecție decât o înălțime de vreo douăzeci de centimetri. În jurul său gloanțele fluierau izbindu-se de pietre sau ricoșând de suprafața apei cu un mieunat ascuțit, înfigându-se apoi cu un zgomot surd în zidul din spatele său. Polițiștii avansaseră cu vreo cincispreze metri. Aldo remarcă printre ei un individ blond, îmbrăcat în civil, care părea că este șeful lor. Trase asupra lui, dar nu-l nimeri.

Individul se aruncă la pământ, protejat de parapetul ultimei cuve care îi despărțea și strigă la el:

– Ridică-te cu mâinile în aer! Sunt locotenentul Blesh! Nu ai nici o șansă de scăpare!

Aldo trase trei gloanțe unul după altul în direcția din care se auziseră strigătele, provocând o jerbă de bucăți de beton din parapetul în spatele căruia se adăpostise locotenentul. Simțindu-și pieptul și pântecele umede, se pipăi fără a pierde din priviri locul din fața sa. Își retrase apoi mâna, se uită rapid la ea și o văzu plină de sânge. Înțelese că era vorba de propriul său sânge și că era grav rănit, nemaiîndrăznind să atingă cu degetul locul din corp atins de glonț.

Rana dobândită îl înspăimânta, ceea ce-l făcu să țâșnească brusc în sus, cu repeziciunea unui arc destins și să-și golească cu furie încărcătorul în direcția polițistului în civil. Îl întâmpină însă o ploaie de gloanțe care aproape că-l secerară. Căzu cu capul în cuva din fața sa, ridicând un val de lapte proaspăt.

– Stop! urlă Blesh spre oamenii săi, ridicând mâna.

Se apropie de cuvă. Încă din timpul școlii luase la cunoștință cu una dintre temele predilecte ale poeților, în care crinii se amestecau cu trandafirii pentru a simboliza felurite lucruri antagonice. Laptele și sângele aveau aceeași culoare ca și crinii și trandafirii. Cu toate astea, locotenentul Blesh nu mai văzuse niciodată în viața sa un spectacol atât de dezgustător ca cel ce i se oferea ochilor.

Când ajunse în vârful colinei acoperite de iarbă, pe *Don* Ettore îl apucă amețeala. Obscuritatea era totală. Se știa cocoțat pe o înălțime de unde nu vedea nimic, în nici o direcție. Iar pentru a urca panta colinei, se ajutase de brațul lui Angelo Barba. În spatele său îl urma Folco Mori, un om de-al lui Bébé Volpone, cu înfățișare mohorâtă și rece. Preț de o clipă, lui Gabelotti îi trecu prin minte că Volpone îl adusese în acel loc pentru a-l ucide. Își strecură mâna în buzunar, strângând în palmă patul Lüger-ului său, cu degetul încleștat pe trăgaci.

Vocea lui Italo ajunse până la el:

– Hei, Moshe, ce naiba aștepți?

Fasciculul unei lanterne spintecă bezna nopții. Aproape imediat, o altă lumină țâșni la două sau trei sute de metri în dreapta lor.

– În regulă, hai să mergem! spuse Volpone.

În urma lui Volpone, a lui Gabelotti, şi a lui Yudelman se înşirau Folco Mori, Pietro Bellinzona, Carmine Crimello şi Angelo Barba. După telefonul lui Vittorio Pizzu, Volpone şi Gabelotti avuseseră o convorbire scurtă şi foarte rece. În cursul ultimelor zile, speranţa îi apropiase dar eşecul eforturilor lor comun îi separa din nou, irevocabil.

– Pot să te iau cu mine, îi spusese Volpone. Vom pleca imediat.

Gabelotti ezitase, dar până la urmă acceptase şi se înghesuiseră cu toţii în Mercedesul 600 condus de Mori la indicaţiile omului trimis de Ottavio, care cunoştea drumul. Iar înainte de a pleca din apartamentul lui Ines, Volpone îi telefonase lui Enzo Priano, cel ce ţinea staţia de benzină în care era ţinut ostatic Homer Kloppe.

– Enzo! Să nu-i dai drumul! Aşteaptă-mi ordinele!

Cât timp dură drumul până la Zugs, în apropierea căruia se afla platoul pe care aştepta Amedeo Morobbia cu avionul său MD 315, Volpone nu deschise gura, măcinat de eşecul înregistrat.

O voce înnăbuşită se auzi în întuneric:

– Moshe?

– Da, eu sunt! răspunse acesta.

– Câţi sunteţi? întrebă Morobbia.

– Şapte.

– În regulă. Hai, urcaţi!

Şi cu o mişcare scurtă a lanternei, Morobbia lumină intrarea în avion. Corpul lui Ettore Gabelotti se înţepeni brusc la vederea petelor de rugină de pe fuselajul avionului, lăsându-i pe Volpone, Yudelman, Barba şi Mori să treacă înaintea sa. Crimello intui drama pe care o trăia Gabelotti şi îl împinse uşor spre uşa avionului.

– Unde este pista? se interesă Gabelotti cu o voce albă.

– Urcă, *Padrone*, urcă, îl încurajă respectuos Carmine.

Pietro Bellinzona aştepta nemişcat lângă scară ca Gabelotti să se hotărască să urce.

– Am uitat să vorbesc cu doctorul Mellon! Trebuie să mă întorc!...

– *Don* Ettore... insistă Crimello.

– Hai, grăbiţi-vă, făcu Giancarlo Ferrero, operatorul radio care apăruse intrigat de întârziere.

Discret, Carmine îl bătu pe Bellinzona pe umăr, care înţelese pe dată. Îl împinse pe *Don* Ettore în faţă, iar Ferrero, care-şi dăduse şi el seama, urcă în avion, îi luă mâna lui Gabelotti şi-l ajută să urce.

— Aşa... pe aici...

Îl conduse apoi pe Gabelotti de-a lungul fuselajului şi-l obligă să se aşeze.

— Evident, poate că sunteţi obişnuit cu clasa întâi din Boeing-urile 747, spuse el râzând. Dar aici condiţiile sunt altele!

Îi puse centura de siguranţă, i-o fixă, după care adăugă:

— Să nu vă neliniştiţi!... Chestia chiar zboară, pe cuvântul meu!... În mai puţin de o oră, veţi fi la Milano. Acolo sunteţi aşteptat de un Boeing, închiriat special pentru dumneavoastră, care o să decoleze imediat ce o să aterizăm noi.

Ferrero se îndreptă spre uşă, o închise şi-i puse zăvorul de siguranţă.

— Amedeo! *Andiamo*!

Imediat se auzi vacarmul unui motor. Gabelotti se ghemui cât putu, înspăimântat la culme, făcând apel la toate resursele sale pentru a nu urla de groaza viscerală ce pusese stăpânire pe el şi îşi înfundă adânc unghiile în pulpe. Avionul fremătă din toate încheieturile şi se întoarse pentru a fi cu faţa la vânt. În timp ce-şi mărea viteza în beznă de nepătruns, nimeni nu scoase nici o vorbă. După care roţile i se desprinseră de pământ şi se ridică greoi în aer, îndreptându-se înspre sud-sud-vest.

XXIII

De când îi dăduse barba pentru întâia oară, Blesh nu se bărbierise la ora opt dimineaţa. De fapt, nici nu apucase să doarmă în acea noapte. După asaltul dat la *Zwiss Milk and Butter*, se ocupase de răniţi, pe care îi transportase la spitalul cantonal, iar pe morţi la morga oraşului. Pierderile fuseseră grele de ambele părţi. În Stampfenbachstrasse, doi dintre inspectorii săi cei mai dotaţi şi cu viitorul în faţă, Hans Bregenz şi Paul Romanshorn, îşi găsiseră sfârşitul pulverizaţi de explozia unei grenade, iar alţi doi poliţişti aveau arsuri de gradul trei. La lăptărie, trei poliţişti fuseseră răniţi, iar alţi trei, printre care şi Schindler, care îl ajutase cu curaj, fuseseră ucişi. Un glonţ dum-dum tras dintr-un automat Herstal zdrobise capul acestuia din urmă, făcându-l de nerecunoscut.

Nouă indivizi din interiorul fabricii îşi găsiseră şi ei sfârşitul, fără a putea fi identificaţi, întrucât nu aveau nici un act de identitate asupra lor, iar alţi trei fuseseră răniţi şi transportaţi şi ei la spitalul cantonal. Medicii îi interziseseră lui Blesh să-i interogheze, atâta timp cât starea lor încă rămânea critică.

Pe la ora opt, când Blesh se pregătea să se ducă acasă şi să se odihnească, primi vizita a trei persoane, care i se părură brusc insuportabile: căpitanul Kirpatrick, locotenentul Finnegan şi expertul în finanţe Scott Dempsey. Chiar mai înainte ca Blesh să fi putut trage o concluzie asupra celor întâmplate, Kirpatrick îşi permisese să-i deă o lecţie:

— Locotenente, te-am avertizat să te aştepţi la aşa ceva!

Ieşindu-şi din fire, Blesh avu cu cei trei o discuţie scurtă şi aprinsă, după care chemă plantonul, îi ceru să-i însoţească

pe cei trei până la ieşire, şi le ură drum bun de întoarcere acasă, la New York.

După plecarea americanilor, îşi puse trenciul şi abia atunci observă că nu avea ciorapi în picioare. În momentul în care ieşi pe uşa biroului, plantonul îl anunţă că îl căutase Chimène Kloppe şi că voia să-l vadă urgent. Deşi era frânt de oboseală, curiozitatea îl îndemnă să se urce în Opelul său şi să se ducă în Bellerive Strasse.

— Locotenente, soţul meu a fost răpit, sunt convinsă de asta.

Şi după ce-i arătă scrisoarea lui Ines, Chimène adăugă:

— Am primit-o ieri, şi mai înainte de a vă anunţa, am mai aşteptat, sperând ca Homer să se întoarcă.

— Doamnă, sunteţi la curent cu ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută în oraş?

— Nu. La ce vă referiţi?

— Nu aţi auzit nimic?

— Nu, ce să aud?

— Doamnă, un comando înarmat a atacat Trade Zürich Bank.

Reacţia Chimènei fu promptă:

— I-au spart banca!

— Doamnă, trebuie să mă ajutaţi? La cine vă referiţi, când aţi spus *ei*?

— Asta dumneata, locotenente, trebuie să afli! De unde vrei să ştiu eu cine?

— Doamnă, soţul dumneavoastră a fost cumva în ultima vreme abătut sau îngrijorat?

Imediat ce-i ieşiră cuvintele din gură, Blesh îşi dădu seama că făcuse o gafă, uitând că în ajun avusese loc înmormântarea fiicei lor. La privirea de reproş a Chimènei încercă să se scuze:

— Doamnă, vă rog să mă iertaţi, dar sunt frânt de oboseală şi cu nervii la pământ...

— Şi eu la fel, locotenente...

— Poate că mă puteţi ajuta în vreun fel... Scrisoarea asta este evident un mijloc de a vă împiedica să mă anunţaţi.

— Ce vrei să ştii de fapt?

— Soţul dumneavoastră vă ţine la curent cu afacerile lui? Cu ale băncii, vreau să spun?

După expresia aproape şocată a Chimènei, Blesh îşi dădu seama că făcuse a doua gafă în mai puţin de jumătate de minut.

– Aţi primit cumva o cerere de răscumpărare?

– De răscumpărare? Pentru ce anume?

– Mda, nimic, nimic... Mă întrebam şi eu... Ar fi fost o explicaţie... În orice caz, vă rog să mă anunţaţi dacă apare ceva nou...

Salută şi dădu să plece, dar Chimène îl opri şovăielnic:

– Locotenente...

– Da, doamnă.

– Soţul meu este un om bun, foarte bun... De ce vrea cineva să-i facă rău?

– Vă anunţ cu regret că am fost contactat de Comisie şi că mi s-au cerut explicaţii, spuse Gabelotti.

Şi tăcu, cu o expresie întunecată şi glacială pe figură. Nimeni nu scoase o vorbă. *Don* Ettore lăsă să treacă câteva clipe grele, încărcate cu ameninţare, după care reluă, fără să privească pe nimeni în mod special:

– Greşelile comise de anumiţi membri ai unei familii nu trebuie să se răsfrângă şi asupra celorlalte familii.

Cu maxilarele strânse şi cu privirea grea, Italo Volpone se agită uşor în fotoliu, dar reuşi să se stăpânească. Yudelman îl făcuse să se jure că nu avea să răspundă nici unei provocări şi că avea să-şi păstreze sângele rece. Din nefericire, Volpone îşi cunoştea limitele şi nici nu avea starea de spirit necesară pentru a suporta la nesfârşit insinuările lui Gabelotti. Cât timp durase zborul până la New York, nici el şi nici Gabelotti nu-şi adresaseră vreo vorbă, păstrând o linişte ostilă. Abia ajuns acasă, Volpone se aruncă în braţele Angelei, o luă în dormitor şi încuie uşa, fără să-i pese de prezenţa în salon a lui Yudelman, Folco Mori şi Pietro Bellinzona care îl însoţiseră. Peste o oră, Moshe bătuse în uşă:

– Bébé, e important...

– Lasă-mă!

– Angela, spune-i să iasă! E vorba de soarta lui!

– Italo... murmurase Angela la urechea sa.

Volpone nici nu se dezbrăcase şi îmbrăţişând-o aproape cu sălbăticie, se rostogolise cu ea într-un elan animalic prin pat, pe covor, o lipise cu brutalitate de pereţi, în timp ce ea

se agăţa gemând de umerii lui puternici, aidoma unui naufragiat care se agaţă de o scândură salvatoare.

Între timp, Yudelman luase legătura cu ngelo Barba şi căzuse de acord ca cei doi *capi* să se întâlnească pe un teren neutru, într-un bar de noapte din Bulevardul 6.

Cei doi *Don* sosiseră aproape în acelaşi timp. Gabelotti era însoţit de consilierii lui, Carmine Crimello şi Angelo Barba şi de două gărzi de corp, Giuliano Matarella şi Nitto Crisafulli, care rămaseră la intrarea barului, ca şi Folco Mori şi Pietro Bellinzona. Gabelotti, Volpone, Crimello, Barba şi Yudelman aleseră un loc în semiobscuritate, aşezându-se în jurul unei mese dintr-un colţ al barului.

Yudelman era foarte îngrijorat. De la fuga lor din Zürich, nu mai avusese nici o veste de la Vittorio Pizzu şi locotenenţii acestuia, Aldo Amalfi, Vicente Bruttore şi Joseph Dotto. Luarea cu asalt a lăptăriei de către poliţia cantonală avea să provoace repercusiuni extrem de neplăcute. Comisia detesta tot ceea ce putea tulbura ordinea stabilită, obişnuind să-şi rezolve cu discreţie afacerile interne, făcând cât mai puţine valuri. Pe când, ceea ce se petrecuse la Zürich, echivala cu o declaraţie de război între două ţări.

– Comisia, continuă Gabelotti, m-a înştiinţat că nu admite ca nişte iniţiative personale să poată pune în pericol siguranţa celorlalte familii.

Văzându-l pe Italo că se pregătea să deschidă gura, Yudelman i-o luă înainte:

– Şi ce anume aţi răspuns Comisiei, *Don* Ettore?

Gabelotti îşi aţinti asupra lui Yudelman o privire grea şi reprobatoare:

– Adevărul, Moshe... adevărul... Le-am povestit că am fost obligat să mă deplasez în Elveţia pentru a îndrepta stângăciile de care nu eram responsabil.

– Şi cine era responsabil de stângăciile alea? întrebă Volpone pe un ton rece şi neutru.

Fără să-l bage în seamă, Gabelotti continuă să-l privească pe Yudelman:

– Comisia mi-a mai reproşat uşurinţa, Moshe. Şi trebuie să recunosc că m-am făcut vinovat de aşa ceva.

– De ce anume, *Don* Ettore? se interesă politicos Moshe, a cărui inimă începuse să bată din ce în ce mai tare.

Gabelotti răspunse blând:

– Că am lăsat un iresponsabil să se ocupe de tot.

Volpone sări ca ars:

– Nemernicule! Tu eşti iresponsabil, nu eu!

Gabelotti păru că abia atunci realiză că printre ei se afla şi Volpone.

– Există cuvinte pe care nu trebuie să le rosteşti niciodată, dacă vrei să trăieşti fericit până la adânci bătrâneţi...

Volpone strigă la el turbat de furie:

– Cel mai bătrân este ăla care moare primul! Să nu uiţi asta!

Carmine Crimello şi Angelo Barba priveau îngroziţi, abia îndrăznind să respire.

– Domnilor! Domnilor! strigă Yudelman. Vă implor! Haideţi să uităm conflictele personale! Miza este prea importantă!Trebuie să recuperăm două miliarde de dolari!

Gabelotti se ridică în picioare, întinzând un deget acuzator spre Volpone:

– Ai făcut tâmpenii după tâmpenii! I-ai uzurpat puterea lui *Don* Genco! Să nu te mai amesteci în afacerea asta! Abia după ce o s-o rezolv eu, moştenitorii tăi îşi vor primi şi ei dreptul! M-ai înţeles?

Volpone se ridică şi el, cu corpul aplecat în faţă, stacojiu la faţă:

– Îndrăzneşti să mă ameninţi? După tot ce i-ai făcut fratelui meu?

– Nu i-am făcut nimic fratelui tău! lătră Gabelotti, izbind cu pumnul în masă. Javră ce eşti! Tu l-ai lichidat pe O'Broin!

– Ba nu! urlă Volpone. Nu l-am lichidat! L-am ucis cu mâna mea! Eu l-am ucis pe rahatul tău de consilier!

– *Cornuto*! tună Gabelotti. Dacă ar fi fost în viaţă, am fi avut numărul contului! O să plăteşti pentru asta!

– Domnilor! Domnilor! încercă Yudelman să-i potolească. Partida încă nu este pierdută, cu condiţia să rămânem uniţi! Îl mai avem încă pe Homer Kloppe!

Yudelman se întrerupse brusc, figura i se descompuse de parcă s-ar fi aflat în faţa unei vedenii şi bâlbâi:

– Fir-ar să fie!

Până atunci, nimeni nu-l auzise înjurând, însă privirile celor jur fură atrase de tonul lui. După câteva clipe, spuse cu o voce care parcă nu-i aparţinea:

– Ştiu cine are numărul de cont!

La New York era o vreme mizerabilă. Căpitanul Kirpatrick îşi puse trenciul şi-i spuse lui Scott Demspey cu un aer scârbit:

– Vasăzică, am ajuns...

Holul central din Kennedy Airport era plin de lume. Avionul lor aterizase în urmă cu un sfert de oră, după o călătorie care nu avusese nimic vesel în ea. Kirpatrick, Finnegan şi Dempsey se întorceau de la Zürich unde fuseseră umiliţi de un cap sec de locotenent de poliţie, care nu acceptase nici un fel de colaborare cu ei.

– Şi când mă gândesc că îi avea pe toţi în labă! făcu Kirpatrick visător.

Lui Dempsey i se făcu milă de el:

– Lasă, o să verific din nou toate conturile cazinourilor de pe Coasta de Vest. Până la urmă o să punem mâna pe ei!

– Scott, chiar crezi asta?

– Aminteşte-ţi de Al Capone. Şi el credea că este invulnerabil...

– Vreau să-i prind, înţelegi? Ştiu foarte bine că asta n-o să-i redea viaţa nici lui Cavanaugh şi nici lui Mahonney, dar mi-ar face teribil de bine! Scott!... Vrei să-ţi spun ce cred eu despre Elveţia?

– Hai, spune!

În acel moment apăru Finnegan, care se apropie de ei alergând.

– Căpitane, am făcut rost de un taxi!

– Te las undeva? îl întrebă Kirpatrick pe Dempsey.

– Nu, mulţumesc. O aştept pe nevastă-mea să mă ia de aici.

– Căpitane, hai să mergem, insistă Finnegan. E atâta lume afară, că până la urmă o să ne ia cineva taxiul.

– Bine, bine... Scott, treci mâine pe la mine?

– Nu ştiu, s-ar putea... Oricum, vorbim la telefon...

Cei doi îşi făcură un semn amical. În timp ce Kirpatrick şi Finnegan se pierdură în mulţime, grăbindu-se spre ieşire, Dempsey se uită la ceasul dela mână.

Alex Green bău ceea ce mai rămăsese din paharul cu whisky şi se strâmbă. Gheaţa se topise, dând băuturii un uşor gust neplăcut, ca de ceai. Aranjă hârtiile pe birou şi se uită la ceasul de la mână, care arăta că ziua sa de lucru lua-

se sfârşit. Îşi strânse nodul cravatei, luă de pe spătarul fotoliului haina şi aruncă o privire afară.

Bay Street era ca de obicei plină de aceiaşi mulţime de oameni ce se scurgea într-un val neîntrerupt. Cu doi ani în urmă, Green se întorsese la Londra pentru o afacere de familie, dar după trei zile se săturase şi de oraş, şi de ploaia măruntă şi rece şi de cerul plumburiu. Cu toate că era englez get-beget, nu putea suporta Anglia. Sosise în Nassau cu şaptesprezece ani în urmă, pentru un stagiu de trei luni la Bahamian Credit Bank, şi în prezent, tot acolo lucra.

Începuse ca simplu funcţionar şi ajunsese să conducă *Foreign Branch*, serviciul conturilor străine. Cu toate că responsabilităţile sale erau uriaşe într-o insulă în care se tranzitau capitaluri enorme, a căror origine nu era întotdeauna foarte clară, avea avantajul că nu era hărţuit tot timpul de fisc, aşa cum păţeau colegii săi din Europa. La Nassau se căsătorise cu o americancă care îi dăruise trei copii, dintre care cel mai mare, John-John se afla în ultimul an de colegiu.

Ieşind în stradă, Green se întrebă dacă să treacă mai întâi pe acasă, sau să se ducă direct pe malul mării, care se afla la doi paşi, să facă o baie.

– Domnul Alex Green?

– Da...

– Vreţi să urcaţi? îi spuse un individ înalt şi solid, arătând spre un Vauxhall de culoare verde, parcat la marginea trotuarului.

– Poftim? făcu Green nedumerit.

Un alt individ deschise portiera din spate, şi mai înainte de a înţelege ce se întâmplă, se trezi în maşină. Totul se petrecuse atât de rapid, încât nici nu avu timp să se mire, să protesteze sau să i se facă frică. Cel aflat la volan demară imediat.

Green se temu să nu fie cumva victima unei răpiri în stil italian, caz în care cei de la Londra nu ar fi dat un singur penny pentru răscumpărarea sa, cu toate că făcuse o mulţime de servicii băncii.

– Tocmai aveam de gând să fac o baie în mare, spuse el primul lucru care îi veni în minte.

– Nu-i nimic, o să faceţi mai târziu baie. N-o să mergem departe.

– Da? Dar unde mergem?

– La Beach Hotel. Anumite persoane doresc să vă vadă.

– Să mă vadă? Pentru ce?

– Asta veţi afla chiar de la ele, domnule Green.

Când maşina se opri, individul cel înalt îl preveni:

– Domnule Green, nu uitaţi că suntem doi care vă însoţim.

Apoi îşi scoase discret pistolul din buzunar şi arătându-i-l lui Green, adăugă:

– Aş putea spune chiar trei. Aşa că ar fi bine să nu ne faceţi greutăţi. Ne-am înţeles?

– Nu am să vă fac greutăţi, spuse Green.

– Perfect. În cazul acesta, vă rog să coborâţi...

Încadrat de cei doi necunoscuţi, Green străbătu holul hotelului, răspunzând la saluturile ce i se adresau. I se părea de necrezut să fie răpit sub ochii a sute de martori, fără ca nimeni să nu-şi dea seama de asta.

Urcară cu liftul până la ultimul etaj şi străbătură culoarul până ajunseră în dreptul unei uşi de pe colţ, pe care se afla o plăcuţă metalică având gravată pe ea numărul 1029. Totul din jur emana calm şi lux.

Cel mai scund dintre însoţitorii lui Green bătu la uşă şi aproape imediat le deschise un bărbat.

– Vă rog să intraţi, domnule Green. Sunteţi aşteptat.

Green pătrunse într-un salon imens, cu pereţii în întregime de sticlă, de unde se vedea panorama întregului oraş. În salon se aflau cinci necunoscuţi, care se ridicară la apariţia sa. Unul dintre ei se apropie şi-i spuse:

– Vă rugăm să ne scuzaţi pentru modul în care ne-am permis să vă invităm. Însă urgenţa situaţiei... Mai întâi, daţi-mi voie să fac prezentările... Mă numesc Moshe Yudelman.

În mintea lui Green se făcu imediat o conexiune. Ştia foarte bine cine era Moshe Yudelman.

– Iar dumnealui este Ettore Gabelotti.

Un individ obez, cu figura întunecată, îl salută cu o uşoară mişcare a bărbiei.

– Dumnealui este Italo Volpone, continuă Yudelman, şi dânşii sunt Angelo Barba şi Carmine Crimello, consilierii financiari ai domnului Gabelotti.

Pe Green îl descumpăni prezentarea făţişă a celor cinci, ştiind prea bine că şefii Mafiei nu acţionau niciodată de asemenea manieră.

– Vreţi să beţi ceva, domnule Green?

– Da, cu plăcere, acceptă acesta.

– Cu apă sau sec? întrebă Barba, turnând scotch într-un pahar.

– Cu un cub de gheață.

– Luați loc, domnule Green, luați loc...

Green se instală într-un fotoliu. În afară de Yudelman și de Barba, nimeni din ceilalți nu mai deschisese gura.

– În sănătatea dumneavoastră, domnule Green, făcu Yudelman, ridicându-și paharul. Și pentru afacerea pe care o vom face împreună!

– Vom face o afacere împreună? întrebă Green extrem de politicos.

– Exact, îi răspunse Yudelman. O afacere foarte bună pentru dumneavoastră. Domnule Green, vă veți îmbogăți.

– Sunt încântat spuse Green.

– Aveți și de ce, aprobă Yudelman grav. Două sute de mii de dolari reprezintă o sumă.

Green bău din pahar și întrebă:

– Și ce trebuie să fac pentru a câștiga banii aceștia, domnule Yudelman?

– Nu mare lucru. Să ne comunicați o informație care s-a aflat în posesia noastră, dar pe care am pierdut-o. Este vorba de numărul de cont pe care l-ați transferat în Elveția la cererea unui anumit Genco Volpone. Adică două miliarde de dolari pe care le-ați transferat la Zürich, pe data de 22 aprilie, la Trade Zürich Bank, al cărei director, domnul Homer Kloppe a confirmat recepția. Ne puteți da acest număr de cont, domnule Green?

– Domnule Yudelman, întrebarea dumneavoastră este foarte stânjenitoare...

– Știți cumva cine suntem? întrebă Moshe pe același ton amabil cu care vorbise până atunci.

– Da, făcu simplu Green.

Yudelman își depărtă brațele într-un gest fatalist.

– Se pare că nu aveți altă alegere, domnule Green. Oricum, pentru a vă atenua scrupulele legitime pe care le puteți avea, vă pot repeta ceea ce știți deja, întrucât chiar dumneavoastră ați făcut acest transfer la dispoziția noastră. Acești bani ne aparțin, nu mai încape nici o îndoială din acest punct de vedere. Cele două persoane care dețineau numărul acestui cont, domnul Genco Volpone, fratele domnului Italo Volpone, aici de față și domnul Mortimer O'Broin, consilierul domnului

Ettore Gabelotti, şi-au găsit moartea în nişte împrejurări tragice, mai înainte de a ne putea comunica acest număr. Aşa că dacă ni-l daţi, nu faceţi nimic necinstit. Dimpotrivă, îndepliniţi un act de justiţie şi ne faceţi un serviciu pe care nu-l vom uita niciodată.

Axel Green îşi drese glasul:

– Şi dacă să presupunem că... aş refuza?

– După confidenţele pe care vi le-am făcut, mi separe cam dificil să refuzaţi, domnule Green, îi răspunse Yudelman.

Green dădu din cap, în semn că da:

– Da... da... aveţi dreptate.

– Aşadar, sunteţi de acord să acceptaţi cei două sute de mii de dolari pe care vi-i oferim în semn de prietenie şi de recunoştinţă?

Green îşi trecu mâna prin păr şi căzu absorbit în contemplarea cerului senin, săgetat de zborurile pescăruşilor. Ştia că tot ceea ce-i spusese Yudelman era perfect adevărat. Îşi amintise chiar că însuşi Genco Volpone, care era considerat de unii drept şeful suprem al Mafiei, *capo dei capi*, fusese cel care alesese numărul de cont sub care banii trebuiau să fie transferaţi la Trade Zürich Bank. Green, care avea o memorie extraordinară a cifrelor, reţinuse imediat acel număr, 828384, descompunându-l în trei numere, 82, 83, 84. O joacă de copii...

Îşi închipui cum ar fi reacţionat în locul său oamenii pe care îi respecta şi pe care îi admira. Adică eroii. Probabil că eroii ar fi refuzat să vorbească, însă eroii ar fi murit. Iar el, Axel Green, avea un chef nebun să trăiască. Trăia prea de demult la Nassau pentru a ignora faptul că un refuz din partea sa ar fi echivalat cu o condamnare la moarte atât pentru el, cât şi pentru cei din familia sa.

– Cunoaştem faptul că studiile lui John-John vă costă mult, reluă Yudelman serios. Şi nu uitaţi că mai aveţi doi copii, pe micuţul Paul şi pe micuţa Christine, pe care soţia dumneavoastră vrea s-o facă balerină. Nimic nu poate fi mai frumos decât o familie adevărată, domnule Green, însă o educaţie corectă necesită eforturi financiare.

– Considerabile, specifică Green.

– Eu şi prietenii mei suntem în totalitate de acord că imensele dumneavoastră merite nu sunt răsplătite la adevărata lor valoare de Bahamian Credit Bank. Ne pare rău de

acest lucru, domnule Green şi tocmai din acest motiv ne-am hotărât să acordăm o sumă atât de importantă pentru serviciul pe care ni-l veţi face. Două sute de mii de dolari. Şi vă rugăm să fiţi convins că dacă în locul dumneavoastră ar fi fost o altă persoană, mai puţin respectabilă şi mai puţin serioasă, am fi fost mai puţin generoşi.

– Apreciez lucrul acesta, spuse Green.

– În aceste condiţii, îmi permit să vă întreb: care este acel număr de cont, domnule Green?

– Optsute douăzeci şi opt de mii treisute optzeci şi patru, spuse Green cu un oftat adânc. Sau, optzeci şi doi, optzeci şi trei, optzeci şi patru.

– Vă mulţumesc, domnule Green, sunteţi un om înţelept. Mâine seară, veţi primi la domiciliul dumneavoastră cei două sute de mii de dolari, bani lichizi.

Mici amănunte îl sâcâiau hărţuindu-l permanent, în timp ce pentru starea de reculegere în care voia să se cufunde avea nevoie de linişte absolută.

De când fusese răpit, Homer Kloppe nu-şi mai schimbase hainele. Subsuorile private de deodorant începuseră să degaje un miros penetrant. Nu avea nici periuţă de dinţi, cu toate că nici dinţii nu mai erau ai lui. Şi în ciuda faptului că se spăla la chiuvetă cu apa îngheţată, cămaşa i se lipea de piele.

Moartea Renatei îi curmase legătura cu viaţa. Cele patruzeci şi opt de ore petrecute în lumina artificială a carcerei îi anihilaseră orice noţiune a timpului, izolându-l complet de lume. Probabil că Chimène anunţase poliţia de dispariţia sa şi în prezent se făceau cercetări în toată ţara pentru a fi găsit.

O cheie se răsuci în broască. Kloppe se aşeză iute pe pat, trecându-şi cu un gest reflex degetele peste barbă, gândindu-se că Cel de Sus voise să moară murdar. Era convins că răspunsul călăilor săi la refuzul pe care îl dăduse avea să fie propria sa moarte.

Necunoscutul care intră în cămăruţă îi aruncă pe pat o cârpă neagră şi-i spuse:

– Leagă-ţi ochii cu asta.

Kloppe refuză, dând din cap. Dacă era să moară, avea de gând să moară demn.

– Ce mai aştepţi? Hai grăbeşte-te! O să fii liber!

Întrucât rămase în continuare nemişcat, necunoscutul făcu câţiva paşi, trecu în spatele lui şi-l legă la ochi.

– Te previn că începând de acum, n-o să-ţi scoţi cârpa asta decât atunci când o să-ţi spun eu. Dacă nu, o să-ţi trag un glonţ drept în cap!

Şi Kloppe auzi zgomotul caracterisitc făcut de un pistol căruia i se trage piedica.

– Hai, în picioare!

Mirosul de benzină amestecat cu aer proaspăt îi izbi nările, făcându-l să inspire adânc. Urcă o treaptă, după care zgomotul puternic al unei uşi metalice trântite în spatele lui îl făcu să-şi dea seama că se afla într-o camionetă. Auzi mai întâi zgomotele specifice oraşului, apoi cele ale unor maşini, după care liniştea de la ţară. O frână puternică îl proiectă în faţă, dar cel de lângă el îl împiedică să cadă.

– Hai, coboară... Prietenul meu o să plece, dar eu o să rămân cu tine. Numără până la două sute, după care poţi să-ţi iei cârpa de la ochi. Hai, dă-i drumul!

– Unu, doi, trei, patru, cinci...

– Mai tare!

– Şase, şapte, opt...

– Continuă!

Se auzi motorul unei maşini care se depărtă, după care se lăsă din nou liniştea.

– Treizeci şi doi, treizeci şi trei...

Kloppe încetă să mai numere şi aşteptă. Nu se întâmplă nimic. Îşi scoase cârpa de la ochi, şi şi-i închise imediat. Stătu câteva secunde, după care şi-i deschise din nou. Privi în dreapta sa la soarele care răsărea, de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară. Se afla pe o colină împădurită, din care un drum forestier cobora până în dreptul şoselei. Respiră cu voluptate aerul proaspăt în care se simţea mirosul copacilor şi începu să coboare spre şoseaua de unde se auzea zgomotul unor camioane mergând în viteză. Fără a putea situa cu exactitate locul unde se afla, i se păru totuşi oarecum familiar. Ajunse la marginea şoselei şi începu să facă semne maşinilor care treceau, însă nici una nu opri. După durata drumului, aprecie că se afla la vreo cincisprezece kilometri de Zürich. Se hotărî să pornească înspre direcţia din care răsărise soarele şi după câteva minute, prima bornă kilometrică întâlnită îl înştiinţă că se afla pe drumul bun, mai având de parcurs unsprezece kilometri până la Zürich.

Pentru a douăzecea oară, ridică braţul. Apucase să vadă cum la volanul Mercedesului care trecuse pe lângă, se aflase un bărbat destul de corpolent, îmbrăcat elegant. Un bărbat care îi semăna ca două picături de apă, şi care îşi întorsese privirile de la el, continuându-şi drumul indiferent. Aşa cum ar fi făcut şi el, într-o împrejurare identică. Se jură ca din acel moment, să ia în maşină orice autostopist.

Un scârţâit de frâne îl făcu să se întoarcă.

– Ce faci papa, jogging?

Într-un Jeep acoperit cu tot felul de inscripţii şi vopsit în culori bălţate, se aflau doi băieţi şi o fată, de vreo douăzeci de ani. Fata semăna cu Renata.

– Puteţi să mă duceţi până la Zürich?

– Hai, urcă! Cu cât suntem mai ţicniţi, cu atât e mai mare hazul!

Când ajunse în Bellerive Strasse, Kloppe o găsi pe Chimène în salon. Văzându-l, îi scăpă ceaşca de ceai din mâini şi se aruncă în braţele lui izbucnind în plâns:

– Homer!... Homer!... Mi-a fost atât de frică!... Nu ai păţit nimic?...

Kloppe îi mângâie duios capul, privind-o cu un aer absent:

– Nu, nu... totul este în regulă... Am nevoie doar să fac o baie...

– Domnule fie lăudat!... Domnul fie lăudat!...

Şi îngropându-şi chipul la pieptul său, Chimène spuse, parcă cu jenă:

– Homer, trebuie să-ţi spun... Banca ta a fost atacată şi incendiată...

Nici Gabelotti şi nici Volpone nu reuşiră să se mai destindă după ce Alex Green le dădu numărul contului din bancă, deşi după plecarea acestuia, Yudelman făcuse o tentativă disperată:

– Domnilor! Domnilor! Ne-am atins scopul! Nimic nu ne mai poate opri să intrăm în posesia banilor noştri!

Gabelotti luă telefonul, îi cuplă difuzorul exterior pentru ca toată lumea să poată auzi ceea ce-i spunea interlocutorul, după care formă numărul lui Phillip Diego, avocatul său elveţian.

– Phillip, am numărul care te interesează, îi spuse Gabelotti. Vrei să-l notezi?

– Sigur, sigur, *Don* Ettore!... Ştiţi, de la plecarea dumneavoastră, s-au întâmplat tot felul de lucruri regretabile, aici la Zürich. Unul dintre cei mai importanţi bancheri ai noştri, Homer Kloppe, a dispărut.

– Îmi pare rău, făcu Gabelotti.

Crimello Barba şi Yudelman stăteau cu privirile aţintite asupra lui, în timp ce Volpone părea absorbit în întregime de panorama ce se vedea prin fereastră.

– Mda, efectiv nimeni nu înţelege ce s-a întâmplat, continuă Diego. Iar banca lui Homer Kloppe a fost atacată. Toată poliţia este în alertă. Au fost şi morţi...

– Nu prea văd de ce ne-ar interesa evenimentele alea locale! îl întrerupse nerăbdător Gabelotti. Vrei să-ţi notezi numărul ăsta şi să iei toate măsurile să se facă transferul?

– Cred că nu m-am exprimat bine, făcu Phillip Diego. În prezent, toate operaţiunile bancare sunt suspendate. Vă repet că Homer Kloppe a dispărut!

– Am înţeles, am înţeles! strigă Gabelotti. Dar dacă va apărea, mai poate exista vreun impediment pentru operaţiunea noastră?

– Nu, bineînţeles, absolut nimic... Întrucât aveţi numărul şi numele contului...

Gabelotti privi înmărmurit spre Angelo Barba şi Carmine Crimello, în timp ce Moshe Yudelman şi Volpone rămaseră stane de piatră.

– Ce-ai spus? urlă el.

– Păi, depozitele bancare se înregistrează cu un număr, dar şi un nume de cod, nu? Aveţi numele ăsta?

– Am numărul şi cu asta basta! lătră Gabelotti.

– *Don* Ettore, mă tem că... nu este suficient, făcu Diego după o uşoară ezitare. Presupunând că Homer Kloppe va apărea, mica... ăă... neînţelegere pe care am avut-o cu el nu-l va determina să-mi faciliteze cererea. O să se ţină strict de litera legii.

– Ce dracu' tot îndrugi acolo? îşi ieşi Gabelotti din fire.

Yudelman îi făcu un semn şi-i spuse:

– Lăsaţi-l, anunţaţi-l că-l veţi suna mai târziu.

– Nu te mişca de-acolo, o să te mai sun eu! urlă Gabelotti la Diego.

Şi trânti receptorul în furcă, mai să spargă telefonul. Toţi îşi fereau privirile unii de alţii, într-o tăcere ca de mormânt.

Angelo Barba deschise primul gura:

– Moshe, vezi vreun incoveninet să stăm de vorbă separat câteva minute?

– Tocmai aveam de gând să vă propun acelaşi lucru, răspunse Yudelman.

Gabelotti, Barba şi Crimello părăsiră salonul, ducându-se într-o cameră învecinată. După ce rămaseră singuri, Yudelman dădu abătut din cap:

– Italo, ne-am ars... Doar Genco şi O'Broin cunoşteau numele de cod... Îţi mărturisesc sincer că nu ştiu ce să mai fac...

Volpone izbi cu pumnul în masă:

– Porcul ăla de O'Broin! Trebuia să-l ucid încet de tot, când avea capul sub ferăstrău! Hm!... În loc să-şi dea drumul la gură, javra o striga pe mă-sa! Auzi tu!... *Mamma!... Mamma!...*

Yudelman păli brusc.

– Repetă! Ce-ai spus?

Volpone îl privi lung:

– Moshe! ce naiba-i cu tine?

– Ce spunea Mortimer când avea capul sub ferăstrău?

– *Mamma*, asta spunea! răspunse Volpone agasat. Şi ce-i cu asta? Jigodia murea de frică! Ştia că aveam să-l ucid! Ştia! Şi în loc să-mi răspundă, jigodia o striga pe târfa de mă-sa!

Buzele lui Volpone începură să tremure.

– Italo, O'Broin era irlandez. Auzi, irlandez! Înţelegi ce vreau să spun?

Volpone îl privi de parcă Yudelman înnebunise pe loc.

– Ce tot bălmăjeşti acolo?

– Italo, de fapt O'Broin ţi-a răspuns la întrebare! Cel care-şi vede moartea cu ochii vorbeşte în limba lui natală! Un irlandez n-ar fi strigat-o pe maică-sa în italiană, ci în englezeşte! *Mamma* este numele codului!

În Stapfenbachstrasse, trei poliţişti în uniformă se plimbau prin faţa lui Trade Zürich Bank. Văzând holul central devastat de exploziile grenadelor şi de incendiu, Kloppe simţi cum i se strânge inima.

Lucrătorii mişunau prin toate părţile, cărând materiale de construcţii, însă portarul stătea impasibil la postul său.

– Bună ziua, Victor, spuse abia auzit Kloppe.

Portarul îl salută respectuos:

– Am onoarea să vă salut, domnule Kloppe...

În ciuda nenorocirilor care se abătuseră asupra sa, lui Kloppe i se umflă pieptul de mândrie. Aparţinea unei naţii solide, încăpăţânate şi muncitoare, şi orice catastrofă abătută asupra sa nu putea împiedica buna funcţionare a băncii.

Începând de la primul etaj, totul era neatins. Peste tot domnea aceeaşi activitate ca dintotdeauna. Marjorie, la fel de eficace, de impersonală şi de rece, i se adresă de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat de când se văzuseră pentru ultima oară.

– Domnule Kloppe, aţi fost căutat de o mulţime de persoane. Să vă dau această listă?

– Mai târziu, făcu Kloppe.

– Dacă vă mai caută cineva, să vă fac legătura?

– Doar cu cine consideri tu că prezintă importanţă.

Kloppe se aşează în fotoliu, scoase din sertar sticla cu whisky scoţian, dar în interfon se auzi vocea lui Marjorie:

– Domnul Schneelbling este pe linia trei. Să vă fac legătura?

– Da, dă-mi-l...

Îşi turnă whisky pe fundul paharului şi apăsă pe butonul liniei trei:

– Homer! Doamne Dumnezeule! Am tras o spaimă cumplită! Ce s-a întâmplat?

– Nu ştiu, ancheta este în curs.

– Unde o să ajungem? Unde o să ajungem?... Nu mai există respect pentru nimic!

– Eh, aşa-i, oftă Kloppe, da... da...

Şi imediat calculă mintal dobânda pe care o avea de încasat de la Eugène Schneelbling, „bancherul bancherilor", cel căruia îi încredinţase cu opt zile în urmă cele două miliarde ale lui Genco Volpone şi Mortimer O'Broin, şi ajunse la o sumă de peste sute de mii de dolari.

– Homer, ia spune-mi... În legătură cu ceea ce mi-ai încredinţat...

– Da, ce-i cu asta?

– Ce fac?

– Continui, Eugène, continui. Până-ţi voi da dispoziţii noi.

– În regulă, dragul meu, asta voiam să aud de la tine. Te rog să-i transmiţi lui Chimène complimentele mele.

– Mulţumesc, îi voi transmite.

– Pe curând, Homer.

– Pe curând, Eugène.

Marjorie se strecură în birou, închizând uşa în urma ei.

– Domnule Kloppe, în anticameră este un poliţist, locotenentul Blesh. A mai venit de câteva ori până acum.

– Spune-i să intre.

Kloppe puse în sertarul biroului sticla de whisky şi paharul, după care se ridică pentru a-l întâmpina pe Blesh.

– Ah, domnule Kloppe, sunt încântat că nu aţi păţit nimic!

– Îşi mulţumesc, locotenente, îşi mulţumesc...

– Soţia dumneavoastră m-a anunţat că v-aţi întors, aşa că am oprit imediat toate cercetările ce se aflau în curs.

– Locotenente, îmi pare rău că v-am pricinuit atâtea neplăceri... Mda, sunt de neiertat pentru asta. Ar fi trebuit să te previn.

Blesh se încruntă uşor:

– Nu vă înţeleg, domnule Kloppe...

– Vezi locotenente, am fost atât de tulburat, încât am plecat fără să anunţ pe nimeni. Am avut nevoie de singurătate, pentru a medita în linişte...

– Şi unde anume aţi fost plecat, domnule Kloppe?

Kloppe îl privi mirat pe Blesh.

– Nu cred că acest amănunt ar putea avea importanţă pentru desfăşurarea anchetei.

– Domnule Kloppe, vă înşelaţi. Doi oameni de-ai mei au fost ucişi, iar alţi patru sunt răniţi grav. Şi două ore întregi, am dus un adevărat război, pentru a vă apăra pe dumneavoastră şi bunurile dumneavoastră!

– Locotenente, doar pentru aşa ceva cetăţenii întreţin poliţia, nu? Sunteţi surprins că v-aţi făcut datoria?

– Nu domnule, nici vorbă. M-a surprins însă răspunsul pe care mi l-aţi dat, întrucât soţia dumneavoastră mi-a spus că aţi fost răpit.

Kloppe dădu mâhnit din cap:

– După nenorocirea care s-a abătut asupra noastră, nu este de mirare că soţia mea nu-şi mai poate stăpâni nervii. Însă oricum, spusele cuiva trebuie verificate, nu?

Blesh înghiţi în sec, după care întrebă:

– Îi cunoaşteţi pe Italo Volpone şi pe Ettore Gabelotti?

Figura lui Kloppe rămase impasibilă.

– Nu, locotenente, nu-i cunosc.

– Nici măcar din auzite?

– E pentru prima oară când aud de aceste nume.

– Fiica dumneavoastră şi-a găsit moartea într-o maşină Beauty Ghost P9, care aparţinea unui anume Orlando Baretto. Acest Baretto era o cunoştinţă de-a fiicei dumneavoastră?

– Nu ştiu, locotenente. Permite-mi să-ţi spun că te-am primit aici ca pe un prieten, şi mărturisesc că nu mă aşteptam nici la un asemenea ton şi nici la un asemenea interogatoriu.

– Domnule Kloppe, eu anchetez. Şi vreau să aflu adevărul!

– Şi eu, locotenente! Iar acum, te rog să mă scuzi, întrucât am foarte mult de lucru.

Blesh înghiţi din nou în sec:

– Vă rog să mă scuzaţi dacă vi s-a părut că am fost cam agresiv.

– E în regulă, locotenente. Vreau doar să înţelegi că-mi este greu să accept să fiu tratat drept vinovat, când de fapt am fost victimă.

Şi se ridică din fotoliu, pentru a-i da de înţeles lui Blesh că întrevederea luase sfârşit.

– Domnule Kloppe, vreau să vă spun că mi-ar fi de folos şi cea mai mică informaţie. După părerea dumneavoastră, cine a atacat banca?

Kloppe îl privi lung:

– Şi eu aş vrea să ştiu asta, locotenente. Dacă aş fi fost poliţist, mi-aş fi îndreptat cercetările spre anumite elemente care tulbură liniştea oraşului.

– La cc vă referiţi?

– La cei de stânga, locotenente.

Kloppe făcu trei paşi spre uşă, o deschise şi întinse mâna lui Blesh:

– Nu ezita să vii şi să-mi dai de ştire dacă ancheta a evoluat. Sunt în întregime la dispoziţia ta.

Blesh salută şi ieşi. În anticameră îi recunoscu pe Phillip Diego şi pe Karl Deutsch, cei mai renumiţi avocaţi ai finanţelor din Zürich.

– Nu au nici o întâlnire programată, dar insistă să stea de vorbă cu dumneavoastră, îi spuse Marjorie lui Kloppe. Îi primiţi?

– Da.

Phillip Diego intră cu brațele desfăcute:

– Am aflat!... Este de-a dreptul scandalos!

– Inimaginabil! îi ținu isonul Deutsch.

Kloppe îi privea fix din fotoliu, țeapăn și cu palmele lipite de suprafața biroului.

– Sunt foarte ocupat, făcu el pe un ton glacial. Puteți să-mi spuneți care este scopul vizitei dumneavoastră?

– Sigur, sigur, spuse Phillip Diego. Eu împreună cu confratele meu Karl Deutsch, reprezentăm interesele unui client care deține un cont în banca dumneavoastră. Clientul nostru ne-a mandatat să vă solicităm transferarea fondurilor sale la Chemical Inter Trust din Panama, chiar în cursul zilei de astăzi.

– Sub ce nume și-a înregistrat clientul dumneavoastră fondurile?

– Sub numele de *Mamma*.

– Care este numărul contului?

– Optsutedouăzeci și opt de mii treisute optzeci și patru.

– Și valoarea depozitului?

– Două miliarde de dolari americani.

Kloppe apăsă pe un buton al interfonului.

– Marjorie, spune-i lui Garnheim să-ți aducă dosarul *Mamma*.

În cele cinci minute care urmară, nimeni nu făcu nici o mișcare și nu pronunță nici un cuvânt.

Marjorie intră, puse dosarul pe birou, și ieși. Kloppe deschise dosarul, îl frunzări, scoase o hârtie din el și i-o întinse lui Diego.

– Vă rog, semnați în josul paginii, în dreapta.

Phillip Diego semnă.

– Și dumneavoastră, îi spuse Kloppe lui Deutsch.

După ce semnă și acesta, Kloppe se ridică din fotoliu. Phillip îi întinse mâna, dar Kloppe păru că nu observă și spuse pe același ton rece:

– Solicitarea clientului dumneavoastră va fi îndeplinită în câteva ore.

După ce cei doi avocați ieșiră din birou, se apropie de fereastră și-și lipi gânditor fruntea de geam. Afară primăvara strălucea în toată splendoarea ei. Era cea mai frumoasă primăvară de care avusese vreodată parte Zürichul.

Kloppe se întoarse la birou, trase sertarul și-și scoase sticla de Whisky scoțian și paharul din care nu apucase să bea.

EPILOG

Între Lausanne şi Morges, calea ferată străpunge muntele pe o distanţă de doi kilometri, după care dă într-o vale cu pantele împădurite de brazi uriaşi şi cu un torent de apă rece curgând în fundul văii.

Familia Hummler îşi alese ca loc pentru picnic unul dintre malurile torentului. Era o zi de sâmbătă, iar Franz Hummler profitase de vremea frumoasă pentru a-şi scoate familia la iarbă verde.

– Mamă, întrebă Michel, ne laşi să ne jucăm?

Michel era fiul cel mic, care încă nu împlinise nouă ani, iar fratele său, Hans era cu doi ani mai mare.

– Unde vreţi să vă jucaţi?

– Vrem să ne căţărăm acolo sus, răspunse Michel.

– Nu ţi-ai terminat prăjitura.

– Mamă, nu mai pot!...

Birghitt puse cu grijă resturile mâncării într-o pungă cu plastic. La plecare avea să ia punga, s-o pună în portbagajul Mercedes-ului lor, iar când aveau să ajungă la Morges, avea s-o arunce la gunoi. Nici o firmitură şi nici o bucăţică de hârtie nu avea să rămână pe iarbă, în urma lor.

– Să nu vă duceţi prea departe! Hans, ai grijă de fratele tău!

Michel dădu din umeri cu un aer superior:

– Dar ce, şi eu sunt la fel de mare ca şi el!

– Şi să nu vă murdăriţi!

Copiii o luară la fugă, scoţând strigăte ca de indieni.

– Franz, deschide portbagajul te rog.

Franz se apropie de Mercedes-ul nou, îngenunche, îşi muie degetul în gură şi începu să şteargă încet un strop minuscul de noroi de lângă toba de eşapament.

– Deschizi portbagajul sau nu, făcu Birghitt, ţinându-se să nu izbucnească în râs.

– De ce râzi?

– Eşti ca un copil!

– E frumoasă, nu?

– Superbă!

După ce puse punga de plastic în portbagaj, Birghitt voi să-l închidă, dar Franz sări ca ars:

– Stai, stai! Nu-l atinge! Nu trebuie să-l trânteşti! Uite aşa, încet, încet de tot...

– Bine, hai să mergem! Să-i recuperăm pe monştrişori!

Îi luă mâna şi-l trase după ea. Văzduhul era extrem de pur, iar razele soarelui ţeseau pânze diafane printre ramurile copacilor. Franz şi Birghitt începură să urce colina, alunecând uneori pe covorul de ace de brad.

– Îi vezi? întrebă Birghitt.

Franz privi de-a lungul pantei abrupte şi zări în depărtare o pată mică albă, alături de una roşie.

– Uite-i acolo, făcu el întinzând mâna în direcţia căii ferate. Sub bradul ăla!

– Hans! Michel! strigă el.

Copiii le făcură semne cu mâna să se apropie. Deasupra bradului sub care stăteau, un stol de corbi se rotea încet. Crengile din vârful bradului erau încă acoperite de zăpada pe care soarele încă nu reuşise s-o topească.

– Hai, îi spuse Franz lui Birghitt.

Când ajunseră la câţiva zeci de paşi de copii, aceştia începură să ţipe:

– Tată!... Mamă!... Uitaţi-vă! Păsările!

– Parcă v-am spus să nu vă duceţi departe! le reproşă cu severitate Birghitte.

– Tată, Hans zice că sunt corbi!

– Da, făcu cel mare, sunt corbi! Nu-i aşa, tată?

Franz ridică mirat capul. Corbii păreau că-şi dispută ceva anume deasupra bradului, făcând ca zăpada să se scuture de pe crăci.

– Ce fac tată corbii?

– Mănâncă, răspunse Franz automat.

– Ce mănâncă, tată? Mănâncă bradul?

Franz făcu câţiva paşi. Vârful bradului ajungea exact la nivelul căii ferate care ieşea din tunel. Privi mai atent şi zări printre câteva crăci corpul unui bărbat cu faţa spre cer. Doi corbi ciuguleau din ceea ce mai rămăsese din chipul cadavrului, în dreptul orbitelor. Alţi corbi stăteau pe cadavru, aşteptând să le ia locul.

– Coborâţi la maşină, spuse Franz de parcă ar fi avut gura plină cu cârlţi.

– Ce ai văzut, tată, întrebă Hans, apropiindu-se de el.

– Ţi-am spus să te duci la maşină! strigă Franz enervat.

Şi făcându-i un semn categoric soţiei sale, îi spuse:

– Birghitt, ia-i şi du-i la maşină!

Dându-şi seama că Franz era martorul unui lucru cumplit, luă copiii de mână şi coborî cu ei spre maşină.

Franz se apropie şi mai mult. Ceasul de la mâna cadavrului reflecta razele soarelui într-o multitudine de săgeţi aurite. Chiar şi de la cei câţiva metri unde se afla se putea distinge perfect că pantoful piciorului stâng era un pantof de lux. Cadavrul nu avea piciorul drept. La nivelul şoldului, de unde fusese retezat, carnea se acoperise cu o crustă negricioasă de sânge coagulat.

Franz tresări scuturat de un fior, se întoarse şi o luă la fugă spre maşină.

SFÂRŞIT

Sidney Sheldon

SUB SEMNUL DOLARULUI

Pe de o parte, băncile elvețiene. Camerele lor blindate, anonimatul numerelor de conturi, ascund un sfert din bogăția întregii lumi. Protejate de faimosul secret bancar, aceste bogății fabuloase fac ca Elveția să fie seiful planetei. Pe de altă parte, Mafia. Cosa Nostra deține controlul a două treimi din toate societățile europene și americane, avînd ca cifră anuală de afaceri miliarde de dolari. Este cunoscut faptul că banii nu au miros, însă asta este valabil doar pînă în ziua în care între cele două superputeri oculte izbucnește un război total. Și începînd din acea zi banii iau mirosul sîngelui.

ISBN 973-9127-78-9

Lei 6500